ADRIAN X ISOLDA

VOLUMUL AL II-LEA

REGINA

MITURILOR

ȘI A

MONSTRUO

BESTSELLER USA TODAY
DIN PRIMA CLIPĂ!

Un nou volum dintr-o incendiară serie *fantasy* cu vampiri pe care nu o mai poți lăsa din mână, purtând semnătura inconfundabilă a scriitoarei Scarlett St. Clair!

Proaspăt încoronată regină, Isolda și-a găsit în sfârșit un rege demn de ea în persoana vampirului Adrian. Totuși, dragostea pe care o nutresc unul față de celălalt a costat-o mult, căci tânăra și-a pierdut tatăl, dar și patria. Cu două zeițe care se dușmănesc și se joacă de-a muritorii și vampirii, Isolda nu este sigură cine sunt aliații ei în Revekka, fortăreața vampirilor.

Pe măsură ce intrigile politice de la Palatul Roșu devin din ce în ce mai viclene, atacuri inexplicabile ale monștrilor năpădesc satele și o ceață purpurie mortală amenință întreaga Cordovă, suverana trebuie să aibă încredere în legătura pe care stabilit-o cu Adrian, chiar dacă află informații tulburătoare despre trecutul lui, deloc lipsit de complicații.

„Replici mustind de ironie, scene sângeroase, precum și momente erotice extrem de fierbinți!"
PUBLISHERS WEEKLY

ÎN ACELAȘI SERIE:

ISBN: 978-606-9740-86-6

www.edituracorint.ro

EDGE
fantasy

„O combinație incredibil de inspirată de patimă, magie și intrigi politice, care îi va face pe cititori să tânjească după o continuare a poveștii."

Library Journal

„Un roman de dragoste picant, cu elemente paranormale și a cărui acțiune se petrece într-un ritm frenetic. [...] Această carte tratează o mulțime de teme, printre care și: aparențe versus realitate, întuneric versus lumină, schimbare versus tradiție, conflictul dintre credințele religioase, căutarea puterii, dragoste și suferință, familie, roluri feminine și feminism, soartă versus liberul-arbitru, război și sacrificiu, moarte, înșelăciune, secrete și minciuni, loialitate, trădare și reîncarnare."

The Nerd Daily

SCARLETT ST. CLAIR locuiește în Oklahoma, alături de fenomenalul ei câine, Adelaide. Are o diplomă de master în biblioteconomie și studii informaționale. Este obsedată de crime învăluite în mister, mitologie greacă, dragoste și viața de apoi.

GĂSEȘTE-O PE SCARLETT ONLINE

scarlettstclair.com

Instagram: @authorscarlettstclair

TikTok: @authorscarlettstclair

Designul copertei: Regina Wamba, ReginaWamba.com
Imaginile copertei © Adobe Stock

ZENOVIA
MADOVEA
VLASCA
KEZIAH
ARDTH
PĂDUREA CORBILOR
MUNȚII ARDTH
REVEKKA
PĂDUREA-FĂRĂ-DE-STELE
PALATUL ROȘU
CEL CEREBI
SADOVEA
CASA DE VELA
CASA DE ELIN
CASA DE JOLA
ISTAS
VATDA
CASE
CELE NOUĂ
ATOLUL NALANI
CASA DE SIVA
CASA DE HELA
ZUNI
OLATHE
CASA DE LARA
ALD
MAREA DE AUR
CASA DE LITA
MAREA VIOLET
VIKO
MUNȚII LAMIA
CASA DE THEA
TIVA
SINTA
INSULELE SFÂNTULUI AMAND
CASA DE ERIS
PĂDUREA DE ARGINT
CORDOVA

SCARLETT ST. CLAIR

REGINA MIȚURILOR ȘI A MONȘTRILOR

SCARLETT ST. CLAIR

ADRIAN X ISOLDA
VOLUMUL AL II-LEA

REGINA MITURILOR ȘI A MONȘTRILOR

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc, Liviu Szőke
Tehnoredactare: Roxana Coste

SCARLETT ST. CLAIR
QUEEN OF MYTH AND MONSTERS
Copyright © 2023 Scarlett St. Clair
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ST. CLAIR, SCARLETT
Regina miturilor și a monștrilor / Scarlett St. Clair; trad. din lb. engleză: Ioana Bena. - București: Leda Edge, 2023
ISBN 978-606-9740-86-6

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Pentru aceia dintre noi care
au fost nevoiți să supraviețuiască

UNU

Isolda

NOUĂ CADAVRE ERAU TRASE ÎN ŢEAPĂ ÎN FAŢA porților Palatului Roșu.

Le puteam vedea de la fereastra bibliotecii cum se desenează în lumina torțelor. În ultimele două zile, învățasem multe despre procesul tragerii în țeapă. Și anume că, dacă era bine făcut, putea dura ore, chiar zile, până când prizonierul își dădea sufletul. Era o moarte înfiorătoare – și mai înfiorător era să privești cum fiecare corp aluneca încet în jos, greutatea lui împingându-i inevitabil capătul suliței prin gură, gât sau piept.

În tot acest timp, nefericiții se rugaseră de oricine trecea să îi omoare mai repede, dar nimeni nu le venise în ajutor, nici măcar eu.

În urma atacului Ravenei, cei care ne trădaseră regatul fugiseră, dar soțul meu era un rege nemilos. Îi ordonase așadar nobilimii sale loiale să-i vâneze, iar el i se alăturase. Într-o singură

zi, îi capturaseră pe vasalii care susținuseră fosta nobilime a lui Adrian în rebeliunea lor, iar acum aceștia se transformaseră într-un avertisment înfiorător pentru oricine s-ar fi gândit la trădare.

Mă întrebam ce spunea despre mine și despre cine devenisem faptul că nu eram deloc îngrozită de alegerea lui Adrian în privința pedepsei.

Chiar și acum, în timp ce îi priveam, nu simțeam nimic altceva decât furie – furie față de cei care încercaseră să mă rănească și să-mi ia puterea sau mă crezuseră slabă.

Printre ei, tatăl meu, care murise de mâna mea.

„Valorezi cât toate stelele de pe cer", spusese el în sala tronului din Lara când Adrian îmi ceruse mâna. Tata se arătase dispus atunci să înceapă un război cu Regele Sângelui pentru mine.

Și poate că vorbise serios, asta până când îi oferisem o altă cale de a-și revendica regatul și restul Cordovei.

Încă nu puteam să înțeleg, să mă obișnuiesc cu felul în care se terminase totul. Mintea mea era un adevărat vârtej de sentimente, iar cel mai puternic dintre ele era șocul. Din pricina lui, îmi simțeam trupul greu, pieptul strâns, ochii orbiți. Prin amorțeala mea, se iveau ici și colo explozii de furie și de tristețe și fiecare dintre ele îmi zguduia trupul – niște tremurături violente, care mă epuizau. Cu toate acestea, nu puteam să dorm, pentru că, de fiecare dată când închideam ochii, îl vedeam numai și numai pe tatăl meu, cu chipul lipsit de afecțiune și posedat de hotărârea de-a pune capăt vieții mele, pentru că astfel ar fi pus capăt și vieții lui Adrian.

Cu acea amintire obsedantă în minte, m-am îndreptat către bibliotecă înainte de răsăritul soarelui.

Dacă nu puteam să dorm, puteam măcar să cercetez. De obicei, preferam compania bibliotecarului Lothian și a iubitului

său, Zann, dar în noaptea asta mă bucuram de liniște, răsfoind cărți despre istoria vrăjitoarelor.

Ravena reușise să fugă cu *Cartea lui Dis*, despre care credea că avea să-i confere puterea pe care și-o dorise dintotdeauna, deși probabil că asta avea s-o coste foarte scump.

Toate vrăjile costau ceva, dar, pentru magia neagră, plata era viața.

Totuși, fusesem dispusă să plătesc acel preț cu 200 de ani în urmă. Acum mă întrebam de ce. Nu-mi puteam aminti, așa cum nu-mi puteam aminti nici măcar una dintre vrăjile pe care le scrisesem în carte. Am venit aici așadar să caut în arhivele bibliotecii, în speranța că ceva din acele texte avea să-mi stârnească amintiri din viața mea ca Yesenia.

Până acum, nu îmi amintisem decât câteva lucruri. Îmi amintisem de Înaltul Consiliu al Vrăjitoarelor și de majoritatea relațiilor pe care le avusesem cu surorile mele. Îmi amintisem de Ravena, de trădarea ei și de loialitatea ei față de regele Dragoș. Și, mai ales, mi-l amintisem pe Adrian și felul liniștit în care ne îndrăgostiserăm, dar aceste amintiri nu se comparau cu sentimentul de ușurare, cu pacea ciudată care venise odată cu faptul că știam exact cine sunt.

Nu simțeam nicio contradicție între cele două vieți ale mele – Yesenia era ceva din trecut, o viață trăită cândva. Acum, eram Isolda Vasiliev, regina din Revekka, viitoarea regină a Cordovei, și mă aflam aici pentru a cuceri.

— Nu-mi place în mod deosebit să mă trezesc singur! a spus Adrian.

M-am întors și l-am găsit sprijinindu-se de unul dintre rafturile de abanos pline de cărți cu coperte negre. Purta un halat lung, roșu, cu desene aurii. Părul îi era desfăcut, căzându-i în valuri în jurul umerilor. Își ținea brațele încrucișate și, deși mă tachina, știam că ceva mai serios îl scosese din pat – îngrijorarea.

— Nu am putut să dorm, i-am răspuns.

S-a încruntat, iar privirea mi-a zăbovit asupra gurii lui înainte de-a se ridica pentru a-i întâlni ochii. Acesta era un lucru care se schimbase în cei 200 de ani de când ne despărțiserăm - ochii lui. Cândva, fuseseră albaștri, dar acum erau bordați cu alb. Crezusem mereu că asta se întâmplase după ce fusese transformat; totuși, niciun alt vampir pe care îl întâlnisem de când venisem la Revekka nu avea acei ochi.

— N-ai putut să dormi sau n-ai vrut?

Știa oricum răspunsul, așa că i-am pus și eu o întrebare:

— Ți-am vorbit vreodată despre *Cartea lui Dis*?

A clătinat din cap.

— Nu! Nici despre Dragoș nu mi-ai vorbit niciodată.

Nu-i spusesem despre abuzurile fostului rege. O ciudată vinovăție mi-a înflorit în piept, deși știam că nu asta îi fusese intenția.

A fost rândul meu să mă încrunt, în timp ce căutam un motiv pentru tăcerea mea.

— Deși de ce ai fi făcut-o? a întrebat retoric, iar eu i-am întâlnit privirea în timp ce se apropia, lipindu-și mâna de obrazul meu. Erai atât de mult deasupra mea atunci!

— Oprește-te! l-am rugat, simțind cum îmi creștea sentimentul de vinovăție.

Nu fusese nicidecum vorba de statut. Dacă Adrian ar fi știut, l-ar fi ucis pe Dragoș și, deși în cele din urmă o făcuse, se întâmplase după ce cucerise Revekka.

— Știi că nu e adevărat.

— Ah, dar așa era! mi-a replicat, făcând un pas mai aproape.

Mâna i-a coborât pe gâtul meu, iar trupurile ni s-au lipit. Mi-am lăsat capul pe spate ca să-i pot urmări privirea.

— Nu eram decât o gardă care se umplusе de glorie, dar tu... tu erai ceva mult mai important.

Mi-am înfășurat mâna în jurul încheieturii lui, nu pentru a-l îndepărta, ci pentru a-l ține aproape.

Am clătinat din cap, simțind cum mi se pune un nod în gât. Nu mă puteam împiedica să nu aud țipetele surorilor mele – ale consiliului meu – din noaptea arderii pe rug. Prima zi din ceea ce avea să devină secerișul, decimarea completă a tuturor vrăjitoarelor din Cordova.

Am respirat adânc, tremurând.

— Am făcut să fie omorâte toate.

— Dragoș căuta puterea, așa că s-a îndreptat împotriva singurelor persoane care o aveau, a replicat Adrian. Tu ai fost doar o modalitate de-a transfera responsabilitatea.

Abia puteam să mai respir.

Când Adrian îmi băuse sângele, nu știam decât consecințele blestemului pe care Dis îl aruncase asupra lui – faptul că îmi gustase sângele însemna că viețile noastre sunt legate. Dacă muream eu, murea și el. Nu știam și că aveam să fiu bântuită de toate traumele trecutului meu.

— Spune-mi cum l-ai ucis! i-am șoptit, căutându-i ochii.

Adrian s-a încordat, strângându-și ușor degetele pe pielea mea. M-am întrebat dacă se gândea că aveam să fug, dacă încă nu era convins că sunt ferm înrădăcinată lângă el – dar nu exista nimic care m-ar fi putut îndepărta de el, cu excepția morții.

— Te-ar ajuta să știi? m-a întrebat.

De fapt, nu aveam nicio idee; totuși, i-am răspuns:

— Da!

S-a arătat reținut, iar când a vorbit, privirea nu i s-a desprins de-a mea, de parcă ar fi vrut să vadă cum mă schimbam, aflând cum îl executase pe Dragoș.

— I-am tăiat capul. Lama era tocită.

Nu m-a surprins nici alegerea armei și nici modul brutal în care alesese să-l execute pe fostul rege din Revekka, și, din

pricina ultimelor două zile, nu mi-a fost greu să mi-l imaginez tăindu-i gâtul lui Dragoș până când i s-a rostogolit capul.

— Și l-am ținut pe o țepușă în fața porților – acolo unde zac acum morți cei care ne-au trădat. Apoi corpul i-a fost dezmembrat până când nu au mai rămas decât oasele.

— Și oasele?

Nu mi-am imaginat că i-ar fi dat lui Dragoș satisfacția vreunei înmormântări, indiferent sub ce formă.

— Să privești cu atenție la tronul meu data viitoare când vom ține ședința de judecată!

Ceva mi s-a răsucit brusc în fundul stomacului. Adrian construise un imperiu pe oasele celui mai mare dușman al său. Cu o lună în urmă, aș fi fost dezgustată, dar viața la curtea lui Adrian îmi schimbase părerea despre brutalitatea lui. Aici nu era loc pentru slăbiciune, nici pentru iertare. Cucereai sau erai ucis.

Dragoș ne învățase asta, iar el prinsese totul.

La fel și Ravena.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

Am ridicat o sprânceană. Adrian îmi putea auzi gândurile, dar nu întotdeauna. Cred că îi era mai greu să-și croiască drum prin amorțeala care mă copleșise de la moartea tatălui meu.

— Nu poți să-mi spui? Emoțiile tale sunt destul de blânde, mi-a răspuns.

Nu-l credeam. Mă simțeam confuză, dar apreciam faptul că mă întrebase.

— Mă gândesc cum îmi voi face un tron din oasele Ravenei.

Adrian a zâmbit din colțul buzelor și s-a aplecat și mai mult, astfel încât respirația lui îmi mângâia buzele în timp ce vorbea.

— Dacă asta îți e dorința, îl voi construi eu însumi.

Apoi gura lui caldă s-a lipit de-a mea, iar brațul lui mi-a înconjurat mijlocul. El era ancora de care mă agățam în

întunericul durerii mele, singurul lucru care mă făcea să mai simt ceva, iar eu tânjeam după asta – după căldura lui și nebunia noastră, după ceva care să-mi distragă atenția.

M-am agățat de el, cu degetele înfipte în mușchii brațului său. Gura lui a părăsit-o pe a mea, iar buzele i s-au plimbat peste maxilarul și-apoi peste gâtul meu, mângâindu-mi pielea cu limba, iar eu am încetat să mai respir când i-am simțit zgârietura dinților. A părut să observe și s-a îndepărtat.

— Nu trebuie să mă hrănesc, a spus, ridicându-și mâna pentru a-mi mângâia obrazul. Dar te doresc!

Adrian nu-mi mai luase sânge din noaptea în care se hrănise pentru prima dată din mine. Când îl întrebasem, îmi răspunsese doar „Am nevoie să fii puternică".

Și totuși, când avea să se crape de ziuă, peste câteva ore, urma să plece din nou să îi vâneze pe ultimii doi rebeli – foștii lui nobili, Gesalac și Julian.

Aveam nevoie să fie puternic pentru asta.

— Mă simt destul de bine.

— Dar totuși nu dormi.

— Cine are nevoie de somn, am spus, ridicându-mă pe vârfuri și trecându-mi brațele în jurul gâtului lui, când sunt atâtea lucruri pe care am putea să le facem?

Își ținea mâinile pe șoldurile mele, dar stătea nemișcat.

— Adrian! i-am rostit numele, ca o șoaptă fără suflare, și ochii mi-au căzut din nou pe buzele lui, în timp ce degetele mele îi urmăreau obrazul. Te rog!

A cedat abia când m-am uitat în ochii lui și și-a lipit gura de a mea. M-am bucurat de felul în care mi s-a golit mintea, oroarea și furia ultimelor zile fiind înlocuite de o căldură fericită care părea să se umfle, umplându-mă până la refuz și făcându-mă să-mi dau seama cât de mult aveam nevoie de asta, câtă nevoie aveam de el.

Degetele lui Adrian s-au înfipt în carnea mea, şi m-a lipit cu spatele de perete, prinzându-mă apoi de încheieturile mâinilor ca să mă poată săruta fără opreliști, buzele lui desenând un drum înspre sânii mei, pe care i-a răsfățat cu atenție. Chiar şi prin țesătura cămăşii mele de noapte, mângâierile îi erau rafinate, iar mâinile mele au fost în curând libere să i se încurce prin păr şi să-i tragă gura înapoi la a mea.

Adrian şi-a dezlegat halatul şi mi-a scos cămaşa de noapte înainte de a-mi ridica piciorul, trecându-l peste braţul lui şi lipindu-şi mădularul de căldura mea. Am răsuflat ascuţit, iar capul mi-a căzut pe spate cu un geamăt, dezgolindu-mi gâtul, şi el l-a sărutat şi mi-a ciupit pielea, iar vocea i s-a ridicat ca un tunet ameţitor:

— Îmi place gustul tău! a şoptit şi-a început să mă frece cu scula lui până când m-am simţit prea goală, prea pustie.

— Am nevoie de tine înăuntrul meu! i-am spus, cu mâinile pe umerii lui, gata să îi dau pârghiile de care avea nevoie ca să-mi vindece disperarea. Umple-mă şi am să-ţi dau în schimb sângele meu!

A chicotit fără suflare.

— Ah, Vrăbiuţo! Am să te umplu până la refuz.

Poziţia noastră lângă perete nu m-a lăsat să-l privesc cum intra în mine, dar l-am simţit alunecând tot mai adânc, expirând şi începând să împingă. Nu-mi puteam trage răsuflarea în timp ce fiecare val de plăcere se ridica mai sus decât cel dinaintea lui. Mă înecam în asta şi nu voiam să mai ies la suprafaţă.

— Isolda! m-a strigat Adrian, iar eu am deschis ochii.

M-a ţintuit cu o privire aprinsă, plină de dorinţă.

— Uită-te la mine!

M-a prins de ceafă, sprijinindu-se de perete cu cealaltă mână, împingându-se şi mai adânc şi frecându-se de mine şi mai tare. Mi-am pierdut controlul şi am început să gem, scrâşnind din

dinți și mușcându-mi buzele. Când primul strigăt ascuțit mi-a țâșnit din gâtlej, Adrian a coborât și mi-a sfâșiat pielea cu dinții lui ascuțiți. M-am agățat de el, cu unghiile înfipte în carnea lui. El încă se mișca în mine, dar mai încet, sincronizând suptul cu împingerea șoldurilor. S-a retras o dată pentru a-mi săruta gura înainte de-a se întoarce la rana pe care mi-o făcuse și, cu gustul sângelui meu pe buze, am urmărit fiecare val de durere și plăcere până când am fost târâtă în întuneric.

M-am trezit cu amintirea modului în care Adrian mă umpluse, mă regulase și mă mușcase, iar eu mă înălțasem în ceva eteric și divin – ceva care mă dusese de la tristețe la fericire. Am vrut să mă duc înapoi, să recuperez acea putere, dar eram din nou în acest corp îndoliat și confuz.

Cum ajunsesem în pat? S-a auzit o mișcare în dreapta mea, iar eu m-am întors și l-am găsit pe Adrian în picioare lângă fereastră, scăldat în lumina sângerie a zorilor din Revekka. Purta o armură care-a scânteiat în auriu și argintiu când s-a întors să mă privească. Își legase părul la spate, iar unghiurile feței i se desenau ascuțite, conturate de umbră.

Era fioros, înfricoșător de frumos și deja scăldat în roșu.

— Te aștepți să fii rănit? l-am întrebat în timp ce m-am ridicat în capul oaselor, dând păturile la o parte de pe corp și simțindu-mă deja mai bine fără greutatea lor.

Nu-l văzusem niciodată pe Adrian purtând armură, nici când venise să-mi revendice regatul și nici când făcuserăm drumul înapoi către Revekka.

M-a surprins asta și a trebuit să mă străduiesc să înghit spaima care mi-a urcat în gâtlej, știind că nu puteam să mă opun plecării lui. Era un lucru necesar pentru supraviețuirea regatului nostru – pentru ceea ce construise Adrian și ceea ce aveam să continuăm să construim împreună. Adrian a schițat

un zâmbet, ca și cum ar fi crezut că îngrijorarea mea era mai degrabă drăguță decât valabilă.

— Este doar o măsură de precauție. Nu mai vânez muritori.

Astăzi avea să-i caute pe Gesalac și pe Julian, pe care Sorin nu reușise să-i urmărească dincolo de granițele țării, ceea ce însemna că probabil se ascundeau, adăpostiți de revekkiani. Sau se bazau pe proprietățile lor pentru a se adăposti până când ar fi putut începe următoarea fază a planului lor?

Și care *era* acel plan?

Dintre cei doi, mă temeam mai mult de Gesalac. Era dușmanul cel mai fățiș și poate că avea cel mai puternic motiv personal de răzbunare împotriva lui Adrian, căci acesta îi omorâse fiul după ce mă enervasem din cauza hărțuirii sale continue. Izbucnisem când îndrăznise să mă atingă și îi înfipsesem un cuțit în gât.

Adrian terminase treaba.

Julian era mai puțin de temut, dar și el, la fel ca Gesalac, mă vedea ca pe un dușman – părerea lui despre mine îl costase ochiul.

— Crezi că ai să dai de ei? l-am întrebat.

Îmi simțeam plămânii grei în coșul pieptului și respirația mult prea superficială.

Îmi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi reușit să scape.

— Poate, a răspuns Adrian. Probabil că vor căuta refugiu la regii cărora le-am refuzat cererile de-a deveni nemuritori.

Regi precum Gheorghe din Vela, care înrobise poporul mamei mele. M-am ridicat în picioare.

— Pot cumva să zămislească vampiri? am întrebat.

— Da, pot! Și probabil că o vor face.

Sub conducerea lui Adrian, doar el avea autoritatea de a decide cine devine nemuritor. Oricine nu se supunea era

executat, iar Gesalac și Julian își semnaseră deja mandatele de execuție. Așa că nu mai aveau nimic de pierdut.

— Ce se va întâmpla atunci?

Degetele lui Adrian mi-au înclinat bărbia în timp ce mi-a răspuns:

— Îi voi ucide pe toți.

Trebuia să mă consolez cu încrederea lui, și nu mă îndoiam că urma să se răzbune, dar nu cumva avea să fie prea târziu?

Adrian mi-a întrerupt gândurile cu un sărut, o atingere blândă a buzelor sale înainte de-a mă trage mai aproape. Cu trupurile noastre lipite unul de celălalt, purtarea lui s-a schimbat – limba lui mi-a intrat pofticioasă în gură, în timp ce-și înclește o mână în părul meu și cu un genunchi îmi depărta coapsele pline de dorință. Un geamăt mi-a rămas în gât în timp ce frecarea corpurilor noastre mi-a stârnit o febră în sânge, umplându-mă, încordându-mă, umezindu-mă.

Am vrut să-l ating, dar armura stătea în calea mâinilor mele. Am pus la îndoială atunci deopotrivă puterea mea și reținerea lui. Oare puteam să-l conving să amâne?

Dar voiam și să se termine asta. Voiam ca Gesalac și Julian să fie prinși. Să-i văd torturați și murind.

Adrian trebuie să fi simțit schimbarea din gândurile mele, pentru că s-a îndepărtat, cu gura încordată și ochii aprinși.

— Astăzi ai să te odihnești! mi-a cerut.

Buzele mi s-au strâns când i-am auzit porunca și, foarte ușor, m-a tras de păr, coborându-mi capul pe spate și expunându-mi gâtul. Și-a lipit buzele de locul pe care îl mușcase azi-noapte în bibliotecă. Acum se vindecase, dar amintirea mușcăturii îmi era încă vie pe piele.

Mi-am ținut respirația și-am tremurat la mângâierea molatică a gurii lui. Un val de căldură mi-a înflorit în piept și m-a

făcut să amețesc. S-a îndepărtat și m-a cercetat, în timp ce-mi răsucea o șuviță de păr în jurul degetului său fin.

— Azi ai să te odihnești, a spus el din nou. Dacă mă vrei în seara asta.

— Încerci să mă cumperi? l-am întrebat.

— N-ar fi trebuit să-ți iau sângele, a rostit. Nu ai făcut față.

— Dar mă simt bine! am protestat.

— Nu contează că te simți bine, mi-a răspuns. Ți-ai pierdut cunoștința!

M-am încruntat.

— De ce ar fi asta... ceva rău?

Mâna i s-a relaxat în părul meu și și-a trecut degetul mare peste buzele mele.

— Ar trebui să fii mereu în alertă atunci când suntem împreună! mi-a explicat. Când ți-am luat sângele, eram în tine. Ai devenit moale. Te-ai pierdut. Așa că da, este rău!

Mi-am plecat privirea. Nu mă puteam împiedica să nu mă simt puțin vinovată, poate chiar puțin stânjenită. Nu mă gândisem la ceea ce trăise Adrian după ce îmi pierdusem cunoștința. Abia acum mă gândeam cât de neliniștit trebuie să fi fost.

— Isolda! a încercat el să-mi atragă atenția, dar eu am continuat să mă uit în altă parte, înghițind în sec.

— Am să mă odihnesc! i-am promis pe un ton mult mai supărat decât avusesem de gând.

— Isolda! a repetat încet, iar când în sfârșit i-am întâlnit privirea, ochii îi erau blânzi. Tu ești lumina mea!

I-am luat fața în mâini.

— Tu ești întunericul meu! i-am răspuns și l-am sărutat.

Ne-am privit lung, apoi a făcut un pas înapoi, iar eu am simțit cum distanța mi se înfige în inimă.

— Vrei să mă conduci? m-a întrebat.

— Bineînțeles!

Eram încă în cămașa de noapte și nu am vrut să-l întârzii pe Adrian întorcându-mă în camera mea ca să mă îmbrac, așa că mi-a oferit o manta de-a lui de lână. Țesătura era grea și mânecile prea lungi, dar era călduroasă și mirosea a el.

Am mers în tăcere, cu mâna mea pe brațul lui Adrian, iar când ușile s-au deschis înspre curte, un val de aer rece mi-a tăiat respirația. Se așezase bruma peste pietre, care străluceau acum ca niște pânze însângerate sub lumina soarelui.

Oamenii lui Adrian erau deja adunați acolo, cu cai cu tot, și au îngenunchеat la vederea noastră, ridicându-se la un semn de-al lui. Unii erau soldați, alții, nobili, și, deși niciunul dintre cei de aici nu i se alăturase lui Gesalac și Julian, nu m-am putut abține să nu pun la îndoială loialitatea lor față de Adrian. De când venisem aici cu el, pierduse patru dintre cei nouă nobili.

Oare ceilalți nu făceau decât să aștepte clipa potrivită pentru a lovi?

Dintr-odată, am simțit cum mi se înnoadă stomacul. Dacă alegeau să atace azi, oare ar fi reușit Adrian să-i învingă?

Privirea mi s-a îndreptat spre Daroc, generalul lui Adrian, și Sorin, iubitul său. Vizual, cei doi formau o pereche uimitoare, căci nu puteau fi mai diferiți. Daroc, cu trăsăturile sale puternice și colțuroase, părea întotdeauna sever, cu ochii pătrunzători, de parcă ar fi încercat să citească mereu gândurile tuturor – și poate că și putea s-o facă, pentru că învățasem încă de la început că vampirii nu-și dezvăluie de bunăvoie abilitățile. Nici măcar Sorin, care era cel mai deschis, nu-mi povestise că se putea transforma într-un șoim. Aflasem asta din întâmplare, când venise să mă salveze în pădure, după ce fusesem atacată de Ravena și de Ciro, care fusese posedat de ceață. Privindu-l acum, cu trăsăturile lui blânde și zâmbetul cu gropițe, îmi venea greu să cred că putea fi altfel decât bun.

Totuși, cineva îi transmisese Ravenei că Adrian îmi gustase sângele. Actul mă transformase în cea mai mare slăbiciune a lui – căci acum viețile noastre erau legate.

„Am așteptat secole întregi asta. Pe tine", îmi spusese Adrian. Fusese atât de dornic de asta și atât de liniștit că se putea baza pe cei patru care cunoșteau consecințele sângerării – Daroc, Sorin, verișoara lui Adrian, Ana Maria, și viceregele său, Tanaka –, și totuși, după cum se dovedise, nu puteam avea încredere în nimeni.

Am respirat adânc – încercând să mă eliberez de tensiunea care îmi strângea pieptul din cauza faptului că cea mai mare slăbiciune a noastră îi era cunoscută celui mai mare dușman al meu – și l-am privit pe Adrian, care mi-a dus mâna la buze, cu ochii plini de foc ațintiți asupra alor mei.

— Ne vom întoarce la apusul soarelui.

A fost o promisiune făcută cu tărie, pe care am primit-o cu toată inima. Mi-a răpit gura într-un sărut arzător și-apoi și-a trecut ușor degetul mare peste buzele mele, după care s-a îndepărtat.

— Ai grijă să o faci! i-am spus, iar el s-a întors și-a încălecat pe Năluca.

Îl voiam deja înapoi, dar tânjeam la fel de mult să se întoarcă triumfător în seara asta, cu Gesalac și Julian drept prizonieri ai noștri.

O ultimă privire și s-a pornit, iar oamenii săi și-au potrivit pasul în urma lui. Au ieșit pe poartă, iar eu i-am urmat, privindu-i cum își croiesc drum printre cele nouă cadavre trase în țeapă care ne ornau pragul.

Nici măcar aerul rece nu putea ține la distanță mirosul de putrefacție. Umplea aerul, subtil și acru, și îmi întorcea stomacul pe dos. Cu toate acestea, am continuat să-i privesc, până când nu l-am mai putut vedea pe Adrian pe poteca abruptă

care cobora în valea Cel Ceredi. Abia atunci m-am mișcat și-am urcat pe zidul turnului de veghe, de unde i-am urmărit galopând prin oraș, până la zidul exterior – un șir de umbre învăluite în roșu dispărând în pădurea întunecată. Am zăbovit acolo mult după ce-i pierdusem din vedere.

— Vino înăuntru, regina mea! m-a rugat Tanaka, având răsuflarea tăiată după ce urcase cu greu treptele de piatră în spatele meu.

M-am întrebat când ni se alăturase în curte. Nu-l observasem până atunci.

Tanaka, viceregele lui Adrian, era mai în vârstă decât oricare alt vampir pe care îl cunoscusem. Pielea îi era albă și ridată, chiar și pe obraji, și, deși avea încă părul negru, acesta se retrăsese aproape până la ceafă.

M-am întrebat care să-i fi fost vârsta și de ce fusese schimbat atât de târziu. În ciuda faptului că aveam câteva amintiri din viața mea trecută ca Yesenia, nu mi-l mai aminteam pe acest bărbat sau legătura lui cu Adrian, deși era posibil să se fi apropiat de Adrian în cei 200 de ani de la moartea mea.

Se întâmplaseră multe cât lipsisem.

— Regina mea? a întrebat Tanaka.

— Nu am terminat încă, am răspuns, fără să mă uit la bătrân.

— Dar e frig!

Nu mă deranja frigul. Măcar mă făcea să simt ceva dincolo de amorțeala ciudată și îndepărtată care îmi mistuia corpul de la moartea tatălui meu.

— Dacă nu te simți bine, poți să te întorci la palat! i-am replicat.

A respirat adânc și a mai încercat o dată:

— Adrian are să fie foarte supărat pe mine dacă ai să răcești cumva.

— Atunci am să am grijă să te protejez de mânia lui, am replicat, deși răspunsul meu părea distant, chiar și pentru propriile urechi.

Eram distrasă, dar nu de ceva anume – eram cu adevărat incapabilă să mă concentrez în vreun fel. Era ca și cum mintea mea ar fi fost un puzzle și, de la sângerarea mea și trădarea care urmase, tot încercam să pun cap la cap o imagine a lumii, a adevărurilor și a minciunilor sale. Am mai zăbovit câteva minute pe zidul turnului. Tanaka nu a mai încercat să mă convingă să mă întorc din nou la palat și nici nu a plecat de lângă mine. Mă întrebam de ce rămăsese. Oare din loialitate adevărată față de Adrian sau era vreun șiretlic?

— Vine iarna peste noi, a rostit Tanaka cu o voce joasă, de parcă ar fi vorbit singur.

I-am aruncat o privire, iar el a arătat din cap înspre cerul de la est, unde se adunau nori groși și grei, plini de o furtună care se apropia.

— Are să ningă înainte de apus.

M-am încruntat. Iernile în Revekka erau aspre și, deși mă îndoiam că l-ar fi afectat pe Adrian, îmi făceam griji pentru cei din afara orașului nostru.

— Revekka este pregătită?

Ceața de sânge era încă o amenințare, iar cu mai puțini nobili, oare ceilalți aveau să poată supraviețui?

— Vom face tot ce putem, mi-a răspuns.

— Și care este acest „tot ce putem"? l-am întrebat, iar când m-am uitat la Tanaka, acesta înghețase, cu gura întredeschisă, de parcă i se oprise răspunsul în gât... sau poate că nu avea niciunul.

După o clipă, și-a revenit.

— Aceștia sunt oameni ai iernii, regina mea. Știu cum să supraviețuiască.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să rămân afară așteptând întoarcerea lui Adrian, eram regina Revekkăi și, în timp ce soțul meu era la vânătoare, eu aveam să fac planuri.

Lumea asta credea că văzuse un cuceritor atunci când se născuse Adrian, dar încă nu îmi cunoscuse mânia.

— Trebuie să vorbesc cu Gavriel, am spus, hotărâtă să adun informații despre Lara.

Din păcate pentru Adrian, nu aveam nicidecum de gând să mă odihnesc.

— Cheamă-l în grădină!

Cu o ultimă privire în zare, am coborât de pe zid.

DOI

Isolda

M-AM ÎNTORS ÎN CAMERELE MELE, DESPĂRȚINDU-MĂ de Tanaka la baza scărilor. Eram înghețată până în măduva oaselor, cu pielea atât de rece, încât o simțeam strângându-se pe oase, și cu părul lung încâlcit după ce petrecusem atât de mult timp în vânt – dar, cu fiecare pas, corpul mi se dezgheța, așa că am continuat să mă gândesc la planul meu.

Avea să fie nevoie să mă întorc în cele din urmă în Lara, împreună cu Killian, și de preferat înainte ca vestea morții tatălui meu să se răspândească. Trăgeam slabă nădejde că aveam să fiu primită cu brațele deschise de poporul meu și încă și mai slabă că cele Nouă Case – sau ceea ce mai rămăsese din ele – aveau să permită încoronarea mea. Și, deși știam că Adrian putea să forțeze tot ceea ce doream, nu aș fi vrut să obțin victoria în acest fel.

Să devin prima regină a Larei conta enorm pentru mine. Așa îmi imaginasem dintotdeauna viața mea și, chiar dacă se

desfășura diferit acum, asta nu însemna că-mi doream mai puțin acest lucru. Și nu-mi doream să stăpânesc doar Lara. Îmi doream și Vela. Voiam să văd cum se scurge viața din regele Gheorghe în timp ce-i cuceream regatul, revendicam patria mamei mele și îi eliberam poporul – poporul *meu*. Însă oricât de mult mi-aș fi dorit să plec chiar de mâine, știam că urmările ar fi fost dezastruoase. Lucrurile trebuiau să se așeze în Revekka mai întâi și speram că, între timp, aveam să aflu și intențiile Ravenei cu *Cartea lui Dis*.

Până să termin de urcat treptele care duceau la apartamentul meu privat, inima mi se umpluse deja de foc și de răzbunare.

Când m-am apropiat, le-am auzit vorbind pe Violeta și pe Vesna, doamnele mele de companie. M-am oprit pentru o clipă, încercând să prind frânturi din conversația lor, dar vocile li se strecurau prin ușa mea închisă ca un murmur scăzut de cuvinte neinteligibile. O parte din mine se simțea vinovată că eram pe cale să spionez, însă încrederea mea în ceilalți fusese complet zdrobită și nu mai aveam nicio încredere în capacitatea mea de-a discerne prietenii de dușmani, indiferent de rolul sau de vârsta lor.

Așa că am ascultat mai mult timp și am prins doar câteva cuvinte.

Mama. Jasenka. Kseniya.

Vesna vorbea despre familia ei; probabil că săptămâna asta ai ei se mutau din micul lor sat din Jovea în Cel Ceredi. Adrian îl însărcinase pe Tanaka să le găsească un mic loc de închiriat, după ce eu cerusem să îi mutăm. Aveam mai multe motive pentru această solicitare – nu-mi plăcea să o văd pe Vesna atât de tristă și preferam să se poată întoarce acasă la surorile ei în fiecare seară – și poate că mă simțeam și puțin vinovată, având în vedere că eu fusesem motivul pentru care ele ajunseseră orfane de tată, dar nu mă gândisem mai departe de cuțitul

din mână când bărbatul venise la curtea mea, oferindu-şi fiica drept concubină pentru soţul meu în schimbul nemuririi.

Aşa că o luasem eu pe Vesna, iar lui îi oferisem exact contrariul nemuririi.

Deşi ştiam cum făcea faţă Vesna situaţiei, nu eram la fel de sigură în ceea ce le privea pe mama ei şi pe cele două surori mai mici. Le luasem un soţ şi un tată şi, în ciuda naturii abuzive a acestuia, emoţiile complicau întotdeauna adevărurile.

Oare mă vedeau ca pe o eliberatoare sau ca pe o ucigaşă?

Şi oare chiar conta asta? Eram regina lor.

Am dat aceste gânduri la o parte şi am intrat în camera mea. Violeta şi Vesna s-au oprit din discuţie şi s-au ridicat imediat. Văzând felul brusc în care au tăcut, nu m-am putut abţine să nu le suspectez, iar asta mi-a strâns stomacul.

— Regina mea! au rostit la unison, făcând o plecăciune.

— Am multe de făcut astăzi, le-am spus, mergând spre dulap ca să-mi aleg o rochie.

Nu aveam nicio intenţie să mă pregătesc alene pentru ziua de azi. Simţeam că acel lux dispăruse – era ceva potrivit doar pentru o regină care nu avea de gând să domnească.

— Desigur, a răspuns Violeta. Nu vrei să mănânci mai întâi, regina mea?

— Nu!

Chiar şi la simpla menţionare a mâncării, stomacul mi s-a întors pe dos. Tot ceea ce mâncasem de la moartea tatălui meu avusese gust de scrum, dar nu le-am oferit nicio explicaţie.

Nu aveam nicio îndoială că amândouă încercau să respecte ordinele pe care le primiseră de la Adrian, dar nu puteau face mare lucru când refuzam ceva.

Am ales o rochie albastru-deschis cu cusături aurii. Avea un decolteu adânc, iar fusta, deşi era din tul, era suplă, şi mânecile

erau lungi, ceea ce mi-ar fi ținut cumva de cald între zidurile castelului dacă s-ar fi apropiat furtuna.

După ce m-am schimbat, mi-am netezit părul în oglindă. În mod normal, Violeta ar fi încercat să-l împletească sau să-l răsucească, dar aveam nevoie să-l îmblânzesc doar atât cât să pot purta tiara de perle a mamei mele. Mi se părea potrivit, după trădarea tatălui meu, să onorez amintirea ei. Deși nu mi se părea suficient, nu prea aveam altceva. Atașamentul meu față de ea și de poporul ei era o durere pe care o simțeam adânc în oase. Era o parte a sufletului meu care se frânsese la naștere și nu avea să se vindece niciodată.

Aveam să plâng în veci tot ceea ce ar fi putut să fie dacă mama ar fi supraviețuit și m-ar fi învățat cum era lumea ei. Chiar dacă aș fi reușit să eliberez Nalani, știam că aș fi fost mereu diferită de oamenii lui – niciodată una dintre ei, ci o *străină*. Așa fusesem ca prințesă a Larei și la fel eram și acum, ca regină a Revekkăi.

Și chiar dacă aș fi reușit să-i eliberez, aș fi fost percepută drept un alt cuceritor sau m-ar fi văzut vreodată ca pe una dintre ei?

Violeta mi-a adus tiara. O purtasem ultima dată în ziua în care regatul meu căzuse sub stăpânirea lui Adrian, în ziua în care mă ceruse în căsătorie. Era o piesă simplă, o bandă de argint incrustată cu perle luminoase. Dintre lucrurile rămase de la mama mea, acesta mi-era cel mai drag. Era coroana pe care o purtase în portretul ei de nuntă.

Acum mă întrebam în ce împrejurări îi fusese dată această tiară. Să fi fost un cadou din partea mamei și a tatălui ei, oferit odată cu înțelegerea că mariajul ei cu tatăl meu avea să însemne o alianță pașnică? Sau fusese unul dintre puținele bunuri pe care reușise să le aducă cu ea când tata o luase prizonieră?

M-am întors spre oglindă și mi-am pus coroana pe cap, căutând pe chipul meu ceva din trăsăturile mamei, dar tot ce vedeam era al tatălui meu – încruntarea lui adâncă, obrajii scobiți, căutătura tulbure.

Arătam jalnic!

M-am întors de la oglindă și am găsit-o pe Violeta ținând în mână o pereche de cercei cu perle.

— Ar trebui să îi porți, regina mea!

Fuseseră tot ai mamei mele și, în ciuda faptului că îi purtasem de multe ori, mi-au dat lacrimile când i-am văzut. Am respirat adânc, încercând să stăpânesc valul ciudat de emoție care mi se învolbura în sânge.

— Mulțumesc, Violeta!

Am luat cerceii și am refuzat să mă uit în oglindă în timp ce îi agățam la locul lor. Când s-a auzit un ciocănit la ușă, am înghețat, cu trupul încordat de nemulțumire.

Violeta și Vesna s-au uitat la mine.

— Putem să le spunem că ești ocupată! a sugerat Vesna. Nu este neadevărat.

Nu era, dar, oricât de repede mi-aș fi început programul de astăzi, evenimentele pe care le plănuisem aveau nevoie de timp pentru a se derula. În plus, ce s-ar fi întâmplat dacă Ana ar fi venit să vorbească cu mine? Nu voiam să ratez șansa de-a o vedea, mai ales că aveam multe de discutat cu ea, inclusiv despre modul în care folosea magia.

— Răspunde! i-am poruncit.

Vesna s-a supus, iar când a deschis ușa, am recunoscut vocea de-afară.

Am suspinat și, înainte ca Vesna să-l anunțe, am spus:

— Intră, Killian!

Comandantul armatei Larei – și unul dintre foștii mei iubiți – a intrat în odaie. Era îmbrăcat în negru – nu pentru

că ar fi fost în doliu, ci pentru că nu se putea hotărî să poarte nici albastrul Larei, nici roșul Revekkăi. În ciuda modului în care îl rănise trădarea tatălui meu, nu era încă pregătit să-mi îmbrățișeze regatul, chiar dacă luptase alături de mine împotriva lui Gesalac și a ceții purpurii.

— Regina mea! a zis și s-a înclinat.

— Te-ai bărbierit! am spus, surprinsă să văd că barba lungă îi era tunsă aproape până la piele.

Nu se mai bărbierise de când începuse să-i apară părul de pe față. Nu-mi păsase niciodată de barba lui, dar mă gândisem că poate o păstrase pentru că și tatăl său avusese. M-am întrebat dacă nu cumva acesta era modul lui de a se distanța de loialitatea pe care i-o purtase regelui Henri.

— D-da! mi-a răspuns și și-a trecut o mână peste ceafă. Speram să îmi oferi un pic din timpul tău de azi.

— Când spui azi, presupun că te referi la acum.

Ochii lui s-au îndreptat spre Violeta și Vesna.

— Un moment... singuri.

„Singuri." Cuvântul m-a îmbătoșat și mi-a făcut inima s-o ia razna. Nu doream să fiu singură cu nimeni altcineva în afară de Adrian. În același timp, pieptul mi s-a strâns de vinovăție. Killian mă ajutase și era la fel de devastat de trădarea tatălui meu. Dar, deși știam că îmi e loial, i-ar fi fost oare loial și soțului meu?

— Mă tem că nu am timp în dimineața asta. Trebuie să mă întâlnesc cu Gavriel.

Umerii lui Killian au înțepenit.

— De ce?

Cuvintele i-au ieșit din gură fără multă ceremonie.

— Am întrebări despre Lara.

A tăcut o clipă, probabil dorind să-și stăpânească reacția inițială, deși nu era nevoie, pentru că știam ce simte. Era același

lucru pe care îl simțisem eu de fiecare dată când îmi minimalizase preocupările legate de politica sau de apărarea Larei.

— Nu ai încredere în mine? a întrebat Killian.

— Asta n-are nimic de-a face cu încrederea.

— Atunci de ce nu mă întrebi pe mine?

— Pentru că ești prea aproape, i-am răspuns. Am nevoie de adevăr.

— Mă faci mincinos? a replicat.

Mi-am încleștat pumnii ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Nu! Doar dacă ai fi știut cumva că tatăl meu avea de gând să mă omoare când a ajuns aici. Atunci te-aș fi numit mincinos. Atunci te-aș fi numit trădător.

Killian a pălit, iar când a vorbit, vocea îi era un murmur liniștit. A lăsat să se întrevadă durerea pe care i-o provocasem cu acele câteva cuvinte.

— Nu poți să crezi că l-aș fi lăsat să-ți facă vreun rău. Cum nu am scos niciun cuvânt, a continuat: Dacă i-aș fi știut intențiile, nu ar fi reușit să treacă dincolo de hotarele Larei.

O parte din mine se așteptase ca Killian să justifice decizia tatălui meu, pentru că fusese la fel de supărat când ajunsese în Revekka și descoperise nu numai că Regele Sângelui era încă în viață, ci și că eram îndrăgostită de el. Dar, în loc de asta, Killian încercase să mă protejeze.

— Mi-aș fi dorit să fi știut, a adăugat. Aș fi vrut să te scutesc de această suferință.

Erau multe de spus despre Killian și despre natura complicată a prieteniei noastre, dar poate că cea mai mare calitate a sa era loialitatea – nu față de coroană sau titlu, ci față de mine.

— Nu mă îndoiesc de tine. Dar tocmai din acest motiv trebuie să vorbesc cu Gavriel. Vederile tale asupra Larei au fost influențate de tatăl meu. Cum ar putea oricare dintre noi doi să știe adevărul?

— Este o invitație să mă alătur vouă? a întrebat.

L-am cercetat puțin și apoi am răspuns:

— Doar dacă ești de acord să porți culorile mele.

Și-a încleștat fălcile.

— Ce culori?

— Roșu pentru Revekka, albastru pentru Lara și gri... pentru când voi cuceri Vela și voi elibera poporul mamei mele.

— Dorești să cucerești Vela? m-a întrebat, cu sprâncenele ridicate.

— *Voi cuceri Vela*, am răspuns. O voi arde până la temelii.

Killian a așteptat în fața ușii mele în timp ce Violeta m-a ajutat să-mi leg cizmele și mi-a pus pe umeri o mantie albastră, căptușită cu blană. În ciuda frigului, nu doream să mă întâlnesc cu Gavriel în interiorul castelului. Nu aveam încredere în zidurile lui, cu pasajele și ușile lor ascunse – oricine ne-ar fi putut surprinde; oricine ne-ar fi putut asculta. Măcar era mai greu să te ascunzi în grădină. Însă, mai mult decât atât, grădina era un loc din care îmi trăgeam mângâierea și puterea, pentru că acolo mă simțeam cel mai aproape de mama mea, deși mă aflam la atâția kilometri distanță de grădinile ei din Lara – cele despre care tatăl meu se asigurase că aveau să supraviețuiască mult timp după moartea ei prematură.

Încă o dată, m-am trezit în conflict cu tatăl meu, a cărui iubire permitea construirea de altare dedicate memoriei mamei mele, dar niciun efort pentru ceea ce ar fi contat cel mai mult – libertatea poporului său și viața fiicei sale.

L-am condus pe Killian afară, prin poarta Palatului Roșu, urmând o cărare care trecea printre garduri verzi și-apoi o serie de trepte de piatră care coborau în întinsele grădini. Se făcuse mai frig față de când îl condusesem pe Adrian dis-de-dimineață și m-am întrebat preț de-o clipă unde va fi

fiind acum, dacă avusese noroc să dea de Gesalac sau de Julian şi când avea să se întoarcă acasă.

— Totul este încă viu, a spus Killian.

Era adevărat – copacii erau încă luxurianţi, florile încă înfloreau, gardurile vii erau dese, şi totuşi zăpada se învârtea deja în aer, adunându-se în pliurile frunzelor şi ale petalelor, strălucind roşu sub cerul greu.

— Iarna vine repede peste noi, s-a auzit o voce, iar eu m-am răsucit şi-am dat cu ochii de Gavriel, care se îndepărta de zidul castelului de care stătuse sprijinit.

Era o figură impunătoare, atât din cauza constituţiei, cât şi a înălţimii. În timp ce se apropia, a cercetat peisajul, cu ochii mijiţi, adăugând:

— Totul va muri în curând.

Cuvintele lui mi s-au părut de rău augur şi-am simţit un fior rece pe şira spinării.

Nu avusesem decât o singură interacţiune cu Gavriel până azi, şi asta fusese după ce descoperisem blestemăţia care avusese loc în satul Vaida din Lara. Adrian îl repartizase atunci la paza Castelului Fiora – şi acolo rămăsese până când tatăl meu făcuse călătoria la Revekka pentru încoronarea mea.

Acum mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă ei nu ar fi venit deloc.

Gavriel s-a înclinat adânc în faţa mea.

— Regina mea, comandante Killian! a spus el şi s-a îndreptat. Vă cer iertare! Nu am vrut să vă sperii.

— Nu te aşteptam atât de devreme!

A zâmbit.

— Ar fi fost de prost-gust să întârzii la o întâlnire cu regina mea.

L-am cercetat pe vampir, intrigată de discursul său.

— De unde eşti, Gavriel?

— Keziah, mi-a răspuns.

Nu știam prea multe despre Keziah, în afară de faptul că domnitorul lor refuzase să li se alăture celor nouă regi care aveau să formeze cele Nouă Case din Cordova. Nu fusese singura țară din Cordova care făcuse acest lucru, preferând să nu se organizeze împotriva Regelui Sângelui, fără să-i ia însă partea. Printre cele Nouă Case, alegerea lor fusese percepută ca o indecizie – o slăbiciune care trebuia eradicată. Și totuși, atunci când cele Nouă Case adunaseră o armată pentru a ataca Keziahul, descoperiseră că oamenii săi erau orice altceva, numai slabi, nu. Aceștia luptaseră fără milă pentru a-și menține controlul asupra pământului lor, iar regii celor Nouă Case fuseseră nevoiți să se retragă.

În fiecare an, regii se întruneau într-o adunare pentru a discuta despre așa-numita lor abordare unificată a conducerii caselor. Spre disprețul celor mai mulți dintre cei prezenți, tatăl meu mă luase cu el după ce împlinisem 16 ani și acolo înțelesesem adevăratele temeri ale bărbaților – și anume, orice lucru mai puternic decât ei.

Regii continuau să defăimeze Keziahul, umiliți de modul brutal în care fuseseră învinși, însă fără să mai abordeze vreodată subiectul invaziei. Îmi amintesc că atunci hotărâsem că, dacă ar fi fost să merg vreodată la război împotriva vampirilor, aș fi vrut să am Keziahul de partea mea.

Cum schimbase timpul lucrurile!

— De cât timp îl slujești pe soțul meu?

— De 10 ani, mi-a răspuns.

— Atât de puțin?

A chicotit.

— Nu toți ne-am născut cu secole în urmă. Eu am venit în Revekka imediat ce am ajuns la vârsta majoratului, pentru a-i jura credință regelui Adrian.

— Nu credeam că totuși Keziahul vrea să fie condus de un vampir, am rostit.

— Oamenii mei sunt mândri și foarte curajoși, dar nici măcar ei nu sunt suficient de puternici pentru a supraviețui în ceea ce a devenit această lume.

M-am întrebat ce ar fi făcut dacă Adrian nu ar fi reușit să protejeze Keziahul.

— Dacă încerci să măsori profunzimea loialității mele, poate că ar trebui să mă întrebi pe mine. Am economisi amândoi timp, având în vedere că acum avem atât de puțin.

— Nu loialitatea ta față de Adrian vreau s-o evaluez, i-am spus. Ci loialitatea ta față de mine.

— Sunteți unul și același.

Declarația lui nu m-a liniștit. Dimpotrivă, am simțit dezamăgirea înflorindu-mi în piept. Îmi doream să-i fiu egală lui Adrian, dar egalitatea nu însemna că eram unul și același.

— Cât de mult te înșeli!

Am respirat adânc apoi și l-am întrebat:

— Cum sunt oamenii mei?

— Agitați, nesiguri, mi-a răspuns.

Mă așteptam la astfel de vești, dar a fost descurajant să le aud.

— Vestea despre distrugerea Vaidei s-a răspândit rapid și, în urma căsătoriei tale cu Adrian, sunt unii care cred că acesta și-a încălcat promisiunea de a-i proteja.

Am aruncat o privire la Killian, care cândva crezuse același lucru.

— Iar Sanctuarul Ashei nu ne vine în ajutor, a adăugat Gavriel.

Privirea mi s-a îndreptat din nou către el.

— Sanctuarul?

— Aveți o preoteasă acolo care pretinde că Asha le-a trimis mântuirea.

În ciuda prezenței generoase a zeițelor în viața mea, în viețile tuturor celor din Cordova, nu fusesem niciodată religioasă. Nu puteam concepe să mă închin cuiva care îmi luase mama atât de tânără, dar aș fi fost o proastă dacă nu i-aș fi recunoscut puterea vreuneia dintre zeițe. Și era putere adevărată, pentru că avusese forța să-l creeze pe Adrian.

— Ai auzit asta? l-am întrebat pe Killian, care a ridicat din umeri, apoi a clătinat din cap.

— Câteva șoapte ici și colo. Nimic mai mult. Cu siguranță nu am văzut nicio dovadă că ar fi adevărat.

— Nu ai nevoie de dovezi atunci când oamenii au credință, am replicat.

Simplul fapt că cineva ar fi crezut-o pe preoteasă sau ar fi avut încredere în veridicitatea cuvintelor ei era periculos - mai ales pentru domnia mea.

— De unde știm că nu este o minciună răspândită de preoteasă? am întrebat.

— Nu știm, a răspuns Gavriel.

— Află! i-am cerut.

— Cum dorești! Mai e ceva, regina mea?

— Întoarce-te mâine în Lara! i-am răspuns. Spune-i curții că tatăl meu a decis să își prelungească șederea în Revekka!

M-am gândit să înfrumusețez, adăugând că regelui Henri îi fusese prea dor de fiica sa pentru a rămâne doar o săptămână, dar nu am reușit să leg cuvintele.

— Cu toată loialitatea, regina mea!

Gavriel s-a înclinat, acceptându-mi ordinele, și a plecat.

Odată cu plecarea lui Gavriel, am rămas tăcută o bucată bună de timp, gândindu-mă la cuvintele lui. Știam că nu avea să-mi fie ușor să mă întorc în Lara, având în vedere modul în care fusesem tratată la plecare - și asta cu siguranță îmi complica planurile.

— Legat de zvonurile despre salvarea Ashei, ce mai e cu Nadia? l-am întrebat pe Killian, cu vocea înăbușită.

Nadia, servitoarea mea, femeia care mă crescuse, era o adeptă pasionată a Ashei, și nu puteam să nu-i aud vocea în timp ce avertismentul lui Gavriel îmi răsuna în minte: „Asha este salvatoarea noastră. Ea ne va trimite salvarea!"

„Când?" o întrebasem. „După ce vom fi morți cu toții?"

„Copil insolent, zeița ți-a dat viață!"

„Mama mea mi-a dat viață", replicasem. „A și murit pentru mine."

Cum Killian nu mi-a răspuns, i-am căutat privirea. Știam ce avea să spună înainte ca vorbele să-i iasă din gură, și totuși nu mă puteam proteja de durerea, de sfâșierea inimii la gândul că Nadia nu avea să mă aleagă niciodată pe mine.

— Nadia te iubește. Dar o iubește mai mult pe zeița ei.

Aș fi tresărit dacă nu ar fi răsunat chiar atunci un clopot. Dangătul lui a fost atât de ascuțit și înnebunit, atât de puternic, încât m-a pătruns până la oase.

— Ce e asta? a întrebat Killian și, deși nu mai auzisem niciodată acel sunet, inima mi-a luat-o la goană odată cu el, frenetică și plină de panică.

— Ceva oribil, am spus, simțind brusc cum mi se pune un nod în fundul gâtului.

TREI

Isolda

Mi-am strâns fustele în mână și am luat-o la fugă prin grădină. Killian m-a urmat și, odată ce-am ajuns în capătul scărilor, clopotul a încetat, înlocuit de niște țipete îngrozitoare, asurzitoare.

O mulțime se adunase în curte. Mi-am croit drum până în față, la timp pentru a-i vedea pe Miha și pe Isac conducând un mic grup de soldați călare prin Cel Ceredi, unde niște câini negri uriași îi urmăreau, sfâșiau și sfârtecau pe oamenii de pe străzi.

Aceste creaturi erau aufhockeri, ființe atrase de viață și mânate de dorința s-o curme. Când Nadia nu mai putuse să mă sperie cu povești despre vrăjitoare, se folosise de aufhockeri pentru a încerca să mă împiedice să mă furișez noaptea în afara zidurilor Orașului Înalt.

„Știi că ei caută fete ca tine", îmi spusese. „Pacoste de-alde tine, care nu respectă regulile, iar când ești singură în pădure, îți vor sări în spate și îți vor sfâșia gâtlejul!"

„Cum pot să-mi sfâșie gâtlejul când sunt pe spatele meu?" întrebasem.

„Nu pune întrebări, copil obraznic!" îmi răspunsese, apoi râseserăm amândouă.

Știam că unele dintre cele spuse de ea erau adevărate. Aufhockerii ți-ar fi sfâșiat gâtlejul, dar nu le păsa dacă ești sau nu o pacoste – oricine avea sânge era o pradă.

Adrian nu m-ar fi părăsit niciodată dacă s-ar fi gândit că aveau să atace. Probabil crezuse, la fel ca mine, că monștrii nu se aventurau în limitele Revekkăi – și, deși acum știam că nu e așa, cu siguranță nu m-aș fi așteptat vreodată ca o haită de 12 sau mai mulți astfel de câini să se fi apropiat de un oraș în timpul zilei. Nici măcar focurile enorme aprinse la porți nu-i ținuseră la distanță.

— Ce este nebunia asta? a șoptit Killian.

Era mai mult decât o nebunie. Era haos – și în curând urma să fie un măcel complet dacă nu aveam să facem ceva.

— Tu rămâi aici! mi-a spus Killian, scoțându-și sabia.

M-am uitat pieziș.

— De câte ori, Killian...

— Nu pot să te pierd! a zis și mi-a tăiat calea.

L-am privit lung, surprinsă nu atât de cuvintele lui, cât de sinceritatea lor – de disperarea lor. Avea ochii duri și maxilarul încordat.

— N-o s-o fac!

S-a îndepărtat cu un pas.

— Rămâi! a rostit din nou. Te rog!

Apoi s-a întors și a țâșnit printre porți.

Nu l-am privit plecând, pentru că nu aveam de gând să-i ascult rugămintea, dar nu puteam să mă arunc în luptă fără armele mele. Când m-am întors, i-am privit pe cei care se adunaseră aici, sus, pe deal, fără intenția de a-i ajuta pe cei de la picioarele noastre.

— Pregătiți sala mare pentru a primi răniții! am ordonat. Cei dintre voi care pot lupta vor lua armele și mă vor urma! Cineva să-mi pregătească un cal!

Am tăiat-o din nou prin mulțime și am intrat în castel, grăbindu-mă să urc scările. Am dat buzna în camera mea și m-am repezit la noptiera unde îmi țineam cuțitele. De obicei, le înfășuram în brățări în jurul încheieturilor, dar acum speram să le folosesc mai degrabă ca pe niște săgeți, în încercarea de-a păstra o distanță cât mai mare între mine și câinii iadului turbați.

Mi-am găsit sabia în cufărul de la capătul patului și mi-am legat-o la brâu. După ce am terminat, mi-am scos coroana mamei și mantia, care nu ar fi făcut decât să mă încurce.

Luând unul dintre cuțite, mi-am tăiat rapid fusta lungă până deasupra cizmelor, apoi mi-am înfășurat cuțitele – unul la talie și unul între sâni.

Am coborât în grabă scările și l-am găsit pe Tanaka așteptându-mă și barându-mi calea, cu o expresie severă.

— Nu poți merge la luptă, regina mea! a rostit.

Am înclinat capul, cu ochii mijiți și plini de furie. Oare când dorințele mele aveau să fie îndeplinite fără să i se mai ceară voie lui Adrian?

— Nu am devenit regină pentru a-mi vedea poporul murind din siguranța unui turn.

— Regele Adrian...

— Nu este aici, așa că îmi voi conduce poporul în luptă! Tu poți rămâne pe loc, în confortul castelului meu.

Am trecut pe lângă bătrân.

— Îi sfidezi ordinele, a insistat Tanaka, chiar dacă eu continuam să merg. Și totuși, nu tu vei plăti prețul.

L-am ignorat.

Nu-mi păsa de ordinele lăsate de Adrian.

Consecințele nerespectării dorințelor sale nu aveau să cântărească nicidecum pe conștiința mea la fel de greu ca moartea oamenilor noștri.

Când am ieșit din castel, am găsit-o pe Violeta așteptându-mă cu un cal mare, gata înșeuat. Iapa, Reverie, era albă cu pete negre, iar coama ei părea aproape argintie, chiar și în lumina asta ciudată cu tentă roșiatică. Am încălecat-o și i-am căutat privirea Violetei.

— Găsește-o pe Ana! Dacă nu știe deja ce se întâmplă, spune-i că trebuie să fie pregătită să ajute răniții. Fă tot ce-ți spune ea!

Zicând acestea, am plecat, îndemnând-o pe Reverie în josul dealului abrupt pe care se afla Palatul Roșu, înspre orașul de la poalele lui. Nu m-am uitat să văd cine mă urma, îngrijorată că era deja prea târziu. Chiar și de aici, puteam vedea sângele care pătа stratul subțire de zăpadă de pe jos, formând bălți pe lângă trupurile fără viață. Câinii își continuau neobosiți atacul feroce împotriva muritorilor și a vampirilor.

În timp ce îmi îmboldeam calul, ceva a zburat pe lângă mine, aproape atingându-mi capul. M-am ferit, crezând că fusese o săgeată, dar l-am văzut în schimb pe Gavriel, care s-a transformat în zbor în cioară, lovindu-se de unul dintre aufhockeri și străpungându-l cu sabia. Creatura a scos un țipăt, dar a fost repede redusă la tăcere de o lovitură în gât care i-a retezat capul.

Mai mulți câini s-au năpustit atunci asupra lui Gavriel, în timp ce câțiva s-au întors înspre mine, ca și cum ar fi fost atrași de zgomotul copitelor.

Mi-am scos sabia, pregătindu-mă să mă ciocnesc cu creaturile, dar, când ne-am apropiat, iapa mea s-a cabrat, pufnind și aruncându-și capul pe spate. S-a întors apoi brusc, iar eu am căzut la pământ, în timp ce ea se îndepărta cu viteză.

Câțiva câini au început să alerge după ea, în timp ce alți doi s-au întors către mine. M-am ridicat în picioare și mi-am apucat sabia. Mă simțeam atât de mică în fața monștrilor cu ochii lor demonici arzând roșii și cu dinții ascuțiți din care picura sânge, care li se aduna la picioare!

Câinii n-au încercat să vadă dacă sunt sau nu o amenințare – pur și simplu au atacat. Știam că nu pot să-i înfrunt pe amândoi deodată, așa că m-am concentrat pe cel din dreapta, mișcându-mă astfel încât să ajung în linia sa directă de atac. Când s-a apropiat, mi-am prăvălit sabia în jos peste botul lui, tăindu-l adânc, dar asta n-a făcut mare lucru pentru a-l opri, deoarece a mușcat sabia și mi-a smuls-o din strânsoare, smucindu-mă înainte.

Înnebunită, am întins mâna spre pumnalul pe care îl aveam la șold, exact în momentul în care creatura a dat să mă atace din nou. I-am înfipt lama în cap, chiar între ochi.

Câinele a urlat și m-a mușcat de braț. Am țipat, dar n-am înregistrat decât șocul durerii înainte de-a scoate al doilea cuțit, cel dintre sâni, și de-a i-l înfige din nou în cap. De data asta, câinele a gemut și, înainte de-a se prăbuși la pământ, am fost aruncată pe spate când a doua creatură s-a izbit de mine.

Lovitura mi-a tăiat răsuflarea și, zbătându-mă să-mi umplu plămânii cu aer, m-am ridicat cu greu în picioare și am luat-o la fugă. Am reușit să fac doar câțiva pași înainte ca niște gheare să mi se înfigă în spate. Am țipat și am căzut, rostogolindu-mă pe spate – la timp pentru a vedea cum aufhockerul s-a năpustit, cu ghearele și colții dezveliți, când o suliță a tăiat aerul și i s-a înfipt în ochi.

Câinele și-a continuat zborul prin aer și a aterizat lângă mine, mort.

— Te simți bine, regina mea?

Pentru o clipă, vederea mi s-a înceţoşat, dar ştiam că deasupra mea stătea Gavriel.

— Da! am răspuns, şi am luat mâna pe care mi-o oferea.

— N-ar fi trebuit să vii! a spus el după ce m-am ridicat în picioare.

— Ba trebuia!

A fost singurul răspuns pe care i l-am putut oferi. Gavriel nu ar fi înţeles de ce trebuise să vin. Nu-mi dorisem să ajung regină pentru a sta aşezată pe un tron. Ca regină, voiam să-mi protejez poporul, ceea ce însemna că, dacă oamenii mei ar fi mers la luptă, eu i-aş fi condus.

— Eşti muritoare, a insistat el, cu o voce blândă. Nu ai fost făcută să te lupţi cu aceşti monştri.

Nu am răspuns pentru că nu aveam nimic de spus. M-am mişcat cu greu ca să-mi recuperez armele – fiecare dintre ele complet acoperită de sânge alunecos.

Cu pumnalele în teacă şi sabia în mână, m-am uitat la Cel Ceredi şi m-am îndreptat împleticindu-mă spre sat. Gavriel m-a urmat, în timp ce masacrul se înfăţişa înaintea ochilor noştri.

Mulţi oameni zăceau morţi, cu trupurile sfâşiate de dinţi şi gheare. Răniţii încă ţipau şi se zbăteau pe jos – unii cu tăieturi adânci, alţii cu membre lipsă. Trupurile mai multor aufhockeri zăceau pe pământ şi, deşi păreau nemişcaţi, m-am trezit strângându-mi sabia.

Un urlet îngrozitor a izbucnit din spatele meu şi m-am întors la timp pentru a-l vedea pe Isac şi alţi doi vampiri doborându-l pe cel ce părea a fi ultimul aufhocker. Monstrul îşi scutura viguros capul, încercând cu disperare – şi în zadar – să se debaraseze de lama care îi străpunsese craniul.

Cu un geamăt, creatura s-a prăbuşit în cele din urmă la pământ.

Bătălia se încheiase.

Se încheiase și nu reușisem să omor decât un singur monstru. Al doilea aproape mă omorâse el pe mine.

Gavriel avea dreptate într-un fel – nu fusesem făcută pentru lumea asta, dar nici el nu fusese. El fusese *creat*. Și, în timp ce durerea provocată de răni mi se răspândea în tot corpul, m-am gândit că poate ar fi trebuit să fiu și eu.

PATRU

Adrian

Am auzit vocile încă dinainte de-a intra în Pădurea-fără-de-stele.

Erau strigătele vrăjitoarelor care fuseseră ucise aici. Nu erau întotdeauna atât de zgomotoase; cele mai multe şopteau în limba magiei – nu vrăji, ci rugăciuni pentru pace. Azi însă se tânguiau – un refren acut şi obsedant.

Ceva era în neregulă, ceva mai presus de trădătorii care îmi cutreierau ţara.

Sentimentul nu-mi era necunoscut, acel ceva care-mi rodea permanent stomacul. Era o neliniște pe care o simţeam în adâncuri, o durere care nu dispăruse nici măcar odată cu întoarcerea Isoldei.

Niciodată nu prosperam în vremurile de pace. Eram o creatură călită de violenţă şi şlefuită de ură.

Voiam sânge!

Crezusem întotdeauna că regăsirea iubitei mele – cea care îmi stârnise dorinţa de-a cuceri lumea – avea să-mi liniştească

furia, dar aceasta se dovedise însă a fi un foc pe care nici măcar Isolda nu-l putea stinge.

Ea nu făcuse decât să-l aţâţe.

Nu conta că se întorsese la mine, moale, pe de-a-ntregul şi mirosind a iasomie. Coşmarul morţii ei se agăţa încă de mine, fiindu-mi tovarăş constant şi cea mai mare dintre frici. Nu conta câţi ani trecuseră, cât timp mă despărţea de noaptea în care murise; întotdeauna mi se părea că fusese ieri. Gura mea avea mereu gustul cenuşii ei. Mirosul cărnii ei arse şi al părului pârlit se regăsea în orice alt miros pe care îl inhalam.

Faptul că o lăsasem astăzi în urmă n-a făcut decât să alimenteze furia care îmi clocotea în sânge.

Nu aveam încredere că cineva avea s-o păzească aşa cum aş fi făcut-o eu, dar ştiam la fel de bine că Isoldei nu i-ar fi plăcut să-i fi fost restrânsă libertatea. Nu puteam să-i interzic să-şi părăsească camera, castelul sau Cel Ceredi fără consecinţe. Trebuia să îi acord spaţiul de care avea nevoie şi să sper că încrederea ei nu se extindea la nimeni în afară de mine.

Noi nu aveam pe nimeni.

Nimic nu fusese mai evident după atacul Ravenei, când doi dintre nobilii mei şi un alt individ, încă necunoscut, din cercul meu intim mă trădaseră – *ne* trădaseră.

Degetele mele s-au încleştat pe frâiele Nălucăi, în timp ce aşteptam, nerăbdător, să se întoarcă Sorin şi Dracul. Zburaseră înainte într-o nouă recunoaştere. Eram sigur că nobilimea trădătoare avea de gând să ajungă în alt regat, dar nu era atât de uşor să treacă graniţele Revekkăi, cu armatele noastre cercetând şi patrulând tot teritoriul.

— Regina este în siguranţă cu Tanaka, a spus Daroc, ghicindu-mi gândurile în timp ce călărea alături de mine.

— Regina mea ar ridica sabia înainte ca Tanaka să-şi tragă răsuflarea cât să-i poată spune să se ascundă.

Tanaka nu era războinic. Nu fusese niciodată unul. Era un om de stat; dragostea lui eternă era politica. În caz de ceva, Isolda ar fi avut grijă de siguranța *lui*.

— Miha și Isac sunt acolo, la fel și Gavriel, mi-a reamintit Daroc.

Mi-am încleștat maxilarul, neliniștit la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva în absența mea, dar Isolda supraviețuise în ciuda tuturor așteptărilor, luptând cu vampiri, cu ceața purpurie, cu o vrăjitoare și chiar și cu tatăl ei.

Era dârză. Era regina mea.

Niciodată nu aveam să mai eșuez în a o proteja.

— Isolda nu este în siguranță atât timp cât Gesalac și Julian nu sunt morți.

— Chiar și după moartea lor, tot nu are să fie în siguranță. Are să fie mereu în pericol atâta timp cât are să fie muritoare.

Daroc a făcut o pauză. Știam ce avea să spună în continuare. O simțeam în aerul dintre noi, unde se acumula ostilitatea.

— La fel ca...

— Știu foarte bine, generale, l-am întrerupt.

Niciodată nu fusesem dornic să mi se amintească de slăbiciunea mea, dar eram și mai puțin dornic să aud cum Isolda era vizată continuu ca atare.

Lui Daroc nu-i plăcuse niciodată fixația mea cu întoarcerea Yeseniei.

Într-un fel, prin asta nu era cu nimic diferit de Gesalac și Julian, care păreau să creadă că ea e doar o distragere.

— Dacă nu ai considera toate emoțiile în afara urii și a furiei ca fiind slăbiciuni, atunci poate că ți-ar fi mai ușor cu Sorin!

Daroc își frământa maxilarul, iar frustrarea lui nu făcea decât să-mi alimenteze nevoia de-a lupta. De când o găsisem pe Isolda în vârful palatului meu, rănită și epuizată, dorința

asta îmi vibrase până-n adâncul oaselor. Voiam să distrug regate și să pun capăt unor clanuri. O puteam simți în sângele meu, curgându-mi prin vene, ca pe-o cerință imperioasă, o nevoie violentă de-a-mi consuma furia.

Era un demon care rămăsese agățat de mine, chiar și după 200 de ani. Fusese prezent încă de la nașterea mea și crescuse răsfățându-se în neglijență și abuz.

— *Am vrut să spun*, a reușit să pronunțe Daroc, recăpătându-și controlul de sine, că ar trebui să te gândești să o transformi cât mai curând posibil.

— De parcă nu m-aș fi gândit la asta! am răbufnit.

Ca și cum nu aș fi avut fantezii legate de asta de fiecare dată când îi luam sânge. Ar fi fost nevoie doar de o mușcătură mai adâncă și de un strop din sângele meu. S-ar fi putut hrăni din mine odată ce ritualul ar fi fost complet. Un val amețitor de poftă mi s-a urcat din fundul stomacului până în cap.

Scula mi-a devenit incomod de tare.

Voiam să mă muște, să-i simt dinții înfigându-se în pielea mea. Ar fi fost la fel de amețitor ca a fi înăuntrul ei.

Am simțit cum mi se adună un geamăt de plăcere în fundul gâtului.

— Futu-i! am mormăit.

Nu era momentul pentru fantezii.

— Orice te reține este irelevant, a continuat Daroc. Ar fi trebuit să o transformi în momentul în care i-ai luat sângele. Cunoșteai consecințele.

Se arăta condescendent, însă eu îmi cunoșteam valoarea în ochii lui Dis.

Eram puterea ei pe pământ.

Eram calea prin care cucerea.

Dacă Isolda ar fi murit, aș fi murit și eu, iar Dis ar fi pierdut totul.

— Nu-ți uita locul, generale!

— Să ți-l reamintesc pe-al tău? Ești rege. Un cuceritor. Nu un îndrăgostit tragic.

Mi-am tras sabia, iar vârful ei a ajuns la un fir de păr de gâtul lui Daroc. Nu a tresărit, nici nu a schițat vreun gest către arma lui. S-a uitat doar încruntat la mine.

A urmat o tăcere lungă.

— Deciziile mele cu privire la regina mea nu te privesc.

Mă așteptam să-mi răspundă, să-mi explice că legătura mea cu Isolda făcea din ea o preocupare a tuturor, dar și-a păstrat doar o expresie severă. Înainte de-a-mi putea spune ceva, două umbre au trecut pe deasupra noastră – un șoim și un liliac negru.

Sorin și Dracul se întorseseră.

Dintre nobilii mei, doar cei doi puteau să-și schimbe forma, iar ei îi comandau în rândurile armatei mele pe alți câțiva care aveau aceeași abilitate.

— E totul în regulă? ne-a întrebat Sorin.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat și nici nu l-a scăpat din priviri pe celălalt. Am așteptat ca Daroc să se plece autorității mele, știind că și el fierbea de furie pe dinăuntru. Nu eram atât de diferiți până la urmă, doar că acolo unde el își exercita controlul de sine, eu îmi dezlănțuiam violența.

Acesta era și motivul pentru care eu cuceream, iar el mă urma.

În cele din urmă, a făcut un semn din cap, mai-mai să-mi atingă vârful sabiei. L-am lăsat îndreptat spre gâtul lui încă o secundă înainte de-a-mi vârî sabia în teacă și de-a-mi îndrepta atenția spre Sorin și Dracul.

— Aveți noutăți? i-am întrebat.

Sorin privea nemișcat în ochii lui Daroc, dar curând s-a întors către mine și, deși simțeam o tensiune acolo, n-aș fi putut spune ce gândea.

— L-am localizat pe Julian înspre est, dincolo de granițele Revekkăi, a raportat Dracul, văzând că Sorin nu deschidea gura.

Am scrâșnit din dinți auzind asta, în ciuda faptului că nu era ceva cu totul neașteptat. Vela se afla la est, iar regele Gheorghe îmi adresase recent o petiție, sperând să devină nemuritor în schimbul capitulării sale. Făcând asta, regele uman oferise refugiul perfect pentru nobilimea trădătoare. De asemenea, dacă Julian i-ar fi promis să-l transforme, ar fi fost cu siguranță suficient de prost, încât să accepte – prost nu doar pentru că l-aș fi ucis de cum l-aș fi găsit, ci și pentru că avea încredere în Julian, un vampir care își dorea puterea și care s-ar fi folosit de regatul lui Gheorghe pentru a se ridica împotriva mea.

Probabil că Gheorghe nu avea să supraviețuiască sângerării.

— Nu l-am putut localiza pe Gesalac dincolo de tărâmul nostru.

Ceea ce însemna că se refugiase probabil într-un sat, dar unde? Și, mai important, cine îl proteja? Vreun revekkian rătăcit? Sau un întreg oraș?

— Dracule, ia-ți oamenii! Vânează-l pe Julian! Omoară-i pe toți cei pe care îi transformă.

Nobilul s-a înclinat în semn de acceptare a însărcinării sale.

— Și Julian? Cum dorești să ți-l aducem înapoi pe acest trădător?

M-am gândit o clipă la întrebarea lui, deși știam deja răspunsul. Îl voiam în viață. Voiam să moară de mâna mea, dar asta nu însemna că nu trebuia să sufere până când avea să-i fie datul.

— Jupuit, am răspuns.

Niciunul dintre ei n-a ezitat auzindu-mi cererea, dar m-am întrebat ce-ar fi spus Isolda dacă mi-ar fi auzit ordinul. Îmi cunoștea reputația și nu era refractară la violență – nu se clintise nici de-un deget când urmărise tragerea în țeapă a prizonierilor noștri. Dar exista oare vreo limită a cruzimii ei?

— Cum porunceşti, regele meu, a încuviinţat Dracul, dispărând într-un vârtej de aripi negre.

L-au urmat alţi câţiva din grupul nostru, transformându-se în diverse zburătoare – lilieci, ciori, chiar şi bufniţe, a căror prezenţă căpătase un sens diferit de la atacul asupra Isoldei în pădure, în timpul Marii Vânători.

„Bufniţele sunt semn de moarte", spusese ea – şi moarte urmase.

Le-am dat totuşi drumul, în ciuda temerii.

Mi-am îndreptat atenţia spre Sorin.

— N-ai văzut nicio urmă lăsată de Gesalac?

— Niciuna, regele meu! mi-a răspuns.

— Atunci vom cerceta Revekka în lung şi în lat până când îl vom găsi, am ordonat şi am făcut o pauză, privirea alunecându-mi peste fiecare dintre chipurile impasibile al nobililor rămaşi. Şi când îl vom găsi, niciunul dintre cei care l-au adăpostit nu va fi cruţat.

Nobilimea mea s-a împrăştiat ca să-şi cheme oamenii la arme şi să-şi cerceteze fiecare pământurile. Razan şi Iosif au plecat spre nord, Vlad şi Iker spre vest, Sorin şi Daroc spre sud, iar eu urma să mă ocup de est. Acesta din urmă era în mare parte muntos, acoperit de păduri şi cu sate puţine, iar cei care locuiau în leagănul acela erau căliţi. Era un ţinut bântuit, născut din sângele şi tulburările strămoşilor săi.

Ştiam acest lucru pentru că eram unul dintre ei.

Singur acum, am închis ochii şi m-am concentrat asupra felului în care se mişca şi respira pământul.

„Dacă eşti liniştit, pământul îţi va vorbi", îmi spusese Yesenia.

Pământul avea o bătaie a inimii proprie, un murmur constant, tulburat doar de tunetul copitelor, de focurile aprinse şi de... ţipetele unei femei pe moarte.

Ciudat! m-am gândit. Monștrii nu atacau de obicei la lumina zilei și nici măcar sub cerul roșu.

Am deschis ochii.

— Nălucă! am chemat-o, îndemnând-o spre atacul violent.

Când urma să ajung, femeia avea să fie probabil moartă deja, dar era mai bine să pierzi un singur muritor decât un sat întreg.

Picioarele Nălucii loveau pământul cu putere, zguduindu-mi trupul în timp ce mă aplecam înainte în șa, cu degetele mâinii stângi încleștate în coama ei. Vântul era asurzitor în timp ce goneam printre copaci, nepăsător la ramurile mai joase, înțepătoare ca niște mici lame, care îmi biciuiau fața. Tăieturile mi s-au vindecat repede, înainte chiar ca sângele să mi se usuce, și nu am slăbit ritmul până când nu i-am zărit pe monstru și pe victima sa.

Printr-un șir de copaci golași, am putut să văd creatura – mare, neagră, cu blana zbârlită pe spate. A mârâit, ridicându-și privirea de la pradă, o femeie cu o fâșie de păr negru răsfirată pe solul acoperit de frunze și cu pielea atât de palidă, încât sângele care o păta strălucea ca soarele sub cerul cel roșu.

Creatura era un aufhocker. Cândva un câine, probabil că fusese mușcată sau ucisă de un alt aufhocker. În mod normal, ființele acestea vânau noaptea, dar aceasta își arăta dinții sângeroși și ascuțiți ca bricele, privindu-mă cu ochii strălucitori în timp ce mă apropiam.

Năluca a pufnit, mișcându-se pe loc. Nu-i plăceau câinii, cu atât mai puțin cei dispuși să-i spintece gâtul.

— Stai liniștită! i-am șoptit la ureche, trecându-i o mână peste coamă înainte de-a sări din șa.

Când picioarele mele au atins pământul, aufhockerul a mârâit și s-a ghemuit, pregătit pentru atac.

Știa că, în ciuda aparenței mele de muritor, nu eram totuși așa ceva. După ce fusesem creat, zeița Asha căutase să creeze

ceva la fel de puternic. Rezultatul fusese o serie de monștri însetați de sânge care, deși nu ajunseseră niciodată la puterea mea, erau totuși mortali pentru oameni.

Mi-am scos sabia.

Mârâitul aufhockerului a devenit și mai puternic când s-a lansat înspre mine cu salturi enorme, care au deschis crăpături adânci în pământ. A venit cu gura deschisă, iar eu mi-am ridicat sabia ca pe-o suliță, înainte de-a o azvârli spre monstrul aflat în plin zbor, care a scos un urlet teribil când lama i s-a înfipt în fundul gâtlejului. La aterizare, și-a scuturat capul, încercând să scape de armă și împrăștiind sânge și salivă.

L-am privit o clipă cum dădea cu laba în mânerul sabiei, apoi m-am apropiat. Creatura a mârâit, deși era mai degrabă un gâlgâit. Am apucat sabia alunecoasă și am scos-o din el, doar pentru a i-o înfige și mai adânc în gâtlej, înainte de-a-l apuca de bot și a-i rupe maxilarul. Creatura a scos un ultim geamăt jalnic, apoi a căzut la picioarele mele.

Sângele întunecat și lucios i se aduna pe pământ. Făcusem asta atât de des, încât nu mai simțeam nimic – nici remușcări, nici emoții. Acesta era mersul lumii, iar eu fusesem catalizatorul.

Singura mea îngrijorare era că această creatură făcuse ceva contrar naturii ei, vânând la lumina zilei. Să fi fost oare tulburarea care le făcuse pe vrăjitoare să jelească?

În liniștea care-a urmat, privirea mi s-a îndreptat spre femeia care încă zăcea nemișcată, cu excepția mișcării rapide și sacadate a pieptului.

M-am aplecat și mi-am luat sabia cu lama împurpurată.

Când m-am apropiat de femeie, am văzut că avea ochii deschiși și gâtul sfâșiat. În timpul atacului, căzuse pe mantie și era încadrată de o mare de un albastru regal. Asta o făcea să pară și mai palidă, într-un contrast violent cu sângele ei.

Era mult mai tânără decât mă așteptam, și m-am întrebat ce o adusese în pădure, până când ochii mi-au căzut pe un coș răsturnat la o oarecare distanță și un pumn de ciuperci și ierburi împrăștiate pe jos. Mi-am amintit cum se plimba Yesenia pe pământurile din jurul Palatului Roșu, cu 200 de ani în urmă, culegând aceleași lucruri.

Un val brusc de neliniște mi-a străbătut șira spinării, iar dorința de-a mă întoarce lângă Isolda s-a făcut și mai puternică.

Am îngenuncheat, iar fata mi-a întâlnit privirea. Părea să respire mai greu în timp ce stăteam lângă ea, și nu știam dacă era de frică sau din cauza apropierii morții.

— E o îndurare, am rostit și m-am aplecat și mai mult, șoptindu-i: Închide ochii!

A durat o clipă, dar s-a supus, iar eu m-am sculat în picioare, ridicându-mi lama deasupra capului, doar pentru a o coborî fulgerător pe gâtul ei sfâșiat. Capul i s-a despărțit de corp, însă știam că decapitarea ei nu era suficientă pentru a-i împiedica reînvierea după o mușcătură de aufhocker.

Era nevoie să fie arsă.

Am folosit mantia femeii pentru a-mi curăța lama și, odată pusă sabia în teacă, m-am aplecat să-i ridic capul, apucând-o de părul ei întunecat și mătăsos, când am băgat de seamă o mișcare printre copaci.

Un băiețel se uita la mine, cu ochii mari și tremurând. M-am întrebat dacă nu cumva era fiul femeii sau poate fratele ei. Nu l-am întrebat, n-am putut chiar dacă aș fi vrut, pentru că, imediat ce l-am observat, s-a întors și a luat-o la fugă în direcția satului Volkair.

L-am urmat, cu capul în mână, știind că aveam să găsesc acolo foc pentru a-l arde.

Drumul prin pădurile din jur a fost scurt, dar vocile morților creșteau neîncetat. Nu le înțelegeam limba, însă

cuvintele lor îmi încâlceau minţile şi îmi deformau realitatea, şi, într-o clipită, nu mai trudeam să înaintez pe solul accidentat al Pădurii-fără-de-stele, ci mă afundam într-un pat moale, cu mâinile şi genunchii încadrând corpul Yeseniei. Mă privea, cu ochii mijiţi şi părul răsfirat pe pernă. Nutream puţine speranţe că am fi putut să fim împreună dincolo de această zi şi, deşi mă mişcam înăuntrul ei, nu mă puteam dărui pe deplin acestui moment – prea disperat şi nerăbdător să-i ofer fiecare parte din mine aşa cum merita.

Îşi amintise oare Isolda de timpul petrecut împreună în orele de dinaintea morţii Yeseniei? N-aş fi întrebat-o niciodată, de teamă să n-o umplu de durere şi, în cele din urmă, nici nu mai conta cu adevărat. Nu avea nevoie de amintirile astea pentru a-şi alimenta răzbunarea.

Am ieşit dintre copaci, scuturându-mă de amintirile care se agăţau de mine, din nou prezent pe deplin în realitatea lumii mele însângerate.

Vrăjitoare blestemate! Chiar şi din mormintele lor înalte, tot mai făceau vrăji.

Aveam dinţii încleştaţi şi pumnul înfăşurat strâns în părul fetei, iar capul îi atârna lângă mine – aşa am intrat în Volkair. Un drum principal şerpuia printr-un sat sărăcăcios, flancat de case şi prăvălii dărăpănate, cu acoperişuri de paie pudrate de zăpadă. Câteva animale de fermă alergau liber, pradă pentru monştrii care pândeau în pădurea din apropiere.

M-am îndreptat spre un foc care ardea în mijlocul drumului. Cizmele mi se îngreunaseră, pline de noroi, şi, în timp ce aruncam capul fetei în foc, m-am uitat în jur şi am văzut că sătenii ieşiseră din case, adunându-se fiecare sub câte un mic adăpost pe care-l aveau pe lângă casă.

Probabil că băiatul îi anunţase de prezenţa mea şi de moartea fetei fără nume. Nu puteam fi sigur ce spusese sau dacă îl

crezuseră, deoarece era ceva neobișnuit ca monștrii să se aventureze la lumina zilei.

Toți monștrii în afară de mine.

M-am întors cu totul înspre ei.

Niciunul dintre ei nu s-a înclinat; niciunul dintre ei nu a dat măcar din cap.

Stăteau doar acolo, solemni și holbați.

— V-ați uitat regele? am strigat, drept avertisment și oferindu-le șansa să-mi arate respectul.

Însă unica mișcare a venit de la un singur om, care s-a îndepărtat de cei care se ascundeau.

Spre dezamăgirea mea, nu era vorba despre Gesalac. Omul era un muritor.

Era subțiratic, iar vârsta îi încovoiase statura înaltă, astfel încât arăta aproape ca un stejar gata să se prăbușească – cu umerii încovoiați și pielea veșnic arsă de soarele cel roșu.

Pământul și satul acesta îl crescuseră pe acest om, așa cum mă crescuseră și pe mine înainte, iar el mă înfrunta acum fără teamă.

— Sau poate că ați găsit unul nou? am mormăit, privindu-l pieziș.

— Regele nostru ne-a lăsat să murim la marginea regatului său, a răspuns bărbatul, cu vocea la fel de chinuită ca și trupul. Dacă acesta este titlul pe care îl revendici, atunci îl poți avea, dimpreună cu sufletele morților noștri.

Am înclinat capul într-o parte.

— Morții mi-au fost povara dintotdeauna. Ce mai contează câțiva în plus?

Muritorul m-a privit lung și apoi a vorbit încet cu ceilalți.

— Regele Sângelui își bate joc de durerea noastră.

Mi-am îndreptat capul și am zâmbit din colțul buzelor.

Îi știam jocul. Muritorul ăsta curajos și prost voia să devină martir. M-am întrebat ce anume îl determina să se sacrifice.

Cine îi oferise ceva în care să creadă mai mult decât în siguranța regulilor mele?

— Dacă voiai ca moartea ta să însemne ceva, ar fi trebuit să alegi să te lupți cu monștrii din pădurile voastre.

— Monștrii există doar din pricina ta, a rostit el. Poate că, dacă vei muri, vor muri și ei.

Am chicotit la răspunsul său ignorant. Asta era o credință comună printre cei din Cordova, și mulți încercaseră să mă asasineze, crezând că, dacă aveam să mor, alți monștri mi-ar fi urmat, dar eu eram o creație a lui Dis, iar monștrii erau creații ale Ashei. Nu eram la fel, deși eram cu toții dornici de sângele muritorilor.

— Nu pot să mor, am spus.

De data asta, bărbatul a rânjit.

— Nu e nevoie să-ți luăm *ție* viața ca să te terminăm.

Răspunsul lui mi-a încordat fiecare mușchi din corp. Până în acest moment, admirasem curajul acestui bărbat, dar cuvintele lui erau periculoase și însemnau o amenințare directă la adresa reginei mele. În ciuda acestui fapt, nu credeam că știe totuși ceva despre slăbiciunea mea; mai degrabă, o amenința pe Isolda pentru că știa că o iubesc.

— Oare văd un strop de umanitate în ochii tăi? m-a întrebat bărbatul, scoțând un chicotit răgușit.

M-am mișcat atât de repede, încât nu a putut să-și dea seama, și am apărut în spatele martirului, secerându-i gleznele. A țipat și s-a prăbușit pe pământul noroios, iar eu mi-am pus palma pe fruntea lui și i-am smucit capul pe spate.

— Sunt sigur că ai fi vrut să mori repede, i-am șoptit la ureche. Dar amenințările la adresa reginei mele merită să ai un sfârșit agonizant.

A râs din nou.

— Nu-mi pasă cum am să mor. Mă voi alătura zeiței mele în cer.

— Zeița ta? am izbucnit, râzând cu adevărat de el. Asha nu și-a protejat muritorii în viață, așa că de ce i-ar proteja în moarte? Și ai uitat că toți morții îi aparțin lui Dis?

— Nu mai e așa! a replicat. Lumina se apropie și ea are să alunge întunericul tău. S-a mai întâmplat o dată și se va întâmpla din nou. Doar că nu avem să lăsăm în urmă cenușă și oase.

Eram obișnuit cu furia mea, dar cuvintele lui m-au dus cu un pas mai departe, dincolo de punctul în care aș fi putut să-i mai amân moartea. În timp ce dădeam să mă ridic ca să-mi scot sabia și să i-o trec peste gât, mi-a atras atenția zbârnâitul unui arc și, până să apuc să fac vreo mișcare, o săgeată se și înfipsese în capul bătrânului.

Am scos-o cu o smucitură, răsucind-o în mână. M-am întors fulgerător și am trimis-o în zbor în direcția din care venise, mulțumit de geamătul care a răsunat din umbră când mi-am atins ținta.

În secunda următoare, un bărbat cu glugă a căzut, mort, cu fața în noroi, și m-am întrebat câți aveau să mai moară azi de mâna mea.

În cele din urmă, a apărut Gesalac.

Ieșise dintr-una dintre clădirile dărăpănate, îmbrăcat într-o armură de aur. Găteala îi era nelalocul ei aici, în satul sărac și în ruine, deși se părea că reușise cumva să câștige încrederea oamenilor. M-am întrebat câți ani durase asta. Lucrase pământul alături de ei? Ajutase la repararea acoperișurilor și adunase grâu ca să frământe pâinea?

Căci acestea erau acțiunile prin care le-ar fi putut câștiga devotamentul.

L-am ocolit pe muritorul căzut la picioarele mele.

— Încă o dată, o pui pe regină mai presus de propriul popor, a rostit Gesalac.

— Oare dragostea mea pentru Isolda este singura ta critică la adresa domniei mele? Dacă da, trebuie să presupun că eşti gelos, am replicat. Eşti îndrăgostit de mine, Gesalac?

Ochii vampirului s-au mijit, plini de ură.

— Mi-ai ucis fiul.

— Nu este primul fiu pe care l-am ucis şi, îmi imaginez, nici ultimul, dar să nu ne prefacem că răzbunarea ta este alimentată de devotamentul patern! Îmi vrei tronul şi imperiul.

A rânjit.

— Ce imperiu? Ce regate ai cucerit de când ai început să i-o tragi femeii ăleia?

Am reuşit să zâmbesc, deşi am scrâşnit din dinţi.

— Regina mea şi cu mine vom cuceri această lume, iar când vom avea imperiul nostru, ne vom culca pe un pat făcut din oasele tale.

Gesalac a zâmbit şi a început să se învârtă în jurul meu.

— Poate că tu ai nevoie de o regină ca să-ţi conduci regatul, dar Isolda nu are nevoie de un rege. O vei transforma într-un monstru.

— Spui asta ca şi cum ar fi un lucru rău.

Spada lui Gesalac a coborât cu putere peste-a mea, dar am fost mult mai rapid şi l-am lovit cu mâna în piept. Izbitura l-a trimis cu câţiva metri în josul drumului. A aterizat pe spate, iar armura sa de aur s-a umplut de noroi.

L-am urmărit în timp ce se ridica în picioare, cu ochii negri strălucind. Încă o dată, a început să-mi dea târcoale.

— Îţi aminteşti de locul ăsta? a întrebat Gesalac.

Nu am răspuns – bineînţeles că ştiam locul foarte bine. Fusese casa mea. Acesta era pământul pe care îl lucrasem, aici erau câmpurile pe care le arasem, acoperişurile pe care le reparasem cândva. Fusese satul care mă crescuse şi unde furia care mă hrănea prinsese rădăcini.

Întotdeauna fusesem un monstru.

Moartea Yeseniei nu făcuse decât să mă dezlănțuie.

Gesalac a continuat să se miște, dar nu s-a mai învârtit în jurul meu și, în timp ce vorbea, n-a încetat o clipă să mă privească drept în ochi.

— Ești doar un băiat de la țară, al cărui tată a fost un nenorocit de soldat și a cărui mamă s-a prostituat pentru alcool.

Îmi imaginam că Gesalac era conștient de rana pe care o zgândărea – era deschisă și adâncă, niciodată îngrijită, niciodată vindecată. O folosisem ca să străbat locuri întunecate, unde făcusem lucruri violente, dar, dacă el credea că asta mă făcea slab, se înșela.

Trecutul meu îmi dăduse putere să fac ceea ce nimeni altcineva nu făcuse – să îndur.

Am reușit să râd.

— Un simplu băiat de la țară, am rostit, cu ochii pironiți pe pământul rece unde încă nu se adunase zăpada, însă, în adânc, corpul meu ardea.

Am trecut la atac abia când nu am mai putut suporta pulsația sângelui din cap și din mâini. Când lama mea s-a întâlnit cu cea a lui Gesalac, la mijlocul drumului, sunetul a fost cel al unui trăsnet de pe cer, o vibrație care mi-a ajuns până în oase.

Simțeam că trăiesc iar, că respir din nou.

— Eu ți-am fost început, i-am aruncat. Și eu îți voi fi și sfârșit!

Lamele noastre s-au ciocnit iar și iar, fiecare lovitură fiind din ce în ce mai puternică și mai rapidă, până când săbiile au rămas nemișcate, lipite una de alta, niciunul dintre noi nevrând să cedeze în hotărârea de a-l vedea pe celălalt căzând. În cele din urmă, am reușit să mă mișc, lovindu-l pe Gesalac dintr-o parte, de mai multe ori, până când armura i s-a

încovoiat, tăindu-i pielea. S-a tras înapoi clătinându-se, iar eu l-am urmat, cu sabia ridicată deasupra capului. Dar, în timp ce îmi îndreptam arma spre el, mi-a prins ambele încheieturi și m-a lovit cu capul în frunte.

Izbitura a fost ameţitoare şi de data asta eu am fost cel care s-a clătinat şi s-a dat un pas înapoi.

Gesalac mi-a râs în faţă.

— Şi când te gândeşti că tu ar trebui să fii cel mai puternic dintre noi.

Am râs şi eu.

— Cea mai mare putere a mea este că nici măcar nu ştii de ce sunt în stare.

Zâmbetul i-a şovăit, iar eu am dispărut, reapărând în spatele vampirului. Mi-am înfipt lama în spatele lui. I-a explodat prin mijlocul pieptului, şi a ţipat când am răsucit-o în el. Apoi l-am lovit cu piciorul, iar el a zburat prin aer, aterizând pe-un gard de lemn care s-a aplecat sub greutatea lui. L-am urmat, lansându-mă spre el.

Când am aterizat pe trădător, acesta s-a răsucit şi-a folosit unul dintre stâlpii gardului drept armă. M-a izbit cu capătul ascuţit al acestuia, care mi-a străpuns armura, înfigându-mi-se adânc în piept. Ţipătul meu a fost mai degrabă un răget, iar trupul mi s-a strâns tot, tremurând din cauza durerii. Gesalac m-a aruncat înapoi şi m-am lovit puternic de pământ, dar mă luptam deja să scot ţăruşul din mine şi, odată scos, l-am aruncat la o parte, cu mâinile acoperite de propriul sânge.

Mi-am încleştat pumnii şi mi-am aţintit privirea asupra lui Gesalac. Acesta reuşise să se ridice în picioare, cu mâinile încleştate în jurul capătului sabiei mele, care îi ieşea din piept, încercând, în zadar, să şi-o scoată din corp.

— Am terminat cu asta! Este timpul să îngenunchezi.

La ordinul meu, genunchii trădătorului s-au lovit atât de tare de pământ, încât acesta s-a cutremurat. A căscat ochii când m-am apropiat.

— Cum ai...

— Când stau în fața lui, pot controla mintea oricărui vampir pe care l-am transformat, i-am explicat, apucând mânerul sabiei mele. Păcat că nu ai știut-o.

A țipat când mi-am scos sabia și-apoi am înfipt-o în el din nou și din nou și din nou, chiar și când ajunsese cu fața în jos în noroi. Deși știam că rănile aveau să se vindece curând după aceea, tot ce conta era că simțea durerea.

— Regele meu, s-a auzit o voce, iar eu am recunoscut-o ca fiind a lui Daroc.

L-am ignorat încă o secundă pentru a-mi putea împlânta încă o dată lama în spatele lui Gesalac. Odată înfiptă până la mâner, am făcut un pas înapoi, ajungând față în față cu generalul meu.

— Legați-l și puneți-i o mască! am spus, cu răsuflarea tăiată. În seara asta vom sărbători moartea unui trădător.

M-am întors și am dat cu ochii de locuitorii din Volkair, care mă priveau cu expresii diferite. Unii erau furioși, alții, speriați. Aproape că le auzeam gândurile strigându-mi *monstru, criminal, corcitură.*

— Și satul? a întrebat Daroc.

— Poftim?

M-am uitat la el, băgând acum de seamă că toți nobilii mei se întorseseră, călare pe caii lor, chiar și Sorin, care ținea în mână frâiele Nălucii.

— Satul, regele meu, a spus din nou Daroc.

M-am uitat la săteni și mi-am dat seama că loialitatea lor se schimbase. Se vedea asta în mișcările și expresiile lor, în gândurile și acțiunile lor. Adăpostiseră un om care încercase să-mi

ucidă regina și îl lăsaseră pe un muritor care o amenințase să vorbească în numele lor.

Mai important, fuseseră martorii abilităților mele.

Am privit în ochii lui Daroc.

— Arde-l! am ordonat.

Un fum gros s-a ridicat deasupra copacilor, mirosind a pin și a carne arsă. Am așteptat chiar lângă Volkair întoarcerea lui Sorin, în timp ce acesta cerceta pădurile în căutare de supraviețuitori.

Am stat la o parte de nobilimea mea, privind înspre pădure și ascultând. Morții încă mai vorbeau, acum mai încet decât înainte și, în timp ce ascultam, nu vocea lui Gesalac îmi răsuna în urechi, ci a fermierului:

„Lumina se apropie și ea are să alunge întunericul tău."

Nu mă deranjaseră atât vorbele în sine, cât felul în care le rostise – cu convingerea unui adept căruia i se trimisese o viziune a viitorului. Ce văzuse sau auzise și îi dăduse o asemenea speranță? Și cum aș fi putut să distrug asta?

— Te simți bine? a întrebat Daroc, venind să stea lângă mine.

— Nu! i-am răspuns fără să îl privesc.

Încă nu mă calmasem după trădarea nobilimii mele și probabil că nu aveam să mă liniștesc până la întoarcerea la Palatul Roșu. Voiam să-l văd pe Gesalac suferind la capătul unei sulițe de metal. Voiam ca Isolda să privească alături de mine moartea lui, iar după aceea, voiam să o duc în pat.

M-am întrebat dacă se odihnise astăzi. Aveam să pot să-i beau sângele?

Simțeam cum foamea mea de ea îmi golește stomacul.

— Gesalac știa de copilăria mea, am rostit, iar când m-am uitat la Daroc, acesta mi-a întors privirea, surprins, apoi și-a coborât sprâncenele.

— Cine i-a spus?

— Doar trei dintre voi știți, am spus și mi-am întors capul ca să-l privesc drept în ochi. Tu, Tanaka... și Ana Maria.

Conturul întunecat al unui șoim ne-a trecut în zbor pe deasupra capului și ne-am întors când Sorin s-a schimbat, aterizând în luminișul din fața noastră.

— Regele meu, trebuie să vezi asta!

Daroc a înțepenit lângă mine, și am știut că era din cauza expresiei iubitului său. Avea ochii ieșiți din orbite și respirația grea, de parcă ar fi fugit de unde va fi fost înainte.

Daroc a făcut un pas spre el, dar s-a oprit.

— Ce este? am întrebat.

— Nu... nu am cuvinte, a spus Sorin.

M-am încruntat și m-am gândit doar la ceața purpurie, deși asta nu l-ar fi șocat deloc. Am schimbat o privire cu Daroc.

— Rămâi! i-am cerut.

— Regele meu...

— Păzește-l pe Gesalac! am rostit, și fiecare cuvânt îmi aluneca printre dinții încleștați.

Era deopotrivă o dovadă de încredere și un ordin. Aveam încredere în Daroc în legătură cu fugarul meu.

Daroc a avut nevoie de câteva clipe, dar apoi s-a relaxat, încuviințând din cap.

Când am încălecat pe Năluca, Sorin s-a transformat și a zburat spre nord. L-am urmat, privind cum șoimul tăia cerul. Nu mi-a luat mult timp să recunosc cărarea – amintirile care mă legau de ea miroseau a carne arsă și aveau gust de cenușă. Dintr-odată, am simțit că nu mai am nicio putere. O slăbiciune rece îmi mistuia întregul corp.

Știam unde mă duce Sorin.

Când l-am pierdut din vedere, am încetinit și am intrat într-un luminiș, oprind-o pe Năluca. Am alunecat de pe cal

și am făcut câțiva pași spre un copac bătrân. Avea un trunchi gros și nenumărate ramuri și rădăcini răsucite care se înfigeau și ieșeau din pământ ca niște șerpi. La baza copacului se afla o piatră mare, acoperită de iederă, iar la baza acelei pietre era o groapă goală.

Acesta era mormântul Înaltului Consiliu... și era gol.

„Nu avem să lăsăm în urmă cenușă și oase", spusese bătrânul, iar eu mă întrebam acum ce făcuseră oamenii din Volkair.

CINCI

Isolda

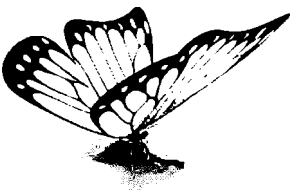

După bătălie, am străbătut străzile din Cel Ceredi. Supraviețuitorii ieșeau de prin case, și alte scene de groază aveau loc când aceștia se repezeau la morții lor și-apoi începeau să plângă peste trupurile nemișcate și sângerânde. Pieirea oamenilor era doar o parte a dezastrului. Rugurile se prăbușiseră, iar jarul scânteia împrăștiat pe zăpadă. Aufhockerii distruseseră și pereții caselor cu ghearele lor ucigașe. Nu omorâseră doar oameni, ci și animale, iar rămășițele acestora se amestecau printre cei morți.

— Ești rănită! a remarcat Killian.

M-am întors să mă uit la el, la expresia lui severă. Killian avea o tăietură pe obraz și o rană pe umăr, dar în rest era bine.

— Ar trebui să-i ajutăm pe cei răniți, am replicat.

— *Tu* ești rănită, mi-a răspuns.

— Am să fiu bine! l-am asigurat.

Asta pentru că îl aveam pe Adrian, dar, chiar în timp ce vorbeam, încheietura mâinii a început să-mi pulseze dureros. Se umflase, iar urmele de mușcături deveniseră roșii și iritate.

Speram că avea să sosească în curând.

Miha și Isac s-au apropiat, urmați de Gavriel. Nu au comentat nimic legat de prezența mea acolo și nici despre rănile mele, deși știam că sunt îngrijorați. Mi-am dat seama din privirile pe care le schimbau, dar nu am putut să nu mă întreb dacă îngrijorarea lor era mai mult pentru reacția lui Adrian decât pentru sănătatea mea.

— Regina mea! au rostit, înclinându-se.

— S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? i-am întrebat.

Miha a clătinat din cap.

— Aufhockerii nu ies niciodată în timpul zilei.

— Nici măcar sub cerul ăsta? a întrebat Killian.

— Sunt creaturi nocturne, a explicat Isac. Se trezesc la apusul soarelui.

Am rămas cu toții tăcuți în timp ce mai cercetam încă o dată orașul, oprindu-mă să privesc fiecare movilă mare de blană neagră. O parte din mine se temea că nu erau cu toții morți.

— Trebuie să-i ardem, am spus.

Pe toți, chiar și animalele. La fel ca la mulți alții dintre monștrii Ashei, o mușcătura de-a unui aufhocker nu făcea decât să creeze un altul de soiul lui. Am scrâșnit din dinți cu putere, încercând să ignor durerea amețitoare din braț.

— Trebuie să te întorci la castel! m-a rugat Killian. Putem să ne ocupăm noi de răniți și de morți!

— Killian are dreptate, a rostit Gavriel și s-a întors să privească spre vest, unde soarele zăbovea încă pe cer, strălucitor și roșu. Regele nostru ar trebui să sosească în curând.

Nu m-am opus, pentru că nu aveam ce să fac. Spatele îmi ardea de la ghearele monstrului, așa că nu mă puteam

apleca, și, chiar dacă aș fi încercat, nu puteam trage sau ridica vreun lucru cu brațul meu și mușcătura lui dureroasă. Nu credeam nici că aveam să fiu în stare să parcurg distanța până la castel.

— Am să găsesc un cal, a spus Gavriel și, cu o plecăciune, a plecat să caute.

Miha și Isac au început să adune cadavrele, alegând să înceapă cu aufhockerii.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat Killian.

Ochii lui cenușii erau furtunoși, ceea ce m-a dus cu gândul la felul în care mă implorase să nu vin.

— Am să mă simt, i-am răspuns.

M-a studiat, tăcut, apoi a comentat:

— Știu că vrei să conduci prin puterea exemplului. Știu că dorești să-ți protejezi poporul, dar bătălia nu este singura cale de-a lupta pentru el.

Nu i-am răspuns, nu voiam să vorbesc deloc – și se părea că nici el nu voia să audă vreun răspuns, pentru că a plecat, îngenunchind puțin mai departe lângă o femeie care plângea peste trupul unui bărbat.

Gavriel s-a întors, aducând-o pe Reverie, și inima mi-a tresăltat văzând că este bine, până când i-am dat roată ca s-o încalec și am văzut patru tăieturi adânci și sângerânde pe șoldul ei. Am ridicat ochii către Gavriel.

— Are să fie bine?

— Atâta timp cât rana nu se infectează.

Apoi ochii i-au căzut pe brațul meu. S-a încruntat puternic, dar nu a comentat.

— Poți să urci singură?

Am reușit s-o fac, deși mișcările mi-au zguduit spatele și brațul. Odată ce-am fost bine instalată, Gavriel a luat frâiele, conducând-o pe Reverie pe dealul abrupt spre Palatul Roșu.

Nu am vorbit până când n-am ajuns în curtea plină de oameni. Tanaka se afla printre cei adunați. Părea mai bătrân, mai furios, cu gura înțepenită într-o expresie dură și cu ochii privindu-mă pieziș. Mi-am aruncat piciorul peste șa și m-am lăsat să alunec în jos, rămânând surprinsă când două mâini m-a prins de talie înainte ca piciorul meu să atingă pământul.

M-am întors cu fața spre Gavriel, care și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— Îți cer iertare, Majestate! a spus. Am vrut doar să ajut.

— Dacă aș fi vrut ajutorul tău, ți l-aș fi cerut.

M-a privit în ochi și apoi a dat din cap.

— Regina mea!

Am părăsit curtea, trecând pe lângă Tanaka fără să-i arunc nicio privire, și m-am îndreptat spre camerele mele. Pe drum, am trecut pe lângă Violeta, care a făcut ochii mari, șocată de apariția mea.

— Am nevoie să mi se aducă o cadă în cameră.

— Imediat, regina mea! mi-a răspuns și a fugit în direcția bucătăriilor.

Odată ajunsă în camera mea, am început să-mi dau jos rochia ferfeniță. Părți din ea se lipiseră de mine, uscate în sângele care îmi acoperea pielea. Am tras pe mine un halat – deși materialul era moale, mă deranja pe răni. Violeta nu a întârziat să sosească. Servitorii au așezat cada lângă fereastră, ca de obicei, apoi au umplut-o cu apă aburindă. Violeta a mai zăbovit după ce ei au terminat și, deși era tăcută, îi simțeam ochii cercetându-mă.

— Ai nevoie de ceva, regina mea? m-a întrebat.

— Aș vrea să rămân singură.

— Bineînțeles, mi-a răspuns

— Mulțumesc, Violeta! i-am spus în timp ce se îndrepta spre ușă.

Când ușa s-a închis, am renunțat la halat și m-am cufundat în apa fierbinte, care îmi ardea rănile, făcându-mă să strâng din dinți. M-am concentrat în primul rând asupra mușcăturii de pe brațul meu, frecând urmele cu săpun în ciuda durerii. Roșeața se răspândise acum de la mușcătură, întinzându-se pe întregul antebraț. Era umflat și sensibil, iar cea mai mică apăsare îmi isca un val de greață în stomac – iar asta nu făcea decât să-mi crească îngrijorarea. Existau întotdeauna urmări ale mușcăturilor și ale zgârieturilor monștrilor – adesea infecția se instala rapid și, cu cât era lăsată să rămână mai mult timp în sânge, cu atât devenea mai periculoasă. Uneori crea monștri, alteori ucidea și, deși știam că Adrian mă putea vindeca, exista oare un moment în care ar fi fost prea târziu?

Cineva a bătut la ușa mea și, înainte să pot răspunde, a intrat Ana. Deși era palidă, avea obrajii împurpurați și părea supărată. Ca verișoară a lui Adrian, îi împărtășea trăsăturile – părul și pielea palide și aceeași formă a ochilor, însă coloritul lor, deși tot izbitor, era diferit. Ochii Anei străluceau în verde, iar acum mă priveau cu duritate, așa cum stăteam cufundată în apa care se răcea rapid.

— Gavriel mi-a spus că ești rănită.

— Da! am răspuns.

Nu aveam niciun motiv să încerc să-i ascund asta. Ana a traversat camera, iar ochii i-au căzut pe brațul meu.

— Ai fost mușcată, a rostit și s-a așezat în genunchi lângă mine. De ce nu ai spus nimic?

Am înțepenit, pregătindu-mă ca Ana să-mi atingă brațul, dar n-a făcut-o. S-a mărginit să se uite lung la el.

— Amândouă știm că nu poți face nimic, am spus, iar Ana m-a privit în ochi.

Poate că de aceea era furioasă, pentru că nu avea niciun control aici.

Și-a pus mâna pe fruntea mea.

— Ai febră, a comentat și-apoi s-a ridicat în picioare.

În timp ce-o făcea, a inspirat brusc, și am știut că-mi văzuse spatele.

— Trebuie să mă lași să te tratez! Lasă-mă să fac ceva până ajunge Adrian!

— Fă ce dorești, dar am să-l întâmpin pe Adrian la porți!

— O să fie furios.

— Întotdeauna este, am replicat, însă ea a clătinat din cap.

— Nu i-ai văzut niciodată furia, mi-a replicat.

M-am ridicat din cadă și m-am uscat, apoi m-am întins goală pe pat, cu spatele descoperit și cu brațul într-o parte. Am încercat să mă pregătesc pentru durerea tratamentului, dar nu m-am putut abține să nu mă chircesc atunci când și-a început treaba cu medicamentul pe care mi l-a turnat pe braț și pe spate. Mirosul era ascuțit și neplăcut, iar eu am gemut, îngropându-mi fața în pătură. După aceea, a întins ceva gros peste fiecare dintre răni și le-a bandajat.

Când a terminat, și-a lipit din nou mâna pe fruntea mea. I-am evitat privirea, căci nu doream să-i văd îngrijorarea. În timp ce-și ștergea mâinile pe rochie, a spus:

— Nu știu dacă ceva din ceea ce am făcut are să încetinească infecția. Trebuie să sperăm că Adrian poate.

Apoi a plecat, instruindu-mă să port ceva lejer.

— Și să scoți bandajele de îndată ce-ai să poți!

În afară de halat, aveam doar o rochie largă și albă, cu umeri căzuți, înfrumusețați cu cristale. Mânecile erau ca niște aripi, acoperindu-mi brațele și mușcătura, care erau amorțite de la tratamentul Anei. După ce m-am îmbrăcat, am coborât

la parter, în sala mare, unde fuseseră aduși răniții. Ana își începuse treaba și trecea de la un pacient la altul.

Zăceau unul lângă altul, rând după rând, în diverse stări grave. Unii gemeau de durere, alții erau inconștienți, și toate rănile arătau îngrozitor. M-am oprit în fața unuia dintre ei, un băiat care se zvârcolea pe podea, cu fața umflată și roșie de la mușcătura unui aufhocker. Femeia de lângă el stătea nemișcată, deși respira încă și avea umărul sfâșiat, dar nu mi-am putut da seama dacă era de la dinți sau de la gheare. Un bărbat stătea sprijinit de perete, cu piciorul însângerat întins, cu o bucată groasă de piele și mușchi desfăcută pe podea.

În cele din urmă, m-am îndreptat spre Ana, care îngenunchease lângă un copil, înțepând o mușcătură care semăna mult cu a mea. După o clipă, a suspinat și s-a ridicat în picioare, frecându-și fruntea cu dosul mâinii.

— Cei mai mulți nu vor supraviețui.

Știam ce vrea să spună. Cei care aveau mușcături trebuiau să fie executați. M-am uitat înapoi la trupurile – atât de multe trupuri – întinse pe podeaua sălii.

— Cum ai s-o faci? am întrebat, liniștită.

— Otravă, a spus ea și s-a uitat la mine. Le voi da otravă.

— Să fie cu adevărat un semn de milostenie?

— Este mai bine decât să-i ardem de vii.

În acel moment, un corn a răsunat de afară.

— Adrian! am izbucnit și am fugit afară din palat, oprindu-mă când l-am văzut pe soțul meu dând buzna în curte călare pe Năluca.

Am știut după violența din ochii lui că văzuse măcelul din Cel Ceredi și i-am simțit ușurarea tremurând prin propriul meu corp când mi-a întâlnit în sfârșit privirea. A coborât de pe cal și s-a îndreptat spre mine cu pași hotărâți.

Nu a scos nicio vorbă când și-a încolăcit un braț în jurul taliei mele, trăgându-mă lângă trupul lui. Am înghițit durerea care îmi ricoșa prin corp în timp ce mă săruta, plimbându-și limba pe buzele mele, dar când mi-a găsit dinții încleștați, s-a retras, cercetându-mă. Apoi și-a lipit o mână pe pielea mea, cu ochii înflăcărați.

— Arzi toată.

M-a strâns și mai tare, iar corpul meu a înțepenit. Pumnii mi s-au încleștat pe pieptul lui. A părut să-și dea seama că strânsoarea lui era sursa disconfortului meu, așa că mi-a dat drumul.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, dar nu era locul potrivit pentru a-mi dezvălui rănile, mai ales mușcătura – nu în fața mulțimii care se adunase în jur pentru a asista la întoarcerea lui Adrian.

— Mai târziu, Adrian! am răspuns și m-am aplecat înainte, lipindu-mi buzele de ale lui – un sărut moale, ca o promisiune. Când m-am îndepărtat, l-am întrebat: Pe cine mi-ai adus?

Adrian m-a cercetat din nou și apoi și-a trecut degetul mare peste obrazul meu.

— Ți-am adus un porc de sacrificat, mi-a răspuns și s-a îndepărtat, întorcându-se când Daroc și Sorin au condus în față un prizonier.

Mâinile îi erau legate la spate, și totuși știam că, dacă ar fi vrut, ar fi putut rupe acele legături, deși mișcarea ar fi fost inutilă, având în vedere că avea capul închis într-o cușcă de fier fără fante pentru ochi și a cărei greutate îi ținea bărbia în piept.

În ciuda acestui fapt, nu aveam nevoie să-i văd fața pentru a ști că era Gesalac – era înalt, iar umerii îi erau lați și plini de mușchi, spre deosebire de partenerul său subțirel, Julian, care nu se vedea pe nicăieri.

Daroc și Sorin l-au împins pe Gesalac la pământ și-au îndepărtat cușca de fier, dezvăluind chipul crud al nobilului care ne trădase. Părul îi era îmbibat de sudoare, șuvițele îi cădeau în ochii injectați de sânge, iar când s-a uitat la mine, așa înge-nuncheat, s-a scuturat – nu de frică, ci de ură. O simțeam cum radiază din corpul lui, o vedeam în ochii lui fără suflet. Era ca o lovitură fizică.

Era genul de ură care alimenta răzbunarea și cucerea regate.

O știam pentru că o simțeam și eu.

Iar cea a lui Gesalac era pe punctul de-a fi înăbușită.

— Încă ești vrăjitoare.

S-a încruntat la mine, iar Adrian l-a lovit cu piciorul în coaste. S-a arcuit, aruncându-și capul pe spate în timp ce un scâncet îndurerat îi scăpa din gură.

— Nu îndrăzni să-i vorbești! l-a avertizat Adrian. Nu ești demn de asta!

M-am bucurat de cele câteva respirații sacadate ale lui Gesalac înainte de-a continua să vorbească.

— Ea ți-o trage și tu o faci zeiță, asta e puterea ei.

Adrian și-a scos sabia.

— Nici măcar nu poți vedea, atât ești de orbit de magia ei!

Mi s-a părut ciudat și neliniștitor faptul că Gesalac mă acuza de vrăjitorie, mai ales că nu aveam nicio putere magică.

Adrian s-a tras înapoi și și-a rotit sabia, tocmai când Gesalac a dat să vorbească din nou.

— Ea are să fie moartea ta...

A fost redus la tăcere cu o tăietură curată la gât, iar capul i-a căzut la pământ cu un pleoscăit. Trupul său a urmat aceeași cale. După aceea, nu au mai existat urale ca ieri, când vasalii fuseseră trași în țeapă, ci doar o liniște dureroasă.

Fuseseră destule morți astăzi.

— Trageți-i trupul în țeapă! a ordonat Adrian și-a apucat capul lui Gesalac de păr, aruncându-l în focul aprins din centrul curții, apoi s-a apropiat de mine. Ți-am făcut plăcere? m-a întrebat.

— Da! i-am răspuns. Unde este Julian?

Ochii i s-au întunecat la întrebarea mea, și am știut că se simte rușinat că nu îl găsise și pe-al doilea nobil.

— Dracul e pe urmele lui.

Aș fi avut întrebări – de exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să se refugieze în Vela, la regele Gheorghe?

Dar Adrian știa deja ce voiam să aflu și s-a aplecat înainte, șoptindu-mi:

— Răbdare, scumpa mea!

În timp ce mă săruta pe frunte, și-a lipit mâna de spatele meu, o atingere care m-a făcut să strig de durere. S-a retras și și-a privit mâna – era plină de sânge. Și-a ridicat ochii către mine și tot ce a putut să rostească a fost numele meu.

— Isolda...

— Adrian, am șoptit. Hai să mergem sus!

Am intrat în castel înaintea lui Adrian – îi simțeam ochii ațintiți pe spatele meu, în timp ce sângele mi se prelingea prin țesătura rochiei. Când am ajuns la camera lui, mi-a luat-o înainte, a deschis ușa și m-a împins ușurel înăuntru. Am traversat camera ca să mă refugiez lângă pat, punând o oarecare distanță între noi.

— Ai fost rănită, a spus, cu vocea tremurândă, dar nu mi-am putut da seama dacă era de frică sau de furie – poate ambele.

— Da! am șoptit.

— Lasă-mă să văd!

M-am uitat lung la el, știind că nu era pregătit pentru asta, și totuși m-am supus, lăsându-mi rochia să alunece de pe corp. Mi s-a adunat la picioare, iar eu am rămas goală în fața lui.

Rana de pe braț îmi pulsa dureros. Medicamentul Anei își pierduse de mult efectul.

Ochii lui Adrian s-au fixat rapid asupra ei, apoi m-am întors ca să-mi vadă și spatele.

— Ți-am spus să te odihnești, și-a ridicat vocea.

— Și cât de nobil ar fi fost să dorm în timp ce oamenii noștri mureau?

— Pe cine ai salvat? m-a întrebat cu amărăciune. Pe nimeni! Dar eu aproape că mi-am pierdut soția.

O rușine fierbinte m-a cuprins și am îngenuncheat ca să-mi recuperez rochia, strângând-o la piept.

— Ești mai supărat că am fost rănită sau că, dacă aș fi murit, ai fi murit și tu?

A făcut un pas spre mine, aplecându-se asupra mea, un zeu impunător, radiind de furie.

— Cum îndrăznești?

Cuvintele îi alunecau printre dinți, dar îl cutremurau, o rană nevindecată, iar acum simțeam nevoia să o înțep.

— Te-a durut? l-m întrebat, înclinându-mi capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

— Nu mi-am petrecut 200 de ani tânjind după tine, ucigând pentru tine, cucerind pentru tine, pentru a te vedea cum iei decizii stupide. Ești *muritoare*.

— Atunci poate că ar trebui să nu mai fiu.

Adrian a rămas nemișcat, apoi și-a înclinat capul într-o parte, cu o scânteie ciudată în ochi, care nu mai era furioasă, ci flămândă.

— Asta e ceea ce vrei? m-a întrebat. Să fii ca mine?

Crezusem că aveam să spun da, dar, când am fost pusă în fața întrebării, am simțit că nu mai știu cu adevărat.

Să devin vampir ar fi însemnat să nu mai fiu slăbiciunea lui Adrian și, mai mult decât atât, ar fi însemnat că nu aveam să

mai fiu vulnerabilă, iar asta era ceva ce îmi doream. Şi totuşi, cu veştile primite din Lara despre poporul meu şi speranţa oamenilor în salvarea Ashei, ştiam că nu aveau să mă urmeze niciodată ca regină dacă aş fi devenit ca Adrian.

Probabil că el ar fi spus că nu contează, dar nu voiam să le impun domnia mea. Nu doream să conduc prin frică – nu în totalitate, oricum. Voiam loialitate, adoraţie şi dragoste din partea poporului meu.

Ar fi fost o trădare să devin vampir.

Adrian şi-a încruntat sprâncenele şi am ştiut că îmi ascultase gândurile.

— Nu-ţi ofer eu loialitate, adoraţie, iubire?

L-am privit încruntată.

— Am voie să primesc numai de la tine asemenea afecţiune?

— Ar trebui să-ţi fiu de ajuns, a spus, apucându-mă de umeri.

— Nu mai fi atât de nesigur, regele meu!

Adrian m-a apucat de bărbie şi m-a sărutat puternic înainte de-a se îndepărta.

— Ar trebui să te transform, a rostit, lăsându-şi mâna să cadă pe gâtul meu. Vreau să o fac pentru că te cunosc şi vei face din nou aşa ceva.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca buzele lui să-mi atingă pielea şi dinţii şi limba lui să se joace cu ea. Abia când s-a îndepărtat mi-am dat seama cât de strâns îl ţinusem. Mi-a cercetat ochii şi buzele, apoi mi-a dat drumul.

— Întinde-te pe burtă! mi-a cerut, îndepărtându-se.

Am rămas o clipă în picioare, ameţită, nesigură dacă era din cauza rănilor sau a anticipării muşcăturii lui care nu mai venise.

Adrian a început să-şi scoată armura, iar eu m-am mutat pe pat, lungindu-mă pe burtă, la fel cum făcusem mai devreme cu Ana.

L-am urmărit pe Adrian cum se dezbrăca, iar când și-a scos pieptarul, ochii mei s-au oprit asupra găurii enorme din centrul acestuia.

— Ai fost rănit, am șoptit.

Ochii lui Adrian i-au căutat pe ai mei.

— Ți-ai făcut griji pentru mine?

Întrebarea lui m-a înfuriat.

— Bineînțeles! Nu ești singurul care se teme să piardă pe cineva.

Adrian nu a spus nicio vorbă, iar eu am privit cum strângea din dinți, smulgându-și armura rămasă de pe corp. Când a căzut pe podea, am văzut că pielea de pe pieptul lui era sfâșiată. Corpul i se vindecase în jurul metalului plăcii și, deși sângerase chiar în fața ochilor mei, se vindecase deja la loc.

Adrian nu a curățat sângele. În schimb, și-a trecut mâna peste el și s-a apropiat de mine, gol. M-a atins cu degetele pe spate. Am tras aer în piept. Nu era dureros, dar nici plăcut – aveam impresia că mi se face pielea ca de găină –, așa că m-am concentrat asupra felului în care mâna lui Adrian se mișca pe spatele meu, încet și senzual.

Când s-a aplecat să-mi sărute umărul, am știut că rănile mele se vindecaseră. M-am rostogolit pe spate, cu fața spre Adrian. Ochii lui ardeau în timp ce îmi urmăreau corpul.

Când mi-a întâlnit din nou privirea, a spus:

— Asta o să doară.

M-am ridicat în capul oaselor și i-am dat brațul.

— Am încredere în tine! i-am răspuns.

M-a sărutat și apoi și-a trecut mâinile pe sub genunchii mei, trăgându-mă mai aproape. Mi-am înfășurat picioarele în jurul taliei lui, concentrându-mă pe senzația membrului său cuibărit pe căldura mea, sperând că asta avea să mă distragă suficient de mult.

— Sprijină-ți capul pe umărul meu! mi-a spus în timp ce îmi ținea brațul rănit. Și, dacă simți nevoia, mușcă-mă!

A fost singurul avertisment pe care mi l-a dat înainte de a-și înfige colții în rana făcută de câine.

Am țipat.

Nu fusesem pregătită pentru o asemenea durere, deși nu știam cum aș fi putut să mă pregătesc pentru ea. Era acută, ascuțită, arzătoare. La fiecare mușcătură, Adrian își umplea gura, apoi îmi dădea drumul și scuipa sângele și veninul pe podea. M-am strâns și mai tare în el, înfigându-mi unghiile în pielea lui – și de fiecare dată când mă mușca, îl mușcam și eu, deși nu-i rupeam pielea.

Nu mi-am dat seama cât timp a muncit, dar în cele din urmă nu am mai simțit nimic în afară de durerea din cap. Când Adrian a terminat, mi-a lăsat brațul și și-a încurcat mâna în părul meu, sărutându-mi chipul și lipindu-se de mine.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost cum mă privea în timp ce mă întindea pe spate – cu totul și cu totul obsedat.

Mai târziu, m-am trezit. Rănile nu mă mai dureau, dar eram plină de sudoare și înnebunită să fac sex.

Mi-am arcuit spatele, mi-am despărțit picioarele și mi-am strecurat degetele în propria-mi căldură. Un sunet sugrumat mi-a scăpat din gură și mi-am înfundat cu putere capul în pernă. Eram atât de fierbinte, atât de umedă, încât degetele mele nu reușeau să-mi aducă nicio plăcere.

Frustrată, m-am ridicat și m-am rostogolit peste Adrian. M-am așezat pe el, plimbându-mi căldura de-a lungul sculei lui umflate. A gemut, iar mâinile i s-au repezit la coapsele mele, în timp ce eu îl sărutam plimbându-mi limba în gura lui, și m-a ajutat să mă mișc pe penisul lui.

— Am nevoie de tine! i-am spus, eliberându-i gura și conducându-l înăuntrul meu.

Când a intrat în căldura mea, a scos o răsuflare ascuțită.

– Futu-i!

Mâinile lui s-au înfipt în pielea mea.

— Da!

S-a ridicat, cu un braț în jurul taliei mele, iar celălalt pe umărul meu. S-a folosit de pârghie ca să stabilească un ritm care mi-a făcut mușchii să se strângă în jurul lui. Am gemut adânc, guturai. Mi-am încleștat mâinile în părul lui și am tras, forțându-l să-și lase capul pe spate ca să-mi pot potrivi gura peste a lui.

Când s-a eliberat, mi-a spus:

— Ai pielea în flăcări.

— Nu te opri! l-am implorat, sărutându-l din nou.

Eram fierbinte – la fel ca Adrian. Corpurile noastre deveniseră umede și alunecoase în disperarea noastră de-a ne elibera.

Adrian s-a mutat, iar eu m-am trezit pe spate, cu degetele lui răsucite înăuntrul meu, mângâindu-mă. M-am ridicat pe coate, deschizându-mi picioarele cât de mult puteam și înfigându-mi călcâiele în pat, și am simțit cum se încordează fiecare mușchi din mine, în timp ce o plăcere dulce și amețitoare creștea întruna.

Nu puteam să gândesc; nici măcar să respir nu puteam. Făceam încercări disperate să trag aer în plămâni, doar ca să plâng în hohote din pricina plăcerii pe care mi-o dădea.

Corpul meu s-a eliberat brusc, iar un jet de lichid a țâșnit din mine. Adrian s-a aplecat ca să-și lipească gura peste clitorisul meu, sugându-mi și lingându-mi căldura înainte de-a se retrage, doar ca mă umple cu el încă o dată.

— Da, da, da! l-am îndemnat, ridicându-mi șoldurile.

M-a apucat și m-a tras în sus, sprijinindu-mi fundul pe genunchii lui îndoiți. S-a mișcat apoi într-un ritm constant, care mi-a tot crescut presiunea din fundul stomacului. S-a aplecat peste mine, sărutându-mi aspru gura.

— Lasă-mă să simt plăcerea în timp ce te călăresc, i-am cerut.

A reușit să scoată doar un râs scurt înainte de-a se rostogoli pe spate, lăsându-mă să-l încalec încă o dată.

Ne mișcam în tandem – corpurile noastre umede se loveau unul de altul, iar respirația noastră șuiera. Nu mă puteam abține de la strigătele ascuțite care îmi scăpau din gură, nici de la șirul de cuvinte pe care îl tot repetam, o incantație disperată, un descântec vrăjit – ținându-mă de acest ritm până când mp-am eliberat cu un strigăt gutural.

Ultima împingere a lui Adrian l-a făcut să pulseze în mine și, în timp ce gemea, m-am aplecat să-i sărut gura caldă.

— E sufocant, am spus, respirând greu și cu inima gonind.

— Ai febră, a replicat, cu mâinile întinse peste talia mea.

— O febră, am repetat.

Capul îmi era în flăcări și ardea din interior spre exterior.

M-am ridicat, lăsându-l pe Adrian pe pat.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— E sufocant, am spus din nou și m-am întors.

Am traversat camera până în locul unde cada metalică stătea în fața șemineului – goală.

— Vreau să înot, am spus.

— Isolda, afară e ger! Nu poți să înoți, a răspuns Adrian, ridicându-se din pat.

L-am ignorat și m-am îndreptat spre ușă. Brațul lui Adrian s-a prins în jurul meu, împingându-mi spatele spre pieptul lui.

— O să poruncesc să ți se pregătească baia, a șoptit lângă urechea mea.

— Nu vreau o baie.

— Isolda...

— Trebuie să ies afară, Adrian!

Ceva din vocea mea trebuie să-l fi convins să mă lase să plec și, de îndată ce brațul lui a căzut de pe mine, am țâșnit din

cameră. Am luat-o la fugă pe scări, doar vag conștientă că erau oameni în jur care mă priveau. Nici unul dintre ei nu a încercat să mă oprească. S-au lipit cu toții de pereți. Am presupus că avea legătură cu Adrian, pe care îl simțeam în spatele meu, urmărindu-mă ca o umbră.

Am alergat în noaptea rece, cu picioarele goale scufundându-se în zăpadă – și îmi era în continuare îngrozitor de cald.

Corpul meu se schimba. O puteam simți în oasele mele, care mă dureau într-un mod care mă zguduia toată.

— Isolda!

Am întors capul și m-am uitat la Adrian. Stătea gol pe scările palatului său.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Nu știu, i-am răspuns, încruntându-mă.

Apoi m-am întors și am privit spre grădină, țâșnind din nou. În timp ce picioarele mă purtau într-un ritm ce părea anormal de rapid, oasele mi s-au rupt.

Era singurul mod în care aș fi putut să descriu senzația.

Durerea m-a aruncat la pământ, și am scos un țipăt. Din ochi mi-au țâșnit lacrimi, revărsându-mi-se pe obraji, și, oricât de ciudat ar fi fost, singurul lucru la care mă puteam gândi era apa.

Apa înseamnă renaștere.

Vei supraviețui în apă.

Și era *aproape*. Puteam s-o miros. Am întins mâna, încercând să mă târăsc, când un rând de gheare mi-a țâșnit din vârful degetelor. Sângele mi s-a scurs pe zăpadă și, în timp ce țipam în continuare, am scurmat în pământ, folosindu-mă de gheare ca să mă trag înainte, pusă în mișcare de singurul meu scop – apa.

Pe când mă târam, oasele mele au început să se miște, fuzionând în ceva care m-a făcut să mă simt cu totul *alta*. Mi-a

trecut prin minte gândul că nu mai eram om, apoi m-am ridicat în picioare cu bruma de energie rămasă în corp și-am pătruns clătinându-mă în grotă.

Vedeam ca prin ceață, dar știam unde mă aflu datorită mirosului persistent de iasomie din aer. Am ajuns pe mal și am spart stratul de gheață de deasupra, aruncându-mă în adâncuri. Apa mi-a legănat corpul într-o îmbrățișare rece, iar arsura din sângele meu și durerea din oase au încetat.

— Isolda!

Adrian stătea pe mal și, chiar și în întuneric, ochii îi străluceau.

— Rămâi! am spus. Mă voi întoarce!

Apoi m-am scufundat sub apă și nu m-a mai chinuit nicio durere în timp ce îmi simțeam corpul transformându-se și devenind un lucru străin – un animal, acoperit de o blană neagră și groasă.

Ieșind din nou la suprafață, m-am târât pe țărm în patru labe, privind țintă în ochii lui Adrian în timp ce mă așezam, lăsându-mi coada lungă și neagră să mi se încolăcească în jurul picioarelor.

Soțul meu a zâmbit din colțul buzelor.

— Nu-i așa că ești o fiară frumoasă?

Mi-am mijit ochii la el și-am lăsat să-mi scape din gură un mârâit. Nu-i apreciam umorul după ce devenisem aceeași creatură care, cu atât de puțin timp în urmă, îmi omorâse atât de mulți oameni.

Devenisem un aufhocker.

Eram un semn al morții.

ȘASE
Isolda

ERA FRIG CÂND M-AM TREZIT.

M-am ridicat în capul oaselor, ținându-mi așternuturile la piept, și am băgat de seamă că obloanele erau deschise. Zăpada se adunase pe pervaz, în timp ce fulgi languroși și delicați cădeau pe podea.

M-am ridicat, goală, și m-am apropiat de fereastră.

Camera lui Adrian dădea spre o parte din grădinile palatului. Ieri, totul sclipise de la praful ușor al cristalelor de gheață. Astăzi, nu se mai vedea nimic deasupra mormanelor grele de zăpadă colorate în roșu.

Gavriel avusese dreptate. Iarna venise într-adevăr repede.

Ar fi trebuit să închid obloanele, dar nu reușeam să-mi întorc privirea de la grădina de dedesubt, în timp ce-mi aminteam cum mă trudisem prin zăpadă ca să ajung la apă, iar când ieșisem din ea, devenisem ceva monstruos.

O întunecime mi s-a adunat în piept când mi-am amintit că devenisem un aufhocker.

Creatura care îmi ucisese poporul în Cel Ceredi.

Și, deși revenisem cumva la înfățișarea mea umană, mă simțeam diferit, alterată. Mi-am privit brațul, acolo unde mă mușcase aufhockerul, unde mă mușcase apoi și Adrian – era complet vindecat. M-am uitat la mâinile mele, deschizându-mi degetele în evantai – degetele din care ieșiseră gheare noaptea trecută. Ceva mi s-a adunat în adâncul gâtului, o isterie pe care nu eram sigură că o pot înăbuși.

Nu voiam să fiu asta – orice ar fi fost *asta*. Un metamorf. O creatură care râvnea să ucidă.

Ușa s-a deschis și m-am întors când Adrian a intrat în cameră.

Se uita țintă la mine, cu ochii precum doi cărbuni încinși și, în ciuda aerului rece de iarnă, m-am încălzit toată când privirea lui mi s-a plimbat pe trup.

Era îmbrăcat în negru, iar aurul îi accentua nasturii hainei și catarama mantiei, care îi atârna peste brațul drept într-o revărsare de roșu intens. Trăsăturile sale aveau întotdeauna o anumită ascuțime, dar în dimineața asta păreau mult mai amenințătoare.

— Sunt un monstru? l-am întrebat.

A chicotit, amuzat de întrebarea mea, dar răspunsul lui nu a făcut decât să mă înfurie.

— S-ar părea că da!

— Deci ai eșuat, am comentat.

Nu era corect din partea mea, dar simțeam nevoia să mă lupt cu el pentru că râsese și... îmi era frică.

Adrian și-a mijit ochii și și-a înclinat capul într-o parte. Ca și cum l-aș fi pălmuit.

— Dacă aș fi eșuat, nu te-ai fi aflat acum aici, în piele de om.

Am tresărit la cuvintele lui.

— Sunt om...

Zâmbetul lui mi-a întors stomacul pe dos.

— Nu mai ești.

— Ce înseamnă mândria asta a ta? l-am întrebat. Sunt un *monstru*.

— Și eu sunt. Îți este greață să fii ca mine?

— Dar eu nu sunt ca tine! am răcnit. Eu sunt o creatură, un *animal*! Nici măcar nu știu cine am să fiu atunci când am să mă schimb. Dacă am să ucid oameni nevinovați? Dacă am să fiu ucisă de oamenii *tăi*?

Era o întrebare corectă. Arătam la fel ca orice alt câine negru dintr-o haită.

Gura lui Adrian s-a crispat.

— Nu ai să fii ucisă, m-a asigurat.

— Și tu ai să poți controla asta?

— Am s-o fac, mi-a răspuns.

Ne-am privit pieziș preț de-o clipă. Mi-am întors ochii prima și m-am dus să închid obloanele. M-am îndreptat apoi spre pat, unde halatul lui Adrian zăcea împăturit pe un scaun, și l-am tras pe mine.

— Nu reușești să vezi potențialul acestei puteri, a spus Adrian.

— E greu să o fac atunci când nu știu ce înseamnă lucrul ăsta pentru mine, am replicat.

Îmi exprimasem deja temerile. Era nevoie să mă repet?

— Ce s-a întâmplat aseară? l-am întrebat. După ce m-am transformat.

— Ai ieșit din apă, te-ai prăbușit și te-ai transformat din nou în... tine, mi-a răspuns. Te-am adus înăuntru și încă aveai febră, așa că am lăsat fereastra deschisă în timp ce dormeai.

Nu știam ce să spun, așa că am rămas tăcută, încercând să înțeleg tot ceea ce se întâmplase.

— Crezi că am să te las să te descurci singură?

Partea plină de furie din mine nu voia să audă nimic, pentru că nu voiam să *fiu* așa ceva.

— Și cum o să facem asta? l-am întrebat.

— Nu ești singura metamorfă din acest regat, Isolda, a spus Adrian. Mai sunt și alții ca tine.

— Sorin este un șoim, nu un...

— Monstru? mi-a tăiat vorba Adrian. Dar și el este un monstru. Cu toții suntem și cu toții avem părți din noi pe care trebuie să învățăm să le controlăm. Nici tu nu ești altfel. Niciodată nu ai fost.

Mi-am încleștat tare maxilarul. În clipa asta, nu aveam niciun chef să mă controlez. Voiam să-l fac bucăți. Să-i scot măruntaiele la vedere cu cuvintele mele. Voiam să-l șfichiuiesc cu limba mea.

Și probabil că-mi ascultase gândurile, pentru că a râs.

— Aș primi șfichiuirea cu limba, a spus el, dacă asta ar însemna că aș putea să ți-o trag stând deasupra.

— Nici măcar nu ai încercat să-mi înțelegi frica, am protestat. Ce te face să crezi că te-aș lăsa să mă atingi?

Privirea lui Adrian s-a înăsprit, și a fost rândul meu să zâmbesc, deși nu era nimic distractiv în asta.

— Îmbracă-te! mi-a poruncit, iar eu m-am zbârlit la acest ordin. Consiliul Suprem este într-o oră.

A plecat, iar eu am tresărit când a trântit ușa în urma lui. Am luat asta ca pe un semn că reușisem să-l rănesc, deși era în detrimentul meu, pentru că nu-mi plăcea că plecase înainte de-a putea discuta despre Înaltul Consiliu. Voiam să-i cunosc planurile și doream să i le comunic pe-ale mele fără ca nobilii să fie prezenți. Nu aveam încredere că aveau să mă susțină. Nu că aș fi vrut ceva care să nu se fi potrivit cu obiectivul lui Adrian de-a cuceri Cordova.

Voiam totuși să mă întorc în Lara și să invadez Vela pentru a-i salva pe oamenii mamei mele, și nimic din situația mea actuală nu părea să vină în sprijinul acestor planuri.

Am părăsit camera lui Adrian și-am ajuns într-a mea, unde le-am chemat cu clopoțelul pe Violeta și Vesna. Voiam să mă pregătesc cât mai repede cu putință, sperând să apuc să aflu vești despre răniții din sala mare înainte de Înaltul Consiliu. Mă întrebam cu tristețe dacă supraviețuise cineva.

A sosit întâi Violeta, urmată la scurt timp de Vesna, care a adus o tavă cu ceai și pâine prăjită.

— Bună dimineața, regina mea! m-a salutat Violeta. Te simți bine?

— Da! i-am răspuns, fără să pot minți totuși convingător.

În realitate, nu-mi dădeam seama. Ca de atâtea ori în viața mea, mă confruntam cu ceva la care nu mă așteptasem niciodată și pe care nu mi-l dorisem, și, deși căsătoria cu Adrian devenise ceva mult mai pasional și mai plin de importanță decât aș fi crezut vreodată, încă nu reușeam încă să văd valoarea abilității de-a mă transforma într-un aufhocker.

Aș fi preferat să fiu mai degrabă un șoim sau o cioară – ceva cu aripi, astfel încât să pot să-mi adun propriile informații despre Lara și Vela.

În loc de asta, eram o creatură fără minte, chinuită de setea de sânge.

Și eram supărată pe Adrian pentru că-mi ignora teama.

— Doresc să mă pregătesc repede. Aș vrea să văd ce e cu răniții.

Violeta nu a scos nicio vorbă, iar tăcerea ei era cumva foarte tulburătoare.

Privirea mi s-a îndreptat spre Vesna, care turna ceai.

— Surorile tale și mama ta sunt bine, Vesna?

— Da, sunt, a răspuns, cu un tremur în glas. Și-a dres vocea și a adăugat: Doar un pic zdruncinate.

— Sigur că toți suntem, am spus.

— Crezi că se va întâmpla din nou? m-a întrebat.

— N-aș putea să spun, i-am răspuns.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să promit că nu avea să se mai întâmple niciodată, nu puteam s-o fac. Oricum, nimeni nu știa de ce atacaseră creaturile. Nici măcar noaptea nu ne făcuserăm niciodată griji că o haită întreagă ar fi putut devasta un sat. De fapt, era mult mai obișnuit ca aufhockerii să rămână ascunși, ospătându-se cu prăzi mici, cu excepția cazului în care un sătean sau doi se rătăceau pe teritoriul lor.

Dar acestea păruseră posedate.

— Vreo preferință în privința îmbrăcămintei? m-a întrebat Violeta.

De multe ori o lăsam pe ea să-mi aleagă ținutele, dar astăzi voiam să atrag atenția.

— Aș vrea să mă îmbrac în roșu, i-am spus și, după o scurtă verificare a garderobei mele, mi-a ales o rochie.

Mânecile erau lungi și largi, dar strânse la încheietura mâinii, iar fusta era croită din mai multe straturi și călduroasă. Singura podoabă era o cingătoare lungă de aur prinsă în talie, ale cărei capete atârnau liber în fața rochiei.

Culoarea era uluitoare și strălucea ca focul prin contrast cu pielea mea brună și părul negru, care era despletit, tras doar într-o parte pentru a putea așeza mai bine coroana de aur pe care mi-o adusese Violeta. Deși nu era nimic simplu în execuția ei, coroana nu era înfrumusețată cu pietre prețioase sau perle. În schimb, metalul fusese modelat într-o serie de flori de crin și filigrane delicate. Tușa finală era perechea de cercei simpli, din aur.

Când am terminat cu îmbrăcatul, m-am hotărât să mă uit în oglindă, pe care o întorsesem spre perete, dat fiind că Ravena

folosea oglinzile pentru a spiona și a călători. În ciuda acestui lucru, nu mă putusem hotărî să o distrug sau să o scot din camera mea. O parte din mine dorea totuși o posibilitate de-a comunica în vreun fel cu ea, oricât de periculoasă ar fi fost. Adrian nu fusese deloc încântat de decizia mea, dar într-un final acceptase, deși cam fără tragere de inimă. Amândoi știam că eu sunt singura potențială legătură pentru a da de urma ei și că, în cele din urmă, Ravena avea să mă caute. Când urma să se ivească acel moment, aveam nevoie de un plan ca să pot găsi *Cartea lui Dis*.

Am surprins o mișcare în oglindă și, pentru o clipă, am crezut că se întorsese Ravena, dar era doar Vesna care se mișcase în cadru.

— Ești frumoasă, regina mea! a spus ea.

M-am uitat în jos, la rochie, sperând că avea să servească scopului pe care mi-l doream – să atragă în întregime atenția Înaltului Consiliu.

Participasem la el doar o singură dată și nu fusesem impresionată de consilierii aleși de Adrian – toți bărbați, cu excepția Anei. Oamenii lui aveau tendința să mă ignore ori de câte ori eram prezentă – sau poate că presupuseseră, ca și Gavriel, că noi doi eram unul și același. Într-un fel, înțelegeam că Adrian era regele lor și că îi alesese pentru a-l servi, dar eu eram regina lor și aveam de gând să mă fac ascultată, separat de soțul meu.

M-am întors cu spatele la oglindă.

— Nu vrei să te așezi și să mănânci ceva, regina mea? a întrebat Vesna.

— Nu! am răspuns.

Încă îmi doream să o găsesc pe Ana înainte de Înaltul Consiliu, și, în realitate, nu-mi era foame, iar tot ce adusese ea mirosea a ars. Nu știam dacă de vină era durerea sau dacă amintirea faptului că fusesem arsă cu atâta timp în urmă mai trăia încă în fundul gâtului meu.

În ciuda acestui fapt, am luat o bucată din pâinea pe care o tăiase.

— O să mănânc din mers, am spus și le-am concediat.

Mi-am părăsit camera și m-am îndreptat spre sala mare, găsind foaierul liniștit și rece. Ușile palatului erau deschise și dădeau spre un foc care ardea plin de furie. Pentru o clipă, am simțit un gust acru și m-am gândit că poate începuseră să ardă cadavrele încă din timpul nopții, dar nu era nicio urmă de cadavre în flăcări.

Când am intrat în sală, m-am oprit în loc, iar ușurarea mea de mai devreme legată de foc s-a evaporat într-o clipă. Aproape jumătate dintre cei răniți dispăruseră. Cei care rămăseseră păreau să fie săteni care fuseseră doar zgâriați sau se răniseră singuri fugind din calea aufhockerilor.

— Regina mea! a spus o voce, iar eu am întors capul și l-am găsit pe Isac în apropiere.

S-a înclinat și a venit lângă mine.

— Au rămas atât de puțini! am exclamat.

— Mulți au fost mușcați.

Am înghițit în sec. Și eu fusesem mușcată, dar eram încă în viață, deși foarte schimbată.

— N-a existat nicio speranță pentru vreunul dintre ei?

— Mușcătura de aufhocker se infectează foarte repede, mi-a explicat. Vine un moment în care nu mai există cale de întoarcere. Poate că dacă bătălia nu ar fi durat atât de mult...

Vocea i s-a stins.

— Unde sunt cadavrele?

— Ultimele dintre ele tocmai au fost mutate în sanctuar.

— Lady Ana este acolo?

Mă întrebam cum se simțea, știind că ea fusese cea care le administrase otrava care le curmase viața.

— Cred că da, mi-a răspuns. Trebuie să le pregătească pentru înmormântare.

Mi s-a părut ciudat că Ana primise însărcinarea asta, dar poate că ea insistase.

— Mulțumesc, Isac! am spus.

Mi-a zâmbit ușor.

— Oricând, Majestate, a spus și s-a înclinat. Mă bucur să văd că te simți bine!

Nu avea nicio idee câtă vinovăție aveau să creeze în mine cuvintele lui, iar când am plecat spre sanctuar, simțeam că aceasta tot crește.

Sanctuarul făcea parte, teoretic vorbind, din castel, deși era accesibil doar din exterior. Era din timpul domniei lui Dragoș, de pe vremea când se venerau vechii zei, deși fusese clar că Asha era centrul cultului dinăuntru. Inițial, fusesem surprinsă să aflu că spațiul exista încă în castelul lui Adrian, dat fiind disprețul acestuia pentru zei – chiar și pentru Dis, care îl crease –, dar Adrian se asigurase că în încăperea cavernoasă nu mai rămăsese nimic care să amintească de zeița vieții. Era doar un loc liniștit unde se jeleau morții, fără manifestări de supunere față de vreun zeu.

M-am oprit în fața ușilor sanctuarului. Erau ușor întredeschise, iar eu am ezitat, alegând să arunc mai întâi o privire în încăpere prin mica deschizătură. Nu existau ferestre, ci doar niște alcovuri mari, arcuite, unde odinioară atârnau picturi ale vechilor zeițe. Grupuri de lumânări înalte, de ceară, ofereau zone de lumină slabă, suficiente pentru a ilumina câteva trupuri nemișcate care se odihneau printre umbrele podelei.

Un trup rămăsese separat de celelalte, ridicat pe un altar de piatră. Era Isla, vasala și iubita Anei, care fusese atinsă de ceața purpurie și ucisă în timpul atacului din ziua încoronării mele.

Un val de emoție mi-a urcat din piept până în fundul gâtului în timp ce o priveam. M-am simțit vinovată pentru propriile gânduri în fața durerii insuportabile a Anei, dar eram recunoscătoare că nu-l pierdusem pe Adrian. Era egoist și deloc demn de o regină. Trebuia să mă concentrez pe găsirea unei căi de-a lupta împotriva ceții.

Ana stătea printre morți, cu spatele la mine, iar când m-am strecurat pe ușă, s-a întors spre mine, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Of, Ana! am șoptit, îmbrățișând-o.

A inspirat adânc și apoi s-a uitat de jur împrejurul camerei, cu ochii înotând în lacrimi.

— A trebuit... a trebuit să faci asta de una singură?

A clătinat din cap, înghițind în sec.

— M-a ajutat Killian.

Mi s-a pus un nod în gât. Trebuia să-l văd astăzi.

— A fost îngrozitor! a adăugat, ștergându-și ochii cu mâneca. Dacă am fi putut, i-am fi ținut în brațe până în ultima lor clipă!

Am tăcut o bună bucată de vreme, dar nu m-am putut abține să nu întreb:

— Adrian ar fi putut să-i salveze?

Mă temeam de răspunsul ei, pentru că o parte din mine știa că nu l-aș fi putut ierta pe Adrian dacă ar fi avut capacitatea să ne salveze poporul și alesese să n-o facă. Însă Ana a clătinat din cap.

— Erau atât de mulți răniți! Până când am reușit să-i examinez, le apăruseră colții deja. Este primul semn că transformarea a prins rădăcini. Nici lui Adrian nu i-ar fi fost posibil s-o oprească, nici măcar cu mușcătura lui.

Teama mi s-a dizolvat din nou în vinovăție. Uram faptul că mă îndoisem iar de Adrian, dar tot nu reușeam să mă împac cu ceea ce devenisem.

— Ar trebui să mergem am spus. Înaltul Consiliu începe în curând.

Ana și cu mine am părăsit sanctuarul, luând-o spre aripa de vest. Cu fiecare rând de scări pe care le urcam, simțeam tot mai multă teamă – nu din cauza viitoarei întâlniri, ci pentru că sala de consiliu a lui Adrian se afla chiar dincolo de încăperea cu oglinzi în care îmi ucisesem tatăl.

Nu aveam nicicum de gând să las asta să mă tulbure și îmi tot spuneam că e doar o cameră, dar când m-am trezit în fața ei, nu am mai putut să mă mișc.

Nu pentru că sala nu ar fi fost curățată. De fapt, arăta la fel ca înainte de atacul Ravenei, mai puțin oglinzile pe care le distrusesem, dar asta era tot. Nu puteam să ajung în locul ăsta și să nu mă gândesc la grozăvia a ceea ce se întâmplase – unde aterizasem după ce tata mă împinsese pe scări și unde fusesem când încercase să mă convingă că moartea mea ar fi meritat onoarea de-a fi salvat o lume căreia nu-i păsa deloc de mine.

Apoi am simțit mâna Anei în mâna mea, iar când m-am uitat la ea, părea la fel de tristă.

— Totul e în ordine, mi-a spus cu vocea înăbușită, de parcă n-ar fi vrut să tulbure coșmarurile care zăboveau acolo.

Poate că se temea că ar putea să-și piardă viața.

— Sunt aici, cu tine!

Am respirat adânc și am mers mână în mână cu ea pe hol, strângând-o tot mai tare pe măsură ce înaintam. Nu i-am dat drumul până când nu am ajuns în sala de consiliu – și chiar și atunci cred că m-aș fi ținut de ea dacă nu ar fi fost Adrian, care părea antrenat să mă găsească în clipa în care intram într-o cameră.

Ana mi-a dat drumul la mână în momentul în care Adrian mi-a întins-o pe-a sa, o invitație de-a mă alătura lui în capul mesei ovale în jurul căreia se adunaseră bărbații, printre care

consilierii săi obișnuiți, Daroc, Sorin și Tanaka, și-apoi nobilimea rămasă, Razan, Iosif, Vlad și Iker. Când aceștia și-au dat seama că sosisem, s-au ridicat, făcând o plecăciune și, în ciuda discuției noastre anterioare, m-am dus la Adrian.

Când degetele mele i-au atins palma, aceasta s-a strâns în jurul lor.

— Regina mea! a spus, lipindu-și buzele de dosul mâinii mele.

Supărarea lui scăzuse de când ne despărțiserăm și, deși a mea nu trecuse, nu puteam nega alinarea pe care mi-o aducea atingerea lui după ce văzusem cadavrele din sanctuar și-apoi traversasem holul cu oglinzi. O parte din mine și-ar fi dorit să se prăbușească în brațele lui și să plângă, dar nu puteam, nu aici, nu în fața acestor oameni care probabil că nici măcar nu m-ar fi ascultat dacă nu l-aș fi avut pe Adrian alături. Uram gândul că acești oameni m-ar fi putut aprecia mai degrabă pentru apatia mea, care ar fi fost cu siguranță interpretată greșit drept putere, decât pentru durerea care mă copleșea.

Am simțit degetele lui Adrian sub bărbie – mi-a înclinat capul pe spate și mi-a sărutat colțul gurii.

— Cum te simți? a șoptit, întrebarea fiind doar pentru urechile mele.

— Îndoliată, am spus, și, încă o dată, am simțit cum emoția mi se adună în fundul gâtlejului.

Nu prevăzusem asta – faptul că aș fi putut să simt atât de multă durere și atât de acut.

Adrian nu a spus nimic, și-a trecut doar degetul mare peste obrazul meu. Știam că mi-ar fi luat povara asta dacă ar fi putut, dar erau puține căi de-a alina o astfel de durere – printre care timpul sau magia, iar cum eu nu mai aveam niciun control asupra magiei, trebuia să mă bazez doar pe timp.

— Tu ești lumina mea, Vrăbiuțo! mi-a amintit.

Nu era o scuză directă, dar, în urma disputei noastre, aveam nevoie de asigurarea iubirii sale.

— Iar tu ești întunericul meu! i-am răspuns.

Mă așteptam să-mi dea drumul repede, căci aveam public, dar nu a făcut-o. M-a ținut în brațe încă o clipă, cercetându-mi fața, înainte de-a mă îndruma să mă așez. Membrii consiliului s-au așezat la rândul lor, deși Adrian a rămas în picioare lângă mine. Ana a ales și ea să nu se alăture mesei, preferând să stea deoparte, ca o fantomă, bântuind încăperea.

— Să începem cu problema noastră cea mai presantă? a întrebat Tanaka.

— Nu cumva toate sunt presante? a întrebat Adrian. Ne confruntăm cu o vrăjitoare care a fugit, după ce a furat o carte de vrăji, și nu avem nicio idee despre planurile ei. Ieri, Cel Ceredi a fost atacat de o haită de aufhockeri și aproape 30 dintre oamenii noștri au murit.

— Iartă-mă, regele meu! a spus Tanaka. Am presupus că ai fi dorit să vorbim despre trădător.

— Dracul îl vânează pe Julian, a răspuns Adrian. Doar dacă nu cumva vorbești de vreun altul?

I-am studiat pe Daroc și pe Sorin, pe Ana și pe Tanaka, dar niciunul dintre ei nu s-a clintit la comentariul lui Adrian, deși știam că era deopotrivă un avertisment și o confirmare a faptului că știa.

— N-nu, regele meu! a îngăimat Tanaka.

A urmat o tăcere după schimbul de replici, dar, peste câteva clipe, Daroc s-a aplecat înainte și a început să vorbească:

— Problemele noastre mi se par legate între ele.

Am privit în ochii generalului.

— Cum așa?

Nu s-a uitat la mine când a răspuns – privea fix la masă.

— Nu poate fi o coincidență faptul că Ravena ne-a atacat cu ceața purpurie și, două zile mai târziu, ne confruntăm cu un alt atac.

— Dar a obținut exact ceea ce și-a dorit, am zis.

Ravena mai omorâse oameni nevinovați și înainte – și anume întregul ei grup de vrăjitoare –, dar chiar și acea decizie fusese una strategică. Nu ar fi câștigat nimic din uciderea unei mâini de săteni și fermieri.

— Nu a furat o carte de vrăji doar pentru a se întoarce și a ucide victime nevinovate.

Acea magie avea să fie folosită pentru ceva mult mai rău.

— De ce le atribui vreo morală dușmanilor noștri?

De data asta, luase cuvântul nobilul Razan.

— Nu le pasă pe cine ucid, atâta timp cât câștigă.

— Ce câștigă? am întrebat. Nici măcar nu știi pentru ce luptă Ravena.

— Nu contează! Ravena ne-a atacat casa, și pentru asta trebuie să moară.

Am scrâșnit din dinți.

— Cum te aștepți să o găsești dacă nu știi pentru ce luptă?

— Ai spus deja că vrea cartea de vrăji, a intervenit nobilul Iker.

— Cartea de vrăji este doar un instrument, am replicat. Nimic mai mult.

— Femeia vrea putere, a spus Tanaka. Însă eu nu reușesc să văd cum ne poate ajuta asta.

— Bărbații vor putere, a zis Ana.

Era prima dată când vorbea, iar toți cei de la masă s-au întors s-o privească.

— Femeile vor doar să trăiască fără frică.

— E ridicol! a spus Razan cu un râs batjocoritor. Ați făcut toată povestea asta mult mai complicată decât ar trebui să fie.

— Atunci, spune-ne tu cum să o găsim! a intervenit Adrian.

Nota de amuzament s-a scurs de pe fața lui Razan, care a tăcut, dar comentariul Anei m-a făcut să mă gândesc la temerile Ravenei. Știam de ce se temea cel mai mult.

De mine.

— Poate că accentul nu ar trebui să fie pus pe găsirea ei, cât pe lupta cu magia ei, am spus. Așa cum am învățat cu Ciro, deși sunteți puternici, niciunul dintre voi nu este invincibil.

După vorbele mele, s-a lăsat o tăcere grea. Nu le plăcea să li se reamintească faptul că puteau muri atât de ușor.

— Cum propui să luptăm cu magia? a întrebat Daroc.

— Nu puteți s-o faceți, am răspuns și, pentru o clipă, am privit-o pe Ana, amintindu-mi cum folosise magia atunci când Gesalac atacase. Magia le aparține femeilor.

— Dacă e așa, de ce nu ai magie? m-a întrebat Razan cu răceală.

— Destul! a izbucnit Adrian, iar vocea i-a răsunat cu putere în toată sala.

M-am uitat în jos la mâinile mele, mâini care cândva putuseră să invoce magia cu o simplă pocnitură din degete.

Dar în această viață, nu aveam nicio putere.

Nu aveam nicio mare abilitate.

Îi aduceam lui Adrian doar o slăbiciune mortală.

— Dacă nu aveți nimic altceva de propus, ne-am săturat de consiliul vostru! a tunat iar Adrian. Lăsați-ne!

Scaunele au scârțâit pe podea în timp ce bărbații se îndepărtau de masă. Când s-au ridicat, au făcut câte o plecăciune, însă Razan a mai zăbovit.

— Regele meu, nu am vrut să..., a început el.

— Nu ai fost invitat să vorbești, a replicat Adrian. Deși, din moment ce tot te-ai străduit s-o faci, dă-mi voie să precizez că

scuzele tale nu mi se cuvin mie. I se cuvin soției mele. Simplul fapt că nu poți vedea asta este de neiertat.

Razan a pălit la cuvintele lui Adrian și a părăsit masa cu gura încleștată.

Odată rămași singuri, mâna lui Adrian a venit să se odihnească peste mâinile mele, încleștate în pumni în poală.

— Îmi pare rău! a rostit cu blândețe Adrian, plimbându-și degetul mare peste mâinile mele. Razan este un prost.

— Un prost, da! am întărit, cu ochii arzând – și uram faptul că vorbele nobilului declanșaseră o asemenea reacție în mine. Dar nu se înșală. Nu știu cum să mă conectez din nou cu magia mea.

Adrian mi-a înclinat capul pe spate și am fost nevoită să-l privesc în ochi.

— Cu magie sau nu, ești la fel de prețioasă pentru mine, a murmurat și s-a aplecat spre mine, depunându-mi un sărut prelung pe frunte.

Am închis ochii, încercând să-mi liniștesc emoțiile pe care nu voiam să le am în jurul a ceva ce nu puteam controla.

Când Adrian s-a retras, privirea lui părea tulburată.

— Ce este? l-am întrebat.

— Ai spus că Ravena ar putea învia morții, folosind *Cartea lui Dis*.

— Magia din carte este suficient de puternică pentru asta, e adevărat. Însă nu știu ce anume are ea de gând.

Adrian a tăcut o clipă, iar când a vorbit, cuvintele au sunat ca o confesiune:

— Sorin a găsit ieri mormântul Înaltului Consiliu al Vrăjitoarelor. Era gol.

Gol? M-am îndreptat de spate la vorbele lui, confuză.

— Dar... am fost *arse*.

Maxilarul lui Adrian s-a încordat.

— Am luat ce mai rămăsese din oase și cenușă și le-am pus la un loc, într-un singur mormânt. Nu... nu puteam să te las neîngropată.

Am vrut să-l întreb de ce, dar am renunțat. Îmi spusese că mormântul e acum gol, că cineva furase ce mai rămăsese din trupurile noastre... Din *mine*.

— Și dacă Ravena intenționează să reînvie Înaltul Consiliu al Vrăjitoarelor?

Am clătinat din cap, simțind cum mi se pune un nod în gât, care mă împiedica să respir. Ravena se străduise prea mult să ne ucidă doar pentru a ne aduce înapoi. Nu! Nu exista niciun motiv să caute rămășițele vrăjitoarelor, cu excepția unui singur scop – Ravena ne voia magia.

Am privit în ochii lui Adrian.

— Du-mă la mormânt!

ȘAPTE

Isolda

ADRIAN NU A DISCUTAT NEVOIA MEA DE-A VEDEA MORmântul.

Nici măcar eu nu știam sigur de ce aveam nevoie să-l văd – ci numai că aveam nevoie. Știam că nu era locul unde muriserăm. Era doar locul în care ne odihniserăm în ultimii 200 de ani – și poate că acesta era motivul, pentru că orice alt loc din acest ținut îmi amintea de moartea mea.

Nimic altceva nu-mi amintea de liniște.

Mi-am pus niște cizme, iar pe umeri o mantie grea, căptușită cu blană, înainte de-a mă alătura lui Adrian în curte, unde mă așteptа cu Năluca. Însă, când am dat să ies din castel, am băgat de seamă că nu era singur, ci stătea față în față cu Daroc.

Am zăbovit în spatele ușii și am tras cu urechea.

— Având în vedere atacul de ieri, nu cred că este înțelept să vă aventurați singuri în pădure, a rostit Daroc, pe un ton în care se ghicea nemulțumirea.

– Am luat notă de îngrijorarea ta, generale! i-a răspuns Adrian.

– Și totuși, o ignori... Pentru ce? Ca să-ți mulțumești regina?

— Cum se face că reușești să-ți exprimi continuu atât îngrijorarea, cât și disprețul față de soția mea, Daroc?

— Îngrijorarea e, adevărat, pentru regina ta. Disprețul este însă pentru tine.

Adrian a rânjit când a auzit comentariul.

— Dacă voiai să joci rolul unui cavaler, atunci ar fi trebuit să-i vii în ajutor în timpul Înaltului Consiliu.

— Razan e un idiot, a replicat Daroc. E o pierdere de timp să te cerți cu el.

— Ce coincidență! Și asta mi se pare o pierdere de timp.

Chiar și eu am simțit duritatea acelor cuvinte, care au fost suficiente pentru a-l convinge pe Daroc să cedeze. Generalul s-a întors și a intrat în castel, ezitând când a dat cu ochii de mine. Preț de-o clipă, am văzut durerea care ardea în ochii lui, apoi a reușit să-și tragă peste față masca durității obișnuite. Și-a continuat drumul pe lângă mine, iar eu n-am putut nici măcar să respir până când nu a dispărut complet din fața ochilor mei.

Abia atunci am reușit să-mi recapăt răsuflarea și m-am dus afară la Adrian.

Era frig, iar norii încărcați de zăpadă făceau ziua și mai întunecată.

— Ai fost nepoliticos, i-am spus în timp ce mă apropiam.

— Daroc e obișnuit cu mine, a replicat prompt Adrian, întinzându-mi o mână înmănușată ca să mă sprijin de ea.

S-a dat la o parte când am încălecat pe Năluca și, așezată pe calul lui, l-am privit de sus.

— Are dreptate să-și exprime îngrijorarea. Ai fi putut să-l tratezi cu mult mai multă considerație decât ai făcut-o.

Adrian a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai fi preferat să fiu de acord cu el şi să-ţi refuz cererea?

— Nu, dar nu era nevoie să-i spui că grijile pe care şi le face pentru tine sunt o pierdere de timp. *Asta* e de neiertat.

Adrian s-a încruntat.

— Şi ce ai vrea să fac?

— Să-i ceri scuze. Voia doar să te avertizeze.

— A insinuat că nu pot avea grijă de tine, a insistat Adrian, iar maxilarul i s-a încleştat.

— *Tu* ai avut impresia că voia să spună asta. Nu e cumva din cauză că ieri nu ai fost aici ca să ai grijă de mine?

Maxilarul lui Adrian s-a încleştat şi mai tare, dar nu a mai adăugat nimic şi s-a urcat pe Năluca în spatele meu. A îmboldit calul prin curte şi-apoi în afara porţilor, unde rămăseseră trădătorii morţi, nişte corpuri pudrate cu zăpadă, printre care şi corpul mare al lui Gesalac, ce era deja complet străpuns de suliţă – capătul ascuţit al acesteia îi ieşea pe la baza gâtului, acolo unde ar fi trebuit să-i fie capul.

Adrian a mânat-o pe Năluca în josul dealului, lent şi cu grijă. Porţiuni din drum erau pline de zăpadă, ceea ce le făcea mult mai periculoase. La coborâre, m-am trezit sprijinindu-mă de el, învelită în căldura lui şi, în ciuda faptului că încă era supărat, şi-a păstrat braţul în jurul taliei mele.

Pe măsură ce ne apropiam de oraş, inima mea devenea tot mai grea.

Locuitorii începuseră să construiască un rug mare, din lemn, unde cele 30 şi ceva de cadavre care se odihneau în sanctuar aveau să fie arse mai târziu, pe seară. Speram că nu mai murise nimeni între timp. Pierduserăm deja destule vieţi.

Braţul lui Adrian s-a strâns şi mai tare în jurul meu.

Nu am vorbit în timp ce ne croiam drum prin Cel Ceredi. Nici măcar ninsoarea abundentă nu putea ascunde distrugerile

de ieri. Măcar soldații lui Adrian, printre care Miha și Isac, ajutau la reparații.

— Killian? am întrebat, zărindu-l pe comandantul meu muncind cot la cot cu sătenii.

Acesta era îngenuncheat la colțul unei case, reparând un perete pe care un aufhocker îl smulsese fără efort ca să ajungă la familia dinăuntru.

Am înghițit în sec.

Oare eu aș fi făcut asta?

Mi-am pus mâna peste cea a lui Adrian și am oprit calul.

Comandantul și-a ridicat privirea când și-a auzit numele și s-a ridicat în picioare. Purta haine civile – o tunică maro, pantaloni și cizme cu talpă groasă. Nu mă așteptasem să îl văd așa – și cu atât mai puțin ajutându-mi poporul. A venit înspre noi și s-a înclinat.

— Regina mea! a rostit, apoi și-a mutat ochii asupra lui Adrian. Regele meu!

— Nu ți-e frig? l-am întrebat, încruntată.

Nu avea mantie, iar mâinile îi erau roșii și crăpate de la munca pe-așa o vreme. Mă simțeam prea puțin demnă de-o regină așa, cum stăteam pe calul meu, după ce rămăsesem în castel, la căldură, toată dimineața.

— Nu, regina mea! Asta e muncă grea, mi-a răspuns cu un zâmbet palid. Unde vă porniți?

— Regina dorește să culeagă lavandă pentru cei morți, a spus Adrian.

Killian a făcut o pauză.

— Desigur! Dar fără gardă?

— Nu vom sta mult, l-am asigurat.

Deși, asemenea lui Daroc, Killian nu era încântat, a făcut totuși un pas înapoi și a dat din cap.

— Am să vă aștept întoarcerea!

Adrian i-a dat pinteni calului şi ne-am continuat drumul spre pădurea eterică şi ameninţătoare care se profila în faţa noastră Nu mai văzusem niciodată aşa ceva când mă aventurasem pentru prima dată prin ea şi nici nu mai întâlnisem ceva asemănător de atunci – plină de copaci nesfârşiţi care creşteau din pământ sterp şi fantome. De obicei, nu exista nicio parte a pământului pe care m-aş fi temut s-o explorez, dar pădurea asta avea o memorie care îi împovăra pe toţi cei care intrau în ea. Simţeam cum îmi apăsa pe inimă. Era greutatea pe care o purtam pentru fiecare dintre surorile mele care atârnaseră de aceste crengi până la moarte.

— Te simţi bine? m-a întrebat Adrian.

Vocea lui mi-a adus un suflu cald pe piele şi a rupt stăpânirea hipnotică a pădurii.

Nu voiam să vorbim despre pădure. Ştiam ce grozăvie se întâmplase aici. Aşa că, în loc de asta, l-am întrebat:

— Oare chiar putem culege lavandă?

— Dacă vrei...

— Chiar mi-aş dori, am răspuns, în timp ce eram complet înghiţiţi de pădure.

A aşteptat să străbatem o bucată bună de drum înainte de-a vorbi din nou:

— Nu ar trebui să te simţiţi vinovată că nu ajuţi la reconstrucţie.

— Poate că nu. Dar totuşi mă simt.

Mă durea că fusesem nepăsătoare.

— Aproape că ţi-ai dat viaţa pentru a-i proteja.

O parte din mine se întreba dacă nu cumva chiar le dădusem viaţa mea. Ieşisem din acea luptă, simţind că sunt diferită de ceea ce fusesem înainte – şi încă nu aveam nicio idee cum avea să mă schimbe asta. M-am gândit la felul în care mă simţeam în clipa asta, ce părţi ale corpului meu se

schimbaseră – dar eram aceeași, cu excepția gândurilor care îmi aminteau că mă transformasem într-un monstru.

Adrian mi-a dat părul deoparte, dezvelindu-mi gâtul, și m-a sărutat.

— Îmi pare rău! Pentru mai devreme.

— Va trebui să faci mai mult decât să mă săruți pe gât ca să te scuzi, i-am răspuns.

— Mai devreme, nici nu voiai să te ating.

— Mai devreme, erai un ticălos.

Adrian a chicotit, dar m-a strâns și mai tare și mi-a șoptit la ureche:

— Eu nu mă tem de monștri așa cum te temi tu.

— Nu vreau să-mi pierd mințile, i-am răspuns.

— Am transformat mulți muritori în semeni de-ai mei. Unii sunt metamorfi, alții, nu, dar niciunul nu și-a pierdut vreodată mințile.

— Dar nu m-ai transformat încă, am subliniat.

— Aș putea, a replicat și, încă o dată, i-am simțit buzele atingându-mi pielea. Aș face-o. Trebuie doar să spui cuvântul.

Mi-am ținut respirația, simțind o căldură familiară care mi se agita în fundul stomacului. Mă făcea să mă simt grea și să vreau să mă simt plină în același timp.

— Cum ai face-o? l-am întrebat, cu vocea gâtuită.

În realitate, nu-mi dădusem voie niciodată să mă gândesc prea mult timp la ideea de-a mă schimba, iar când o făcusem, mă oprisem de îndată – mereu cu gândul la Lara.

Adrian a zâmbit cu buzele lipite de pielea mea și, în timp ce vorbea, dinții lui îmi zgâriau ușor urechea.

— Nu mă pot hotărî. M-am gândit de atâtea ori și în atâtea feluri, dar întotdeauna începe cu tine. Cu momentul în care spui da, cu momentul în care mă implori să fii ca mine.

M-am agățat de fiecare dintre cuvintele lui și de felul în care le rostea. Era o disperare dedesubt care mă chema peste vieți și vieți. Nu era vorba de mușcătură sau de sânge. Nici măcar nu era vorba de a fi ca el. Era vorba de singurătate.

Adrian nu voia să fie singur.

L-am strâns cu putere de braț.

— Până acum, nu mi-ai povestit deloc la ce ar trebui să mă aștept.

Lui Adrian i-au trebuit câteva clipe înainte să vorbească și m-am întrebat dacă nu cumva și el se agăța de cuvintele mele. Exista un element de asumare în felul în care vorbisem – de parcă îmi acceptasem deja soarta.

— M-am gândit și răzgândit de atâtea ori, încât nu mai știu cum are să se întâmple, dar dacă ar fi să te iau acum, ar fi în crângul în care te-am îngropat și ți-aș stârni plăcerea până când ai delira de dorință, până când trupul ți-ar deveni fierbinte și sângele ți-ar alerga nebun prin vene, până când ai uita toată grozăvia de care a fost nevoie pentru a ajunge aici – și abia atunci aș intra în tine.

A făcut o pauză, iar mâna lui s-a mutat în susul coapsei mele în timp ce-mi șoptea:

— Ești udă pentru mine acum?

— Te-aș provoca să afli, dar aș vrea să aud și restul.

A chicotit, un mic zumzet cald care m-a excitat și mai tare.

— Restul e simplu! Ți-aș trage-o până ce-ai ajunge la punctul culminant, dar nu te-aș lăsa să-ți dai drumul până când nu aș fi gata să beau din tine.

— Deci nu e diferit de felul în care îmi iei deja sângele?

— E o provocare, Vrăbiuțo?

— Păi, dacă ai de gând să-l faci memorabil...

— Are să fie memorabil. N-ai să uiți niciodată cum a fost când *tu* mi-ai luat sângele pentru prima oară.

Am înțepenit – încă nu se întâmplase de când începuse să detalieze fantezia asta –, iar Adrian a băgat de seamă.

— Ți-e scârbă de mine? a întrebat și, deși se străduia, îi era greu să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu! Pur și simplu nu-mi pot imagina... cum are să fie.

Ce gust ar fi avut sau cum mi s-ar fi părut.

Am călărit în tăcere o bună bucată de timp, iar eu m-am gândit la câți oameni schimbase Adrian de-a lungul vieții. Nu schimbase întotdeauna muritorii la fel de strategic cum o făcea acum, iar rezultatul fusese un haos total. Puterea pe care le-o acordase fără să vrea unor muritori nu făcea decât să ilustreze adevărul umanității – dacă li s-ar fi dat posibilitatea, ar fi făcut lucruri teribile, și lucruri teribile și făcuseră, atacând sate doar pentru a viola femeile și a ucide bărbații. Cei care nu muriseră fuseseră schimbați și lăsați să se descurce singuri cu foamea lor, ceea ce dusese la și mai multe atacuri.

— Ai transformat vreodată pe cineva așa cum ai de gând să mă transformi pe mine? l-am întrebat, o întrebare care m-a făcut să mă simt deopotrivă jenată și vinovată.

Încercasem să nu mă preocupe pe cine regulase Adrian înaintea mea și nu ar fi trebuit să mă intereseze nici cum transformase pe cineva înaintea mea –totuși, simțeam asta ca pe ceva diferit. Știam deja, după cum vorbea, că prețuia lucrul ăsta mai presus de orice, așa că de ce ar mai fi contat să-mi răspundă?

— Nu am schimbat niciodată pe nimeni în felul în care am să te schimb pe tine.

Vorbea cu o convingere deplină, iar lucrul cel mai important privind credința lui că avea să mă schimbe era că și eu știam asta mai presus de orice îndoială. Dar aveam nevoie de timp ca să procesez faptul că devenisem ceva ce nu plănuisem niciodată, un metamorf.

— Ai spus odată că aceşti monştri care caută sânge sunt creaţii ale Ashei. Aufhockerii sunt cumva diferiţi?

— Nu!

Am rămas tăcută, gândindu-mă.

— Atunci, este posibil ca obiceiurile aufhockerilor să se fi schimbat din cauza ei?

Nu puteam să-i văd faţa lui Adrian, dar îi simţeam trupul lipit de al meu şi, pe măsură ce vorbeam, se încorda tot mai tare. Nu-i plăcea ce spuneam.

— Asha nu are nicio putere pe pământ, a rostit răspicat, cu o voce dură.

— Nici Dis nu are, am replicat. Cu excepţia a ceea ce face prin tine.

Adrian nu a răspuns, dar a oprit Năluca şi, în timp ce descăleca, am cercetat pădurea înzăpezită, încruntându-mă când nu am văzut niciun semn al mormântului despre care vorbise.

M-a privit.

— Aş vrea să te duc pe jos până acolo. Nu e departe!

M-a ajutat să ajung la pământ, iar cizmele mi s-au scufundat în zăpadă când am aterizat. L-am lăsat să meargă înainte, urmându-i paşii, ceea ce a făcut mersul prin pădure mult mai uşor. Din când în când, îl vedeam atingând trunchiul vreunui copac pe lângă care treceam, iar degetele îi zăboveau acolo de parcă şi-ar fi adunat amintirile. Poate că aşa şi era sau poate că făcea doar parte din modul în care îşi amintea cum să găsească luminişul care s-a deschis deodată în faţa noastră.

Când am ajuns la marginea lui, am fost copleşită.

Nimic nu mă pregătise pentru frumuseţea lui solemnă.

Un lanţ de munţi crea fundalul pentru locul de odihnă pe care mi-l dăruise Adrian. Coborau în pantă dulce în spatele unei păduri de copaci golaşi. Aceştia aveau trunchiuri mai groase, poate pentru că erau mai bătrâni, şi păreau să atingă

înălțimi nesfârșite, dispărând într-o ceață eterică și groasă care aproape că ascundea cerul cel roșu.

Am privit atât de concentrată locul, care era parcă din altă lume, încât aproape că am ratat mormântul.

Era atât de simplu – o piatră mare la poalele unui copac –, dar mi s-a tăiat respirația! Am trecut pe lângă Adrian, îndreptându-mă singură spre mormânt și, deși știam că nu mai odihneam aici, am atins piatra care mă păzise atâta timp. Dar cu cât stăteam mai mult în locul ăsta, cu atât mă simțeam mai violată în intimitatea mea – era încă și mai dureros să știu că cineva venise aici și ne profanase mormântul.

Mi se făcea rău la simplul gând că cineva – posibil Ravena – era în posesia oaselor mele și ale vrăjitoarelor din Consiliul meu. Învățasem de timpuriu, ca vrăjitoare, că orice parte a unui corp – fie că era păr, unghii, fie piele – reprezenta un canal puternic, o legătură cu morții, cu amintirile lor, cu forțele lor. Cu ajutorul oaselor, ea ne putea suge magia și, deși nu ar fi fost nici pe departe la fel de puternică, ar fi fost totuși periculoasă, mai ales pentru că avea și *Cartea lui Dis*.

M-am uitat la Adrian, a cărui privire s-a mutat de la mâna mea la piatra din fața noastră.

— De ce ai ales locul ăsta? l-am întrebat și mi-am dat seama după expresia lui că își amintea ceva de demult.

Apoi a privit în altă parte, înspre munți, iar eu am făcut la fel.

— Aici a fost o căsuță cu mult timp în urmă, a murmurat el și, ascultându-l, ceva a prins rădăcini în mintea mea.

Mi s-a părut că pot să văd căsuța și cum fusese acest loc înainte de-a fi secătuit de viață în același fel în care surorile mele fuseseră secătuite de viața lor – aici fusese o pădure înțesată de copaci impunători și veșnic verzi, cu coroane atât de bogate, încât lumina se strecura printre ei doar sub forma

unor mici pete de aur. Din pricina lor, era aproape imposibil să vezi munții, în ale căror crevase fertile creșteau flori sălbatice și mușchi bogat, iar în mijlocul acelui covor verde, am putut vedea căsuța, din pietre stivuite, de diferite culori, cu un acoperiș de paie și o ușă de stejar.

Cunoșteam locul ăsta, pentru că aici fugisem cu Adrian când Dragoș luase hotărârea să mă ucidă. Aici petrecuserăm ultima noastră noapte împreună și aici fuseserăm capturați. Aici îl bătuseră crunt pe Adrian, iar eu îmi pierdusem vocea, strigându-le să se oprească.

Aici mă violase Dragoș, iar Adrian fusese nevoit să privească, plin de furie.

Văzuserăm cum locul pe care îl numiserăm casa noastră, preț de câteva ore doar, arsese din temelii.

Pe măsură ce-mi reveneau amintirile din acea zi, mi s-au umezit ochii și-apoi au început să mi se rostogolească lacrimi pe obraji. M-am uitat la Adrian – fața lui era împietrită de suferință.

— De ce ai ales locul ăsta? l-am întrebat din nou, neînțelegând cum de putuse reveni aici, unde groaza fusese atât de adâncă.

— Pentru că, atunci când sunt aici, îmi amintesc de ultima noastră noapte împreună, a rostit el, ținându-mi fața între mâini și ștergându-mi lacrimile cu degetele mari. Îți amintești de noaptea aia?

Am clătinat din cap, iar el a zâmbit – un zâmbet slab și repede șters.

— Am făcut dragoste. A fost diferit de toate celelalte dăți... și nu a mai fost niciodată așa de atunci. Nu am mai vrut să fie așa vreodată, pentru că știam că îți luai rămas-bun. Am știut-o chiar și atunci când ai vorbit despre viitorul nostru.

— Ce-am spus? l-am întrebat.

Nu aveam amintiri clare din acea noapte – probabil pentru că fuseseră înecate în toată suferința care urmase.

Adrian m-a ținut atât de aproape, încât n-am mai simțit frigul din jurul nostru, ci numai căldura dintre noi.

– Voiai o viață liniștită alături de mine, la poalele acestui munte. Am fi avut o fermă, iar tu ai fi predat magia așa cum ar fi trebuit să fie predată.

– Ce ciudat! am exclamat și am reușit să râd în ciuda a cât de mult plânsesem.

Nu-mi scăpase din vedere ironia sorții – viața pe care mi-o doriserm atunci și viața pe care o aveam acum.

— Le-ai dat nume copiilor noștri.

Tăcerea care-a urmat cuvintelor lui mi-a frânt inima.

Erau copiii care nu aveau să mai vină niciodată.

— Cum îi chema? am șoptit.

Știam că-și amintea și că se agăța de amintirea lor, deși nu existaseră niciodată.

— Cora, pentru o fată, a rostit cu greu, iar eu am înghițit ceva ascuțit și colțuros care mi se pusese în gât – și care mi-a aterizat ca o piatră în stomac.

Cora. Numele mi s-a părut atât de adânc îngropat, încât cu greu îmi aminteam unde îl mai auzisem, dar, odată sădit, în jurul lui s-a desenat o femeie. Avea un chip mândru și stătea dreaptă și nemișcată. Avea ochii întunecați, deopotrivă timizi și aprigi. Era frumoasă! M-a străbătut o durere adâncă pentru că nu știam ce se întâmplase cu ea în urma morții mele.

Femeia era mama Yeseniei.

Mama mea!

— Cora, am repetat și mi-am încruntat sprâncenele în timp ce căutam celălalt nume.

În cele din urmă, am ridicat ochii către Adrian.

— Alek. Pentru un băiat, am spus încet. După tine.

Fantoma unui zâmbet i-a atins buzele, dar n-a putut să estompeze durerea din ochii lui și, după o clipă, a rostit:

— Îmi pare rău că nu ți-am putut oferi ceea ce ai fi vrut!

— Adrian! am șoptit.

Cuvintele lui m-au frânt cum nu mai fusesem vreodată până atunci. Nu el fusese cel care îmi răpise viitorul la care visasem cândva. Fuseseră alții, alți bărbați. Fusese Dragoș.

I-am luat fața în mâini, iar privirea mi-a căzut pe buzele lui în timp ce vorbeam:

— Tu ești ceea ce îmi doresc!

Mi-a oferit un sărut arzător și m-a apucat de șolduri, și, cu toate că era frig, părea important să ne iubim aici, în acest loc care ne furase atât de multe! Nu am protestat când Adrian mi-a ridicat fustele grele, căutând căldura dintre coapsele mele.

Degetele lui au fost reci la început, dar în curând s-au încălzit și, pe măsură ce le mișca în mine, gura lui a devorat-o pe-a mea și-apoi mi s-a plimbat pe maxilar, pe gât și pe sâni. A venit un moment în care n-am mai putut rezista și l-am târât cu mine pe pământul înzăpezit, râzând în timp ce el se apleca deasupra mea, iar zăpada îmi îngheța spatele.

Adrian nu m-a lăsat mult timp așa. S-a întins pe spate pe mantaua lui și m-a așezat în genunchi, înfigându-și mâinile în fundul meu și trăgându-mă apoi până la scula lui. Respirația mi s-a oprit în gât, dar Adrian nu mi-a lăsat timpul să-mi revin înainte de-a mă săruta din nou, devorându-mi gura, în timp ce mâinile lui se mișcau între noi. M-am ridicat pe el până când coroana mădularului lui a fost așezată în căldura mea. Când am alunecat pe el în jos, un geamăt înfiorat mi-a scăpat de pe buze.

M-a înfășurat strâns în brațe și m-a ajutat să mă mișc.

— Da! am șoptit. Da, *da*!

Am rostit apoi rugăminți frenetice, gâfâind înnebunită și abia sinchisindu-mă să-mi trag răsuflarea, în urmărirea senzației de

ameţeală şi euforie. Când am fost prea obosită ca să mă mai mişc, Adrian s-a aplecat pe spate, cu mâinile înfipte în zăpadă, împingându-se în mine. La început, am rămas aproape, cu palmele lipite de pieptul lui, nemişcată, în timp ce el se mişca, dar apoi m-am îndepărtat de el ca să-i pot privi chipul – expresia dură, privirea hotărâtă care părea să mă aprindă şi mai tare.

Mi-am lăsat capul să cadă pe spate când plăcerea a explodat în mine şi, înainte de-a mă prăbuşi, mâinile lui Adrian s-au încurcat în părul meu. M-a sărutat apăsat în timp ce îşi dădea drumul, iar scula îi pulsa înăuntrul meu.

Preţ de câteva clipe, am rămas încleştată în jurul lui şi, în rămăşiţele acelei călduri fără de suflare, i-am cerut să-mi promită ceva.

— Orice pentru tine, a răspuns.

— Promite-mi lumea! i-am cerut, respirând greu.

— Este a ta! a jurat Adrian.

Am cules lavandă. Zăcea strivită sub stratul de zăpadă, dar Adrian ştia unde s-o caute, atât de bine-şi cunoştea pădurea!

Când ne-am întors în Cel Ceredi, rugul era plin de cadavre învelite în pânză neagră. În timp ce Adrian şi cu mine aşezam printre morţi lavanda pe care o culeseserăm, o greutate mi-a crescut în piept, adunându-se mai apoi ca un nod în fundul gâtului.

Uram asta!

Uram faptul că nu reuşisem să mă protejez decât pe mine în luptă, uram faptul că abia reuşisem şi asta. Uram faptul că, indiferent cine făcuse aşa ceva – fie Ravena, fie o schimbare ciudată în influenţa Ashei –, o făcuse doar pentru că Adrian şi cu mine stăpâneam acest pământ.

Poate că Adrian avea dreptate în privinţa beneficiilor schimbării mele.

După ce am terminat de aşezat lavanda, Adrian m-a luat de mână şi ne-am aşezat în faţa construcţiei macabre, cu Daroc şi Sorin de o parte şi Ana şi Tanaka de cealaltă. Killian, cu o torţă în mână, a ajutat la aprinderea bazei rugului, care era umplut cu lemn uscat şi fân. Focul s-a aprins uşor şi a urcat, arzând cu vâlvătaie, şi, în ciuda distanţei la care ne aflam de el, căldura îmi înţepa pielea.

În sfârşit, mi-am dat voie să plâng şi, în timp ce prima lacrimă mi se rostogolea pe obraz, o femeie a început să se tânguiască. La început, a fost încet, dar în curând le-a atras atenţia tuturor celor prezenţi cu strigătele ei pătrunzătoare care sfâşiau noaptea îndoliată.

— Asta e vina regelui nostru! a ţipat, întorcându-se cu faţa la noi.

A îndreptat un deget strâmb spre Adrian.

— Tu ai adus teroarea asta asupra noastră!

Inima îmi zvâcnea în piept, ascultându-i vorbele. M-am uitat la Adrian, care o fixa cu falca încleştată şi cu ochii duri şi furioşi.

— Tu, a răbufnit ea, făcând câţiva paşi hotărâţi înspre spre noi – înspre Adrian. Ai să mori de mâinile celor pe care i-ai ucis, iar regina ta are să te urmeze!

Am fost surprinsă când Adrian a făcut un pas înainte, scoţând sabia, dar femeia s-a întors şi s-a repezit în foc. Ţipetele ei guturale şi violente au umplut din nou aerul şi, în timp ce o priveam cum arde şi-apoi cum i se sting strigătele, sufocate de foc şi de fum, m-am întrebat dacă vorbele ei erau o ameninţare sau o profeţie.

OPT

Isolda

ÎN ACEA NOAPTE, N-AM PUTUT DORMI, CĂCI GÂNDURILE îmi zburau la tot ceea ce se întâmplase în câteva zile doar. Însă în minte îmi rămăseseră întipărite mai ales cuvintele femeii care ne strigase durerea ei și cum aceasta o împinsese să se sinucidă.

Nu mai văzusem niciodată pe cineva aruncându-se în foc de bunăvoie și poate că îmi rămăsese atât de viu în minte pentru că eu nu putusem să-mi aleg felul în care-mi fusese curmată viața. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi aminteam mai bine cum fumul îmi invadase plămânii, ca și senzația flăcărilor lingându-mi pielea. Nu era de mirare că în viața de acum mă temusem mai mereu de foc.

M-am ridicat din pat, agitată.

— Unde te duci? m-a întrebat Adrian.

M-am uitat înspre el, reușind să disting doar conturul slab al corpului său în întuneric.

— Nu pot să dorm.

— Rămâi cu mine! m-a rugat, trăgându-mă spre el, iar eu am cedat şi m-am sprijinit de pieptul său. La ce te gândeşti? a şoptit, în timp ce-şi trecea degetele prin părul meu.

Mă gândeam la multe lucruri – la Ravena şi la atacul asupra lui Cel Ceredi. Mă gândeam la felul în care mă schimbasem în apă în acea noapte rece şi cum nu mai simţisem nevoia de a face asta de atunci, dar eram îngrijorată de momentul în care avea să se întâmple din nou. Mă gândeam la Înaltul Consiliu şi la faptul că Razan părea să mă urască la fel de mult ca Gesalac şi Julian. Şi mă gândeam la casa mea, încercând să-mi alin durerea din inimă pricinuită de Nadia şi îngrijorându-mă de delirul care prindea rădăcini printre oamenii de acolo.

— Mă gândesc că trebuie să mă întorc în Lara, am zis în cele din urmă.

Adrian nu a răspuns, iar eu am ridicat capul să mă uit la el, în ciuda întunericului.

— La ce te gândeşti *tu*? l-am iscodit

Au trecut câteva clipe până să-mi răspundă.

— Mă gândesc la faptul că nu vreau să pleci.

— Ştii că asta nu e o opţiune.

— Trimite-l pe Killian!

— Killian nu este conducătorul lor, am răspuns, simţind cum un val de nemulţumire îmi înfierbânta faţa.

— El este dispensabil, a continuat Adrian. Tu nu eşti.

Cuvintele lui m-au şocat, motiv pentru care m-am tras înapoi.

— Pentru mine nu este dispensabil! am strigat. Şi cum îndrăzneşti să vorbeşti cu atâta nesimţire despre un om care a luptat pentru oamenii tăi şi i-a ajutat să-şi reconstruiască satul?

Adrian a oftat şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Ai dreptate! A acționat cu noblețe, dar nu văd de ce nu l-am putea trimite în Lara în locul tău.

— Și nu văd de ce nu aș putea merge eu!

— Crezi că e înțelept să te întorci singură în Lara, ca soție a mea, și să duci vestea despre moartea tatălui tău? Oamenii tăi vor crede că eu l-am ucis.

— Am să le spun adevărul.

— Tatăl tău și-a jucat bine rolul de tată iubitor. Nimeni nu are să te creadă.

Am simțit cum mi se frânge inima la auzul cuvintelor lui, deși știam că sunt adevărate.

— Trebuie să mă întorc în Lara, am repetat, sfidătoare.

— N-am să te las să pleci fără mine și, pentru moment, nu pot părăsi Revekka.

— Nu mi-am dat seama când ne-am căsătorit că am să fiu obligată să fiu mereu alături de tine.

— Să fii obligată? a replicat. E chiar așa o corvoadă?

— Știi că nu asta am vrut să spun, am răbufnit.

— Atunci se pare că ne pricepem amândoi să răstălmăcim cuvintele, a replicat Adrian.

Între noi s-a așternut tăcerea și, după o clipă, am inspirat adânc.

— Ești de acord că va trebui să mă întorc în Lara?

— Da!

— Și dacă vii cu mine, când o să ne putem întoarce?

— Am să vin cu tine atunci când ne vom simți în siguranță în propria noastră țară, mi-a răspuns.

Am scrâșnit din dinți. Aș fi vrut să-i argumentez că și Lara era țara mea.

— Și cum rămâne cu Nalani?

Mă temeam să aduc în discuție insula mamei mele, dar trebuia să aflu dacă avea un plan și pentru ea.

— Isolda...

— Spune-mi măcar că face parte din planul tău! am insistat.

A rămas tăcut.

— Adrian?

— Sunt conştient de ceea ce îţi doreşti, Isolda, dar nu-ţi pot oferi în aceeaşi clipă tot ce-mi ceri, oricât de mult mi-aş dori.

— Nu cer decât să aflu mai multe despre ei. L-ai trimis pe Sorin să cerceteze întreaga Cordovă. Nu l-ai putea trimite şi în Nalani?

— Să zicem că am făcut-o deja şi s-a întors cu informaţii care nu ţi-ar fi plăcut. Ai fi nerăbdătoare să-i salvezi, dar pe cine alegi? Ai jurat să-i protejezi pe oamenii din Revekka şi Lara. Nu ai jurat niciodată să-i protejezi pe cei din Nalani.

— Am jurat să-mi protejez oamenii.

— Poţi măcar să-i numeşti oamenii tăi? a replicat. Ei nici măcar nu ştiu cine eşti.

Am simţit cum mi se scurge sângele din obraji la auzul vorbelor lui şi m-am ridicat în picioare. Abia atunci a părut să îşi dea seama ce spusese.

— Nu asta am vrut să...

— Cred că ar trebui să te opreşti aici! am izbucnit, iar el a tăcut. Poate că ei nu ştiu că exist şi poate că nu le cunosc obiceiurile, dar încă le aparţin... mai mult decât ţi-am aparţinut ţie vreodată.

Am plecat şi m-am gândit să mă duc la bibliotecă, dar orice cercetare pe care aş fi încercat s-o fac ar fi fost inutilă. Nu mă puteam concentra, eram furioasă şi mult mai neliniştită după discuţia cu Adrian. În anumite privinţe, ştiam că are dreptate. Trebuia să fiu ceva mai chibzuită în privinţa modului în care alegeam să-i ajut pe oricare dintre oamenii mei. Mi-aş fi dorit, de asemenea, ca el să fi ales alte cuvinte pentru a-mi spune ce simte în legătură cu întoarcerea mea în Lara şi cu grija mea

pentru Nalani, pentru că mă săturasem de scuzele pe care mi le tot oferise.

M-am plimbat îndelung pe holuri – mi-aș fi dorit să nu mai fie atât de frig și atâta zăpadă, ca să fi putut căuta liniștea grădinilor. În loc de asta, m-am mulțumit să zăbovesc lângă terestre, privind peisajul înghețat al Revekkăi, și m-am întrebat ce oroare avea de gând să dezlănțuie Ravena asupra noastră, sperând că urma să fim pregătiți și știind că era o nădejde deșartă.

M-am îndepărtat de fereastră și, continuându-mi plimbarea pe hol, am băgat de seamă că nu eram singură. Sorin zăbovea într-o nișă, picior peste picior, cu o carte deschisă în poală. Era îmbrăcat într-o tunică și un soi de izmene, iar picioarele îi erau goale.

— Credeam că nu citești, l-am provocat.

Sorin și-a ridicat ochii spre mine, iar expresia serioasă pe care o avea în timp ce citea s-a schimbat într-un zâmbet dulce.

— Îmi amintesc foarte bine că ți-am spus că glumesc, regina mea.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Pot să mă așez lângă tine?

S-a îndreptat și și-a închis cartea.

— Bineînțeles!

M-am lăsat pe băncuța capitonată.

— Ce te scoate din pat la ora asta? m-a întrebat.

— Aveam nevoie de un moment de respiro fără Adrian, am răspuns, dându-mi ochii peste cap.

Sorin a chicotit, cu ochii strălucind.

— E epuizant, nu-i așa?

— Dacă te referi la cuvintele care-i ies din gură, atunci da!

Sorin a râs mai tare.

— Și tu? Ce cauți aici?

— Ah... păi..., a început să spună, dar zâmbetul i s-a șters, iar coperta cărții i s-a părut dintr-odată teribil de interesantă. Îi ofer un moment de respiro lui Daroc.

— Am senzația că nu de vorbele lui te-ai săturat.

Sorin a confirmat, dând din cap.

— Singurele dăți când vorbește este atunci când am făcut ceva ce nu-i convine.

— Îmi pare rău!

— Presupun c-ar trebui să-ți pară rău. Soțul tău a fost cel care l-a pus într-o dispoziție atât de proastă, m-a tachinat Sorin. Apoi a făcut o pauză lungă, după care a adăugat: Uneori...

A tăcut, iar eu am așteptat, dar nu și-a terminat fraza.

— Uneori... ce?

— Nu știu dacă ar trebui să spun, a reluat el și m-a privit în ochi.

— Dacă tu simți nevoia, dă-i drumul!

A durat câteva momente, dar în cele din urmă a vorbit:

— Uneori mă întreb dacă nu cumva e îndrăgostit de Adrian.

Nu știam ce să spun, așa că mi-au trebuit niște clipe ca să-mi găsesc cuvintele.

— E dragoste sau loialitate?

Arăta de parcă ar fi încercat să se facă mai mic, aplecându-se înainte și trecându-și încurcat mâna prin părul scurt și aspru.

— Poate, a rostit și iar a făcut o pauză. Poate că sunt doar gelos.

Mi-am înclinat capul într-o parte, cercetându-l.

— Sau poate că știi un adevăr pe care Daroc refuză să-l recunoască, pentru că te iubește și pe tine.

Sorin și-a dus palmele la gură, râzând neîncrezător, apoi și-a lăsat brațele în jos, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Destul despre mine! Adrian mi-a povestit că te-ai schimbat într-o fiară, a rânjit el, cu ochii negri sclipind amuzați.

L-am privit pieziș.

— Ai grijă, altfel îți zgârii fața aia frumoasă!

— Ar trebui să mă prinzi mai întâi, a răspuns. Și, după ultima verificare, aufhockerii nu pot zbura.

Am suspinat.

— Cred că aș fi preferat să zbor.

— Nu cred că există anume abilități care să le fie superioare altora. Totul stă în modul în care alegi să le folosești.

L-am privit în ochi.

— Și tu ești cel care are să mă învețe asta?

— S-ar părea că da! Să sperăm că Adrian n-are să regrete asta.

— De ce ar regreta-o?

A ridicat din umeri.

— Pentru că a ales să nu te învețe el.

— Nu cred că Adrian mă poate învăța să mă schimb, Sorin.

— Adrian te poate învăța orice. Singurul motiv pentru care nu o face este că preferă să-și păstreze ascunse anumite părți.

M-am încruntat. Ascunse față de cine? Se părea că Sorin știe mai multe decât mine despre soțul meu.

Urmăritorul s-a ridicat în picioare.

— Am să te scutesc de prezența mea pentru restul nopții. Aștept însă cu nerăbdare sesiunile noastre de antrenament.

S-a înclinat și l-am lăsat să plece fără alte întrebări, simțindu-mă brusc foarte obosită. M-am îndreptat spre camera mea și m-am întins în pat, cu oasele grele de epuizare. Am privit fix la tavan, deși aveam ochii iritați și obosiți. Era frig în odaie și asta mă făcea teribil de conștientă că eram singură, că Adrian nu dormea lângă mine și că avea secrete pe

care prefera să le păstreze pentru el. Uram faptul că lucrul ăsta mă durea atât de tare!

M-am trezit înainte ca soarele să înceapă să înroşească cerul.

Camera mea era rece, căminul, fără foc şi, deşi aş fi putut s-o chem pe Violeta pentru asta, voiam să fiu singură, aşa că am luat o pătură din pat şi-am înfăşurat-o în jurul meu, aşezându-mă la birou. Scrisoarea Nadiei rămăsese împăturită, fără răspuns, lângă călimară şi condei. Îmi scrisese cu mult înainte ca tata să sosească pentru încoronarea mea, cu mult înainte să aflu cât preţuia el cu adevărat.

M-am gândit să-i răspund. Ar fi fost o ocazie de-a minţi, de a-i spune că tatăl meu e bine şi că ne bucuram de timpul petrecut împreună, dar nu credeam că aş fi putut să-i recitesc cuvintele. Şi-aşa era destul de rău că încă puteam să mi le amintesc pe cele mai multe dintre ele.

„Gândeşte-te des la noi, mai ales la tatăl tău! Este pierdut fără tine."

Cuvintele ei îmi întorceau stomacul pe dos, deşi ştiam că Nadia credea în ceea ce scria.

Ştiam şi că era convinsă că am un plan de-a-l ucide pe Adrian.

Nadia fusese prima care-mi sugerase asta. Ea îmi pusese pumnalul în mână şi, deşi încercasem să-i duc dorinţa la îndeplinire, îmi fusese imposibil.

Mă îndrăgostisem de el – cu mult înainte de-a şti ce se întâmpla.

Corpul ştie înaintea minţii.

Mă întrebam dacă se răspândise pe la curţi vestea despre cum fosta prinţesă a Larei îl iubea pe Regele Sângelui – şi mă întrebam dacă Nadia îi certa pe toţi cei care îndrăzneau să spună asemenea blasfemii despre dulcea ei Issi.

Dar eu nu fusesem niciodată dulce.

Iar acesta fusese mereu cel mai mare defect al Nadiei – refuzul de-a o vedea cu adevărat pe prințesa la care ținea.

— Te vor ucide, s-a auzit o voce.

M-am întors și-am dat cu ochii de Ana în camera mea, dar nu era Ana pe care o știam – Ana aceasta aparținea vremurilor Yeseniei. Era la fel de frumoasă, singura diferență fiind părul. Nici o urmă de argintiu nu se vedea în cosițele ei aurii.

— Oricum am să mor, i-am răspuns, și, în timp ce vorbeam, continuam să scriu cu grijă cuvinte pe paginile groase ale unei cărți.

— Nu este amuzant, Yesenia.

Am făcut o pauză și am privit în ochii Anei.

— Crezi că mă amuz?

Ana a pălit.

— Așadar, plănuiești să mori și să lași vrăjile astea în urmă. Pentru cine?

— Folosești niște cuvinte nepotrivite. Nu plănuiesc nicidecum să mor, dar voi muri. Iar vrăjile sunt pentru mine.

— Nu înțeleg!

— Nici nu trebuie să înțelegi! Tot ce trebuie să faci este să ascunzi cartea.

O bătaie în ușă m-a făcut să tresar și am constatat că sunt singură în camera mea. Ana nu era acolo, iar cartea în care scriam dispăruse.

Fuseseră mai multe momente în acest palat în care avusesem viziuni ale trecutului, dar aceasta era prima despre *Cartea lui Dis*.

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce încercam să pricep ceea ce văzusem, dar am fost întreruptă din nou de o a doua bătaie în ușă.

— Regina mea?

La naiba! mi-am zis în sinea mea și m-am ridicat să-i deschid ușa.

Violeta și Vesna sosiseră ca să mă ajute să mă pregătesc pentru ziua care începea.

— Regina mea! a exclamat Violeta când a intrat în cameră. De ce nu m-ai chemat?

— N-am vrut să fiu deranjată.

Camerista s-a așezat în genunchi în fața căminului și a început să pregătească focul. Vesna a rămas lângă intrare, cu brațele înfășurate în jurul ei, tremurând de frig.

Am lăsat pătura să-mi alunece de pe umeri și i-am întins-o Vesnei.

— O, nu, regina mea. N-aș putea...

— Nu-mi refuza darul, Vesna! i-am spus, iar ea a luat pătura.

Violeta s-a ridicat în picioare, scuturându-și praful de pe genunchi, în timp ce focul începea să pâlpâie. Odată ce-a fost suficient de cald, m-am îmbrăcat într-o rochie neagră. Corsetul avea niște fronseuri și se adâncea într-un V care îmi accentua sânii – ceva ce Adrian ar fi admirat. Gulerul era înalt, iar mânecile lungi erau înfrumusețate cu mărgele argintii făcute să pară flori strălucind în lumina lunii.

Am acceptat bijuteriile pe care mi le-a dat Violeta, nerăbdătoare să o caut pe Ana.

Tot ce aflasem era că aceasta avusese grijă ca acea carte să supraviețuiască celor 200 de ani până când mă putusem întoarce s-o revendic, dar în vremea asta o citise oare? Își amintea vreo vrajă? Poate că am fi putut anticipa următoarea mișcare a Ravenei.

S-a mai auzit o bătaie la ușă și m-am simțit frustrată de faptul că aveam încă un vizitator care urma să-mi întârzie căutarea Anei, dar când Vesna a deschis ușa, a și făcut o reverență.

— Majestate! a spus ea și s-a dat la o parte pentru ca Adrian să poată intra.

Era îmbrăcat tot în negru, o umbră lungă, și își arunca întunericul asupra mea – și nu puteam nega că mi-l doream.

Arăta la fel de obosit cum mă simțeam și eu – palid, cu ochii înnegurați și trist.

Își dăduse părul la o parte de pe față, lăsându-și la vedere maxilarul atât de frumos strunjit.

— Pot să-ți vorbesc? m-a întrebat.

M-am uitat la el o clipă, apoi privirea mea s-a îndreptat spre Violeta și Vesna.

— Puteți să plecați!

După ce au ieșit, iar ușa s-a închis cu un mic zgomot, Adrian s-a apropiat, oprindu-se la câțiva pași de mine. Simțeam nevoia să umplu golul ăsta dintre noi, pentru că uram felul în care îl simțeam – fără sens și crud.

— Am venit să-mi cer iertare. Am fost nedrept în atât de multe feluri aseară! Ți-am promis lumea toată, iar când mi-ai cerut-o, mi-am luat înapoi cuvântul dat.

A făcut o pauză preț de câteva clipe, privind în altă parte, iar ochii i-au devenit din nou duri.

— Problema este că... am așteptat două secole ca să te am din nou în brațe, iar dacă te las să pleci, mă tem că nu te vei mai întoarce niciodată.

— Adrian! i-am rostit numele în șoaptă.

Cuvintele lui mi-au frânt inima.

— Am venit să-ți spun că mi-am trimis unul dintre soldați în Nalani. Numele ei este Ivka. Ar trebui să se întoarcă în cursul săptămânii cu vești.

Am deschis gura ca să spun ceva, dar nu mi-a ieșit niciun cuvânt, iar singura întrebare pe care am reușit s-o articulez a fost:

— De ce?

A înghiţit în sec şi a răspuns:

— Pentru că te iubesc!

Ochii mi s-au umezit şi a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu-mi tremure.

Adrian s-a încruntat şi a venit să îngenuncheze la picioarele mele în timp ce-i spuneam:

— Nu trebuia să faci asta, dar îţi sunt recunoscătoare că ai făcut-o.

Mi-a atins faţa, iar eu i-am acoperit mâinile cu ale mele.

— Nu plânge, iubita mea! mi-a şoptit, cu buzele lipite de buzele mele. Acesta este probabil singurul lucru onorabil pe care îl voi face vreodată în numele tău.

L-am crezut.

El fusese blestemul pus pe acest tărâm când prima picătură din sângele meu atinsese pământul. Ucisese regi şi pusese capăt unor linii de sânge. Cucerise şi avea să cucerească în continuare – iar eu am simţit abia o fărâmă de teamă, văzând cât de puţin mă afecta un asemenea gând.

L-am sărutat şi, în timp ce braţele mele se strângeau în jurul gâtului lui, s-a ridicat în picioare, iar eu l-am urmat. Ne-am împiedicat, lovindu-ne de măsuţa mea de toaletă, dar lui Adrian nu părea să-i pese. A folosit-o pe post de suport şi m-a urcat pe ea în timp ce-mi ridica fusta, iar mâinile lui mi-au alunecat pe coapse înainte de-a-mi atinge căldura. Am gemut, lăsându-mi capul să cadă pe spate, iar Adrian a profitat de ocazie ca să-mi sugă cu putere gâtul, lăsându-şi dinţii să se lipească de pielea mea.

M-am simţit frustrată de joaca lui şi m-am întins să-i apuc mâna, împingându-i degetele adânc în mine. Adrian nu a scos niciun cuvânt, însă m-a sărutat şi mai apăsat. M-a sărutat peste tot, peste tot, pe gură, pe bărbie, pe gât, pe sâni, iar eu nu-mi

doream decât să mă deschid și mai mult pentru el, să-l simt și mai mult, dar eram deja strânsă în rochie și îmi simțeam întregul corp ca pe-o enormă inimă – bătând, pulsând, vibrând.

Și-a păstrat ritmul, un ritm care m-a făcut să-l implor, fără suflare, să continue. S-a tras înapoi ca să mă privească în timp ce juisam și, deși liniștită, eliberarea m-a lăsat tremurândă. Adrian și-a retras degetele și și le-a vârât în gură înainte de-a mă săruta adânc.

— Te simți bine? m-a întrebat.

— Da! am șoptit, apoi am râs împreună.

A fost un moment frumos, o clipă din viața noastră, o clipă simplă și ușoară în comparație cu ceea ce aveam de înfruntat în afara acestei camere – o viață care nu avea răbdare.

Adrian m-a ajutat să mă ridic.

— Te las să-ți termini pregătirile! Astăzi ținem tribunalul.

Puteam doar să-mi imaginez ce povești urma să auzim. Era primul tribunal de la atacul Ravenei și de la schimbarea comportamentul aufhockerilor – și am fost cuprinsă de-o spaimă puternică.

NOUĂ

Isolda

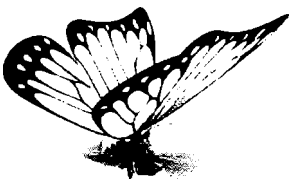

NU MI-A LUAT MULT TIMP SĂ MĂ PUN LA PUNCT. Mi-am netezit fusta şi mi-am aruncat părul peste umăr, sperând că asta avea să mă ajute să-mi răcoresc pielea încinsă, care era acoperită de un strat fin de transpiraţie. Eram uşor invidioasă pe cât de repede se adunase Adrian.

Mă simţeam încă nerăbdătoare să vorbesc cu Ana şi aveam ceva timp înainte de tribunal. Mi-am recuperat pumnalele, potrivindu-le la încheieturile mâinilor, ascunse sub mâneci, şi am ieşit din camera mea în căutarea Anei. Am găsit-o într-o odaie mai mică de la capătul holului către sanctuar, unde fuseseră mutaţi răniţii rămaşi în viaţă pentru a-şi termina tratamentul. Camera în sine era lungă şi îngustă, semănând mai degrabă cu un hol lat, cu pacienţii aliniaţi pe un rând de paturi.

Când am intrat, Ana bandaja o rană la un picior.

— Regina mea! mi-a zâmbit ea când m-a văzut.

— Re-regina mea!

Pacientul, un bărbat mai în vârstă, părea speriat de apariția mea. A încercat să se ridice, sprijinindu-se pe coate, dar l-am oprit.

— Nu îți face griji, te rog! Mă aștept să te vindeci, nu să te înclini.

— Ești bună, regina mea! a spus el, începând să se liniștească, și și-a lăsat capul să cadă pe pernă.

— Nu sunt deloc bună.

Era ultimul cuvânt pe care l-aș fi folosit ca să mă descriu.

— Ai luptat pentru noi, a insistat bătrânul. Ai luptat cu noi.

Nu știam ce să-i răspund, pentru că eu simțeam cu totul altfel participarea mea la luptă.

— Gata, Petar! i-a zis Ana.

L-a bătut ușurel pe piciorul proaspăt bandajat și s-a ridicat în picioare.

— Mulțumesc, lady Ana! Mulțumesc!

Ana m-a privit în timp ce ocolea patul, ștergându-și mâinile pe șorț.

— Nu mă așteptam să te văd înainte de tribunal.

— Am tras nădejde să apuc să vorbesc cu tine înainte de asta, am răspuns. Dacă ai ceva timp.

— Sigur! Vrei să ne plimbăm?

Am ezitat.

— Cred că ar trebui să găsim un loc mai retras ca să vorbim.

A încruntat ușor din sprâncene, curioasă, dar nu mi-a pus nicio întrebare, m-a urmat doar în timp ce-o conduceam spre sala cea mare din bibliotecă. Acolo îmi făceam cele mai multe cercetări, iar Lothian și Zann păreau fericiți să-mi întrețină setea de cunoaștere.

Odată ajunse acolo, am rămas în picioare, una în fața celeilalte, niciuna dintre noi nedând vreun semn că ar fi vrut să stea jos.

— Despre ce voiai să vorbim? a întrebat Ana.

M-am întrebat dacă îmi simțise neliniștea și nerăbdarea. Am tras aer în piept.

— Am avut o viziune în dimineața asta. De când... eram Yesenia. Te-am văzut – așa cum arătai acum 200 de ani. Știai că scriam *Cartea lui Dis*. Ți-am încredințat-o s-o ascunzi.

Și-a ridicat sprâncenele și a clipit de parcă ar fi fost surprinsă de ceea ce îi spusesem.

— Eu... Da, mi-ai cerut să ascund cartea.

— Ai citit-o?

— Nu! O vrăjiseși. Era goală.

— Deci ai încercat.

Ana a strâns din buze.

— Mă simt de parcă m-ai acuza de ceva.

— Nu asta mi-e intenția...

— Atunci, care ți-e intenția?

Am oftat, frustrată.

— Nu știu. Am crezut că poate... ți-am spus mai multe.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce o scriai – doar că era pentru tine.

Am tăcut. Eram supărată că nu aveam altă pistă. De ce fusesem atât de hotărâtă să scriu *Cartea lui Dis*? Să creez o carte despre care știusem, fără îndoială, că avea să fie furată de Ravena în cele din urmă?

— Mă simt vinovată pentru asta, am spus. Pentru daunele pe care le-a făcut Ravena și are să le facă în continuare.

— Nu-ți poți asuma povara asta, Isolda.

— Ba pot! O fac! Trebuia să fi știut.

Eu, Yesenia, fusesem clarvăzătoare. Știusem suficient pentru a-mi prezice propria moarte și lăsasem în urmă o carte de vrăji care puteau învia morții.

Ana a clătinat din cap.

— Mi-ai spus odată că sunt puține adevăruri în lume. Nu pot pretinde că știu ce ai văzut în viitor, dar știu ce te-a ghidat în deciziile tale – și a fost adevărul, Isolda. Ar trebui să te duci la Adrian acum! O să înceapă tribunalul!

L-am găsit pe Adrian așteptându-mă în sala mare. Ușile erau încă închise, așa că eram singuri. Mi-a întins mâna când m-a văzut, dar s-a încruntat.

— Toate bune?

— Sigur!

I-am zâmbit, deși îmi dădeam seama după expresia lui că nu mă credea, apoi mi-am lăsat privirea să rătăcească pe tronurile noastre. Crezusem întotdeauna că sunt la fel, din moment ce erau egale ca mărime și amândouă de culoare închisă, dar acum le priveam cu un ochi mult mai cercetător. Baza tronului său era acoperită de oase, iar aranjarea atentă a coastelor părea o tâmplărie elaborată, lăcuită în negru strălucitor. Oase mai lungi acopereau brațele tronului, de o parte și de alta, fiecare dintre ele fiind încununat cu un craniu.

— Acum îl și vezi, mi-a zâmbit Adrian.

— Sunt două cranii. Dacă unul este al lui Dragoș, al cui e celălalt?

Adrian și-a împletit degetele cu ale mele și mi-a șoptit la ureche:

— Îl chema Branimir, a fost comandantul meu.

Nu-mi aminteam de el.

— S-a purtat îngrozitor cu tine?

Nu mi-a răspuns, așa că am întors capul spre el. Îi simțeam respirația pe obraz și mâna lipită pe pântecele meu.

— Adrian?

— Nu mai mult decât oricare altul, a rostit cu voce joasă, iar eu am început să respir rar și adânc, căci buzele lui mi se

plimbau pe gât, și mâna lui îmi mângâia trupul, urcând de pe pântece către sâni.

— Avem un tribunal! Adrian!

Am încercat să mă întorc spre el, dar m-a ținut pe loc.

Mă simțeam din ce în ce mai iritată, iar el a chicotit, cu buzele lipite de pielea mea.

— Da, regina mea?

— Nu te mai preface că nu știi ce faci!

— Aș prefera să-mi explici.

— Că mă faci să mă înfurii?

A râs din nou, în timp ce mâna lui începuse să-mi mângâie delicat gâtul.

— Îmi place furia ta! Lasă-mă s-o gust!

Chiar în clipa în care și-a lipit buzele de-ale mele, cineva și-a dres vocea, însă Adrian nu s-a grăbit să se oprească din asaltul asupra gurii mele până când nu l-am înghiontit în piept.

Daroc stătea la ușa ce dădea în biroul lui Adrian. Ochii îi erau fioroși, iar fața, aspră și împietrită. M-am gândit la conversația mea cu Sorin și m-am întrebat dacă furia lui Daroc venea din cauza certei lor sau din cauza obsesiei lui Adrian față de mine.

— Vom deschide ușile dacă sunteți gata, Majestățile Voastre!

— Ți se pare că suntem gata? a întrebat Adrian, supărat.

— Nu poți să mă regulezi în sala tronului – și încă înainte de judecată, Adrian.

A ridicat o sprânceană și am știut ce avea de gând să răspundă.

— Și nu, nu e o provocare, i-am aruncat, îndreptându-mă spre tronul meu. Suntem gata, generale!

Daroc a dat din cap și a închis ușa alăturată. Când m-am întors să mă așez, l-am găsit pe Adrian încă în picioare la baza podiumului, privindu-mă fix.

— Da?

— Nimic, iubita mea! Nu fac decât să-mi imaginez cum are să fie când am să te regulez pe tronul ăsta, în fața curții mele.

N-am putut pune frâu zâmbetului care mi se ițea pe buze. Mi-am îndreptat spatele și mi-am încrucișat un picior peste celălalt. Nu eram prea sigură ce simțeam în legătură cu o astfel de reprezentație, deși știam că cei care participau la curtea lui Adrian nu aveau nicio reținere în a face sex în public.

— Ți-ai lăsa curtea să se uite la mine?

— La corpul tău? Nu, mi-a răspuns. La plăcerea ta? Da!

A făcut cei doi pași până la podium și s-a așezat lângă mine chiar în clipa în care s-au deschis ușile. Nobilimea lui Adrian a intrat prima și și-a ocupat locurile lângă podium. Am evitat să le întâlnesc privirile, mai ales pe cea a lui Razan, a cărui expresie era ciudat de plină de sine. Au intrat apoi gărzile, care s-au împrăștiat de jur împrejurul sălii, îngrădind marea de oameni care veneau după ele. Nu încăpeau toți în sală, oricât se străduiseră, înghesuindu-se pe ușă, așa că se revărsau în foaier și dincolo de el, în curtea rece și înzăpezită.

Cu toții păreau obosiți și vestejiți, cu fețele înroșite și asprite de ger.

Adrian nu a dat niciun semnal de începere, însă un sătean venise deja în față. Părul îi atârna pe umeri și jumătate era dat pe spate, descoperindu-i fruntea largă. Avea sprâncenele proeminente, iar o mustață îi ascundea buzele subțiri. Purta o armă, un arc cu săgeți agățat pe spate, și mitene, care îi lăsau la vedere încheieturile crăpate și însângerate ale degetelor.

— Cum te cheamă? a întrebat Adrian, fără vreo urmă de iritare pentru îndrăzneala lui.

— Sunt Oskar din Scarif, regele meu, a început el, și, după cum vorbea, mi-am dat seama că respira cu greutate.

Îşi făcea curaj şi, când a început, vocea îi tremura şi au început să-i lăcrimeze ochii.

— Nu poţi nega cât suferă poporul tău. Am fost martori la ravagiile cetii purpurii, la oroarea monştrilor din pădurile noastre şi acum la o boală care ne chinuie copiii. Fiul meu cel mare a fost lovit primul. A avut o moarte dureroasă, cu ochii sângerând, incapabil să se oprească din ţipat, iar noi nu am putut face altceva decât să-l privim. Soţia şi fiica mea s-au îmbolnăvit şi ele, însă de pierdut, l-am pierdut pe fiul meu cel mic, la fel ca pe primul.

Vorbea însoţindu-şi cuvintele de mişcări, împungând cu degetele şi strângându-şi pumnii – şi, dacă înainte îşi alimentase discursul cu durere, acum aceasta se transformase în furie.

O greutate mi s-a aşezat pe piept, ascultându-l pe bărbat cum povestea despre moartea copiilor săi, şi am fost încet-încet cuprinsă de spaimă.

— Şi nu sunt singurul. Mulţi din satul meu au avut parte de morţi asemănătoare în familiile lor – toţi copii, toţi băieţi. Ne-am întâlnit cu toţii şi nu am putut găsi niciun alt punct comun între cei morţi.

Primul meu gând a fost la Ravena şi la ceaţa purpurie, dar nu aveam niciun motiv evident pentru a face această legătură. Boala ar fi putut să fie ceva natural, iar atribuirea de cauze magice n-ar fi provocat decât nelinişte.

Adrian a rămas tăcut câteva clipe înainte de a vorbi. Părea deopotrivă serios şi lipsit de emoţii.

— I s-a mai întâmplat cuiva acelaşi lucru dincolo de graniţele Scarifului?

— Fiului meu! a spus o femeie care a ridicat mâna şi-a ieşit în faţă.

— Şi băiatului meu, copilului meu! a strigat o altă femeie.

Un murmur a străbătut sala și s-a transmis în foaier și-apoi în curte.

— Liniște! a poruncit Adrian, iar privirea i-a căzut pe femeia care se apropiase. Spune-mi povestea ta!

— Eu sunt Lina din Gal. Fiul meu era tânăr și puternic, sănătos, dar s-a îmbolnăvit brusc de-o febră pe care nu am putut-o îmblânzi nicidecum și apoi au început convulsiile. Când a murit, din ochi și din gură îi curgea sânge.

— Și tu? a întrebat-o pe cealaltă femeie.

— Eu sunt Mara, regele meu, tot din Gal. Lina spune adevărul. Fiul meu a murit tot la fel.

S-a lăsat tăcerea după aceea, în timp ce Adrian cântărea cele spuse, dar mulțimea devenise neliniștită la auzul celor întâmplate. Oamenii se foiau și șopteau, din ce în ce mai tare, până când cineva a strigat:

— Este vrăjitorie!

Inima mi-a tresăltat și, dintr-odată, mulțimea asta de oameni care își ridicau la unison vocile pline de teamă a devenit dușmanul meu.

Adrian a sărit în picioare, prezența sa puternică reducându-i pe toți la tăcere.

— Aduceți-l pe acuzator! a ordonat, iar una dintre gărzi a împins un om din mulțime.

Era scund și chel, cu trupul său rotund acoperit de o manta de lână grea, și, în ciuda încrederii cu care își strigase acuzația, acum părea speriat.

— Ce dovezi ai ca să-ți susții afirmația? l-a întrebat Adrian.

— Nu puteți nega faptul că Revekka a fost atacată de vrăjitorie. Am văzut cum ceața purpurie ne-a devorat oamenii. Acum ne hrănește monștrii. Este atât de greu de crezut că ar putea hrăni și această molimă?

— O molimă poate fi răspândită și de către vampiri, am intervenit. Și totuși, nu-l acuzați pe regele vostru. De ce pe vrăjitoare?

Era prima dată când vorbeam și am simțit privirea curioasă a lui Adrian asupra mea, dar eram furioasă. Omul ăsta produsese deja daune ireversibile. Le oferise semenilor lui o cale comodă de-a explica boala și, cu cât aceasta avea să se răspândească mai mult, cu atât mai mult avea să crească și isteria, iar singura explicație pe care urmau s-o ia în considerare acești săteni isterizați avea să fie vrăjitoria.

— Nu l-aș acuza niciodată pe regele meu, a replicat bărbatul.

Însă ți-ai acuza regina, mi-am spus în sinea mea.

— Boala asta ar putea fi provocată de orice.

— Recunosc că ar trebui să avem în vedere mai mult de-o posibilă cauză, a spus el și și-a mijit ochii. Dar s-ar părea că dorești să excluzi complet magia.

— Iar tu s-ar părea că dorești să creezi un val de isterie.

În acel moment, un bărbat a ieșit din mulțime. Era înalt și lat în umeri și purta o armură de culoarea bronzului, cu o mantie și mănuși negre. Nu am recunoscut combinația de culori ca aparținând vreuneia dintre cele Nouă Case. Totuși, bărbatul avea un aer mult prea regal pentru a fi un simplu sătean din Revekka.

— Pari dornic să vorbești, a spus Adrian, îndreptându-și atenția către necunoscut, care a așteptat o clipă înainte de-a se înclina.

Când s-a ridicat, ochii lui s-au îndreptat spre mine și am fost nevoită să-mi adun toate puterile ca să rămân nemișcată și să nu tremur sub privirea lui. Ceva în felul în care mă fixa, un fel de lipsă de profunzime în căutătura lui, m-a neliniștit, și m-am trezit ducându-mi mâna la sabia din teacă, căutând siguranța pe care mi-o dădea contactul cu mânerul ei.

— Cred că aș putea fi de folos, mi-a răspuns.

Avea o voce joasă și profundă, iar dacă ar fi existat vreun alt zgomot în cameră, nu l-aș fi putut auzi.

— Și tu ești... ? l-a întrebat Adrian.

— Mă numesc Solaris.

— Nu ai nicio țară?

— Nu sunt supusul nimănui.

Sătenii s-au uitat unii la alții, părând la fel de confuzi ca mine.

— Atunci, de ce ai venit la Revekka? a continuat Adrian.

— Ca să vânez o vrăjitoare.

La cuvintele lui, toți s-au pornit să vorbească unii peste alții, iar eu m-am ridicat în picioare, scrâșnind din dinți în timp ce-i spuneam lui Adrian:

— Fă să înceteze asta! *Acum!*

M-a privit, plimbându-și ochii pe fața mea înainte de-a se întoarce la vânătorul de vrăjitoare, dar a ezitat când a dat să vorbească, mijindu-și ochii. I-am urmărit privirea și l-am văzut pe Noblesse Dracul făcându-și loc prin mulțime. Era murdar și îmbrăcat în negru; hainele îi erau zdrențuite și pline de praf. Ceva în felul în care se mișca părea în neregulă. Se clătina de parcă ar fi fost beat, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu era murdărie ce avea pe față.

Era sânge.

Apoi o femeie a țipat:

— Ochii, ochii lui! Îi sângerează ochii!

— Este vrăjitorie! Am fost blestemați!

A urmat o mișcare de panică, cei adunați grăbindu-se să se îndepărteze de Dracul, iar Adrian a făcut un pas înainte, încercând să mă protejeze în timp ce vampirul se oprea în fața noastră.

— Dracule, a rostit Adrian, dar orice ar fi avut de gând să spună era deja inutil, pentru că nobilul murise.

Căzuse în față, aterizând cu zgomot pe podeaua de marmură, și o baltă de sânge începuse să-i înflorească în jurul capului.

După câteva clipe, Adrian și-a ridicat privirea spre Solaris.

— Ai toată atenția mea!

ZECE

Isolda

ERAM ÎNGROZITOR DE AMORŢITĂ!

Mi-am adunat toate puterile ca să rămân sus, deşi picioarele îmi deveniseră brusc prea slabe şi mi-aş fi dorit să mă las să cad grămadă la pământ.

— Linişte! a poruncit Adrian.

— Daţi-mi voie! a spus Solaris.

Şi-a scos o mănuşă, dezvăluind o mână mumificată, şi s-a întors spre mulţime, cu palma întinsă.

S-a aşternut tăcerea, iar cei din încăpere au rămas nemişcaţi.

Îi îngheţase pe toţi sătenii din încăpere.

Razan m-a luat în râs:

— Ce povesteai, regină Isolda? Doar femeile pot poseda magie?

Drept singur răspuns, m-am uitat pieziş la el.

— Nu este tocmai magie, a explicat Solaris. E doar o abilitate care mi-a fost acordată de zeiţa Dis.

— Ce-ai spus? l-a întrebat Adrian.

— Nu sunt cu nimic diferit de tine. Doar că tu ai fost creat ca să scurgi sângele muritorilor, iar eu am fost creat ca să ucid vrăjitoare.

Adrian și-a mijit ochii a neîncredere.

— Dis este mama vrăjitoarelor. De ce te-ar fi creat pe tine ca să le vânezi?

— Unele mame se întorc împotriva copiilor lor. Mai ales atunci când o iau pe căi greșite.

— De unde știi că ai fost făurit de Dis? am intervenit.

Nu-mi plăcea să-i pun întrebări lui Solaris, nu-mi plăcea să-i atrag atenția, dar voiam să știu.

— Tot așa cum regele Adrian știe că a fost creat de Dis.

— După ce mi-au ucis iubita, am implorat-o pe zeiță să ajung să gust din sângele dușmanilor mei. Asta ai făcut și tu? a replicat Adrian.

— Am ținut în brațe trupurile soției și copilului meu după ce ceața Ravenei i-a ucis. Am implorat-o pe Asha să-i aducă din nou la viață – nu mi-a răspuns niciodată. Însă Dis a făcut-o.

Vocea a început să-i tremure, iar Solaris a făcut o pauză.

— Tu ți-ai dus răzbunarea la bun sfârșit, a reluat apoi. Vrei să-mi refuzi sprijinul ca s-o îndeplinesc și eu pe-a mea?

— Nu am nicio dorință să închei o alianță cu un vânător de vrăjitoare, a parat sec Adrian.

Am ametit la vorbele lui, iar încordarea a început să-mi părăsească trupul.

— Atunci, fă-mă nobil de-al tău! l-a rugat Solaris.

Adrian a rămas nemișcat.

— De ce te-aș face nobil? Nu recunoști nicio supunere față de vreun regat, cu atât mai puțin față de al meu.

— Am să-ți fac jurământ de supunere. Și-am să te ajut s-o găsești pe Ravena. Nu poți nega că ți-aș fi util.

Adrian a făcut un pas spre Solaris.

— Dacă ți-aș tăia mâna, a spus el printre dinți, ce-ai mai avea de oferit?

Solaris n-a scos niciun cuvânt, dar în următoarea secundă, sala cea mare s-a trezit încă o dată, iar murmurul ei scăzut a revenit la viață. Vocea lui Solaris s-a ridicat deasupra lui.

— Mi-ai refuza ajutorul când aș putea să-ți salvez poporul de această vrăjitoare malefică?

Adrian a rămas nemișcat, iar cei adunați în sală au început să-l huiduie indignați.

— Sângele nostru are să-ți păteze mâinile!

— Regele Sângelui are să ne vadă pe toți uciși!

— Îngenunchează! a șuierat cu putere Adrian, iar întreaga curte a căzut în genunchi.

A coborât de pe podium, îndreptându-se spre Solaris, iar zgomotul ritmic al cizmelor răsuna în tăcerea împietrită a sălii.

— Dovedește-ți valoarea, atunci! Găsește-o pe vrăjitoare! Ai la dispoziție cinci zile.

Cuvintele lui Adrian au fost ca o lovitură în stomac și, preț de-o clipă înfiorătoare, am simțit că nu pot respira. De parcă plămânii îmi erau iar plini de fum și gâtul, înfundat iar cu cenușă. Am simțit din nou focul pe pielea mea, mirosul cărnii și al părului meu arzând.

Nu puteam să-mi imaginez de ce îi dăduse voie unui asemenea om să rămână în regatul nostru, atât de aproape de mine – eu, eu, iubita lui, soția lui, cea care murise de mâna lui Dragoș, primul vânător de vrăjitoare.

Am fugit, lăsându-l singur în urmă.

Abia am reușit să deschid ușa, atât de disperată eram să scap. Aerul din sală devenise de nerespirat, prea plin de ura pe care o simțeam deja clocotind în adâncuri.

Are să ne termine din nou, m-am gândit.

O mână mi-a apărut în față și am tresărit, apoi mi-am dat seama că era Miha. A apăsat clanța pentru mine și, odată ce ușa s-a deschis, am țâșnit din încăpere.

— Regina mea! a strigat Miha după mine, dar nu m-am oprit și am trecut fără să știu cum și de a doua ușă.

Ajunsesem de-abia la jumătatea holului când l-am auzit pe Adrian strigându-mă:

— Isolda!

Și-apoi cizmele lui lovind podeaua.

— Isolda!

M-a ajuns din urmă și m-a smucit de braț, forțându-mă să mă întorc înspre el.

L-am lovit cu putere peste față.

— Cum îndrăznești? am răbufnit.

— Ce-ai fi vrut să fac? a șuierat furios.

M-a apucat strâns de umeri, aplecându-se deasupra mea.

— N-ai văzut ce se întâmpla acolo?

— Ce poetic ai brodat despre cât de chinuitor a fost să mă privești cum ardeam de vie! Ai implorat să fii un monstru ca să mă poți răzbuna. Spui că nu ai să mai trăiești încă o viață fără mine alături... și totuși primești aici un vânător de vrăjitoare.

Nici măcar nu-mi recunoșteam vocea în timp ce vorbeam. O parte din mine știa că nu avusese de ales, dar, pentru moment, nu puteam să mă descurc cu raționamentul lui.

— Vrei să mă privești cum ard din nou?

— Nici măcar nu ești vrăjitoare! a răcnit el, cu trupul tremurând. Nu ai nicio putere în afară de-a mă duce pe mine la limita nebuniei.

Am încercat să-l lovesc din nou, dar mă ținea prea strâns, așa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face ca să scap de el – l-am înjunghiat în inimă. Mi-am înfipt mâinile în pieptul lui și-am eliberat lama pumnalului. În clipa în care

i-a străpuns pielea, mi-a dat drumul și-am privit cum sângele îi pătă țesătura tunicii.

— Du-te dracului! i-am strigat.

De data asta, când am plecat, nu m-a mai urmat.

Am urcat în fugă la etaj și-am trântit ușa după mine. Nu-mi puteam stăpâni furia, așa că am lăsat-o să se dezlănțuie. Cărți și lumânări au zburat în toate părțile, și am sfâșiat tapiseriile de pe perete și păturile de pe pat. Am aruncat bijuteriile și mi-am smuls rochiile din dulap. Am fost atât de nepăsătoare în frenezia mea distrugătoare, încât am încremenit de groază când cutia mea muzicală sculptată s-a făcut țăndări pe podea.

— Nu, nu, nu! am spus, îngenunchind s-o ridic.

Pe jos au rămas împrăștiate bucăți de sidef și așchii de lemn, iar muzica pe care o cânta odată – un cântec de leagăn cu care mă adormea mama – răsuna acum fals și distorsionat.

— Nu! am strigat și mai tare, strângând cutia la piept.

Fusese un cadou de la tatăl meu – și, în ciuda faptului că nu mai rămăsese nimic din relația mea cu el, cutiuța îmi oferise o legătură cu mama. Iar eu o distrusesem.

În tristețea mea, m-am tăvălit pe podea, strângând cutia muzicală la piept, și nu m-am ridicat până când nu am auzit un râs slab și înăbușit.

Era ușor și plăcut, iar asta m-a înfuriat și mai tare.

Ravena!

Am traversat camera și-am întors oglinda, doar ca să văd cum mă privește din ea propria mea imagine, iar asta mi-a tăiat orice chef de luptă. Am sprijinit oglinda de perete și am alunecat din nou pe podea. Acolo, mi-am tras picioarele la piept, îmbrățișându-le strâns, și am început să plâng.

Nici măcar nu mi-am ridicat privirea când s-a deschis ușa, nici când Ana a îngenuncheat lângă mine și m-a luat în brațe.

— Ş-ş-ş-ş! a încercat să mă liniştească, mângâindu-mă pe păr.

— Îl urăsc! Îl urăsc şi îl iubesc.

— Hai să nu vorbim despre asta acum! mi-a şoptit.

Aşa că n-am făcut-o, însă am plâns până când mi-au secat toate lacrimile, iar când m-am ridicat, aveam faţa umflată şi dureroasă.

Ana a întins mâna să-mi dea deoparte şuviţele de păr care mi se lipiseră de faţa plină de lacrimi.

— Sunt atât de obosită, am spus. Şi ştiu că nu este drept, pentru că voi aţi trăit viaţa asta mai mult decât mine... dar nu pot...

Vocea mi s-a frânt.

— Nu contează că ai trăit 100 de ani sau doar 20. Eşti obosită dacă sufletul îţi e obosit.

Câteva lacrimi rătăcite mi-au căzut pe obraji.

— A invitat un vânător de vrăjitoare în casa noastră!

Aproape că nu mai suportam cum mă privea Ana, de parcă i-ar fi fost milă de suferinţa mea.

— Ştiu cum te simţi. Şi mie mi-e teamă, dar ştiu şi de ce Adrian i-a permis lui Solaris să rămână.

M-am frecat şi mai tare la ochi, până când au început să mă doară. Nu voiam să aud motivul – îl ştiam şi disprețuiam faptul că trebuia să fie aşa.

— Dacă nu reuşeşte să potolească isteria, suntem în pericol şi mai mare, a continuat Ana.

— Eu sigur nu sunt în pericol, am replicat, înghiţind în sec. Aşa cum mi-a amintit mai devreme verişorul tău, plin de amabilitate, eu nu am magie.

— Chiar crezi asta?

— Ştiu ce înseamnă să ai magie, Ana.

A clătinat din cap.

— Tu pui semnul egal între a avea şi a controla magia. Dar nu sunt acelaşi lucru.

Ne-am uitat lung una la alta și, după o clipă, am întrebat:

– Ce-o să facem în continuare?

– Deocamdată, ar fi bine s-o chemi pe Violeta, a răspuns Ana. Adrian a pus la cale un ospăț.

— Poftim?

— Deși a cedat, permițându-i lui Solaris să rămână, dorește să reamintească Revekkăi că trădarea se plătește, așa că sărbătorim execuția lui Gesalac.

Nu eram prea surprinsă, având în vedere sosirea lui Solaris și moartea lui Dracul – Dracul care, împreună cu oamenii săi, îl căutase pe Julian în toată Cordova. Nu avea să treacă neobservat faptul că trădătorul era încă dispărut... Și unde erau restul oamenilor lui Dracul?

Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă nu cumva Julian ar fi putut să fie responsabil pentru moartea lui Dracul – dar atunci, cum explica asta moartea sătenilor?

Ar fi avut mai mult sens ideea că această... *boală a sângelui*, sau ce va fi fost ea, era cumva transmisibilă.

— Știu că ești supărată pe Adrian, a reluat Ana. Și ai tot dreptul să fii, dar cred că ar trebui să participi la festivitățile din seara asta.

— Bineînțeles că am de gând să merg!

Trebuia să particip neapărat, pentru că făcusem o scenă fugind de la tribunal. Prezența mea în această seară i-ar fi asigurat pe supuși că nimic nu poate interveni între noi doi.

Ana a plecat să se pregătească pentru ospăț, iar eu le-am chemat pe Violeta și Vesna. Amândouă au tresărit când au intrat în camera mea.

— Milady! Ce s-a întâmplat?

— Mi-am ieșit din fire, am explicat, fără să mă jenez.

Violeta a pătruns în odaie și a început să adune rochiile de pe jos.

— Putem face curat cât timp eşti la cină, s-a oferit ea.

— Nu vă bateți capul! Ar trebui să vă bucurați amândouă de seara asta.

— Și dacă ai nevoie de noi? a întrebat Vesna.

— Probabil că voi avea nevoie de ajutor numai ca să mă dezbrac, o sarcină de care soțul meu se achită mai mult decât onorabil.

Deşi mă îndoiam că avea să mă dezbrace în seara asta.

Vesna s-a înroşit, iar Violeta şi-a strâns buzele ca să-şi ascundă zâmbetul, apoi şi-a dres vocea.

— Cu ce ai vrea să te îmbraci pentru sărbătoare?

A continuat să adune rochiile de pe jos – rochii încărcate, cu mult tul şi ornamente, dar nu voiam așa ceva. Am întins mâna să aleg una din teanc.

— Cu asta!

Violeta a făcut ochii mari.

— Milady, nu sunt atât de sigură...

— Soțului meu are să-i placă.

Nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc şi m-a ajutat să intru în rochie, care mi-a căzut pe trup ca aurul lichid. Decolteul îmi expunea pielea delicată dintre sâni, în timp ce două despicături în partea din față a fustei îmi lăsau picioarele la vedere. Singurul ornament era o centură împletită care se înfăşura în jurul taliei.

Am adunat împreună cu Violeta bijuteriile pe care le aruncasem prin cameră şi am ales piesele pe măsură ce puneam mâna pe ele – cercei de aur, o brățară şi o diademă delicată. Când am terminat, mi-am trimis doamnele de companie să se pregătească pentru seară.

De îndată ce s-a închis uşa, am şi auzit o bătaie în ea. Când am deschis, mă aşteptam să fie Adrian, dar, în locul lui, am dat peste Ana.

Sentimentele mele erau contradictorii – pe de o parte, îmi doream ca el să vină să mă caute, însă, pe de altă parte, voiam să știu că se frământă din pricina furiei mele. Ana trebuie să-mi fi simțit dezamăgirea, pentru că a zâmbit ușor.

— Îmi pare rău că nu sunt cel pe care-l aștepți! Am deschis gura să-i răspund, dar a continuat: M-am gândit că am putea coborî împreună.

— Bineînțeles! am spus, luând-o de braț.

Am pornit-o pe hol și, chiar și de la distanța asta, puteam auzi zgomotul petrecerii – discuții și râsete puternice, țipete și chicoteli care tulburau noaptea. Mulțimea era gălăgioasă și probabil nesăbuită. Nu mă îndoiam că oamenii noștri aveau să profite din plin de festivitățile oferite. Cu toții încercam să scăpăm de realitatea ultimei săptămâni și de gândul că mâine, când aveam să ne trezim, urma s-o înfruntăm din nou.

Foaierul era plin de oameni. Unii beau, alții dansau, alții făceau sex. Ușile erau deschise spre curte, unde se învolbura un foc enorm, iar aerul era înțesat de mirosuri, dintre care cel mai puternic era cel al cărnii în putrefacție a cadavrelor trase în țeapă de la poartă – deși nu părea să deranjeze pe nimeni.

— Regina mea! a strigat un bărbat. Hei, voi toți, regina este aici!

Dintr-odată, mulțimea adunată a început să scandeze:

— Trăiască regina!

Erau cu toții beți și fericiți, și în mod clar uitaseră de fuga mea de mai devreme din sala de tribunal.

Ana m-a condus în sală, unde era mult mai cald și la fel de aglomerat. Puteam să înaintez doar pentru că scandările din foaier ajunseseră și aici, iar cei adunați îmi deschiseseră calea până la Adrian, care stătea la masa lui înălțată pe un podium. Daroc și Sorin se aflau printre cei așezați la stânga lui, în timp ce scaunele de lângă el erau goale – unul pentru mine și unul pentru Ana.

— S-ar putea ca Adrian să te mănânce de vie, a comentat Ana în timp ce ne apropiam.

Adrian m-a privit în ochi până ce am ajuns la el, iar privirea i se făcea tot mai întunecată. Ce-mi spusese mai devreme? Că vrea să mi-o tragă în fața curții întregi?

S-a ridicat să mă ia de mână, însoțindu-mă pe scări până la locul meu de lângă el.

— Arăți minunat! a șoptit când ne-am așezat, însă nu i-am răspuns. Ai de gând să fii supărată pe mine toată seara?

În loc de răspuns, am luat o înghițitură de vin.

— Deci am trecut la pedeapsa tăcerii?

Am tăcut în continuare, deși faptul de-a nu-i vorbi îmi cerea mai mult efort decât mă așteptasem. Aș fi vrut să mă uit la el și aș fi avut lucruri de spus, dar niciunul dintre ele nu era potrivit pentru locul ăsta.

M-am gândit că poate renunțase să-mi mai atragă atenția, însă mi-a vorbit din nou:

— Nu vrei să mănânci?

Felul cald și blând în care mi-a pus întrebarea m-a împins să-l privesc. S-a aplecat spre mine, cu o prună în mână. Fructul era închis la culoare, un purpuriu bogat, promițător de dulceață.

Adrian a așteptat, răbdător, iar eu i-am luat mâna și-am dus pruna la buze, privindu-l în ochi până când pielea fructului a cedat sub mușcătura mea. Preț de-o clipă, m-am întrebat dacă asta era senzația pe care o încerca Adrian când îmi lua sângele. Gura mi-a fost inundată instantaneu de nectar dulce, iar câțiva stropi mi s-au scurs și pe bărbie, de unde i-am adunat cu o mișcare a degetului.

Adrian mi-a înhățat mâna și mi-a luat degetele în gură, iar în timp ce le sugea, un val de căldură mi-a străbătut tot corpul.

Când mi-a dat drumul, m-a privit drept în ochi și mi-a șoptit:

— Perfect!

Acesta era modul lui de-a-și cere scuze, dar nu era cel pe care mi-l doream eu.

Un zgomot de sticlă spartă și niște țipete ne-au atras atenția asupra mulțimii, unde un vampir se trăgea înapoi, c-o mâna încleștată în jurul unui ciob de sticlă înfipt în braț.

— Ticălosule! a strigat un alt vampir, cu un al doilea ciob de sticlă pregătit în mână. Cum îndrăznești să bei de la vasalul meu? a mai zis și a sărit din spatele uneia dintre mesele de ospăț și s-a năpustit asupra adversarului, doborându-l la pământ.

Mulțimea aplauda încăierarea celor doi care se rostogoleau pe podeaua de marmură.

M-am uitat la Ana.

— Vasalii nu se împart? am întrebat.

— Unii, da, mi-a răspuns. Dar unii, nu – e o alegere la fel de personală ca și cea de a împărți un partener.

— Iar infracțiunea se pedepsește cu moartea?

— Da! mi-a răspuns Adrian cu un șuierat frustrat și a așteptat până când m-am uitat la el ca să adauge: Deși presupun că vorbesc doar în numele meu.

Mulțimea a devenit mai zgomotoasă și mai dezordonată pe măsură ce tot mai multe persoane se alăturau încăierării. Înainte ca lucrurile să scape de sub control, Adrian le-a făcut un semn gărzilor, care au intervenit, despărțindu-i pe cei doi vampiri și târându-i afară din încăpere. I-a urmat o întreagă mulțime, încurajând în continuare bătaia, iar în liniștea relativă care a urmat, cineva a strigat: „Muzică!"

S-a auzit o melodie veselă și, cum se făcuse suficient loc, oamenii au început să danseze.

— Oare eu sunt considerată vasală? am întrebat, uitându-mă la Adrian.

Era primul lucru pe care i-l spusesem toată seara și, în schema generală a tot ceea ce se întâmplase, era lipsit de sens – cu excepția faptului că eram muritoare și, prin definiție, un vasal era un muritor din care se hrănea un vampir.

Adrian mi-a întors privirea. O căldură tăcută ardea în adâncul ochilor lui și am băgat de seamă cât de drept și de încordat stătea. Dacă nu s-ar fi străduit să păstreze o aparență de control în seara asta, probabil că și-ar fi respectat promisiunea să mi-o tragă chiar aici pe masă.

Dar nu-i făcusem nicio invitație, mai ales că nu-i vorbeam, așa că a rămas nemișcat și a răspuns simplu:

— Tu ești dragostea vieții mele.

Nu era un răspuns la întrebarea mea, dar era răspunsul lui Adrian la orice.

Am mai luat o înghițitură de vin, sperând că avea să mă ajute să mă relaxez, dar faptul că stăteam lângă Adrian făcea lucrul ăsta imposibil.

Eram hiperconștientă de fiecare respirație a lui, de fiecare mișcare cât de ușoară pe care o făcea, și, deși nu mă uitam direct la el, am văzut când mâna i s-a strecurat după paharul cu vin și cum i s-au încolăcit degetele în jurul lui – subțiri și lungi, ciudat de delicate pentru monstrul care era.

Erau degete care îmi oferiseră plăcere, care fuseseră în mine, care mă ademeniseră și mă duseseră către eliberare cu un har neîntrecut.

Și, indiferent de câte ori mă făcuse să mă înfurii, indiferent de câte ori ne certaserăm, încercând să navigăm între căsătoria noastră rapidă și această dragoste profundă și ametitoare, nu aș fi vrut niciodată ca povestea dintre noi să ajungă la final.

Însă avea să fie nevoie să facă un efort ca să-l pot ierta.

M-am ridicat de la locul meu de la masă și-am fost surprinsă când Adrian s-a întins după mine. Ochii mi-au căzut pe mâna lui, care îmi prinsese antebrațul, apoi ne-am încrucișat privirile.

— Unde te duci?

— Sunt obosită!

Nu a răspuns nimic, dar mi-a luat mâna și-a sărutat-o înainte de a-mi da drumul. Am făcut o reverență și am plecat, dar, strecurându-mă prin mulțime și printre dansatori, l-am zărit printre petrecăreți pe Killian, care se îndrepta către mine. A zâmbit ca răspuns la zâmbetul meu.

— Majestate! a spus, înclinându-se.

— Killian! Mă bucur să te văd!

— Nu credeam că ai să mai spui cuvintele astea vreodată.

În ochii lui nu se citea vreo speranță când a spus asta – părea să fi înțeles în sfârșit că nu aveam să fiu niciodată a lui.

— Ai venit să dansezi? l-am întrebat.

A râs, aruncând o privire spre mulțime.

— Numai dacă te oferi. Deși aș înțelege dacă ai vrea să te retragi.

În ciuda diferențelor dintre noi, o parte din mine se simțea liniștită de prezența lui Killian. Îmi amintea de partea cea bună de acasă și avea un puternic spirit protector – îl putusem admira când se adresase oamenilor din Revekka, pe care îi îndrăgise cu ușurință și complet dezinteresat.

— Un dans, am spus.

A zâmbit și mi-a întins mâna înmănușată. Ne-am așezat în procesiune, unul în fața celuilalt. Am râs când l-am văzut pe Killian, care părea complet nelalocul lui în costumul său negru, sărind și bătând din palme pe muzica antrenantă. Am alergat spre centrul ringului ca să ne schimbăm locurile, luându-ne de braț.

— Spune-mi, te rog, că te distrezi, Killian!

— Bineînțeles, a răspuns, cu ochii sclipind malițios, înainte de-a ne despărți.

Melodia a continuat parcă la nesfârșit, iar sudoarea a început să mi se prelingă pe piele și, pentru o clipă, nu m-am mai gândit la nimic altceva în afară de veselia acestui dans, ceva ce nu mai simțisem de foarte mult timp. Apoi, două mâini m-au prins de talie și m-au tras înapoi, până m-am lovit de-un corp tare. Niște degete m-au strâns de maxilar și mi-au dat capul pe spate, iar Adrian și-a lipit cu putere buzele de ale mele.

Era furios pe mine, deși nu știam dacă era din cauză că îl evitasem sau pentru că dansasem cu Killian – poate amândouă. Îi simțeam toată furia în sărut – în felul în care limba lui mi-a intrat în gură, gustându-mă cu sălbăticie până când n-am mai putut respira, în felul în care îmi ținea fața, apăsat, la limita durerii. M-am împins în el și, când mi-a dat drumul, dinții lui mi-au mușcat buza. M-am smucit din îmbrățișarea lui și mi-am trecut degetele peste gură. S-au umplut de sânge.

Vederea lor m-a șocat. M-am uitat la Adrian, care era la fel de șocat.

— Isolda, a început Adrian, făcând un pas spre mine, dar eu m-am tras înapoi.

Nu credeam că ar fi putut vreodată să arate mai devastat, însă am fugit de el. Pentru a doua oară pe ziua de azi.

UNSPREZECE

Adrian

Am privit-o îndepărtându-se. Gelozia care mă răvășise se stinsese când îi văzusem sângele, pe care nu avusesem nicio intenție să-l vărs, și nu am simțit nimic din euforia obișnuită care venea când o gustam – doar rușine.

Ochii mi s-au îndreptat spre Killian, bărbatul care fusese recipientul fericirii ei din seara asta.

— Ai rănit-o! mi-a reproșat, cu gura schimonosindu-i-se de dezgust.

Iar răspunsul meu n-a fost mai breaz. Căutam o încăierare – o modalitate de-a-mi canaliza furia profundă și arzătoare...

— E a mea – s-o rănesc, s-o însângerez, să i-o trag.

Deși nu doream s-o rănesc, nici să fiu cauza lacrimilor ei. Uram faptul că o făcusem.

Maxilarul lui Killian s-a încleștat și mai tare. Știam că ar fi vrut să mă lovească. Îl puteam auzi blestemându-mă, dar nu s-a mișcat să mă lovească. A plecat – un om mai bun decât mine.

L-am simțit pe Daroc apropiindu-se.

— Ce vrei? am răbufnit.

— Am venit să mă asigur că nu l-ai ucis pe muritor. Soția ta nu este singura care ține la el. Oamenii din Cel Ceredi au și ei o slăbiciune pentru el, după ce i-a ajutat.

L-am privit pieziș pe Daroc, dar i-am fost și recunoscător. Aș fi regretat mânia pe care mi-aș fi vărsat-o pe el. Regretam deja cuvintele pe care le rostisem.

— Isolda are să mă urască pentru asta, am spus.

Rămăsesem în continuare în mijlocul mulțimii, deși oamenii păstrau distanța și nu ne mai urmăreau, puțin interesați de discuțiile dintre un rege și generalul său.

— Pentru asta? a întrebat Daroc. Ai făcut lucruri mult mai rele de-atât.

M-am încruntat.

— Nu am nevoie de comentariile tale.

— Atunci, ce-ai zice de un sfat?

— Tu ești cel care ar trebui să mi-l ofere?

Maxilarul i s-a încleștat.

— Las-o baltă! Soția ta are dreptate să te urască.

În ciuda disprețului din comentariul său, Daroc n-a plecat de lângă mine. După un moment de tăcere, a spus:

— N-am... n-am vrut să spun asta.

A făcut o pauză.

— Isolda caută echilibru și ceva familiar pentru că lumea ei se destramă în orice direcție s-ar întoarce. Azi, în timpul audienței, am văzut-o căutând siguranță lângă tine, pentru că asta face - doar că tu nu ai salvat-o. Ai împins-o din nou în foc.

Aș fi vrut să-i explic enorm de multe lucruri.

Știu ce am făcut și a supărat-o. Ce altceva ar fi trebuit să fac?

La naiba!

Dar, când m-am gândit mai bine la cuvintele lui Daroc, am priceput ce încerca să-mi spună – Isolda nu avea încredere în mine că aveam s-o protejez.

Și de ce ar fi trebuit să aibă?

Nu reușisem s-o salvez atunci, demult.

Se temea că istoria avea să se repete.

— Trebuie să mă duc la soția mea, i-am spus, dar, înainte de-a pleca, l-am privit în ochi. Să-mi aduci sabia înainte de răsărit!

Apoi, am plecat în căutarea Isoldei.

Nu mi-a fost greu s-o găsesc. Nu venea niciodată în patul meu când era supărată pe mine, dar, când am ajuns pe hol, l-am văzut pe Killian ieșind din camera ei. Am rămas în umbră până când a trecut, cu sângele clocotindu-mi de mânie, apoi am intrat în odaie. Stătea la măsuța ei de toaletă, periindu-și părul. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Ai avut o discuție plăcută cu comandantul tău?

S-a întors către mine.

— *Să nu cumva...*

— Să nu ce? am provocat-o. L-am văzut ieșind din camera ta.

— A venit să vadă dacă mă simt bine.

— Și asta a justificat o invitație în camera ta?

— Ai de gând să mă acuzi că m-am culcat cu el?

Am rămas o clipă împietriți în furia noastră, însă era ceva în felul în care mă privea care mi-a tăiat orice chef de ceartă. Nu mai avea niciun rost să mă agăț de asta acum că, eram singur cu ea.

— Știu că nu ți-o tragi cu el.

S-a întors complet pe scaun, ridicându-și ochii către mine. Buza îi era însângerată și vânătă.

Cu grijă, am prins-o de bărbie.

— Nu am vrut să fac asta, am şoptit.

A înghiţit în sec, privindu-mă – era uluitor de frumoasă.

— Ştiu!

M-am aplecat înspre ea, ezitant, dar cum nu s-a dat la o parte, am sărutat-o, mai blând decât o făcusem vreodată, plimbându-mi limba peste rana ei. Chiar dacă se vindeca sub atingerea mea, tot simţeam cum mă roade vinovăţia.

Cum aş putea vreodată să-mi cer iertare îndeajuns?

Simţeam că îi greşisem atât de mult în câteva zile doar, încât nu aveam cum să răscumpăr asta vreodată. Nu reuşisem să fiu grijuliu şi înţelegător cu ea atunci când se schimbase pentru prima dată; îi respinsesem îngrijorarea şi râsesem de legătura ei cu patria mamei sale; apoi nu reuşisem să-mi controlez curtea suficient de bine şi de mult timp pentru a o împiedica să-i facă rău.

Mă rugasem pentru ea, implorasem pentru ea – şi totuşi, nu putusem avea grijă de ea.

M-am tras înapoi, plimbându-mi degetul mare peste obrazul ei, apoi ne-am privit îndelung unul pe celălalt. Nu reuşeam să-mi dau seama ce spuneau ochii ei, iar gândurile păreau să-i fie mai degrabă amorţite – o încâlceală ciudată, necontrolată. A privit în altă parte şi apoi s-a ridicat, trecând pe lângă mine ca să se urce în patul ei.

M-am întors înspre ea, dar n-am urmat-o.

S-a aşezat pe-o parte, cu faţa spre mine.

— M-ai rănit astăzi mai mult decât ai făcut-o vreodată până acum.

Am înghiţit în sec. Nu era nevoie să mi-o spună. Ştiam. Nu aveam să uit vreodată felul în care se uitase la mine pe hol sau cât de tare mă pălmuise.

— Înţeleg de ce ai făcut-o, a continuat, cu vocea tremurândă şi ochii umezi.

Îmi simțeam pieptul ca o masă amorfă, zdrobită și dureroasă. Nu voiam să mai fiu niciodată cauza lacrimilor ei, și totuși, cumva, obscur, știam că urma să mai fiu.

— Dar, în acel moment, nu auzeam decât țipetele surorilor mele arzând de vii. Nu simțeam decât mirosul cărnii lor arse. Flăcările care îmi lingeau picioarele. Și nu e ca și cum nu m-aș fi gândit înainte la asta – mă gândesc deja tot timpul, o trăiesc tot timpul –, însă coșmarul care m-a ajuns din urmă în această viață a devenit dintr-odată o posibilitate, din clipa în care Solaris a deschis gura. Iar tu ai stat acolo atât de stoic și de rece, și te-ai prefăcut că nu m-ai văzut murind din cauza unor oameni ca el!

Mi-am încleștat maxilarul atât de tare, încât m-a durut.

— Crezi că eu nu am retrăit asta când el stătea în fața mea?

— Aici nu este vorba despre tine, a replicat, iar vocea îi tremura în timp ce se ridica în capul oaselor. Tu nu ai fost niciodată vânat. Acum ești urât, dar nimeni nu te poate atinge din cauza puterii tale. Și apoi mi-ai amintit cu grosolănie că nu mai am magie.

Aș fi vrut să cerșesc iertare la picioarele ei.

— Câteodată mă tem că nu ai să mă prețuiești la fel de mult cât ai prețuit-o pe ea.

Comentariul ei m-a surprins și am simțit un val de furie pentru că îi trecuseră prin minte asemenea gânduri. Nu-și exprimase niciodată până acum nesiguranța în legătură cu asta și mă frustra faptul că o făcea acum.

— Te prețuiesc. *Pe tine.* Nu e ca și cum ați fi două persoane diferite.

— Dar suntem, a insistat. Nu poți refuza să vezi asta doar pentru că îți dorești ca Yesenia să nu fi murit niciodată.

— De câte ori trebuie să te asigur de rolul tău de regină a mea? am întrebat-o, destul de dur.

— De câte ori am nevoie! a răbufnit, iar obrajii i s-au împurpurat, ceea ce m-a făcut să cred că era fie stânjenită, fie furioasă – poate amândouă. Știi de ce mă simt așa.

— Nu sunt tatăl tău!

— Cuvintele nu vindecă traumele.

— Atunci, spune-mi cum să vindec asta!

— Nu ai cum! Tu mă iubești prin frică, până și atunci când te doare îndoiala mea – și am să fac același lucru pentru tine.

A urmat o clipă de tăcere și m-am dus să mă așez pe pat lângă ea.

— Te-am iubit de-a lungul atâtor vieți! De ce m-aș opri acum?

M-a cercetat cu ochii ei cei negri și-atât de frumoși. Nu credeam că își dă seama cât de adânci sunt cu adevărat – cât de departe puteam să văd în sufletul ei, cât de sigur eram că suntem meniți să fim împreună.

— Sunt obosită, Adrian! a șoptit. Am obosit să mă tot lupt.

— Să n-o mai facem, atunci! i-am spus.

Nu a mai scos nicio vorbă, dar, după o clipă, s-a ridicat în genunchi și și-a tras cămașa de noapte peste cap. Un val de căldură a coborât direct către scula mea, care s-a întărit într-o clipită când ea și-a arătat gloria trupului gol. M-am oprit s-o admir. Era perfectă – sânii grei, silueta plină, iar lumina caldă din cameră îi aurea pielea brună.

M-am ridicat și eu în genunchi, potrivindu-mă trupului ei, și am sărutat-o, plimbându-mi mâinile în sus, pe talia ei și-apoi până la sâni. Le-am ținut rotunjimea în mâini, îndepărtându-mă de buzele ei ca să îl gust pe fiecare, trecându-mi limba peste sfârcurile lor și sugându-le până ce s-au făcut ca niște boabe tari, în timp ce degetele Isoldei mi se încurcau în păr.

Le-am dat drumul și-apoi i-am sărutat cu lăcomie pieptul, gâtul, bărbia și mi-am aplecat gura peste a ei, șoptindu-i:

— Lasă-mă să fac dragoste cu tine! Lasă-mă, te rog, să mă închin ție!

Răspunsul ei a fost să mă dezbrace. Mi-a dat jos haina și mi-a ridicat tunica, înălțându-se ca să mi-o poată trage peste cap. M-am ridicat de pe pat ca să-mi scot pantalonii și abia îi trăsesem de pe picioare când mâna ei caldă mi-a înconjurat penisul.

Am inspirat printre dinți, punându-mi mâinile pe umerii ei în timp ce îngenuncheam pe pat. Mi-a făcut loc, dar nu mi-a dat drumul. Am rămas în genunchi în timp ce ea, fără vreo vorbă, și-a coborât capul și mi-a luat vârful sculei în gură. Nu mi-am putut opri un geamăt de plăcere simțindu-i căldura gurii și apăsarea limbii. Era atât de bine, iar sângele care se grăbea înspre mădularul meu mă făcea să vibrez – nu doar acolo unde era gura ei, ci în tot corpul. I-am prins părul în mâini și l-am ridicat ca să o pot privi cum lucrează. S-a uitat în sus, la mine – și n-aș fi putut descrie pe deplin uimirea plină de bucurie pe care o simțeam văzând atenția cu care mă copleșea și felul în care mă privea în timp ce o făcea. Nu aveam nicio putere aici. A ei era toată puterea, și o folosea nespus de bine – mi-a sărutat mădularul până la rădăcină, lipindu-și fața de boașele mele, în timp ce mă lucra cu mâna în sus și în jos și-acoperindu-mi coroana. Nu mă puteam abține să-mi mișc șoldurile și ardeam de dorința să fiu consumat de căldura ei. Însă oricât de mult aș fi vrut să mă împing în gura ei, am strâns din dinți ca să-mi potolesc pofta, încercând să mă sustrag căii pe care o hotărâse ea.

M-am desprins de ea doar când am simțit semnele amețitoare ale eliberării mele gata-gata să se întâmple.

Și-a ridicat privirea spre mine, cu buzele încă umede, și i-am acoperit gura cu a mea, apoi am întins-o pe spate. Mi-am lăsat toată greutatea să se odihnească pe ea. Am sărutat-o

îndelung, fără grabă, bucurându-mă de senzația corpului ei lipit strâns de al meu – sânii ei ca niște perne dulci pe pieptul meu, șoldurile care se mișcau, căutând să frece găurica ei de mine și căldura umedă care radia în partea de jos a abdomenului meu, învăluindu-mi mădularul așezat între picioarele sale.

A oftat și, în timp ce eu îi înșiram sărutări pe față, a șoptit:

— Așa are să fie întotdeauna?

— Ce vrei să spui?

Și-a lăsat capul pe spate, descoperindu-și gâtul.

— Întotdeauna ne luptăm și-apoi ne-o tragem.

— Asta nu e „ne-o tragem", am răspuns.

— De fapt, sunt același lucru pentru tine, dragostea mea, și-a continuat ea ideea, cu o undă de umor în vocea gâfâită.

La auzul acelui cuvânt de alint, m-am oprit din mângâieri și-am privit-o în ochi.

— Ce e? m-a întrebat.

— Nu mi-ai mai spus așa de foarte mult timp.

Nu-mi mai spusese așa din noaptea în care murise.

„Nu te împotrivi, dragostea mea! Ești încă destinat acestei lumi."

Mi-am lăsat degetele să alunece pe obrazul ei în timp ce-mi aminteam încă o dată acea noapte obsedantă și blestemată. Nu înțelesesem niciodată puterea Yeseniei, nici măcar atunci când îmi prezisese destinul, și trebuise să mai treacă o bucată de vreme până să ajung s-o înțeleg, dar ea își văzuse moartea și ascensiunea mea la putere.

— Spune-mi! a șoptit.

— Când ai murit, nu ai implorat, nu ai țipat și nu ai rostit blesteme împotriva lumii. Pur și simplu ți-ai acceptat sfârșitul. Eram atât de supărat pe tine și aveau să treacă ani buni înainte să te iert, să îmi dau seama ce făcuseși – ce *văzuseși*.

Am continuat să-i mângâi obrazul.

— Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme că am petrecut atât de mult timp pradă unui asemenea resentiment, când aș fi putut continua să mă închin amintirii tale!

Nu recunoscusem niciodată acest lucru cu voce tare. Abia dacă îmi dădusem voie să recunosc în sinea mea că avusesem astfel de sentimente. Ele erau cele care mă făcuseră să mă simt ca un monstru, ca și cum aș fi trădat-o.

Dar, chiar dacă simțea așa ceva, nu a spus-o. Era tăcută și mi-a luat fața în mâini, trăgându-mă spre ea.

Buzele noastre s-au unit, iar ea a redevenit centrul lumii mele.

Am început să cobor încet pe trupul Isoldei, sărutându-i fiecare bucățică – fiecare adâncitură și curbură, fiecare gropiță și cicatrice. Pe măsură ce înaintam, lăsându-mi buzele să zăbovească și limba s-o guste, corpul ei răspundea, încordându-se în așteptare și-apoi relaxându-se și eliberându-se. Mi-a făcut membrul să pulseze de dorință și am simțit că îmi lasă gura apă de nerăbdare să-i gust căldura – căci știam că avea să fie caldă și umedă.

I-am depărtat și mai mult picioarele și i-am luat în gură clitorisul umflat, sugându-l și lingându-l. Am văzut cum i s-a tăiat respirația și și-a arcuit spatele, lipindu-și șoldurile de pat și încleștându-și coapsele în jurul meu. Mi-am înfipt degetele în carnea ei, ținând-o pe loc în timp ce îi lingeam intrarea. Era alunecoasă și mătăsoasă, și am simțit brusc nevoia să mă scufund în ea.

— Vino să stai pe fața mea! i-am cerut, ridicându-mă.

Am făcut schimb de locuri și am zâmbit când s-a așezat pe mine.

— Da, futu-i! am lăsat să-mi scape.

Mi-am înfășurat brațele în jurul coapselor ei.

Mi-am îngropat fața în ea.

Un sunet gutural i-a scăpat din gură și am privit-o cum se întindea ca să se ancoreze de căpătâiul patului. Sânii ei au început să se legene în ritm cu mișcările pe gura mea.

— Ah, futu-i! a șuierat.

Părea să nu mai știe ce să facă cu mâinile. Le-a mutat de la căpătâiul patului la sânii ei, pe care a început să-i frământe, căutând înnebunită plăcerea, iar eu eram nerăbdător să i-o ofer.

Gemetele ei au făcut loc unor strigăte ascuțite și și-a înfipt degetele în părul meu, apoi m-a privit în ochi în timp ce corpul i se crispa într-un orgasm eliberator.

S-a întins deasupra mea, respirând greu, cu trupul satisfăcut, cald și perfect. Apoi m-a sărutat pe piept și s-a ridicat în capul oaselor, așezându-se pe pântecele meu, iar mie mi-a vibrat tot corpul la ideea de-a o pătrunde. Mi-am ridicat șoldurile, ea s-a mișcat în jos, iar căldura sa alunecoasă mi-a înghițit scula.

A râs și și-a aplecat fața deasupra mea.

— Vrei să mi-o tragi?

Mi-am încovoiat gâtul ca s-o sărut, măcinând mărunt în ea.

— Al naibii de provocator!

S-a îndreptat și mi-a luat mâinile, împletindu-și degetele cu ale mele, și mi le-a ridicat deasupra capului. Mi-a plăcut cum îi atârnau sânii, aproape lipiți de fața mea, în timp ce se întindea ca să mă țină pe loc. A șoptit lângă buzele mele:

— Nu te provoc! a zis și și-a deschis gura peste a mea, dar nu m-a sărutat.

Mi-a dat drumul la mâini, s-a întins între picioarele mele și mi-a apucat scula.

Am gemut și-am vrut să-mi strecor degetele în ea, dar mi-a împins capul mădularului în căldura ei, înainte de-a aluneca pe el în jos, înfigându-se adânc, adânc, până când mi-a atins boașele cu fundul. A stat acolo o clipă, privind în jos, spre

mine, cu mâinile înfipte în pieptul meu, cu sânii strânși unul lângă altul. M-am întins spre ei, strângându-i în timp ce îmi ridicam șoldurile.

— Ești înnebunitor de frumoasă!

A râs, dar nu a scos niciun cuvânt. Era complet ametită, iar mie îmi plăcea asta, îmi plăcea că puteam să-i ofer plutirea asta, că reușea să se piardă atât de mult în mine, încât abia să mai poată gândi.

A început să se miște, căldura ei învăluindu-mi scula, iar umezeala ei îmi picura pe boașe.

Am apucat-o de șolduri și am ajutat-o să se miște, alternând între a o lăsa să se frece de mine și a mă împinge în ea. La un moment dat, m-am așezat în capul oaselor și am sărutat-o, în timp ce ea își înfășura brațele în jurul meu. Mi-am lipit apăsat fața de sânii ei, luându-i sfârcurile în gură și sugându-le până când a început să gâfâie, iar mintea mea s-a rătăcit complet în bucuria senzației de-a fi înăuntrul ei. Mădularul mi-era plin, boașele erau grele și voiam să ejaculez înăuntrul ei, voiam să ejaculez pe sânii ei și în gura ei, voiam să umplu fiecare bucățică din ea.

Am mutat-o pe spate și-am intrat din nou în ea. Ne-am mișcat împreună, abia respirând, privindu-ne în ochi.

— Am să-mi dau drumul!

Mi se învârtea capul, iar mădularul îmi pulsa.

Am apucat-o de păr, trăgându-i capul pe spate și descoperindu-i gâtul.

— Mușcă-mă! Ia-mi sângele și umple-mă cu sperma ta!

Nu mai aveam niciun control. Am mușcat-o de gât, ea a atins orgasmul, iar mușchii ei mi-au strâns mădularul ca într-o menghină. Am ejaculat cu putere, tresărind, și-am lăsat să-mi scape un sunet gutural în timp ce gura mi se umplea de sângele ei. Am rămas nemișcați, lipiți, cu trupurile înroșite, îmbibate

de sudoare, în timp ce sorbeam lung din ea. Am încetat doar când mădularul mi s-a înmuiat înăuntrul ei.

Am sărutat-o pe gât și-apoi pe gură, simțind cum corpul mi se topește într-al ei. M-a lăsat să-mi sprijin capul de sânii ei, în timp ce îmi netezea părul.

După o clipă, a vorbit cu vocea îngreunată de somn:

— Ce ai să faci cu Solaris?

Am ridicat capul și m-am uitat la ea.

— Nu-mi place să-i aud numele în gura ta!

— Iar mie nu-mi place prezența lui în castelul meu, a replicat.

— Ar trebui să mă simt jignit că te gândești la el atât de repede după ce am făcut dragoste?

— Îți lipsește chiar atât de mult încrederea?

Am chicotit și apoi am sărutat-o. După o clipă, i-am răspuns la întrebare:

— Am să-l ucid! La momentul potrivit.

— Când va fi asta?

M-am uitat lung la ea, simțindu-i anxietatea.

— N-am să-l las să-ți facă rău.

Avea ochii întunecați.

— Adrian! a șoptit, clătinând din cap. Deja mi-a făcut.

Trupul Isoldei se cuibărise lipit de-al meu și, pentru o vreme, am ascultat-o cum respiră, dar mai aveam o problemă de rezolvat înainte de-a se lumina de ziuă. M-am ridicat din pat, mi-am tras hainele pe mine și-am ieșit din camera ei.

Daroc mă aștepta la capătul scărilor.

Niciunul dintre noi nu a scos vreo vorbă. Daroc a ridicat doar teaca sabiei mele ca să-mi arate că o adusese. Ne-am îndreptat împreună spre curtea unde se aduna de obicei nobilimea în serile de sărbătoare. Erau beți și râdeau. Razan era printre ei.

— Îți amintești vremurile când regele nostru petrecea cu noi? spunea unul dintre ei. Acum și-o trage cu nevastă-sa și stă în patul ei cald.

— Nu-l poți învinovăți! a intervenit un altul. E frumoasă.

— Ah, da, dar gura aia..., a replicat Razan și a început să râdă. Dacă ar fi după mine, i-aș trage-o în gură în fiecare seară, aș umple-o atât de mult cu slobozul meu, încât abia ar putea respira. Poate că asta ar face-o să tacă.

Am intrat în curte, pășind încet și cu atenție.

Razan era cu spatele la mine și, când ceilalți nobili au tăcut, s-a răsucit să mă privească.

— Rege Adrian! Vino să bei cu noi!

S-a ridicat în picioare ca să mă privească în față, cu o cupă de lemn în mână. Cum nu i-am răspuns, sprâncenele lui întunecate au coborât peste ochii injectați de sânge.

— Pari încordat. Oare ce s-a întâmplat? Ai nevoie s-o învăț pe soția ta cum să ți-o sugă?

Am întins mâna după sabia pregătită de Daroc. Lama a vibrat în noapte ca un clopot, limpede și rece, și a tăcut doar când a întâlnit carnea și oasele lui Razan.

Capul i-a lovit pământul cu un zgomot umed, rostogolindu-se până când s-a oprit cu fața în jos pe pietrele curții.

În liniștea teribilă care a urmat morții lui, m-am uitat la lama sabiei, mânjită de sângele lui, fără să simt nimic altceva decât un sentiment de ușurare că e mort.

Apoi i-am dat arma lui Daroc.

— Arde-i capul! Trage-i trupul în țeapă! am poruncit și m-am întors la castel, m-am întins lângă Isolda și am dormit.

DOISPREZECE

Isolda

URMA SĂ MĂ SCHIMB ASTĂZI. GÂNDUL MĂ UMPLEA DE neliniște. Singura parte care îmi plăcea în legătură cu asta era că aveam să petrec ceva timp cu Sorin, dar, înainte de-a mă întâlni cu el pentru ședința de antrenament, am hotărât să mă îndrept spre bibliotecă, neștiind dacă urma să mai am ocazia s-o vizitez mai târziu în cursul zilei.

Era devreme – soarele nici măcar nu luminase orizontul, și totuși personalul era deja ocupat, cărând pe holuri brațe de ramuri de porumbar, ciulini și coșuri cu usturoi, deși se opreau când treceam pe lângă ei pentru a face reverențe sau plecăciuni.

În Lara, toate obiectele astea erau folosite pentru a ne proteja împotriva vampirilor în noaptea Ajunului Iernii, despre care se spunea că este noaptea în care răul căpăta controlul asupra lumii, iar din acest rău, se zicea că vampirii și vârcolacii erau cei mai puternici.

— Ne pregătim pentru Ajunul Iernii? am întrebat, oprind o menajeră care trecea pe lângă mine.

— Da, regina mea! mi-a răspuns cu un zâmbet încântat. Cunoști sărbătoarea?

— Da! Iartă-mă, dar... sărbătorim?

Nu-mi puteam imagina așa ceva. Noaptea asta era cea mai liniștită din Lara. Nimeni nu avea voie să iasă afară odată cu lăsarea întunericului, iar sătenii își luminau casele cât mai strălucitor, temându-se de orice scârțâit sau urlet care tulbura bezna.

Crezusem cu adevărat în existența răului și nu reușisem niciodată să dorm în noaptea Ajunului Iernii, deși poate că asta fusese din cauza faptului că Nadia insista să rămână în camera mea ca să recite rugăciunile de protecție.

— Presupun că o poți numi sărbătoare, a replicat menajera. Dar eu i-aș spune mai degrabă ritual.

— De ce ritual?

— Cei mai în vârstă cred că această noapte dă naștere unor lucruri mai întunecate. Bunica mea spune că, dacă reușim să împăcăm aceste lucruri, iarna noastră nu are să fie atât de aspră.

— Și tu ce crezi? am întrebat-o, pentru că părea tânără.

— Cred că totul este o născocire, mi-a răspuns fata. Însă folosim orice scuză ca să ne distrăm puțin, mai ales în vremurile astea.

Nu m-a surprins diferența de opinii și nici faptul că Lara și Revekka sărbătoreau atât de diferit Ajunul Iernii. Având în vedere că Adrian domnea aici ca rege de aproape 200 de ani, oamenii nu prea aveau motive să se teamă de puterea vampirilor sau a vârcolacilor.

Am lăsat-o pe menajeră să plece și mi-am continuat drumul spre sala mare a bibliotecii, unde dovezile unei bune părți din cercetările mele rămăseseră în teancuri dezordonate.

Cu doar o săptămână în urmă, încercasem să reconstitui o istorie prin intermediul jurnalelor sătenilor din Revekka, toate acestea descriind oroarea brută, nefiltrată a vânătorii de vrăjitoare a lui Dragoș. Acum, căutam orice mențiune despre Înaltul Consiliu al Vrăjitoarelor – despre surorile mele, magia și vrăjile noastre.

— Aveți vreo lucrare despre boli? am întrebat când Lothian și Zann au intrat în sala mare, fiecare cărând un teanc de cărți.

Erau atât de grele, încât amândoi erau îndoiți de spate și-aveam impresia că urmau să se frângă în două. Au trântit cu zgomot cărțile pe masă.

— Destul de multe, mi-a răspuns Zann. Ce cauți?

— Zilele trecute, la tribunal, mai mulți săteni au spus că bărbații și băieții lor s-au îmbolnăvit de ceva..., am început.

— Da, am auzit. O molimă de sânge, credem noi, a replicat Zann.

— Știți deja?

Eram surprinsă.

— Bănuim, a precizat Lothian. Credem că ceața purpurie este responsabilă pentru asta, că s-a transformat cumva într-o molimă.

Exact așa cum mă temeam!

— Ar trebui să facem un experiment ca să fim siguri, a adăugat Zann.

— Un experiment?

— Ei bine, ar trebui să îngropăm trupul unei persoane care a murit din cauza presupusei molime a sângelui. Dacă se reanimează cu aceleași caracteristici ca persoanele care au fost infectate de ceața purpurie, atunci putem fi siguri de teoria noastră.

M-am încruntat. Oricât de mult mi-aș fi dorit să confirm adevărul, nu era o opțiune sigură.

— Bineînțeles, dacă am fi în posesia altor cărți de vrăji, am putea afla adevărul și poate chiar găsi o modalitate de-a o alunga.

— Dar toate au fost distruse în timpul Arderii, am spus.

— Hmm...

Zann nu părea convins.

— Ce e? l-am întrebat.

— Au existat zvonuri, pentru o bună bucată de timp după Ardere, că Dragoș colecționa cărți de vrăji și că avea o bibliotecă secretă undeva aici, în castel.

— Și tu crezi asta?

Era greu de acceptat că Adrian n-ar fi găsit-o până acum.

— Chiar crezi că un rege ar lăsa să-i scape printre degete o asemenea putere? m-a întrebat Zann și m-a ațintit cu privirea.

Bănuiam că nu.

Îl priveam pe Solaris rătăcind prin grădinile acoperite de zăpadă. Nu-mi plăcea că se simțea atât de în largul lui în căminul meu. Era un intrus, un om fără vreo apartenență sau casă. Mai mult decât atât, era pe cale să distrugă locul în care mă simțeam cel mai în siguranță.

— Ei bine, nu suntem îmbufnați în dimineața asta?

Sorin s-a apropiat, cu un zâmbet strâmb pe buzele pline. S-a strecurat lângă mine, privind pe fereastră. A tăcut când l-a văzut pe vânătorul de vrăjitoare.

— Crezi că a fost creat de Dis? l-am întrebat.

— Cred că Dis acordă puteri după bunul plac. Noi nu suntem decât niște pioni pentru ea... Chiar și Adrian.

Sorin mi-a aruncat o privire în timp ce vorbea și m-am întrebat dacă încerca să-mi evalueze reacția.

— Adrian cucerește pentru el însuși.

— Poate că acum o face, a replicat Sorin. Dar ce are să se întâmple când obiectivele sale nu se vor mai potrivi cu cele ale lui Dis?

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui, Sorin?

A ridicat din umeri.

— Adrian poartă semnul lui Dis. L-ai văzut, inelul alb din jurul ochilor. El îi execută voința, chiar dacă pretinde că este a lui. Așa a fost înțelegerea pe care au făcut-o atunci când a cerut să fii înviată.

Nu știam ce să spun sau cum să asimilez informația asta, dar simțeam neliniștea lui Sorin în legătură cu ea.

— Nu ți-ar fi spus niciodată asta, a continuat Sorin. Probabil că este mai sigur să te prefaci că nu știi.

— Există vreo cale de a-l elibera?

— Crezi că n-a încercat?

A făcut o pauză.

— Cred că într-un fel... a sperat că tu ai să știi.

Cuvintele lui m-au făcut să mă simt vinovată că nu îmi dădeam seama cum să-l ajut.

— Te-am supărat? m-a întrebat Sorin cu o voce liniștită.

— Nu simțeam nevoia să mi se reamintească faptul că nu am nicio valoare în afară de magia pe care am avut-o cândva.

— Asta nu e adevărat, Isolda! În orice caz, cu noua ta abilitate, vei fi singura care ne va putea proteja atunci când Adrian va pierde lupta cu Dis.

Groaza mi s-a așezat ca o piatră în stomac. Nu-mi plăcea cum o spunea – ca și cum ar fi fost un lucru inevitabil.

— Ar trebui să ne apucăm de antrenamente, a spus și ne-am pornit împreună pe hol. Crezi că lui Dis îi plac câinii?

— Sorin! l-am avertizat.

A chicotit și a început să meargă puțin mai repede.

— Poate că ar fi mai înclinată să te țină în preajmă.

Am încercat să-i dau un ghiont, dar a luat-o la fugă, cotcodăcind. Am alergat după el pe holurile mochetate ale castelului.

Groaza și îndoiala pe care mi le inspiraseră cuvintele lui Sorin s-au topit în timp ce alergam după el.

— A fost o simplă întrebare! m-a zis, râzând.

Am alergat mai tare și, într-un final, l-am ajuns din urmă, reușind să-i sar în spate. Nepregătit pentru greutatea mea, s-a împiedicat și am căzut amândoi în față. M-am rostogolit de pe el, cu fața în sus, iar el a făcut la fel. Ne-am întins pe podea, uitându-ne la tavan și râzând, iar, pentru o clipă, m-am simțit fericită și fără griji.

— E confortabil, a rostit o voce, iar eu m-am uitat în sus și-am dat cu ochii de Adrian, care rânjea.

Era împreună cu Daroc, care nu părea să găsească nimic amuzant în toată povestea, iar sub privirea lui, Sorin a încetat să mai râdă. Am simțit anxietatea care l-a cuprins în timp ce se ridica în picioare.

— Lasă-mă să te ajut! a întins Sorin mâna, iar eu am acceptat.

— Eram în drum spre antrenament, am spus.

— Evident! a replicat Adrian, cu o umbră de zâmbet pe buze. Dacă asta implică rostogolitul pe podea cu tine, poate c-ar trebui să vin și eu.

Mi-am strâns buzele și i-am aruncat o privire lui Sorin. Privea cu încăpățânare în podea, deși Daroc se străduia cu disperare să-i atragă atenția și părea frustrat că nu reușea.

— Te lăsăm să te antrenezi! mi-a zis Adrian zâmbitor și a făcut un pas înainte, sărutându-mă pe colțul gurii. Am să te pun jos mai târziu!

Pe când treceau mai departe, Daroc i-a mai aruncat o privire lui Sorin, dar acesta tot nu s-a uitat la el. Când au dispărut după colț, am dat să-l întreb pe Sorin despre felul în care reacționaseră, dar m-a oprit.

— Ar trebui să începem! Nu vom mai avea mult timp!

A pornit înaintea mea, iar eu m-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Sorin, cine știe despre abilitatea mea?

Eram deopotrivă curioasă și îngrijorată. Nu-mi imaginam că Adrian le-ar fi spus foarte multor oameni, dar, din moment ce Sorin știa, am presupus că și Daroc știa.

— Foarte puțini, cred. Nu este ceva ce vrei să iasă la iveală până când nu ai un oarecare control asupra schimbării.

Urma să fie destul de greu când, în cele din urmă, avea să devină de notorietate. Nu numai că puteam să mă transform într-o creatură care omorâse mulți dintre oamenii mei... dar existau destui care fuseseră mușcați la fel ca mine și cărora nu li se dăduse nicio șansă de supraviețuire.

Sorin m-a condus într-o cameră mare, deschisă, cu podeaua din piatră și pereții din cărămidă. Deasupra capului meu se aflau câteva ferestre deschise. Era frig, chiar dacă în vatră trosnea un foc zdravăn.

— Din moment ce trebuie să fim discreți, ne vom antrena amândoi aici!

— La ce e folosit locul ăsta de obicei?

— Mai ales la scrimă.

Am fost puțin surprinsă și am râs.

— Nu-mi pot imagina că ai respectat regulile.

— N-am spus niciodată că aș fi participat, mi-a răspuns și s-a întors cu fața spre mine.

Știam că e timpul să începem și mi-am dat seama că mă temusem de acest moment pentru că nu voiam să fiu ceea ce fusesem. Nu voiam să mă confrunt cu asta.

— Cum te-ai schimbat prima dată? m-a întrebat Sorin.

Am făcut o pauză, nesigură dacă ar trebui să fiu sinceră. Încă îmi mai aminteam cum mă trezisem, înnebunită de dorință și atât de fierbinte.

— Eu... făceam sex cu Adrian.

— Ah! a spus, cu o privire amuzată. Ai încercat din nou asta?

— Știi, Sorin, gândul de-a mă transform în câine este de obicei ultimul care mi-ar trece prin minte când fac sex.

— A fost doar o întrebare. Fiecare are gusturi sexuale diferite. Nu sunt aici ca să judec.

L-am privit chiorâș.

— Am să te înjunghii! Nu am nicio reținere.

— Nimeni nu știe asta mai bine decât Isac, a răspuns, apoi a oftat. Presupun că va trebui să o facem pe calea cea grea.

Am dat să-l întreb ce voia să spună cu asta, când m-a atacat.

Nu petrecusem prea mult timp urmărindu-l pe Sorin luptând, dar era rapid și agil. Abia am văzut sclipirea sabiei sale când a coborât-o asupra mea, iar tot ce am putut face a fost s-o blochez cu pumnalele pe care le aveam legate la încheieturi. Erau o armă ridicolă în comparație cu a lui, dar am reușit să le încrucișez și să-i opresc sabia.

— Ce crezi că faci? am răbufnit.

— Ce ți se pare că fac?

Și-a desprins lama și abia am avut timp să scap, căzând la pământ pentru a-i evita lovitura. Mi-am eliberat mânerul sabiei din teacă și am azvârlit-o înspre el, dar Sorin a sărit înapoi. Distanța mi-a permis să mă ridic în picioare. Mi-am cântărit rapid opțiunile, întrebându-mă dacă ar fi meritat să-mi arunc și pumnalul, dar nu aveam încredere că puteam să-mi ating ținta, ținând cont de viteza lui.

— Ai mai multe strategii de apărare. Folosește-le!

— Un animal nu poate ține o armă, i-am răspuns.

— Nici nu este nevoie să ții așa ceva. Ești așa ceva.

— Nu poți să-mi spui că ai să lupți ca un șoim.

Sorin a zâmbit.

— Atunci nu-ți spun!

Și-a ridicat sabia ca pe-o suliță și-a aruncat-o.

Încă o dată, am reușit să mă feresc în timp ce arma trecea pe deasupra capului meu. S-a înfipt cu zgomot, cu mânerul vibrând, în grămada de lemn a șemineului și, înainte de a mă putea ridica în picioare ca mă duc după ea, Sorin s-a schimbat și a luat-o în sus, spre tavanul înalt, iar acum plonja spre mine cu o viteză care făcea din el doar o umbră în zbor.

Am luat-o la fugă, dar, pe când alergam, i-am simțit ghearele ascuțite în păr. Mi-am acoperit capul cu mâinile.

— Sorin! am strigat.

Răspunsul lui a fost un ordin – „Fă ceva!" Totuși, nu am simțit niciun imbold să mă schimb, niciun indiciu că ar exista vreo altă parte în mine decât cea umană.

Frica nu părea să smulgă creatura asta de pe mine.

Ceva mi-a înțepat mâna, și am știut că ghearele lui Sorin mă tăiaseră. Apoi a zburat înaintea mea, schimbându-se în timp ce-și întindea mâna după sabie, iar când am reușit să mă opresc înaintea lui, vârful armei îi era deja îndreptat spre fața mea.

M-am uitat pieziș la el.

— Ești un antrenor oribil! am spus, lăsându-mi mâinile să cadă de pe cap.

Am examinat rana pe care mi-o făcuse. Era o tăietură lungă și adâncă.

Sorin a oftat.

— Adrian nu va fi mulțumit de mine.

— Îl voi convinge să nu te taie în bucăți dacă promiți că n-ai să mai faci asta niciodată.

Totuși, nu eram atât de supărată pe cât aș fi vrut să fiu. O parte din mine aprecia faptul că îl înfruntam pe Sorin și că puteam vedea cum luptă.

S-a încruntat.

— Îmi pare sincer rău, Isolda!

Am oftat.

— Presupun că nu pot fi speriată ca să mă schimb.

— Nu, dar se pare că poți fi excitată în sensul ăsta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e amuzant!

Sorin și-a pus sabia în teacă.

— Trebuie să recunoști că este amuzant.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Tu cum ai învățat să te schimbi?

— Am fost aruncat de pe o stâncă.

Am făcut ochii mari.

— Poftim?

— A fost la începutul schimbării mele. Când Adrian încerca să obțină controlul asupra populației și a numărului nostru. Daroc și cu mine am fost luați prin surprindere și capturați de câțiva vampiri răzvrătiți. Ei știau că Daroc era important pentru Adrian și au căutat să-l chinuiască aruncându-mă de pe o stâncă. Cred că frica mi-a scos la iveală firea.

În astfel de momente, mi-am dat seama cât de multe lucruri nu știam despre Sorin sau despre Daroc, sau chiar despre Adrian. Trăiseră atâtea vieți de când murisem eu!

— Pot să te întreb...

Am făcut o pauză.

— Nu pari fericit... cu Daroc.

Zâmbetul lui era trist.

— Asta nu e o întrebare.

— Nu ar fi trebuit să spun nimic. Îmi pare rău!

— Sunt fericit cu Daroc!

— Doar că mai devreme părea să te facă să-ți înghiți râsul, am insistat.

— Nu este tocmai corect să spui asta.

— Atunci ce este?

Sorin a tăcut pentru o clipă.

— Îmi fac griji că nu sunt suficient de bun pentru el, că poate își dorește pe cineva la fel de disciplinat ca el, iar singurul motiv pentru care nu o spune cu glas tare este pentru că știe că el mi-a hărăzit viața asta.

— Nu cred asta, am spus.

— Este singura explicație pe care o am pentru felul în care se uită la Adrian.

— Asta te face cumva... gelos?

Speram să putem termina conversația noastră de mai devreme.

— Nu! Poate pentru că știu că nu se va întâmpla niciodată ceva. Daroc știe și el asta.

Mă întrebam dacă nu cumva o parte din răceala lui Daroc față de mine era din cauza supărării că mă întorsesem.

— Sorin... Mai ești îndrăgostit de Daroc?

Ochii lui s-au mărit și a răspuns repede:

— Desigur!

— Nu te-am întrebat dacă îl iubești. Te-am întrebat dacă ești îndrăgostit de el.

A rămas tăcut și a înghițit în sec, iar ochii i s-au înroșit.

— Oricare ar fi răspunsul, vreau doar să fii fericit.

A râs cu amărăciune.

— Nu, nu vrei.

Am tresărit.

— Sorin...

— Nu mai avem timp, a spus, ștergându-și ochii cu mâneca. Să ai o zi frumoasă, regina mea!

A făcut o plecăciune și a plecat.

Am rămas câteva clipe în liniștea rece, uimită, regretând că spusesem ceva.

TREISPREZECE

Isolda

Am ieşit din sala de antrenament, oprindu-mă pentru scurt timp să văd dacă Ana era în infirmeria ei improvizată. Camera era liniştită, ocupată acum de trei pacienţi doar, printre care şi Petar. Spre deosebire de ceilalţi doi, era treaz, cu piciorul rănit aşezat deasupra păturilor şi ridicat pe nişte perne. Când m-a văzut, a dat să se îndrepte.

— Regina mea! a spus, plecându-şi capul. Mă bucur să te revăd!

— Bună ziua, Petar! i-am răspuns zâmbind. Te simţi bine?

— Foarte bine, regina mea!

Am observat totuşi că părea să aibă febră. Un strat subţire de sudoare îi acoperea faţa.

— Eşti sigur? Arăţi... puţin cam palid.

Deşi palid nu era cuvântul potrivit. Arăta... *verde*.

— Nu e nimic, regina mea! Doar durere. Lady Ana mi-a înlocuit bandajele. Tocmai ai ratat-o, dacă pe ea o căutai.

— Şi dacă am venit să văd ce faci tu, Petar? l-am întrebat cu un mic zâmbet.

— Nu sunt demn de onoarea asta.

— Bineînţeles că eşti! Ai luptat ca să-ţi protejezi poporul. Nu există nimic mai onorabil.

— E o mare bunătate din partea Domniei Tale! a spus, plecându-şi din nou capul.

Era a doua oară când îmi spunea că sunt bună.

De data aceasta, nu am fost în dezacord.

Am recuperat o fâşie de pânză din proviziile Anei şi am părăsit mica infirmerie. În timp ce îmi bandajam mâna, am aruncat privirea în sus, trăgând cu ochiul în vechiul sanctuar, doar pentru a o găsi pe Ana stând în picioare lângă trupul Islei. Îi trăsese giulgiul în jos, dezvelindu-i faţa în lumina sumbră. M-am întrebat cât timp avea să-şi lase iubita să putrezească în această cavernă întunecată, dar nici măcar eu nu m-am putut hotărî să o întreb când avea s-o lase să plece. Nu aveam dreptul. Eu nu-l pierdusem pe Adrian.

Ana şi-a ridicat brusc capul când am intrat şi şi-a retras mâinile de pe corpul Islei. Mi s-a încins faţa de ruşine – n-ar fi trebuit s-o întrerup! Am făcut şovăitor un pas şi apoi am spus:

— Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să...

M-am oprit brusc şi m-am întors să plec.

— Nu, e în regulă! m-a strigat Ana, deşi vocea îi tremura. Am stat aici prea mult timp!

Am cedat şi m-am întors din nou către ea. O acoperise la loc pe Isla şi-a dat un ocol altarului de piatră. Era îmbrăcată în negru, iar ochii îi străluceau, înroşiţi din cauza lacrimilor.

Am mai făcut un pas către ea şi i-am vorbit pe un ton scăzut, cerut de povara din încăpere.

— Nu există „prea mult timp" atunci când e vorba de un rămas-bun.

Mi-a zâmbit ușor și am mers împreună spre capătul opus al sanctuarului, îndepărtându-ne de cadavrul Islei.

Deși învățasem cu Ciro că vampirii care fuseseră consumați de ceață rămăseseră morți, n-am putut să nu mă simt neliniștită atât de aproape de un cadavru. Văzusem prea mulți reanimându-se și înviind, provocând apoi un haos total.

— Ai nevoie de mine? m-a întrebat Ana.

Am încetinit, apoi ne-am oprit, iar eu am cercetat-o, dorindu-mi să îi fi putut da timp să jelească înainte de-a aborda acest subiect, dar lucrurile escaladaseră prea repede, mai ales după tribunal. Simțeam că nu mai am timp, dar, înainte de-a apuca să vorbesc, ochii Anei au căzut pe mâna pe care o bandajasem grosolan.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am spus. Doar... o mică tăietură.

— Nu pare mică, Isolda!

Bandajul era deja îmbibat de sânge.

— Adrian o poate vindeca! am spus.

Nu părea prea mulțumită de răspunsul meu, dar a cedat. După o clipă, am tras aer în piept.

— Speram să te întreb despre magia ta.

Nu credeam că Ana ar fi putut deveni mai palidă, dar puțina roșeață care îi colorase obrajii a dispărut. Nu putea fi totuși atât de surprinsă de întrebarea mea – ar fi trebuit să știe că urma s-o întreb în cele din urmă.

— Eu nu aș numi asta magie, a răspuns Ana.

— Cum i-ai spune tu?

Ana a rămas tăcută, așa că am încercat o altă abordare în privința întrebărilor:

— Adrian știe că te antrenezi?

— Știe că studiez vrăji, mi-a replicat, ca și cum ar fi vrut să mă corecteze.

— Faci mai mult decât să studiezi, am insistat, mijindu-mi ochii. Le spui cu voce tare.

Una era să citești vrăji, alta era să provoci magia, iar asta venea cu propriul șir de consecințe, chiar și pentru cei foarte înzestrați. Ochii mi-au alunecat spre părul lung al Anei, care era aproape alb, stors de culoare. Înainte, nu m-aș fi gândit de două ori la asta, dar mușcătura lui Adrian deschisese o fântână în mintea mea, prin care trăgeam din cunoștințele Yeseniei.

— Ți-ai pierdut culoarea părului după ce ai făcut o vrajă, nu-i așa?

M-am gândit la Ana pe care o văzusem în amintirile Yeseniei și al cărei păr era blond ca al lui Adrian.

— Nu a fost magie, a spus ea. Au fost bărbați.

M-am uitat lung la ea, nesigură de ceea ce voia să spună, dar și de ce aș fi putut să-i răspund.

— De ce aduci asta în discuție acum? m-a întrebat Ana.

— Trebuie să o oprim pe Ravena, Ana.

Trebuia să o oprim înainte să se înrăutățească și mai mult ceața, iar ciuma sângelui să ia viețile și mai multor bărbați și băieți, înainte ca un vânător de vrăjitoare să creeze o frenezie ucigașă și înainte ca Ravena să reușească să folosească oasele mele și ale grupului meu pentru vrăjile ei.

— Avem nevoie de magia ta.

— Isolda, nu sunt suficient de puternică.

— Atunci, te vom ajuta să fii! Adrian nu se poate lupta cu magia, am spus, făcând semn din cap către cadavrul Islei.

Era o amintire dureroasă, iar Ana a pălit și mai tare.

— Așa că trebuie.

A rămas tăcută.

— Ai de gând să-i spui lui Adrian? a întrebat apoi cu o voce joasă.

Mi-am mijit ochii, încurcată de neliniștea ei. Adrian era din sângele ei și, mai mult decât atât, apărase întotdeauna vrăjitoria.

— Ți-e frică de el?

— Nu mi-e frică! a spus, iar o duritate ciudată i-a întunecat ochii în timp ce vorbea. Dar nu vreau să fiu o armă.

În sinea mea, am tresărit auzind aceste cuvinte, deși știam ce voia să spună și de ce le spusese. Drept Yesenia, fusesem folosită în acest fel – ca armă pentru a incrimina vrăjitoria și pentru a băga spaima în toată Cordova. Fusesem folosită pentru a-l ridica pe Dragoș la statutul de erou, iar pentru asta, nu murisem doar eu, ci și întregul meu consiliu, plus mii și mii de oameni.

Și, în ciuda tuturor semnelor, încă îmi dorisem pacea. Implorasem înțelegere. Crezusem că, dacă aș fi avut șansa să-i învăț, ar fi putut vedea, dar în fața unui om plin de ticăloșie, lucrul ăsta mă ucisese.

Cunoșteam adevărul acestei lumi – singura modalitate de-a supraviețui ca femeie înzestrată cu putere era folosirea ei.

— Atunci, fă din tine propria ta armă! am spus.

— Dacă ar fi atât de ușor, atunci așa aș proceda!

A făcut o pauză.

— Vino cu mine! Am să-ți arăt ceva.

Mă așteptam ca Ana să mă conducă afară din sanctuar, dar, în loc de asta, s-a întors la altar și s-a strecurat în spatele acestuia. Am urmat-o, deși spațiul era îngust, și am privit cum a împins o ușă. Nu am fost foarte surprinsă că în Palatul Roșu exista așa ceva. Ana îmi arătase deja mai multe pasaje secrete de prin castel.

— Vino, vreau să mergi tu prima!

— Unde să merg? am întrebat-o, apropiindu-mă.

— Ai să vezi! a spus, dându-se la o parte ca să pot intra în pasajul întunecat. Așteaptă!

Am făcut cum mi-a spus, urmărind-o în timp ce căuta ceva deasupra ușii – o torță, pe care a aprins-o cu ajutorul lumânărilor de la intrare.

— Ia asta! m-a îndemnat, înmânându-mi-o, apoi a închis ușa în urma noastră și singura lumină a rămas torța pe care o țineam în mână.

În ciuda căldurii flăcării, pasajul era rece. Simțeam cum aerul înghețat se strecura prin rochia mea, în ciuda grosimii acesteia.

— Sunt în spatele tău! a spus Ana, iar eu am pornit înainte.

Tunelul a luat-o spre stânga și apoi a coborât într-o scară în spirală. Am pășit încet pe treptele înguste, simțind praful ridicându-se sub picioare. M-am sprijinit cu o mână de perete, care era și el prăfos și aspru. Scara răsucită ne-a dus în cele din urmă într-o cameră. Fără sprijinul zidului de piatră, mă simțeam ca și cum aș fi plutit – și era amețitor. Am început să respir încet și cu atenție, în timp ce continuam să cobor, simțind mirosul inconfundabil de cărți vechi. Era un miros care îmbâcsea aerul, încărcându-l cu praf.

Am ținut torța în sus când am ajuns pe pământul drept și am cercetat rapid încăperea. Era o bibliotecă mică, rotundă, cu rafturi de cărți, iar ceea ce nu mai încăpuse era stivuit pe jos sau pe biroul mare și înțesat de hârtii și lumânări care arseseră până ajunseseră doar o grămăjoară de lacrimi de ceară.

— Astea sunt cărți de vrăji? am întrebat și, cum Ana nu mi-a răspuns, m-am întors cu fața la ea.

Îmi tremurau mâinile, iar în adâncul sufletului eram copleșită de o multitudine de emoții cărora nu le puteam da un nume. O parte din mine se simțea aproape bucuroasă, iar o parte era torturată de simbolismul acestor cărți – câte una pentru fiecare vrăjitoare care murise.

— Da, sunt!

Mi-a luat torța din mână, folosindu-se de ea pentru a aprinde alte torțe de jur împrejurul camerei, înainte de-a o fixa pe suportul ei. Când a terminat, și-a îndreptat atenția asupra mea. Am încercat să-mi înghit nodul din gât.

— Zann avea dreptate! am șoptit.

Șocul familiar deja m-a scuturat toată, dar a fost repede înlocuit de furie. Mi-am încleștat pumnii și m-am întors să privesc volumele numeroase și variate. Unele erau legate în piele, altele erau cusute, iar altele erau simple suluri de pergament. Acestea erau cărțile de vrăji ale unor consilii vrăjitorești puternice și cărțile de vrăji personale ale vrăjitoarelor libere – toate erau legate între ele prin asasinarea oribilă și sistematică a proprietarelor lor.

— Ravena nu trebuie să știe, am spus.

— Nu cred că pentru Dragoș a fost la fel de valoroasă ca tine, mi-a răspuns Ana.

— Am fost suficient de valoroasă pentru a muri.

— Ai fost suficient de valoroasă pentru a declanșa o vânătoare de vrăjitoare. Și asta i-a oferit putere ani la rând după moartea ta.

Încă nu înțelesesem modul în care fusesem folosită de Dragoș, dar gândul mi-a adus iar în minte vorbele Anei.

„Nu vreau să fiu o armă", îmi zisese.

Înțelesesem ce voia să spună, dar eu *voiam* să fiu o armă.

Am atins cotoarele cărților cu vârful degetelor. Energia lor era diferită – unele luminoase și aeriene, altele, întunecate și grele. Aș fi vrut s-o țin pe fiecare dintre ele lipită de inima mea. Aș fi vrut s-o jelesc pe fiecare așa cum merita.

Însă niciunul dintre aceste lucruri nu ar fi adus dreptatea și nici nu ar fi făcut posibilă răzbunarea.

— Adrian știe despre asta? am întrebat-o.

M-am întors să-i urmăresc reacția, dar expresia ei rămânea neclintită.

— Nu... nu i-am spus niciodată, a recunoscut.

— Pentru că ți-a fost teamă că te-ar folosi?

— Ar face-o, fără îndoială.

M-am încruntat. Am vrut să mă cert cu ea, dar, în loc de asta, am spus doar:

— Nu voi păstra secretul.

Ana a dat din cap; părea deopotrivă tristă și resemnată.

— Presupun că va trebui să-i spui dacă o să învățăm vrăji, a spus, iar inima mi s-a urcat în gât.

Era ciudat să mă emoționez într-atât la gândul de-a vorbi o altă limbă, dar aceasta era gravată în sufletul meu și, de fapt, nu crezusem că am s-o mai folosesc vreodată.

— M-am gândit la ceea ce ai spus, și poate că putem găsi o contra-vrajă pentru ceața purpurie. Ar fi un prim pas spre ceea ce ne trebuie cu adevărat.

— Și ce ne trebuie cu adevărat? am întrebat.

— Să o invocăm pe Ravena! Și să-i legăm magia!

PAISPREZECE

Isolda

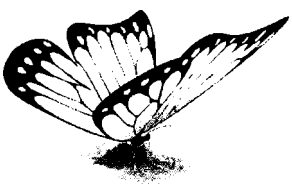

CÂND AM PĂRĂSIT MICA BIBLIOTECĂ, M-AM SIMȚIT ca și cum aș fi ieșit dintr-o peșteră, iar când am păşit din întunericul ei, m-am simțit schimbată într-un mod pe care nu mi-l puteam lămuri cu adevărat. Stătusem printre tomuri care le aparținuseră vrăjitoarelor de dinaintea mea, vrăjitoare care își creaseră realitățile cu intenții și cuvinte. M-am simțit copleșită de faptul că un astfel de potențial era la îndemâna noastră, dar și profund îngrijorată că nu aveam să fiu capabilă să valorific nimic din el – cel puțin nu în modul în care fusesem capabilă ca Yesenia.

Speram doar ca Ana să fie suficient de puternică pentru a arunca vraja.

Am plecat în căutarea lui Adrian. În ciuda faptului că-i spusesem Anei că nu am de gând să țin secrete față de rege, m-am gândit la spaima ei că acesta s-ar fi putut folosi de ea și

m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva avea dreptate să se teamă, dată fiind legătura lui Dis cu Adrian.

Cât de multă influenţă avea zeiţa asupra lui?

Faptul că nu ştiam îmi întorcea stomacul pe dos.

M-am îndreptat spre grădină. Castelul era ca un stup, căci servitorii se pregăteau pentru sărbătoarea din această seară, Ajunul Iernii. Ramuri de porumbar erau agăţate deasupra intrării în sala mare şi în Palatul Roşu, iar la ferestre atârnau ciulini. Când am ieşit în curte, ardea un foc care mirosea puternic a usturoi.

L-am găsit pe Adrian în grădina acoperită de zăpadă, pe marginea bazinului unde stătea de obicei şi se uita cum înoată peştii. Râsese când îi numisem animalele lui de companie, dar îi vizita des, mai ales în zilele în care căuta linişte. Doar că astăzi nu păreau să-i aducă aceeaşi mângâiere, pentru că stătea cu mâinile încleştate pe lângă corp.

— Eşti..., am dat să întreb, dar apoi ochii mi-au căzut spre bazinul în care pluteau peştii lui, cu burţile în sus şi umflate.

Toţi erau morţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă aş şti, a răspuns cu maxilarul încleştat şi fără să se uite la mine. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că cineva a otrăvit apa.

Otrăvit?

— Crezi că a fost intenţionat?

Am sperat că se înşală şi că fusese doar un eveniment tragic, natural. Dar, studiind peştii, a trebuit să renunţ la raţionamentul meu idealist. Toţi erau decoloraţi, branhiile le sângerau, iar părţile moi ale pântecului erau striate cu roşu. Plutea şi un miros ciudat, ceva acru şi ascuţit.

La început m-am gândit la cel care încercase să mă otrăvească şi care rămăsese neidentificat, dar trebuia să recunosc

că uciderea peștilor lui Adrian părea aproape nesemnificativă prin comparație. Nu, era ceva menit să-l rănească pe Adrian doar, fapt care mi s-a părut îngrozitor, deși foarte punctual, și m-am întrebat pe cine înfuriase.

M-am întins după mâna lui, care s-a încleștat chiar și la atingerea mea, și i-am sărutat degetele albite. Nu m-a privit, dar umerii i s-au destins și mâinile i s-au descleștat, în timp ce încordarea îi dispărea treptat din corp.

— Îi putem îngropa, am șoptit, ținându-l încă de mână și privindu-i în continuare fața.

I-a tresăltat un mușchi de pe obraz la auzul vorbelor mele, dar nu a spus nimic. Am îngenuncheat și am început să sap în zăpadă și în pământ, fără să-mi pese că era frig sau că pământul înghețat îmi sfâșia unghiile în timp ce-l scurmam, încercând frenetic să-i sparg crusta.

Nu m-am oprit până când Adrian nu a îngenuncheat în fața mea și mi-a luat mâna bandajată în a lui.

— Ce este asta? m-a întrebat.

— Nimic!

Se întâmplau lucruri mult mai grave acum.

Am încercat să-mi retrag mâna, dar nu mi-a dat drumul. În loc de asta, mi-a smuls bandajul prost înfășurat, dezvelind tăietura pe care o suferisem în timpul antrenamentului cu Sorin.

Sângera din nou, probabil de la încercările mele de-a săpa mormintele.

— Sorin e de vină pentru asta?

În cele din urmă, privirea lui pătrunzătoare s-a îndreptat spre mine, iar eu m-am înfuriat că alesese tocmai acest moment ca să mă privească în ochi.

— Ai insistat să mă antreneze, i-am răspuns.

— L-am rugat să te antreneze *să te schimbi.*

— A făcut-o.

— Cu o lamă?

— Dacă nu-ți plac metodele lui, poate c-ar trebui să mă antrenezi *tu*. Mi se pare și normal, dat fiind că singura dată când am reușit să mă schimb a fost cu tine.

Adrian a ridicat o sprânceană, cu o licărire amuzată în privire, și, deși m-a iritat faptul că era pe seama mea, m-am bucurat să o văd.

— Asta se poate aranja!

Zâmbetul i-a dispărut rapid din ochi, iar mie mi s-a frânt inima.

— Nu-mi place să te văd rănită.

— Nici mie pe tine, i-am răspuns.

A zâmbit ușor, dar expresia îi devenise întunecată, distantă. Voiam să-l chem înapoi la mine, dar nu știam cum. Totuși, m-a privit în ochi în timp ce-și trecea limba peste rana mea, iar degetele mi s-au strâns în jurul mâinii lui în timp ce simțeam cum mă furnică, vindecându-se din interior spre exterior. Când a terminat, și-a lipit buzele de degetele mele, dar nu mi-a dat drumul la mână, deși am încercat să mă întorc la săpat.

— Adrian...

— E bine, a spus el, dar nu era așa.

Cineva distrusese ceva ce Adrian iubea, iar ăsta era un lucru profund personal. Și totuși, ca și cum nu ar fi vrut ca eu să știu cât de mult îl afectase, a adăugat:

— Or să fie alți pești!

M-am încruntat la el, dar a ridicat un deget, netezindu-mi sprâncenele.

— Însă nu există decât un singur tu, a spus și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Vino cu mine! Vreau să te duc undeva.

Am devenit circumspectă. Mi se părea prea spontan.

— Unde, mai exact?

— O să fie o surpriză.

Am ezitat, nu pentru că nu doream să merg cu el, ci pentru că mă neliniștea gândul de-a părăsi Cel Ceredi cu tot ce se întâmplase de la atacul Ravenei.

— Nu vom fi plecați mult timp, a spus și și-a petrecut brațul în jurul meu, trăgându-mă mai aproape și încurcându-și degetele în părul meu. Te rog, Isolda! Vreau să te văd fericită.

Mi-am coborât iar sprâncenele, încurcată de cuvintele lui.

— Sunt fericită cu tine!

M-a cercetat o clipă, iar eu i-am urmărit buzele în timp ce-și înșira explicația.

— Nu te-am văzut niciodată zâmbindu-mi așa cum ai făcut-o cu Killian aseară, în sala mare.

Nu-mi puteam imagina că e adevărat, dar am simțit că Adrian credea ce spune, iar asta m-a întristat. Oare mă încruntasem atât de des la el, încât uitase când îi zâmbeam?

— Vreau să fiu motivul acelui zâmbet, a continuat. Lasă-mă să încerc astăzi!

Nu știam ce să spun, pentru că voiam să-i spun atât de multe!

— Spune da! a șoptit, citindu-mi gândurile, iar cu buzele atât de aproape de ale mele, rezistența mea s-a destrămat și am cedat.

— Bine! Surprinde-mă!

M-a sărutat, iar când s-a îndepărtat, m-a luat de mână și m-a condus spre grajduri. Era o clădire mare de piatră, cu acoperiș de stuf, situată în cealaltă parte a domeniului castelului, un loc unde mă aventuram rar. Zbârnâia de activitate, având mai mulți grăjdari care se agitau să curețe, să hrănească și să antreneze caii.

Abia a apărut Adrian, că unul dintre oamenii de-acolo a și alergat după Năluca. Calul masiv a fornăit când ne-a văzut, mergând la trap alături de grăjdar, care i-a dat frâiele lui Adrian.

— Vrei să călăreşti cu mine? m-a întrebat, trecându-şi mâna peste blana strălucitoare a calului. Năluca ar fi foarte încântat.

Mi-am arcuit sprânceana.

— Am de ales?

— Întotdeauna ai de ales. Deşi e mai bine să mergi cu mine!

— Pentru siguranţa mea? l-am întrebat, deşi mă pregăteam deja să încalec, cu un picior în scară.

A zâmbit din colţul buzelor şi i-au sclipit ochii, şi mi s-a părut că acum nu mai era atât de departe.

— Fără nicio îndoială!

După ce m-am instalat, a urcat în spatele meu, potrivindu-şi frâiele în mâini, şi, în timp ce-o făcea, mi-a şoptit la ureche:

— Astăzi, în mod egoist, vreau să te ţin aproape!

— Nu e egoist, i-am spus, iar el m-a sărutat, cu buzele odihnindu-se îndelung pe obrazul meu.

Căldura mi s-a strecurat pe sub piele, până în fundul stomacului.

Am ieşit pe porţile Palatului Roşu şi am intrat în Cel Ceredi, înainte de-a ne îndrepta spre est, coborând într-o vale înzăpezită. În spatele nostru, se profila Pădurea-fără-de-stele, o amintire constantă a ororilor cu care se confruntase Revekka în ultimii 200 de ani. Contrasta puternic cu peisajul care se desfăşura în faţa noastră – văi înzăpezite şi păduri veşnic verzi şi înceţoşate. Mai multe dâre de fum se ridicau în depărtare, marcând satele şi căsuţele izolate din vale.

Mi-am dat seama că nu văzusem mare lucru din regatul lui Adrian dincolo de calea pe care o luasem pentru a ajunge la palat şi eram nerăbdătoare să văd mai mult, în ciuda pericolelor cu care ne confruntam.

— Gal este în apropiere, a spus Adrian, arătând spre nord-est.

Am recunoscut numele de la tribunal, când două femei veniseră să vorbească despre moartea fiilor lor.

— Cosvina este drept înainte.

A arătat spre un grup de dâre de fum cuibărite mai jos, într-o vale.

— Și mai la est este Cel Cera.

Iubita Anei, Isla, era de acolo – și acolo fusese când ceața purpurie atacase satul. M-am întrebat cum se descurcaseră oamenii de atunci. Fuseseră foarte puțini supraviețuitori.

— Nobilii tăi sunt responsabili pentru diferite teritorii din Revekka?

— Da, sunt! a confirmat Adrian.

— Cum rămâne cu teritoriile care și-au pierdut nobilii?

— Ceilalți nobili și-au împărțit responsabilitatea... până când voi putea găsi înlocuitori potriviți.

— Și alegi doar oameni care sunt... *folositori*?

A chicotit.

— Ai vreo sugestie, Vrăbiuțo?

— Poate că dacă nu ai căuta *folosul*, ci *loialitatea*, nu am fi în situația în care suntem acum.

— Gesalac și Julian au fost cândva loiali, a spus Adrian, iar în vocea lui era o notă de amărăciune care m-a făcut să cred că fusese mult mai afectat de trădarea lor decât o arătase.

M-am întrebat ce le schimbase loialitatea și dacă asta începuse înainte de sosirea mea sau nu, pentru că, uneori, mă simțeam ca un catalizator.

— Killian ar fi un mare nobil.

— Nu sunt în dezacord cu asta, a răspuns Adrian. Dar ar vrea să se schimbe?

— De ce trebuie ca nobilii tăi să fie vampiri?

— Aș prefera să nu moară atât de repede.

— Încă nu a făcut-o, am spus, deși gândul că totuși Killian ar fi putut muri mă îngrozea.

Brațul lui Adrian s-a strâns în jurul meu, ca și cum mi-ar fi simțit teama bruscă. Nu știam dacă în momentul de față Killian avea de gând să se transforme în vampir sau să rămână definitiv în acest tărâm al soarelui roșu. Nici măcar nu eram sigură că percepția lui despre vampiri se schimbase cu adevărat. Îi ajutase pe oamenii din Cel Ceredi pentru că eram regina lui și pentru că erau muritori.

— L-am ucis pe Razan, a spus Adrian brusc.

Am înghețat, lipită de el. Aș fi vrut să mă uit la el, să-i citesc fața în timp ce-și recunoștea crima, dar o parte din mine se temea de ceea ce aș fi putut vedea.

— De ce? am întrebat cu grijă, deși știam că tensiunea dintre ei crescuse încă de când discutaserăm despre Ravena la consiliu, după atacul ei.

— Nu putea să-și țină gura, mi-a explicat Adrian.

Am tăcut până ce am trecut dincolo de vale, unde zăpada nu era la fel de adâncă. Peisajul cobora în pantă spre un câmp ce era despicat în centru de un râu de-un verde de smarald, care se pierdea într-un pâlc de copaci veșnic verzi.

— Este frumos! am spus, cu răsuflarea tăiată.

— Alergăm? a întrebat, cu o notă de entuziasm în glas.

— Da! am acceptat și m-am aplecat înainte, prinzându-mă de coama Nălucii, în timp ce Adrian a apucat frâiele cu amândouă mâinile. Am pornit la trap și-apoi am trecut la un galop constant, simțind aproape că zburam. Trupul lui Adrian s-a strâns în jurul meu, în timp ce vântul îmi vâjâia în urechi.

Am zâmbit și am râs mai mult decât o făcusem de mult, mult timp.

Când Adrian a încetinit, m-am întors să mă uit la el. Zâmbea, un zâmbet larg și frumos pe care îl vedeam rar, iar apoi m-a sărutat, adânc, lung și puternic.

S-a îndepărtat, lăsându-mă fără suflare, și a coborât de pe cal. L-am urmat, iar el m-a luat de mână și m-a condus printre copaci, lăsând calul să pască pe câmp. Zăpada de aici pudra doar pământul, iar brazii erau atât de deși, încât era greu de văzut ce se afla dincolo de liziera pădurii, dar cu cât mergeam mai departe, cu atât mai mult creștea lumina – și nu tonurile stinse ale cerului roșu, ci o adevărată lumină aurie.

M-am oprit pentru o clipă, simțind cum mi se pune un nod în gât, apoi am luat-o la fugă, țâșnind prin linia groasă a copacilor drept în lumina soarelui.

Era strălucitor și mi-a adus lacrimi în ochi, dar i-am închis și mi-am întors capul spre cer, iar căldura lui mi-a mângâiat pielea în ciuda frigului. Apoi am început să mă învârt și să mă rotesc râzând până când am amețit. Nu știam sigur cât timp stătusem acolo, sub acest cer, cel care îmi aparținuse ca prințesă și nu ca regină, dar l-am căutat curând pe Adrian, care mă aștepta în umbră, sprijinit de trunchiul unui copac, cu brațele încrucișate la piept, privindu-mă.

Întotdeauna mi se păruse frumos, chiar și atunci când fusese cuceritorul meu.

Acum, îl iubeam, iar el era cumva și mai uluitor.

Am alergat la el și i-am sărit în brațe, iar gura lui s-a închis peste a mea, apoi ne-a desfăcut mantiile și le-a întins pe jos.

Când s-a întors la mine, gurile noastre s-au unit într-un sărut febril în timp ce îngenuncheam la pământ.

I-am scos haina de pe umeri și mi-am strecurat mâinile pe sub tunica lui, lipindu-mi palmele de abdomenul lui cald și tare.

S-a înfiorat.

— Ai mâinile reci.

Am zâmbit.

— Trebuie să le încălzesc pentru ce am de gând să fac.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi ce anume vrei să faci?

M-am ridicat mai sus pe genunchi, privindu-l drept în ochi în timp ce îi răspundeam:

— Să-ţi sug scula.

Adrian a zâmbit şi m-a tras mai aproape.

— Gura asta, Vrăbiuţo! a exclamat, iar limba lui mi-a despărţit buzele, unindu-se înăuntru cu a mea.

Mâinile lui îmi frământau corpul în timp ce se freca de mine cu mădularul, care îmi apăsa puternic pe burtă. Cu mâinile încălzite, l-am mângâiat în sus şi în jos în timp ce ne sărutam, netezind perlele de lichid seminal pe coroana sculei sale, până când degetele lui mi s-au încleştat în piele.

— Ar trebui să stai pe spate, i-am spus în timp ce mă îndepărtam.

A făcut cum i-am cerut, sprijinindu-şi spatele de-un copac. Mi-a strâns părul în mână în timp ce m-am aplecat ca să-l iau în gură. Era cald, iar lichidul care i se adunase pe vârful membrului era sărat. Îmi plăcea felul în care i se tăia respiraţia în timp ce îl lucram cu mâna şi cu limba, durerea când îşi încleşta degetele în părul meu, muşchii care i se umflau când îşi înfigea călcâiele în pământ.

— Futu-i! a gemut, încleştându-şi degetele pe gâtul meu.

M-a ţinut pe loc câteva secunde, cu scula în întregime în gura mea, înainte să mă tragă în sus şi să mă sărute.

— Vreau să fiu în tine!

M-am mişcat înainte, m-am aşezat pe el şi m-am scufundat pe mădularul lui, cu genunchii zdrelindu-se de pământul tare, în ciuda mantalelor noastre groase.

— Îţi place asta? l-am întrebat.

A râs, cu mâinile pe sânii mei, strângându-i de fiecare dată când îmi împingeam şoldurile.

— Vrăbiuțo, iubesc asta!

— Atunci, spune-mi ce simți când ești în mine!

— Cald.

A făcut o pauză, pierdut în propria lui plăcere.

— Umed.

Am râs.

— Nu ești foarte creativ.

— Hmm, a spus și și-a lăsat mâinile să-i cadă iarăși pe șoldurile mele.

Nu eram sigură dacă era de acord sau dacă nu putea să formeze cuvinte.

— Nici tu nu ai fi dacă ai fi pe cale să explodezi.

Am tăcut – nu se mai auzeau decât respirațiile noastre sacadate, iar eu m-am concentrat asupra căldurii care mi se răspândea în tot trupul, radiind din punctul în care eram uniți. Mi-am depărtat genunchii, iar mâna lui Adrian s-a strecurat sub fusta mea, plimbându-și degetul mare peste clitoris. Mușchii mi s-au încordat și mi-am ținut respirația, încercând să prelungesc această senzație și să o las să se acumuleze, până când am amețit și nu am mai putut s-o stăpânesc. Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, simțind orgasmul sfâșiindu-mă toată. Am rămas secătuită, tremurând din tot corpul, și m-am prăbușit peste Adrian. M-a ținut strâns, cu o mână apucându-mă de gât, cu cealaltă de fund, și s-a împins în mine de câteva ori, gemând în timp ce ejacula.

Am zăcut acolo un timp, fără să ne pese de frig sau de pământul tare. M-am uitat la câmpul unde soarele strălucea încă, transformând firele înalte de iarbă în grâu auriu.

— Uitasem cât de albastru poate fi cerul, am spus. Nu credeam că așa ceva s-ar fi putut întâmpla vreodată.

Mâinile lui Adrian s-au liniștit, încetând să-mi mai treacă prin păr.

— Îmi pare rău!

Am ridicat capul și l-am privit fix, ca să-mi vadă expresia în timp ce îi răspundeam:

— Mie nu!

Ne-am ridicat în picioare și am mers până la marginea liniei de copaci, chiar acolo unde cerul roșu se transforma în albastru. Adrian s-a apropiat, lipindu-și pieptul de spatele meu. Mi-a înconjurat talia cu o mână, iar degetele celeilalte s-au împletit cu ale mele.

— Ce se întâmplă dacă rămâi în lumina soarelui?

— Ard, a spus, și ne-a ridicat mâinile împletite în lumina soarelui.

Le-am privit – pielea lui palidă contrasta puternic cu a mea. A durat câteva minute, dar în curând i-au apărut bășici pe piele, iar acestea s-au spart rapid, transformându-se în răni roșii și sfârâind. Mâna mea a început să tremure și i-am smuls-o din lumină.

— Oprește-te!

M-am întors spre el, examinându-i brațul, dar acesta era deja vindecat.

A râs tăcut, în timp ce îmi îndrepta ochii spre ai lui, înclinându-mi capul.

— Îți faci griji pentru mine, frumoasa mea?

— Ce întrebare ridicolă!

De data asta, râsul lui a răsunat mai adânc, și s-a aplecat să mă sărute ușor înainte de-a ne întoarce la Năluca, de cealaltă parte a pâlcului de copaci. Când am ieșit, l-am găsit pe calul cel negru la o distanță destul de mare, iar când Adrian l-a strigat, a pufnit, lovind pământul cu copita.

— Ce face? am întrebat, aruncând o privire către Adrian.

Expresia lui mi-a spus tot ce trebuia să știu – că ceva nu era în regulă.

O parte din mine și-ar fi dorit să nu afle ce găsise Năluca. Aș fi vrut să mai trăim încă puțin în momentul de fericire pe care îl creaserăm, dar ne-am trezit îndreptându-ne spre cal, care părea și mai neliniștit pe măsură ce ne apropiam.

Apoi am simțit mirosul acru, inconfundabil, al morții, iar groaza mea a crescut. Găsisem oare ce mai rămăsese din oamenii lui Dracul?

Adrian s-a întins după frâie, încercând să calmeze animalul, iar respirația mi-a rămas în gât când am văzut ce se afla la picioarele lui. Un cerc în care iarba era culcată sub cadavrul mutilat al unei bufnițe.

Penele îi fuseseră cândva albe, dar acum erau pătate de sânge, care îi picura din ochii mari și rotunzi.

Am făcut un pas înapoi.

— Ce este asta?

M-am uitat la Adrian.

Ochii i se întunecaseră, iar maxilarul i-a pocnit în timp ce scrâșnea din dinți.

Mi-a răspuns după o clipă:

— Întrebarea corectă este cine, a spus, apoi m-a privit în ochi. Numele ei era Ivka.

CINCISPREZECE

Isolda

ADRIAN ȘI-A SCOS MANTIA ȘI A STRÂNS ÎN EA RĂMĂȘIȚELE Ivkăi. Nu am vorbit pe drumul de întoarcere la Palatul Roșu, iar neliniștea îmi frământa pieptul. Mă simțeam vinovată că îmi era atât de teamă să duc acasă o bufniță, deși era una dintre noi, dar era ca și cum aș fi adus moartea în regatul nostru și sufeream gândindu-mă la consecințe.

Nu-mi trecuse prin minte să-l întreb pe Adrian ce fel de metamorf trimisese să-mi cerceteze pământul natal, dar, dacă aș fi știut, aș fi refuzat s-o trimit, prea speriată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu ea – sau chiar și cu poporul meu – în timpul misiunii.

Mi-am plecat fruntea, apăsată de vinovăție. Indiferent ce fel de animal ar fi fost, Ivka fusese totuși unul dintre soldații lui Adrian. Fusese unul dintre oamenii noștri, și știam că nici măcar spaima mea terorizantă de bufnițe n-ar fi putut să-i explice moartea.

Adrian era tăcut când am ajuns și a așteptat să cobor de pe cal înainte de a vorbi.

— Trebuie să o duc pe Ivka la fratele ei.

Am înghițit în sec, dând din cap.

— Sigur că da! Când te întorci?

— La apus, probabil. Înainte de începerea festivităților.

Ne-am uitat unul la altul preț de-o clipă.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să se întâmple așa ceva.

— Știu! a răspuns liniștit. Nu te învinovățesc. A fost alegerea mea s-o trimit.

Dar fusese împins de insistențele mele.

Adrian și-a încălecat din nou calul și, în timp ce lua frâiele, mi-a spus:

— Nu e o noapte în care să te aventurezi dincolo de porți. Rămâi între zidurile castelului!

Apoi a plecat, îmboldindu-și Năluca în josul dealului, pierzându-se din vedere, iar eu am închis ochii și am rostit în aer cuvinte despre care speram să fie mai mult o vrajă decât o rugăciune, cuvinte pentru ca el să fie în siguranță.

M-am trezit rătăcind prin bucătării, un loc în care nu mai fusesem niciodată. La fel ca multe alte încăperi din castel, și aceasta avea un aer cavernos cumva. Ușile, ferestrele și tavanul erau toate rotunjite, iar un candelabru mare de fier atârna deasupra a două mese lungi, așezate în fața unei vetre în care ardea un foc sănătos. Un bărbat stătea la una dintre mese, frământând pâini. Violeta și Vesna ședeau la cealaltă, împreună cu Killian, care a fost primul care a observat că sosisem.

S-a ridicat repede.

— Isol... Regina mea! a bâiguit.

Doamnele mele de companie s-au ridicat și ele și s-au plecat, iar bucătarul, care era un bărbat masiv și mai în vârstă,

s-a răsucit, cu fața plină de sudoare, făcând o plecăciune stângace.

— Regina mea! a spus și a început să-și frământe mâinile. Sper că ai fost mulțumită de mese. Au fost pe placul tău?

— Da, mulțumesc! am zâmbit. Cum te cheamă?

De data asta – o plecăciune exagerată.

— Mă numesc Cyril.

I-am zâmbit din nou, apoi privirea mi s-a îndreptat spre masa unde stăteau Killian, Violeta și Vesna, observând o grămadă de lucrușoare ciudate întinse în fața lor – bețe, hârtie, sfoară și fructe de pădure.

— Ce faceți?

— Felinare, a spus Violeta. Ca să speriem demonii!

Tonul ei s-a schimbat și mi-am dat seama că glumea. Am admirat-o pentru că nu părea să se teamă de Ajunul Iernii așa cum o făcusem eu atâția ani.

— Pot să vin lângă voi?

Pe de o parte, n-aș fi vrut să rămân, pentru că nu voiam să le stric distracția. Știam că prezența mea nu era cea mai liniștitoare, nici măcar pentru cei care lucrau pentru mine sau mă cunoșteau bine. Totuși, nu aș fi vrut să rămân singură ca să îmi fac griji din pricina lui Adrian.

— Sigur! a răspuns Violeta.

După ce m-am instalat, Killian s-a așezat lângă mine și s-a întors la proiectul său.

— Se pare că felinarul tău s-a cam topit! am remarcat, râzând.

— Asta pentru că nu ascultă instrucțiunile, l-a tachinat Violeta.

— Sau nu prea te pricepi să le dai, a replicat Killian, zâmbind.

Mi s-a părut amuzant că făcea felinare. Mă așteptasem să-l găsesc antrenându-se sau în Cel Ceredi, ocupat cu diverse treburi.

— Ești nepoliticos, comandante Killian! a zis Violeta și s-a prefăcut ofensată.

— Sunt de acord! am intervenit.

— Nu ai voie să iei partea nimănui până nu încerci să-i urmezi instrucțiunile, m-a avertizat Killian.

— Bine!

Am luat un set de bețe.

— Arată-mi, Violeta!

A făcut-o, fericită, folosind bețele și sfoara ca să creeze un cadru pe care a lipit o foaie subțire de hârtie, vopsind-o apoi cu fructe de pădure colorate. Când a terminat, a așezat-o deasupra unei lumânări aprinse de pe masă, ca să ne arate cum luminează.

— Pare destul de ușor!

I-am aruncat o privire lui Killian, care și-a ridicat bărbia:

— Să te vedem!

Am luat-o bineînțeles ca pe-o provocare și am început să lucrez la primul meu felinar.

— De ce faceți atâtea? am întrebat.

— Le ducem în Cel Ceredi ca să le dăm sătenilor să le pună la ferestre în seara asta, a răspuns Vesna.

— Nu înțeleg de ce nu se pot folosi simple lumânări, a spus Killian.

Violeta și-a dat ochii peste cap.

— Lumânările nu sunt la fel de decorative.

— Dar Ajunul Iernii nu este o sărbătoare, a insistat el. Este vorba despre a supraviețui nopții.

Fata a râs.

— Dar seara asta nu este diferită de oricare alta. Noi am fost cei care i-am dat un nume.

— Te înșeli, a spus Killian, fără pic de căldură, iar Violeta a avut o mică mișcare de recul în fața acestei schimbări bruște.

— În Lara, noaptea asta este temută, am sărit să explic, uitându-mă la Killian. Și noi facem lucruri asemănătoare – atârnăm crengi de porumbar și ciulini. Ba ardem și usturoi, și lumânări toată noaptea, dar o facem ca să supraviețuim, nu ca și cum am participa la o sărbătoare.

— De ce vă temeți? a întrebat Vesna.

— De demoni.

După aceea, conversația jovială și lipsită de griji a fost înlocuită de o tăcere sumbră. Mă apăsa și, desigur, a făcut loc unor gânduri pe care sperasem să le pot ține departe, cel puțin până la întoarcerea lui Adrian – însă acum mă gândeam la Ivka, la Dracul și la oamenii lui pe care încă nu-i găsiserăm. Mă gândeam la toți oamenii, toți bărbații și băieții care muriseră cu ochii sângerând. Ciuma nu avea niciun tipar, așa cum nici ceața purpurie nu avusese unul, ceea ce m-a făcut să cred că Lothian și Zann aveau poate dreptate și că se transformase poate în această boală mortală.

— Nu-i rău! a rupt tăcerea Killian, scoțându-mă din gândurile mele.

Nu mai lucram la felinarul meu și știam că băgase de seamă. M-am bucurat de comentariul lui, pentru că m-a smuls din gânduri.

— O treabă grozavă, regina mea! m-a lăudat Violeta.

— Nu trebuie să minți, a înțepat-o Killian.

— Ești doar gelos! am replicat.

— Da, comandante! a spus Violeta. Iar gelozia nu prea e atrăgătoare.

După ce am terminat, Violeta și Vesna au început să adune felinarele, apucându-le de sfoara pe care o legaseră în vârful fiecăreia și pregătindu-se să le ducă în Cel Ceredi.

— Frumoasă treabă! a zâmbit Cyril cu gura până la urechi.

— Și a ta, Cyril! am răspuns, admirând ovalele perfecte de aluat pe care le pusese în două tăvi mari. Abia aștept să le gust!

— Tu ai să ai dreptul la prima mușcătură, regina mea!

Am zâmbit, deși comentariul lui m-a făcut să tresar – uram faptul că o simplă discuție despre pâine mă făcuse să mă gândesc la dinții aufhockerului care mi se înfigeau în piele.

— Vii cu noi la Cel Ceredi, regina mea? a întrebat Violeta.

Am ezitat, amintindu-mi de avertismentul lui Adrian că trebuia să rămân în interiorul zidurilor castelului.

— Este aproape de căderea nopții, a spus Killian, cu un aer nesigur.

— Atunci, ar trebui să ne grăbim, a sărit Violeta, fără să se descurajeze. Înainte ca fantomele să iasă la iveală!

— Există creaturi mult mai monstruoase din pricina cărora ar trebui să ne facem griji, Violeta.

Obrajii i s-au împurpurat la mustrarea mea.

— Killian are dreptate. Putem merge, dar trebuie neapărat să ne întoarcem la castel înainte de lăsarea întunericului, am spus.

Am coborât în Cel Ceredi cu felinarele. Killian și cu mine am mers împreună, în timp ce Violeta și Vesna ne-au luat-o înainte, braț la braț. Din când în când, se auzea câte un hohot de râs dinspre una sau cealaltă.

— Vreo veste de la Gavriel despre Lara? m-a întrebat Killian.

— Niciuna. Adrian nu pare să fie îngrijorat din pricina asta.

Zăpada scârțâia sub picioarele noastre în timp ce mai făceam câțiva pași în tăcere.

— Dar tu ești îngrijorată?

M-am gândit la întrebarea lui.

— Mă tem că nu voi putea niciodată să mă întorc în Lara ca regină a lor.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, până voi ajunge, se vor fi întors împotriva mea, i-am explicat. Și că va trebui să-i cuceresc.

Killian nu a spus nimic, ceea ce însemna că era de acord. Erau mulți factori care jucau un rol în întoarcerea mea în Lara – căsătoria mea, moartea tatălui meu, chiar și zvonurile despre salvarea Ashei. Era un mediu propice pentru rebeliune.

— Poate că ar trebui să mă întorc eu..., a început Killian.

Nu-mi plăcuse când Adrian îmi sugerase asta și nu-mi plăcea nici acum.

— Nu! Când ne întoarcem, ne întoarcem împreună.

Nu am mai spus nimic pe tema asta și ne-am făcut intrarea în Cel Ceredi. Deși amurgul se așezase peste oraș ca un văl purpuriu, mai mulți săteni erau afară din case și mulți dintre ei se învârteau în fața tavernei, bând din niște căni de piele sau din cupe de lemn. Conversația lor era animată, și am presupus că se adunaseră pentru a sărbători Ajunul Iernii.

Violeta și Vesna și-au croit drum prin mulțime, împărțind felinare și urări:

— Ajun de larnă fericit!

Am privit de la distanță cum cele două femei aduceau zâmbete pe mai multe fețe obosite, însă eram neliniștită văzând atâtea persoane afară și m-am trezit cercetând umbrele lungi aruncate de întunericul tot mai mare, întrebându-mă ce pacoste avea să mai vină să ne prăpădească. Am crezut că s-ar fi putut s-o fi găsit când privirea mi s-a îndreptat spre un bărbat cu gluga trasă peste cap, care stătea printre săteni, cu brațele încrucișate la piept – și, deși nu-i vedeam ochii, îi cunoșteam privirea rece.

Solaris.

— Ce caută ăsta aici? a întrebat Killian, suspicios.

— Ceva compasiune? am sugerat, cu vocea plină de sarcasm, deși nu era tocmai o glumă.

Nu aveam nicio îndoială că acest om venise aici pentru a câștiga admirație și, cum nu reușise s-o obțină pe cea a lui Adrian, o căuta acum la oamenii noștri.

Încă nu-și întorsese privirea de la mine, și m-am întrebat dacă spera să mă intimideze.

— Și regina noastră a lucrat la ele! a exclamat Violeta.

O tăcere s-a așternut peste mulțime după vorbele ei și nu puteam discerne dacă era sau nu plină de ură, dar nu m-am clintit – am rămas în fața lor, așteptând să aflu, aproape speriată. Sacrificasem o parte din mine ca să lupt pentru ei împotriva aufhockerilor, așa cum făcusem și pentru poporul meu când mă căsătorisem cu Adrian – și totuși nimănui nu-i păsase atunci de asta.

Dar mai apoi, toți cei care erau așezați s-au ridicat în picioare și au îngenuncheat în fața mea – chiar și Solaris.

— Ridicați-vă, vă rog! am spus repede, nevrând ca ei să stea în genunchi atât de mult timp în zăpadă.

— Regina mea! a rostit un bărbat în timp ce se ridica în picioare. Te-am văzut alergând în ajutorul nostru când aufhockerii ne-au atacat. Te-am văzut luptând. Cu toții îți suntem îndatorați.

— Asta e obligația mea! am răspuns. Nu a voastră!

— Chiar și de-ar fi așa, noi tot vă suntem recunoscători, a insistat un altul.

— Ajun fericit, cu adevărat! a strigat un al treilea. Vesna, cântă pentru noi!

— Da, da, cântă! au scandat ceilalți.

Killian s-a aplecat spre mine, reușind să-mi spună peste zgomot:

— E întuneric, ar trebui să ne întoarcem la castel!

Nu băgasem asta de seamă, pentru că Cel Ceredi era foarte bine luminat de la foc.

— Aș vrea s-o aud pe Vesna cântând înainte de-a pleca, am spus.

Avertismentul lui Adrian îmi răsuna în minte, dar nu aveam să rămânem afară mult după lăsarea întunericului. Killian nu s-a împotrivit și mi-a oferit brațul. L-am luat în timp ce ne apropiam de mulțime.

— Te rog, stai jos, regina mea!

Un sătean a sărit de pe scaunul său. M-am așezat, plină de recunoștință, deși eram conștientă că stăteam acum vizavi de Solaris, care m-a salutat cu un semn din cap.

— Majestate! a spus.

— Vânătorule de vrăjitoare! i-am răspuns.

Nu-mi plăcea să-i ofer spatele. Nu mă simțeam în siguranță în prezența lui, fie și în mulțime. Cu toate acestea, nu voiam ca el să știe cât de nelalocul meu mă făcea să mă simt și, mai mult decât atât, îmi doream foarte mult s-o privesc pe Vesna cântând.

— Îți face plăcere petrecerea din seara asta, maestre Solaris? l-a întrebat Killian.

I-am mulțumit în sinea mea. Era modul lui de-a-mi spune că mă urmărește cu atenție.

Vesna a început să cânte, cu vocea ei pură și înghețată, iar mulțimea s-a liniștit ca prin farmec. Am închis ochii și am ascultat-o, lăsând cuvintele ei să-mi mângâie pielea, umplându-mă de fiori, cutremurându-mă până în adâncul oaselor. Când a ajuns la punctul culminant al cântecului, am auzit sunetul inconfundabil al copitelor în galop.

Am deschis ochii și m-am ridicat, îndreptându-mă spre marginea mulțimii. Vesna a încetat să mai cânte, iar sătenii și-au îndreptat atenția spre el când Adrian a apărut călare pe Năluca, încetinind la pas și apoi oprindu-se cu totul.

— Regina mea, a spus și, deși nu a rostit vorbele cu voce tare, am știut ce mă întreba din priviri – *ce am de spus despre faptul că rămăsesem afară după lăsarea nopții?*

— Regele meu! Tocmai o ascultam pe Vesna cântând. Vrei să ni te alături?

Adrian m-a cercetat o clipă, zâmbind din colțul buzelor. Apoi a coborât de pe cal și a venit la mine, mi-a luat fața în palme și m-a sărutat. Când s-a îndepărtat, ne-am întors spre mulțime. Cu toții îngenuncheaseră.

— Ridicați-vă! a spus Adrian. Vesna, te rog, continuă!

Vocea ei s-a mai ridicat o dată și m-a străbătut un fior pe șira spinării, dar de data asta nu avea nimic de-a face cu cântecul ei. Adrian se aplecase spre mine, cu respirația lui fierbinte mângâindu-mi urechea în timp ce-mi șoptea:

— O să-mi facă mare plăcere să te învăț mai târziu cum să mă asculți!

— Poți să încerci cât vrei, i-am răspuns, în timp ce-mi atingea vârful urechii cu limba.

S-a arătat provocator apoi, coborându-și gura în scobitura gâtului meu, sărutându-mă și ciupindu-mi pielea.

— Adrian! i-am șoptit numele cu pasiune, ceva între mustrare și încurajare.

Am fost despărțiți însă de-un țipăt înfiorător.

ȘAISPREZECE

Isolda

SUNETUL MI-A ÎNNEBUNIT INIMA ȘI M-AM UITAT SPRE Killian, care s-a ridicat în picioare și-a venit lângă mine. Violeta și Vesna s-au înghesuit și ele aproape. Jumătate din mulțime era tulburată și se auzeau vociferări pline de spaimă. Cealaltă jumătate privea, curioasă, în timp ce încercam să determinăm sursa țipătului și motivul.

S-a auzit un alt vaiet, apoi cineva a strigat:

— Este ciuma sângelui! Ciuma sângelui a ajuns la Cel Ceredi!

Curiozitatea mulțimii s-a stins brusc, oamenii începând să se împrăștie. Cei mai mulți se retrăgeau grăbiți în casele lor, în timp ce câțiva încercau totuși să vadă mai de aproape ce anume se întâmplase. Adrian și cu mine ne-am croit drum prin haosul creat și am dat peste o femeie aplecată asupra unui bărbat care zăcea pe spate în zăpadă.

— Vă rog! Vă implor! gemea ea, legănându-se înainte și înapoi. Să mă ajute cineva să-l duc la rege!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Adrian.

A făcut un pas înainte, în ciuda eforturilor mele de a-l reține. Dacă era într-adevăr vorba de ciuma sângelui, nu știam suficient de multe despre felul în care se răspândește ca să putem să ne asumăm riscuri.

Omorâse doi vampiri. Totuși, Adrian a continuat să se apropie.

— Regele meu! Regele meu, te rog, ajută-ne! Soțul meu e bolnav!

Chiar în timp ce vorbea, bărbatul din fața ei a început să aibă convulsii și i-a țâșnit sânge din ochi, nas și gură. Femeia a țipat, iar mâinile ei tremurânde s-au coborât deasupra trupului lui, ca și cum ar fi vrut să-l atingă, dar era prea speriată.

Apoi el a încetat cu totul să se mai miște și am privit cu groază cum ea a început să-i strige numele. Se părea că și sătenii se apropiau.

— Efram? l-a strigat ea, îndurerată și disperată. Efram? Nu, te rog! Te rog, trezește-te!

Și-a ridicat tivul rochiei și a început să-i șteargă sângele de pe față. Killian s-a apropiat, trăgând-o departe de cadavru, și s-a așezat pe pământul rece, ținând-o în brațe.

Deși i-am admirat impulsul de-a o alina, mi-am făcut griji că ar putea să fie infectat.

— Poate aș putea ajuta, a spus Solaris, apropiindu-se.

— Este mort, i-a răspuns Adrian. Ai ajuns prea târziu!

Vânătorul de vrăjitoare l-a privit cu răceală.

— Vrei să spui că nu pot încerca?

Fără o vorbă, Adrian a făcut un gest către cadavru.

Solaris a îngenuncheat, luându-și mănușa de pe mâna lui uscată și ținând-o deasupra trupului... care a inspirat adânc.

Mulțimea care se adunase să privească a fremătat. M-am simțit deopotrivă șocată și îngrețoșată. Adrian părea furios.

Bărbatul, Efram, care murise cu câteva clipe în urmă, a început să se înece. Solaris l-a ajutat să se rostogolească pe o parte, iar sângele din gură i s-a împrăștiat pe zăpadă. Apoi a început să tușească și să scuipe guri întregi de sânge, până când nu a mai ieșit decât salivă limpede.

— Efram!

Femeia se eliberase din strânsoarea lui Killian și se târa spre soțul ei, în timp ce în spatele meu începea să se ridice un cor de voci.

— E un miracol!

— El e salvatorul nostru.

— A fost trimis de zeița însăși.

Mi-am încleștat pumnii la auzul acestor cuvinte și l-am fixat pe Adrian. Nu eram sigură, dar, pentru o clipă, am avut impresia că era gata-gata să-l lovească și să-l ucidă pe bărbatul înviat de Solaris.

— Haideți, în picioare! le-a poruncit Solaris, ridicându-se.

Odată ajunși pe picioarele lor, soția lui Efram l-a luat în brațe, dar el nu i-a întors îmbrățișarea și nici nu a schițat fie și cea mai mică expresie, iar mie mi s-a părut că semăna mai degrabă cu un spectru decât cu un om întors la viață.

Dacă soția lui observase cumva lucrul ăsta, nu părea să-i pese, pentru că s-a întors spre Solaris și a exclamat:

— Ești un zeu!

Cei din apropiere au început să aplaude, în timp ce omul care înviase din morți își croia drum pe străzile din Cel Ceredi, cu Solaris alături.

— Ar trebui să le fie mai frică, am spus, dar ceața, aufhockerii și ciuma îi făcuseră să fie prea disperați după un salvator, iar ei îl aleseseră pe Solaris din momentul în care acesta le promisese că avea să scape lumea de Ravena.

Nu mă îndoiam că urmau să-și regrete decizia și că avea să fie o lecție grea.

— Ai de gând să-i lași să plece? am întrebat, uitându-mă la Adrian, care stătea încă lângă locul unde zăcuse Efram și care rămăsese marcat de sângele lui.

— Ce-ai vrea să fac când oamenii din Cel Ceredi cred că este un zeu?

— Să-ți exerciți puterea de rege, i-am răspuns. Să-i aduci pe Efram și Solaris la castel și să-i pui să-și petreacă noaptea în temniță pentru observație.

Nu-mi dădeam seama dacă auzise ce-i spusesem. Părea teribil de concentrat pe retragerea sătenilor, dar, după o clipă, a scos un fluierat ascuțit, chemând Năluca.

— Ar trebui să ne întoarcem la castel!

Am fost de acord, deși cu teamă, știind că nu putea ieși nimic bun din ceea ce se întâmplase aici. Învierea era singura parte a necromanției, arta magică de-a vorbi cu morții, de care Înaltul Consiliu al Vrăjitoarelor nu se atinsese niciodată.

„E pentru zeițe", spuneam noi, însă eu nu eram deloc sigură că era potrivită pentru cineva. Chiar și zeițele aduceau oamenii înapoi în mod greșit. Monștrii printre care trăiam erau o mărturie suficientă pentru asta.

Adrian era într-o dispoziție mizerabilă.

Stăteam în pat, îngrijorată, privindu-l.

Era în celălalt capăt al camerei, tăcut, cu cotul sprijinit pe masă, acoperindu-și gura cu mâna. Stătea așa de când ne întorseserăm de la Cel Ceredi.

Amândoi cunoșteam consecințele a ceea ce făcuse Solaris. Poporul nostru avea să înceapă să caute protecție pe lângă el în locul regelui. Fusese suficient de isteț ca să-și ascundă abilitățile și să le dezvăluie strategic – iar eu eram îngrijorată și de asta. Pe cine avea să mai încerce Solaris să reînvie înainte de-a cunoaște consecințele acestui lucru?

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm să rămână! am rupt tăcerea.

Maxilarul lui Adrian a zvâcnit.

— Ai de gând să-mi ții o predică?

— E prea târziu pentru asta, nu crezi?

A izbit cu pumnul în masă și s-a ridicat.

— La naiba!

A început să se plimbe de colo-colo, cu pași de prădător.

— Va trebui să-l transform în nobil.

M-am așezat mai drept.

— De ce ai face-o?

— Nu mi-a lăsat prea multe opțiuni în privința asta. Dacă este nobil, măcar este văzut ca făcând parte din cercul meu. Dacă rămâne separat, este o amenințare.

— Credeam că am convenit că nu vei mai accepta nobili doar în funcție de utilitatea lor.

— Nu am convenit nimic, a replicat Adrian. Ți-ai spus doar părerea.

— Pe care, în mod clar, nu o prețuiești suficient de mult ca s-o iei în considerare.

— Prețuirea nu are nimic de-a face cu asta. Este o chestiune politică, Isolda! Solaris a făcut o cerere publică de-a deveni nobil, a creat deja o diviziune, iar în seara asta a arătat o abilitate care depășește orice putere pe care o posed eu. Poporul nostru nu are să înțeleagă de ce l-aș refuza.

— Decizia ta de a-l transforma ar fi pripită, i-am răspuns. Nu știm cine este cu adevărat Solaris sau ce vrea. Poate pretinde că are puteri acordate de Dis, dar există întotdeauna anumite consecințe legate de învierea morților. Dacă aștepți, Solaris se va autodistruge.

— Și ce facem până atunci? a răbufnit, ridicându-se în picioare. Îi lăsăm pe oamenii noștri să-l urmeze ca oile la abator?

— N-ai avut nicio problemă cu așteptatul atunci când a fost vorba de poporul meu. Presupun că asta contează doar atunci când domnia ta este amenințată de un om care are mai multă putere decât tine.

Adrian s-a întors complet spre mine, iar forța furiei sale mi-a tăiat respirația.

— Ai face bine să speri că nu este mai puternic decât mine, a rostit amenințător și a venit către mine cu pași apăsați, punându-și mâinile pe căpătâiul patului și prinzându-mă ca într-o cușcă. Pentru că nu mai este nimeni altcineva aici care să te protejeze.

Am încercat să-l plesnesc, dar m-a prins de încheieturi – și am fost sigură că răutatea care scânteia în marginea albă din jurul ochilor lui nu era nicidecum rodul imaginației mele.

— Nu de data asta, scumpa mea! a spus, iar gura lui s-a lipit de-a mea.

Sărutul lui era dureros și aspru, iar eu m-am smuls de lângă el.

— Cred că ar trebui să te oprești.

Strânsoarea lui a slăbit, dar nu mi-a dat drumul. Ochii lui încă păstrau o strălucire malițioasă. Sigur nu era o părere.

— Crezi? a întrebat cu o voce joasă și corpul țeapăn.

— Dă-mi drumul! i-am șuierat printre dinți, iar el m-a eliberat, îndepărtându-se cu câțiva pași.

M-am ridicat și mi-am pus halatul – aveam nevoie să mă îndepărtez de el. Abia i-am aruncat o privire în timp ce mă îndreptam spre ușă, însă tăcerea dintre noi era grea și, într-un cuvânt, nu puteam să spun despre Adrian decât că era devastat.

— Isolda!

M-am oprit, cu mâna pe clanța ușii, dar nu m-am uitat la el.

— Îmi pare rău! a șoptit, iar eu m-am întrebat ce-i trecea prin minte și pentru ce anume își cerea scuze – pentru

cuvintele lui sau pentru felul în care încercase să-şi rezolve furia prin mine.

Am întors puţin capul şi i-am vorbit. Nu-l puteam vedea, dar îi simţeam privirea arzând în spatele meu, la fel de aprigă ca şi sentimentele mele turbulente.

— Poate că ar trebui să te gândeşti de ce îţi ceri mereu scuze faţă de mine. *Şi să te schimbi.*

Am ieşit. În mod normal, la ora asta, m-aş fi întors în camera mea, dar eram prea încordată, prea zguduită de ceea ce se întâmplase în Cel Ceredi şi de furia lui Adrian. M-am hotărât să mă întorc în biblioteca secretă în care mă dusese Ana mai devreme. În urma lucrurilor care se întâmplaseră de când mă dusese acolo, mi se părea şi mai urgent să aflăm cum să o oprim pe Ravena.

Când am ajuns, Ana era deja acolo.

Stătea aplecată peste biroul plin de cărţi deschise şi o mulţime de notiţe. Lumânările erau aprinse şi arseseră aproape până la capăt.

Când am coborât scările, ea şi-a ridicat privirea şi i-am văzut cearcănele adânci.

— Ai dormit? am întrebat-o.

— Un pic! Dar cred că am găsit o vrajă pentru ceaţă.

— Arată-mi! am spus, apropiindu-mă de masă.

A întors cartea spre mine şi a bătut cu palma pe-o pagină frumos ilustrată. Cel care îşi făcuse timp să scrie aceste vrăji fusese şi un adevărat artist.

— Vraja asta e pentru reţinere. N-ar trebui să căutăm s-o alungăm mai degrabă?

— Dacă alungăm ceaţa, riscăm s-o trimitem în alt plan. Dacă o reţinem, cel puţin ştim unde se află.

— Avem nevoie şi de-un recipient pentru reţinere, am continuat.

— Cred că una dintre noi ar trebui să fie recipientul.

Nu o mai auzisem niciodată atât de sigură de ceva.

— Ana..., am dat să spun, nu tocmai convinsă.

— Ați spus că vă pregătiți de război. Ceața n-ar putea fi o armă?

Era adevărat că era o armă, dar era o armă pe care să fi vrut s-o folosim? Văzusem ororile pe care le adusese în satele mele. Pe de altă parte, oroarea războiului nu era diferită, iar eu aveam să le-o aduc multor oameni.

— Care dintre noi are s-o poarte?

— Ești regină. Tu ar trebui s-o porți, a răspuns fără vreo urmă de îndoială în glas.

Știam de ce nu-și dorea să dețină o asemenea putere. Nu voia să fie folosită ca armă – însă eu voiam.

— Ar fi o risipă. Nu pot avea acces la ea.

Nici măcar nu mai reușisem să mă schimb din noaptea în care fusesem transformată.

— Poți, a replicat Ana. Ai să reușești. Ai canalizat puterea în corpul tău o dată. O s-o poți face din nou.

Am oftat, dar nu puteam să neg nerăbdarea pe care o simțisem la cuvintele ei.

— De ce avem nevoie pentru a face vraja?

— Avem nevoie de un izvor de apă pe care să-l folosim drept canal și trebuie să rostim vraja la lumina primei luni pline. O să avem nevoie și de-o a treia vrăjitoare.

În timp ce Ana vorbea, am început să-mi amintesc câteva ritualuri pentru vrăji. O vrăjitoare cu adevărat talentată ar fi fost în stare să facă această vrajă de reținere în orice condiții, dar noi abia învățam, și era mai bine să respectăm regulile cât mai îndeaproape cu putință.

— O a treia vrăjitoare..., am repetat, iar gândurile mi s-au îndreptat spre Violeta, care era urmașa Evanorei, o altă vrăjitoare din Înaltul Consiliu.

Cea mai mare abilitate a ei fusese într-adevăr magia de legare. M-am întrebat dacă darul îi fusese transmis și domnișoarei mele de companie. Dacă da și dacă era și dispusă să ne ajute cu această vrajă, atunci poate că am fi avut o șansă să legăm magia Ravenei.

— Am pe cineva în minte.

Din câte știam, Violeta nu practica magia, însă moartea Evanorei o bântuia, iar genul acesta de traumă le reducea la tăcere pe vrăjitoarele din această epocă. Poate că îi era prea frică să încerce.

— Pe oricine ai alege, trebuie să fie gata până la luna plină, care este peste două zile, a spus Ana.

Două zile!

Asta nu ne dădea prea mult timp să ne pregătim sau chiar să învățăm, dar trebuia să încercăm.

M-am gândit la ceea ce se întâmplase mai devreme, cum țipase femeia aceea, implorând să-i salveze cineva soțul muribund, cum încercase să-i curețe sângele de pe față – ca și cum asta ar fi putut să-l readucă cumva la viață. Uram faptul că murise, uram și mai mult faptul că fusese readus din morți și mă îngrozea gândul că încă nu știam care sunt consecințele acțiunilor lui Solaris.

Reținerea cetii purpurii era primul pas pentru a contracara celelalte vrăji ale Ravenei, și am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost dacă am fi reușit și n-ar mai fi trebuit să ne facem griji în legătură cu unul dintre elementele puterii ei. Însă știam că e inevitabil să se întâmple ceva mult mai rău, deoarece Ravena avea *Cartea lui Dis*.

Ana și cu mine am continuat să planificăm, discutând despre unde ar fi urmat să facem vraja. Eu am sugerat mai întâi grota, dar nu se vedea luna din ea.

— Există un lac nu departe de Cel Ceredi, a spus Ana. Nu îngheață iarna pentru că este alimentat de-un izvor. Cred că ar putea fi ce trebuie, deși este aproape de-un sat.

— Nu-ți faci griji că o să fim întrerupte?

— Îmi fac griji că o să fim vânate.

Era o îngrijorare justificată, având în vedere ce se întâmplase în timpul ședinței de judecată. Nu reușiserăm să înăbușim isteria legată de vrăjitorie, iar Solaris nu făcuse decât s-o înrăutățească.

Urma să ne confruntăm cu o altă ardere? Dacă da, de data asta aveam să supraviețuiesc?

ŞAPTESPREZECE

Isolda

M-AM DEŞTEPTAT ÎN ODAIA MEA. DUPĂ CE PĂRĂSISEM biblioteca secretă noaptea trecută, avusesem intenţia fermă să mă întorc în camera lui Adrian, numai că acesta plecase. Fusesem atât de neliniştită de absenţa lui, încât mă dusesem să verific şi în dormitorul meu, gândind că poate se dusese acolo, anticipându-mi comportamentul, dar nu fusese de găsit.

Îmi făcusem griji, pentru că nu-i stătea în fire. Nu fugise niciodată de furia mea, deşi poate că fugise de ruşinea lui, care, trebuia s-o recunosc, era justificată. Îi înţelesesem frustrarea, chiar şi furia, şi, în mod normal, nu m-ar fi deranjat modul în care dorise să treacă peste ele. M-aş fi putut descurca şi cu asta, aş fi putut să i-o trag tare, dar privirea lui, felul în care mă ţinuse în braţe chiar şi după ce îi spusesem nu, astea mă speriaseră.

Drept urmare, somnul îmi fusese agitat. M-am trezit devreme, supărată, şi m-am îmbrăcat înainte de sosirea Violetei

și a Vesnei. Cele două păreau obosite și erau mult mai tăcute decât fuseseră ieri, căci distracția din timpul Ajunului Iernii fusese umbrită de învierea lui Efram. Deși nu-mi plăcea să le văd atât de abătute, am fost ușurată că păreau la fel de tulburate din cauza lui Solaris ca și mine.

— Ceai, regina mea? m-a întrebat Vesna.

Mi s-a întors stomacul pe dos la simplul gând al băuturii amare.

— Ce-ar fi să beți voi câte o ceașcă? le-am invitat.

Nimic nu-mi părea încă potrivit la gust.

Mi-au mulțumit și, pentru că eram deja îmbrăcată, ne-am așezat împreună în timp ce ele își sorbeau ceaiul.

— Ați reușit să sărbătoriți în continuare Ajunul Iernii?

— Nu prea a mai fost o sărbătoare după ce s-a întâmplat aseară, a răspuns Violeta.

După un moment de tăcere, Vesna m-a întrebat:

— Crezi că acel om este... chiar viu?

— Nu!

Mi-era teamă să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla – sau poate că se și întâmplase deja. Eram sigură că soția lui Efram își dăduse seama până acum că versiunea reînviată a soțului ei nu mai era același om.

— Omul acela... Solaris, a spus Violeta. Pare... blestemat.

— Cum așa? am întrebat-o.

— E... ca și cum și-ar fi vândut o parte din el în schimbul acelei mâini. Mâna aia este singura bucată din el care pare să aibă ceva magie, deși ezit s-o numesc așa.

Nu am avut nimic de obiectat la asta – era, de fapt, unul dintre motivele pentru care mă întrebasem deja dacă omul era cu adevărat o creație a lui Dis.

Am tăcut după aceea, fiecare pierdută în propriile gânduri, și, la scurt timp, Violeta și Vesna s-au ridicat ca să plece.

— Violeta, o clipă? am strigat-o chiar când a ajuns la uşă.

S-a oprit şi a făcut ochii mari, de parcă s-ar fi simţit cumva în pericol. Şi-a revenit repede însă şi a dat din cap.

— Bineînţeles, regina mea.

A schimbat o privire cu Vesna înainte de-a închide uşa, rămânând lângă ea ca şi cum s-ar fi pregătit să fugă.

— Stai jos, te rog! am spus şi i-am făcut semn către scaunul pe care stătuse mai devreme.

Şi-a descleştat mâinile, ştergându-le de şorţ înainte de-a se aşeza.

— Voiam să-ţi pun o întrebare, am început, simţindu-mă, în mod ciudat, la fel de neliniştită ca ea. Înainte de-a o face, vreau însă să ştii că nu vor exista consecinţe, indiferent ce ai să hotărăşti. Vreau doar să fii sinceră.

— Dacă este vorba despre comandantul Killian, pot să explic tot, a sărit ea, de parcă abia şi-ar fi putut stăpâni cuvintele.

Am rămas uluită.

— Poftim?

A urmat o tăcere stânjenitoare.

— Nu despre asta voiai să-mi vorbeşti? m-a întrebat, în timp ce o uşoară roşeaţă îi urca în obraji.

— Ba acum, da! Asta dacă vrei să-mi spui, am răspuns, şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

Se tot foia, frământându-şi degetele, iar într-un sfârşit a reuşit să spună:

— A fost doar un sărut. Nu am vrut să se întâmple aşa ceva. Nu o să se mai întâmple niciodată, promit!

— Sper să nu fie adevărat. Bineînţeles, cu excepţia cazului în care asta e ceea ce îţi doreşti.

Violeta părea surprinsă.

— Poftim?

— Îţi place Killian, Violeta?

A ezitat, înroșindu-se și mai tare.

— E un om tare bun! Și curajos!

Zâmbeam ridicol de larg și am chicotit simțind asta.

— Atunci, ar trebui neapărat să-l săruți mai mult de o dată.

— Nu ești... supărată?

— De ce aș fi supărată?

— Cred că am presupus doar că ai să fii, fiindcă ești... apropiată de comandantul Killian.

— Killian este prietenul meu. Este liber să sărute pe cine vrea, la fel ca tine.

Și-a lipit palmele de obraji.

— S-a întâmplat atât de repede!

— Sărutul?

— Nu... Sărutul a fost lung!

A făcut o pauză și apoi și-a ascuns fața.

— Doar că am ajuns acolo mai repede decât mă așteptam.

După o clipă, și-a lăsat mâinile în poală. Eu încă zâmbeam de timiditatea ei – un sentiment pe care nu-l cunoscusem niciodată. Era frumos de privit și îmi plăcea ideea de Killian și Violeta împreună.

— Comandantul Killian este un om bun! Va avea grijă de tine... dacă asta e ce dorești.

— Mulțumesc, regina mea! a răsuflat ea ușurată. Despre ce doreai să vorbești cu mine?

M-am adunat o clipă, părându-mi rău că trebuia să trecem la lucrurile astea, dar era important și urgent.

— Îți amintești când mi-ai spus că Evanora a fost străbunica ta?

— Da! a răspuns cu precauție, și am simțit imediat o urmă a fricii ei, o scânteie a traumei pe care o împărtășeam, ascunsă undeva în adâncul sufletului.

— Ai magie, Violeta?

— Ce vrei să spui?

— Dacă trebuie să întrebi, atunci probabil că știi. Am nevoie de ajutorul tău.

— Sunt doar o servitoare, a replicat – și deja simțeam cum ridică un zid între noi.

— Ana și cu mine vom încerca să izolăm ceața purpurie. E posibil ca aceasta să fie responsabilă și pentru ciuma sângelui. Dacă este așa, avem șansa să le stârpim pe amândouă, am explicat. Dar avem nevoie de o a treia vrăjitoare.

Violeta încetase să se mai frământe și-și ținea acum mâinile strânse în poală. Se părea că lucrul ăsta nu o agita la fel de mult ca sărutul lui Killian.

— Mă întrebi sau îmi dai o poruncă?

— N-am să-ți poruncesc să ne ajuți cu vraja. Participarea ta trebuie să fie sinceră, altfel vraja are să eșueze.

A rămas tăcută, gândindu-se la cuvintele mele, apoi a inspirat adânc.

— Și cum rămâne cu vânătorul de vrăjitoare?

— Nu trebuie să te temi de Solaris.

De fapt, nu mai credeam deloc că e un vânător de vrăjitoare. Fusese doar un șiretlic pentru a intra în grațiile curții lui Adrian.

— Magia are să continue să fie periculoasă atât timp cât o să fie apanajul femeilor. Nimeni nu vrea ca noi să fim puternice. Ne-au arătat asta o dată și ne vor arăta din nou.

Cuvintele ei m-au umplut de teamă și dezamăgire.

Spunea nu.

— Sper să te înșeli! a fost tot ce am putut zice.

Am tăcut, cercetându-ne una pe cealaltă, apoi Violeta s-a ridicat.

— Și Înaltul Consiliu a încercat întotdeauna să ajute oamenii. Asta i-a adus pieirea.

— Înaltul Consiliu a devenit obedient, am replicat. Asta a fost ce i-a adus de fapt pieirea.

Nu i-a plăcut comentariul meu. Nările i-au fremătat, apoi a tras aer în piept.

— O vrajă, a rostit. Am să vă ajut cu o vrajă.

— Mulțumesc, Violeta! am șoptit și apoi mi-am dres vocea. Ne vedem mai târziu! Nu avem mult timp pentru exersat.

A făcut o reverență, iar când a plecat, m-a cuprins o ușurare atât de puternică, încât am izbucnit în lacrimi.

Sorin și cu mine eram din nou în sala de antrenament, dar de data asta stăteam unul în fața celuilalt, cu picioarele încrucișate. Nu-l mai văzusem de la ultima noastră ședință și am simțit distanța dintre noi. Aș fi vrut să spun ceva, să-mi cer iertare pentru că mă amestecasem în relația lui cu Daroc, dar nu știam dacă ar fi vrut măcar să abordeze subiectul, așa că am rămas tăcută în timp ce mă învăța cum să mă transform în forma mea animală.

Descria cum se simțea el – cum se simțea de fiecare dată, de parcă i se rupea sternul și se sfâșia de sus până jos, cum coastele păreau să se rupă și să îi străpungă plămânii, iar când credea că nu mai poate respira, zbura – era liber.

M-am încruntat.

— Doare întotdeauna atât de tare?

Corpul mi s-a încordat involuntar când mi-am amintit cât de îngrozitor fusese. Cum parcă mi se rupeau oasele, se rearanjau, se alungeau. Cum îmi ieșiseră gheare din degete și colți din gură. Procesul fusese sângeros, groaznic, iar faptul că avea să continue să fie așa mă făcea să mă tem și mai mult de asta.

— Te obișnuiești, a răspuns Sorin.

— Totul pare mai degrabă o pedeapsă.

— Poți alege să o vezi ca pe o pedeapsă sau poți alege să o vezi ca pe un instrument. O armă.

I-aș fi râs în nas dacă mi-ar fi spus că e un cadou. O parte din mine era încă supărată pe Adrian pentru cât de entuziasmat se arătase după schimbarea mea, când eu fusesem atât de devastată și de speriată!

— Încă nu am văzut potențialul unei asemenea puteri, i-am răspuns.

— Încă nu ai trăit efectiv în pielea ta de animal, a replicat Sorin. Tot ce ai făcut a fost să te bosumfli ca și cum asta ar fi putut schimba ceea ce ai devenit.

— Poftim?

— Nu am să-mi măsor cuvintele! a spus Sorin. Iar tu nu ai să-ți atingi niciodată potențialul maxim dacă ai să continui să negi cine ești.

Cuvintele lui m-au făcut să intru în defensivă, iar un val de furie mi-a înroșit fața.

— Eu știu cine sunt, Sorin. Trebuie să-ți reamintesc?

— Sunt foarte conștient, Majestate, a rostit cu o voce glacială. Dar, în această cameră, tu ești eleva mea. Știi cât de penibil este să privești cum îți tot plângi schimbarea? Și să ți se dea luxul timpului ca s-o accepți?

— Te comporți de parcă ar fi trebuit să mă aștept să devin un monstru, am răspuns furioasă. Nu am cerut niciodată asta.

— Nici eu nu am vrut să fiu *așa*, a arătat spre el însuși, ridicând vocea. Nu am cerut să poftesc sânge, să trăiesc o eternitate sau să duc bătălii pentru cauze pe care le-am uitat de multă vreme, dar uneori nu avem de ales!

M-am uitat la el în tăcere. Întotdeauna bănuisem că asta simțea Sorin privind starea lui de vampir, dar nu-și confirmase niciodată sentimentele până acum.

— Sorin...

— La naiba! a murmurat, lăsându-și capul să cadă în mâini.

Nu am scos nicio vorbă; nu prea știam ce să spun sau să întreb. Când s-a uitat din nou la mine, avea ochii roșii și apoși și înghițea greu.

— Tu ai vrut să faci asta? Să te întorci în lumea asta?

— Nu... nu știu dacă am avut de ales, am răspuns, dar, de fapt, nu mă gândisem prea mult la asta.

Sorin a râs amar.

— Nici eu nu știam.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat încetișor, temându-mă că l-aș fi putut descuraja.

Nu a răspuns imediat, trecându-și o mână prin părul scurt.

— Nici măcar nu a fost ce s-a întâmplat. A fost cum.

Am așteptat, și într-un târziu a spus:

— Nici măcar nu știam că fusese schimbat.

I-a scăpat un hohot de plâns, apoi și-a închis ochii și și-a lăsat capul în palme.

M-am așezat în genunchi și l-am ținut în brațe în timp ce plângea.

— Nu trebuie să-mi spui, i-am șoptit, în timp ce tremura în îmbrățișarea mea.

— Nu! Trebuie să înțelegi.

Am așteptat din nou, iar când a reușit să vorbească, a inspirat adânc și a continuat:

— Nu știam că Daroc fusese schimbat, iar când a venit la mine, era excitat și m-a atins, m-a mângâiat și m-a lucrat până am atins extazul. Mi-a plăcut, mai voiam – *îl doream*. Nu fusesem pregătit pentru asta până atunci. Noi nu mai...

A făcut o pauză.

— Părea ce trebuie, și apoi n-a mai fost. Când m-a mușcat, am țipat și l-am împins. Mi-a smuls o bucată din carne. Am fugit, gol, în noapte, iar Daroc a alergat după mine. Țipetele mele le-au atras atenția celorlalți săteni. Intervenția lor i-a costat viața.

Mi-am ținut răsuflarea, în timp ce Sorin descria grozăvia.

— Când Daroc m-a ajuns din urmă, abia mai eram conștient. A hohotit deasupra mea, mi-a spus cât de rău îi pare și... nu m-a lăsat să mor.

Nu știam ce să spun, așa că am rămas tăcută.

— Nu vreau să-i port pică. Doar că nu am să uit niciodată.

— Cum ai putea?

Era o traumă, și se întâmplase când se aștepta cel mai puțin, când probabil că simțea emoții ce depășeau cu mult tot ceea ce simțise vreodată în viața lui. Măcar eu puteam să aleg când să fiu schimbată.

— Se urăște pentru asta, știi? a continuat Sorin. Și asta a influențat totul în relația noastră. Mă tratează ca pe cineva de care este responsabil, nu ca pe un amant.

I-am plâns, pe el și pe Daroc deopotrivă, deși nu credeam că vreunul dintre ei și-ar fi dorit asta. Atât de multe lucruri despre dinamica și personalitățile lor căpătau sens acum! Daroc – tăcut, stoic, furios, probabil că se învinovățea pentru tot. Sorin, fin, amuzant, plin de energie, încercând doar să-și ascundă durerea.

— De ce rămâi? De ce rămâneți, fiecare dintre voi?

— Nu e ca și cum nu l-aș iubi.

Au urmat câteva clipe de tăcere, timp în care m-am străduit să-mi amintesc cum ajunseserăm aici, de fapt.

A inspirat adânc.

— Nu am vrut să te împovărez cu problemele mele.

— Dar nu e o povară.

S-a făcut din nou liniște, iar după o clipă, Sorin s-a uitat la mine, schimbând subiectul – probabil că nu dorea să-i pun întrebări despre ceea ce-mi povestise.

— Îți amintești cum te-ai simțit atunci când ai fost schimbată?

Totul începuse bine. Nu mă deranjase febra sau sexul disperat cu Adrian. Uram însă tot ce urmase după aceea.

Am tresărit numai amintindu-mi.

— A fost dureros! Oribil!

— Înțeleg de ce ești îngrozită de schimbare, și nu pot să-ți promit că nu ai să te mai simți așa, dar până când nu vei ajunge să accepți cine ești acum, ceea ce ai devenit, niciun fel de antrenament nu are să te ajute.

Am fost surprinsă când m-a luat de mână.

— Ești o aufhocker, Isolda – și, monstru sau nu, ai potențialul de-a salva mult mai mulți dintre noi în această formă. Deci, ce vrei?

Epuizați emoțional, Sorin și cu mine am încheiat antrenamentul zilei, iar eu am plecat cu vorbele lui în minte. Dintre toate abilitățile lui Sorin, schimbarea părea să-i ofere un element de scăpare, deoarece trauma transformării sale în vampir depășea cu mult durerea modului în care descoperise că se putea transforma în șoim.

Cuvintele lui îmi insuflaseră de fapt dorința de a cunoaște cu adevărat monstrul care devenisem. Am intrat în bibliotecă și l-am găsit pe Lothian la o masă.

— Regina mea! Pot să te ajut? a întrebat, înclinându-se.

— Am nevoie de informații despre aufhockeri.

— Sigur! a răspuns Lothian, dând ocol mesei. Există... motive să credem că va avea loc un alt atac?

— Cred că există întotdeauna motive să ne așteptăm la un alt atac.

Nu puteam ignora nicidecum sentimentul de vinovăție care îmi răsucea stomacul la întrebarea lui. Era încă un motiv pentru care trebuia să ajung să-mi înțeleg potențialul atunci când mă schimbam.

— Ceea ce mă neliniștește la ei, a continuat Lothian în timp ce ne aventuram printre rafturi, este că iau diferite forme.

— Ce vrei să spui?

— Forma pe care au luat-o ca să atace Cel Ceredi a fost doar una din multe altele. Se știe că pot să apară ca spirite, bătrâni bolnavi – orice, cu adevărat, pentru a-și atrage prada.

Am înghițit în sec. Asta însemna că și eu posedam acea abilitate?

— Nu am știut niciodată asta.

— Mulți nu o știu, într-adevăr. Cred că e și din pricină că diferitele lor forme au primit alte nume.

— Dar care este adevărata lor formă?

— E neclar, a răspuns, oprindu-se să aleagă o carte de pe-un raft.

A verificat indexul și apoi mi-a înmânat-o.

— Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că forma lor originală era spirit, având în vedere că eu cred că se pot transforma în aproape orice.

Am luat cartea, strângând-o la piept.

— Mulțumesc, Lothian!

— Regina mea! Dacă ai nevoie de ceva, fă-mi semn!

L-am privit îndepărtându-se pe culoarul dintre rafturi și dispărând, apoi m-am așezat pe jos și am început să citesc. Cartea conținea informații despre mulți monștri, iar capitolul despre aufhockeri era scurt, dar detalia convingerea lui Lothian că adevărata lor formă era spiritul – despre care eu crezusem că e doar energie, dar, conform celor scrise aici, exista totuși o diferență.

Energia, era explicat, *este ceva ce trebuie valorificat. Spiritul, deși este o formă de energie, este sensibil. Are influență și se poate transforma singur*, ceea ce era cu atât mai neliniștitor având în vedere modul în care această carte detalia crearea lor. *Se crede că aufhockerii s-au format din bucăți de suflete umane.* Având în vedere aceste informații, nu am mai fost surprinsă de faptul că nu păreau să îmbrace o formă fixă.

De-a lungul timpului, aufhockerii par să fi ales o formă principală, cea mai frecventă fiind un câine mare, negru și sinistru – datorită capacității sale de a-și ataca prada cu succes. Câteodată monștri solitari, aceste creaturi se pot deplasa și în haite și se comportă mai degrabă ca vârcolacii. Își aleg o căpetenie pe baza unei demonstrații de forță și abilitate. Evită satele și au tendința de a-i ataca în special pe călătorii solitari.

Cel puțin în privința unui lucru avusesem dreptate: era ceva neobișnuit ca aufhockerii să atace mulțimile, deși nu mai părea să fie cazul.

Am închis cartea, având nevoie să procesez informațiile pe care le descoperisem, deși trebuia să recunosc că eram tot mai intrigată de noua mea abilitate și dornică să aflu dacă aș fi putut lua și alte forme. Dacă aufhockerii ar fi atacat din nou în forma lor amenințătoare și sinistră, aș fi putut oare să le provoc căpetenia ca să preiau controlul? I-aș fi putut conduce în luptă?

Acesta era potențialul. Aceasta era puterea.

Am plecat din bibliotecă agitată și nerăbdătoare să vorbesc despre descoperirile mele cu Adrian, deși încă nu-l văzusem pe ziua de azi. De obicei, îl zăream măcar trecând pe câte un hol, așa că am început să mă întreb dacă nu cumva părăsise castelul cu totul. Faptul că nu știam cu siguranță mă punea pe jar și, mai mult decât atât, impresia că mă evita îmi rănea sentimentele, iar asta mă supăra și mai tare.

Poate că cerceta moartea Ivkăi, am cugetat. Sau poate că plecase în căutarea celorlalți oameni ai lui Dracul, pe care cu toții îi credeam morți, loviți și ei de ciuma sângelui.

M-am trezit în aripa de est, traversând holul cu oglinzi în care îmi ucisesem tatăl. Nu știam de ce venisem aici; poate că îmi plăcea să-mi reamintesc durerea, pentru că nicio altă durere nu se compara cu asta. Îmi părea ireal chiar și acum, și

uneori mă prefăceam că nu se întâmplase nimic, iar tatăl meu încă locuia în Lara. Mă amăgeam că fusese sincer în fiece cuvânt pe care îl rostise vreodată: „Bijuteria mea, comoara mea, Issi a mea, tu valorezi cât toate stelele de pe cer."

Am intrat în turn și am urcat scări după scări, într-o spirală amețitoare până în vârful acoperișului. Imagini din trecutul meu au început să mi se deseneze în spatele ochilor și mi-am amintit de prima dată când făcusem acest drum cu Adrian – cu enorm de mult timp în urmă, pe când eram Yesenia.

— Nu sunt destule stele pe cerul vostru, spusesem, privind în sus în noapte.

Mă plimbasem noaptea prin grădină, iar el mă urmase, așa cum o făcea adesea – umbra mea, protectorul meu. Eram obișnuită cu întunericul adânc, cu nopțile în care singura strălucire venea de la stelele de deasupra, dar aici, acum, era atât de multă lumină – atât de mult foc!

Adrian își ridicase privirea, expunându-și arcuirea frumoasă a gâtului – și pe mine mă cuprinsese o dorință fără măsură să știu cum ar fi fost să-l sărut acolo și ce ar fi făcut el drept răspuns. I s-ar fi tăiat răsuflarea? M-ar fi strâns cu putere? Mi-ar fi dat capul pe spate ca să facă același lucru cu mine?

Înainte ca gândurile mele să o ia cu totul razna, privirea lui se întorsese către mine.

— Nu ești destul de sus, îmi spusese, apoi îmi întinsese mâna. Vino, am să-ți arăt!

Mă uitasem îndelung la mâna lui, ezitând. Era un gând ciudat, dar nu-l mai atinsesem niciodată. Îmi fusese prea frică, știind în adâncul sufletului că, după aceea, aș fi fost a lui pentru totdeauna. Dar cât de îngrozitor ar fi fost asta cu adevărat? Chiar dacă aș fi murit, cel puțin el ar fi avut o bucată din mine.

Îi luasem mâna, care era caldă și aspră. Îmi plăcuse zâmbetul pe care mi-l dăruise înainte de a mă conduce în întunericul castelului, unde abia se vedea intrarea servitorilor.

Înăuntru, fuseserăm învăluiți de beznă.

— Doar o clipă! spusese Adrian, iar mâna lui alunecase ușurel de pe a mea, în timp ce se îndepărta, și, pentru prima dată de când îl cunoșteam, îmi dădusem seama cât de silențios se mișca.

Fără el aproape, mi se făcuse frig, și-mi înfășurasem brațele mai strâns în jurul meu.

— Adrian? îi șoptisem numele, pentru că nu-l mai simțeam.

Tresărisem când o mână îmi atinsese talia.

— Ți-e frică de întuneric? mă întrebase.

Întorsesem capul, iar barba lui îmi zgâriase obrazul.

— Nu! îi răspunsesem – și era adevărat. Dar prefer lumina. Nimic nu se poate ascunde în lumină.

— Așadar, te temi de ceea ce s-ar putea ascunde în întuneric?

— Presupun.

— Ți-e frică de mine?

— Nu! îi răspunsesem prea repede. Ar trebui?

— Da! Dar nu din motivele la care te gândești!

— Și la ce mă gândesc?

Se aprinsese o lumină, și mă întorsesem complet cu fața la el. Eram aproape unul de altul, iar el își trecuse degetele pe obrazul meu, lăsând o dâră de căldură care-mi coborâse pe gât și apoi până jos, în măruntaie. Respirasem adânc, tremurând.

Îmi aruncase un mic zâmbet pieziș.

— Te temi de cum te fac să te simți.

Făcuse un pas și mai aproape – până când între noi nu mai rămăsese niciun spațiu, făcându-mă să-mi înclin capul pe spate pentru a-i urmări privirea.

Nu-i răspunsesem, ci îl întrebasem:

— Ce preferi? Întunericul sau lumina?

— Nici una, nici alta. Răul se scaldă în toate.

Cuvintele lui trimiseseră un firicel de neliniște prin mine, făcându-mă să tremur.

Adrian părea adesea lipsit cu totul de griji. În cele câteva luni de când îl cunoscusem, se apropiase de mine cu un zâmbet pe față și lumină în ochi, dar, din când în când, simțeam ceva mai întunecat dedesubt.

— Ar trebui să mergem! Vrei să vezi stelele.

Mă condusese pe coridor și-apoi în castel, iar eu mă trezisem zâmbind și chicotind în timp ce străbătuserăm coridoarele, evitându-i pe membrii curții și pe servitori, de parcă ar fi fost cu adevărat scandalos ceea ce făceam.

— Sunt multe scări, mă avertizase Adrian odată ajunși la turnul de est. Dacă obosești...

— Nu sunt ca femeile de la curtea ta, îi spusesem – și era adevărat.

Crescusem în Aroth, unde veneram pământul, săpând adânc cu mâinile în el ca să ne cultivăm hrana, vânând și punând capcane pentru animale și culegând fructe. Pentru acești oameni, eram sălbatică și neîmblânzită.

Dar când Adrian se uita la mine, mă simțeam... eu însămi.

Chicotise încet.

— Am notat, vrăjitoareo!

Pornisem prima, iar Adrian mă urmase. Ținuse pasul cu mine, iar eu mă întrebasem cât de repede ar fi urcat scările dacă nu l-aș fi încetinit.

— Nu are să ți se simtă lipsa la postul tău? îl întrebasem.

Știam că Adrian făcea parte din garda de elită a lui Dragoș. Aveau reputația de-a fi nemiloși, executând chiar și cele mai secrete ordine ale sale, inclusiv, se zvonea, asasinatul.

— Nu am un post! îmi spusese.

La un moment dat, ajunși la un coridor scurt, ne opriserăm din urcat. Adrian își fixase făclia într-un suport de pe perete înainte de-a mă conduce prin ușa care dădea spre acoperișul turnului castelului.

Avusese dreptate!

Când ieșiserăm afară, nici măcar nu fusese nevoie să întorc capul spre cer, pentru că eram deja înconjurați de stele. Se întindeau pe kilometri întregi, în grupuri de culori, strălucind atât de tare, încât abia dacă mai părea să existe întuneric pe cer.

Adrian făcuse câțiva pași înainte de-a se așeza, apoi se întinsese pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Ce faci? îl întrebasem.

— Cum altfel poți să privești stelele?

Încercasem să nu zâmbesc și mai zăbovisem în picioare câteva clipe înainte de-a mă așeza lângă el. Eram tăcuți și, deși încercasem să mă concentrez asupra cerului, îmi era greu cu Adrian întins lângă mine. O tensiune caldă creștea între noi, iar eu mă străduisem să nu-l ating. Dacă aș fi făcut-o, nu ar fi fost corect.

Nu mai aveam mult de trăit.

— Știu ce vrei! îi șoptisem.

— Ce vreau? mă întrebase.

Trăsesem adânc aer în piept, cu gândul să-i spun că nu se poate întâmpla nimic între noi – că s-ar fi terminat mult mai repede decât începuse. Nu luptasem niciodată împotriva viitorului, dar voiesem să lupt împotriva unui viitor alături de el, pentru că știusem că, odată ce am fi fost împreună, nu am fi făcut decât să distrugem lumea.

Totuși, când mă uitasem la el, niciun cuvânt nu-mi mai putuse ieși din gură și înțelesesem că era inevitabil. Mă sărutase încet.

Pentru Adrian, aceea fusese prima noastră noapte împreună, începutul a ceva sălbatic și pasional – promisiunea unui viitor pe care și l-ar fi putut construi departe de oroarea muncii sale ca gardă a lui Dragoș.

Pentru mine, fusese primul pas spre apropiata mea moarte.

Aproape 200 de ani mai târziu, mă adusese din nou aici, ca Isolda acum, pentru a fi martoră la focurile aprinse în toată Revekka.

„În noaptea în care Înaltul Consiliu a fost ucis, lumea arăta exact așa", îmi spusese. Atunci acele cuvinte nu mă tulburaseră aproape deloc. Acum se răsuceau prin mine, ca o mie de cuțite înfipte în piele.

Atunci crezusem că spera să trezească o anume parte din mine, dar eu nu făcusem decât să-i compătimesc dorința de răzbunare.

Acoperișul era înzăpezit și alunecos, iar aerul era atât de rece, încât mi s-a tăiat respirația când m-am apropiat de margine și am privit în jos spre Revekka. La fel ca și mai demult, focurile ardeau peste tot, dar nu mai erau ruguri izolate; acum înconjurau toate satele, cercuri mari de foc care speram să țină monștrii la distanță, deși nu reușiseră mare lucru în ceea ce-i privește pe aufhockerii care atacaseră Cel Ceredi.

Dar poate că eu aș fi putut să-i îndepărtez... dacă aș fi reușit să mă schimb.

Am închis ochii și mi-am desfăcut larg brațele, concentrându-mă pe partea din mine pe care nu o mai simțisem la fel din noaptea în care mă schimbasem. Era o încâlceală de spini, un amestec haotic de sentimente pe care nu reușisem să le privesc încă în față, dar pe care trebuia să le descâlcesc – și știam că, în centrul tuturor, sălășluia furia.

Mânia că nu am avusesem niciun control.

Începuse din momentul în care respirasem pentru prima dată, iar mama mea murise, și nu făcuse decât să continue atunci când Adrian intrase în viața mea. Încă de la început, nu avusesem nicio putere asupra corpului meu, care îi răspundea ca și cum l-ar fi cunoscut, dar, odată ce ajunsesem să-l iubesc, crezusem doar că urma să fiu același soi de monstru ca și el.

Eram furioasă că odată fusesem capabilă să prevăd viitorul, iar acum abia dacă reușeam să navighez prin prezent fără să ies plină de sânge, vătămată și învinețită.

Am simțit cum rezistența mea cedează și, când am început să mă relaxez, un braț a venit să-mi înconjoare talia. Mi-am pierdut puțin echilibrul și mi-am lipit spatele de pieptul lui Adrian. Și-a petrecut celălalt braț peste corpul meu și m-a ținut strâns, cu fața lipită în scobitura gâtului meu.

A fost felul lui de a-și cere iertare, și m-am bucurat de el.

Am rămas așa o vreme, tăcuți și liniștiți. M-am mișcat prima, întorcându-mă în brațele lui Adrian ca să stau cu fața întoarsă la el.

— Am ceva să-ți arăt!

— Sper să fie o surpriză plăcută! mi-a spus, zâmbind.

— Nu ți-am promis o surpriză. Sau că are să fie plăcută.

— O cam faci pe pesimista, nu?

Am zâmbit și eu și l-am condus înăuntru, deși nu m-am putut abține să nu mă simt ușor emoționată la ideea de a-i arăta biblioteca plină de cărți de vrăji. Știam că în principiu Adrian nu se opunea magiei – dar asta fusese valabil înainte ca eu și Ana să venim cu un plan pentru a izola ceața purpurie.

— Ești îngrijorată, a remarcat în timp ce ne întorceam prin holul odinioară plin de oglinzi.

— Îmi citești gândurile?

— Ar trebui s-o fac?

— Nu-mi place camera asta! am spus, ceea ce era adevărat, deşi, în clipa aceea, nu ea era motivul neliniştii mele.

Adrian nu a răspuns nimic, însă m-a strâns mai tare de mână.

Nu mi-a pus nicio întrebare când l-am condus la fostul sanctuar, când am întins mâna spre o torţă de pe perete, nici când m-am urcat pe altar şi m-am strecurat prin pasajul îngust în care se ascundea uşa spre bibliotecă.

Nu l-am pregătit defel în timp ce deschideam drumul în întuneric. Simţeam doar că ameţesc coborând scările prăfuite.

Adrian mi-a pus o mână pe umăr, iar pe cealaltă pe talie.

— Aşteaptă puţin! mi-a spus, iar respiraţia lui mi-a gâdilat urechea, apoi a chicotit. Trage aer în piept, Vrăbiuţo!

Am expirat încet, cu grijă, iar când am inspirat, am simţit parfumul lui Adrian. A rămas aproape de mine, iar prezenţa lui era un lucru tangibil, care mă făcea să mă simt în siguranţă în timp ce continuam să coborâm scările spre mica bibliotecă.

M-am întors să-l privesc în faţă, dar am găsit o expresie placidă, nicidecum surpriza pe care mi-o imaginasem.

— Mă întrebam când aveai să descoperi locul ăsta.

Am clipit, şocată.

— Ştiai de existenţa lui?

A schiţat un zâmbet.

— Desigur!

— Şi de ce nu mi-ai spus? am dat în clocot.

— Pentru că nu erai pregătită.

— Asta ai decis-o tu?

— Mi-ai spus vreodată că ai fi interesată de magie? a replicat. Am auzit doar că nu mai ai niciuna şi cât de teamă îţi este că n-am să te mai iubesc fără ea.

L-am privit mânioasă.

— Asta să însemne că te-ai deschis la ideea de-a învăța magia?

— Nu avem de ales, am spus, încă enervată. Poți lupta cu magia?

— Știi răspunsul, mi-a răspuns deloc amuzat. Cum ai găsit locul?

— Ana m-a adus aici.

Nu părea surprins nici de asta.

— Știai că practică magia?

— N-aș putea spune... că nu știam. Dar nu i-am dat niciodată de înțeles că aș fi la curent.

— Cu ce altceva mai ești la curent și ar trebui să fiu și eu?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Aș putea spune același lucru despre tine. Nu ai aflat toate astea și le-ai ținut totuși secrete?

— Îți spun acum, i-am întors vorba. Așa cum am avut de gând tot timpul.

— Aș putea spune același lucru.

Ne-am privit unul pe altul într-o tăcere încordată.

— Nu i-ai spus niciodată Anei că știi de acest loc?

— Nu! Dar ea este vigilentă.

Mi s-a părut straniu că nu spusese mai degrabă „ciudată".

— Ai încredere în ea? l-am întrebat.

— Într-o oarecare măsură.

— Și care e măsura asta?

— Ana are propriile planuri, a răspuns Adrian, care nu se potrivesc întotdeauna cu ale mele.

— Îți faci griji că ar putea lucra cu Ravena?

Gândul îmi trecuse prin minte imediat după atacul Ravenei, dar numai pentru că fusesem surprinsă de magia Anei. De atunci, ajunsesem să-mi dau seama că era doar ciudată. În plus,

fusese categorică în privința faptului că nu voia să fie folosită ca armă, iar orice alianță cu Ravena ar fi făcut din ea exact asta.

— Nu, chiar dacă ne-ar fi trădat înainte, loialitatea ei s-ar fi schimbat după moartea Islei.

— Și asta nu te preocupă?

— Nu atâta timp cât îmi este utilă.

Din nou cuvântul ăla – „utilă".

— Nu-ți place răspunsul meu, m-a iscodit.

— Nu pot ierta ușor trădarea, indiferent cât de util îmi pare cineva.

Adrian a chicotit și a făcut un pas mai aproape, iar mâinile lui mi-au cuprins fața.

— Dacă asta te ajută să-ți îndeplinești cea mai mare dorință, atunci o să înveți, a spus el și s-a aplecat să-mi sărute fruntea.

Fața mi-a luat foc când buzele lui mi-au atins pielea, iar când s-a îndepărtat, m-am uitat lung în ochii lui.

— Ți s-a îndeplinit cea mai mare dorință ?

— Da! mi-a răspuns, plimbându-și blând un deget peste buzele mele.

— Atunci, acum ce cauți? am șoptit.

— Orice lucru care ne face mai puternici.

Adrian m-a sărutat. M-am deschis pentru el, iar limba lui a continuat să mi se zbenguie prin gură în timp ce el se apleca asupra mea, ridicându-mă pe birou. Am ajuns la mâinile lui, grăbite să-mi mototolească fusta, și le-am oprit.

— Mai am multe să-ți spun.

— Despre cum ți-ar plăcea să ți-o trag? m-a întrebat, sărutându-mă de-a lungul gâtului.

L-am lăsat, în timp ce capul îmi cădea moale într-o parte.

— Nu! am șoptit.

— Atunci, nu vreau să aud!

— Cred că ai să vrei să auzi asta!

În cele din urmă, a făcut totuși o pauză și s-a îndepărtat, privindu-mă în ochi.

— Ana și cu mine o să facem o vrajă de izolare pentru ceața purpurie, am spus. Avem doar puțin timp să ne pregătim. Trebuie s-o aruncăm mâine-seară.

M-a cercetat o clipă.

— Explică-mi!

I-am povestit cum ajunseserăm Ana și cu mine la planul ăsta și cum trebuia să aruncăm vraja sub clar de lună și în apă. I-am mai spus și despre teoria lui Lothian și Zann cu privire la ceață și cum s-ar fi putut transforma în ciuma sângelui, lucru pe care, deloc surprinzător, părea să-l știe deja.

— Unde veți rosti vraja?

Am băgat de seamă cum vorbea – ca și cum ar fi fost deja de acord.

— Ana spune că există pe-aici un lac alimentat de un izvor.

— Galat, a spus el, făcând o pauză, ca și cum și-ar fi reamintit ceva. Odinioară îi spuneam Lacul Verde din cauza culorii sale. Se află în apropiere de Gal.

— Crezi că e sigur? l-am întrebat.

— Lacul sau planul vostru?

— Bănuiesc... că întreb despre amândouă.

Mi-a înclinat capul pe spate.

— N-am să te las să mergi la Galat fără escortă.

— Nici nu mă gândeam să plec fără tine, i-am răspuns.

Părea ușurat, așa că am bănuit că anticipase o ceartă, dar nu voiam să fac asta fără Adrian în preajmă, chiar dacă le-aș fi avut alături pe Ana și pe Violeta.

— În ceea ce privește planul tău, există ceva consecințe dacă merge prost?

— Nu are cum să meargă prost. Poate eșua cel mult – mai ales dacă toate trei nu am fi avut suficientă putere pentru a

chema magia Ravenei la noi. Dar... dacă merge bine, atunci este posibil să am abilitatea de-a controla ceața și poate și ciuma sângelui.

Totuși, era greu de spus cum urma să funcționeze magia odată ce avea să fie captată.

În ciuda acestui fapt, gândul mă încânta, mai ales având în vedere cuvintele lui Adrian din seara precedentă: „Nu mai este nimeni altcineva aici care să te protejeze."

Dacă aveam magia Ravenei și învățam cum să mă schimb cu un gând doar, nu aș mai fi avut nevoie de protecție niciodată. Îmi doream cu disperare.

Adrian a tăcut o clipă, apoi și-a trecut degetul mare peste obrazul meu, apăsându-se și lipindu-se de mine, încă prins între coapsele mele.

— Și eu vreau asta pentru tine, mi-a spus.

I-am întâlnit privirea și, înainte de a-l putea lua la rost pentru că îmi ascultase gândurile, gura i s-a lipit din nou de-a mea.

De data asta, nu l-am mai oprit.

OPTSPREZECE

Isolda

Nu-mi puteam aminti ca Yesenia să fi fost vreodată nesigură în legătură cu o vrajă, totuşi aşa mă simţeam acum, deşi făcusem nenumărate pregătiri în ultimele două zile. Meditasem, atrăsesem energie caldă în corpurile noastre rostind incantaţii şi potrivindu-ne cuvintele şi cadenţa ca pe-un cântec bine repetat. Cu cât exersam mai mult, cu atât Violeta şi Ana deveneau mai pline de speranţă şi mai încrezătoare.

Din punct de vedere tehnic, eram pregătite, dar, cu cât ne apropiam mai mult de lăsarea serii, cu atât simţeam mai puternic că ceva nu este în regulă. Nu mi-am împărtăşit sentimentele, pentru că n-aş fi putut să explic de ce mă simţeam aşa. Poate că era doar anxietate, dar spaima din mine nu făcea decât să se adâncească pe măsură ce soarele începea să apună.

Tocmai începusem să-mi leg cizmele când Adrian a intrat în camera mea.

Era îmbrăcat în negru, cu un palton țesut cu aur, și își legase părul la ceafă. În lumina caldă din încăpere, unghiurile feței sale păreau aspre. Expresia lui serioasă nu făcea decât să mă tulbure și mai mult.

Poate că eram doar prea disperată ca totul să meargă cum trebuie.

Adrian a îngenuncheat și s-a apucat să-mi lege cizmele, lucrând cu degetele repede și precis.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Înnebunită, am gândit.

— Și dacă nu merge?

— Atunci, o să încercăm altceva, mi-a spus, reluându-mi vorbele, deși nu mai eram sigură că e atât de simplu.

Chiar dacă am fi reușit cu vraja noastră, oare Ravena n-ar fi ripostat?

— Și dacă nu o putem opri? am întrebat.

Probabil că Ravena avea oasele vrăjitoarelor din consiliul meu, și știam că urma să le folosească pentru magia lor, ca să sporească puterea armatei sale, o armată care putea fi literalmente orice – o altă ceață, un monstru, o altă boală sau ceva ce nu mai văzusem vreodată.

— Dacă nu crezi că ar trebui să facem asta...

— Nu mă îndoiesc de vrajă, am răspuns repede.

S-a încruntat.

— Atunci ce este?

M-am uitat lung la el, încercând să mă gândesc la cuvintele potrivite pentru a-i explica lămurit ce simțeam, dar nu am reușit.

— Nu știu! am șoptit.

Degetele lui Adrian s-au încurcat în părul meu și și-a rezemat capul de-al meu.

— O să fie bine!

Buzele noastre s-au întâlnit; a fost o simplă atingere întâi, o mângâiere ușoară. A doua oară a fost mai puternică, a treia oară mai profundă. O căldură familiară și fluidă mi s-a adunat între picioare și, oricât de mult aș fi vrut să le apropii, Adrian le-a ținut despărțite, cu corpul lui îngropat între ele în timp ce mă săruta. Am tras de cămașa lui în timp ce el își îngropa fața între sânii mei, sărutându-mă și frământându-mă prin bluză. Atunci m-am ridicat brusc în picioare și mi-am încleștat degetele în părul lui, în timp ce el își lipea gura de căldura mea – și am oftat când a început să-mi sugă clitorisul umflat prin țesătura rochiei.

Adrian și-a ridicat privirea către mine din locul în care îngenunchease pe podea, și am știut atunci că eram amândoi dezlănțuiți. O puteam vedea în ochii lui – arăta așa cum mă simțeam și eu, însă eu mai păstrasem o brumă de luciditate care mă făcea să mă îngrijorez de disperarea asta. Era ca și cum nu ar fi urmat să mai avem un alt moment ca acesta în viața noastră.

Adrian m-a strâns și mai tare și m-a sărutat pe pântece, apoi pe șold, apoi pe interiorul coapsei. Am rămas cu mâinile pe capul lui, pregătindu-mă să mă arunc într-o scurtă nebunie absolută, când s-a auzit o bătaie la ușă.

Am încremenit – și chiar și Adrian, care de obicei nu era deranjat de prezența cuiva, a înlemnit.

— Regina mea! a strigat Violeta de cealaltă parte a ușii. Pot să intru?

Adrian și cu mine ne-am privit unul pe altul preț de-o clipă înainte ca el să se ridice în picioare, să mă sărute pe frunte și să se întoarcă cu spatele la ușă.

Mi-am dres vocea și am răspuns:

— Da, Violeta!

Când a intrat în cameră şi i-am văzut expresia, am ştiut că şi ea era la fel de neliniştită.

A făcut o reverenţă.

— Îmi pare rău că vă întrerup!

— Să nu-ţi pară rău! i-am răspuns.

Adrian a tuşit uşor. L-am privit pieziş, dar nu se uita la noi. Se mutase la fereastră şi îşi fixase privirea la amurgul care se stingea.

— Eu... voiam să-ţi dau ceva.

A traversat camera şi mi-a întins mâna. În palma ei se afla un colier. Pandantivul îmi amintea de un felinar, atât prin forma conturului în filigran, cât şi prin piatra mare şi roşie pe care o încadra.

— A fost al Evanorei, mi-a spus. Am citit că, dacă ai ceva, un lucru pe care să te concentrezi, este mai uşor să chemi puterea la tine. M-am gândit că poate te-ar putea ajuta în seara asta.

— Violeta, eu...

— Te rog, ia-l! a insistat, apropiindu-şi mâna de mine. Evanora ar fi vrut să-l ai.

Nu eram chiar sigură de asta, dar părea atât de sinceră, încât am acceptat colierul.

Speram că aş fi putut simţi o parte din Evanora încă ataşată bijuteriei, dar nu era nimic familiar în ea, cu excepţia energiei Violetei. Mi-am strâns degetele în jurul pandantivului şi, fără veste, am strâns-o pe tânără în braţe.

— Mulţumesc! i-am şoptit.

Când m-a îmbrăţişat la rândul ei, a fost aproape ca şi cum aş fi îmbrăţişat-o pe Evanora însăşi.

Adrian, Violeta şi cu mine am ieşit în curte, unde Ana, Sorin şi Daroc ne aşteptau deja cu caii pregătiţi. Ana părea solemnă

și pierdută în propriile gânduri, deși era posibil să se fi străduit doar să se încălzească. Temperatura scăzuse semnificativ de dimineață și, chiar și îmbrăcată în lână groasă, tot tremuram.

— O să ningă! a remarcat Violeta, care stătea lângă mine.

Când m-am uitat la ea, avea capul întors spre cerul senin, pe care nu se vedea niciun nor de furtună; totuși, nu m-am îndoit nicio clipă de previziunea ei.

— Să sperăm că vom fi înapoi acasă până atunci! am spus. Aș prefera să nu fim prinse în vreo furtună, și mai avem și nevoie de lumina lunii pentru vrajă.

O rafală de vânt înghețat a șuierat în jurul nostru. Mi-am strâns mai tare mantia, temându-mă de ceea ce avea să urmeze odată ajunși la Lacul Galat. Vraja ne cerea să intrăm în apă, și, din această cauză, plănuiserăm să ne dezbrăcăm pentru a nu fi nevoite să facem drumul de întoarcere în hainele ude.

Mi-am îndreptat atenția către restul trupei noastre. Daroc și Sorin stăteau unul lângă altul, dar și ei păreau îndepărtați, atât de noi, cât și unul de celălalt. M-am întrebat dacă Sorin încercase să abordeze vreuna dintre problemele despre care vorbise cu mine. Dacă da, nu aveam nicio îndoială că amândoi sufereau.

— Nu pare să te deranjeze frigul ca pe noi ceilalți, Daroc, am spus.

— E din cauză că e deja atât de rece, a spus Sorin și, deși știam că glumește, maxilarul lui Daroc s-a strâns la acest comentariu.

Când Sorin a observat, zâmbetul i s-a șters și s-a așternut o tăcere stânjenitoare.

— Gata? a întrebat Adrian, iar eu m-am uitat la Ana și la Violeta, care au dat din cap.

Tocmai când ne pregăteam să încălecăm, un cal a intrat în galop pe porți, purtându-l pe Killian. Avea răsuflarea tăiată și ochii mari și rătăciți.

— Rege Adrian, trebuie să vii cu mine! a spus. Omul pe care Solaris l-a înviat acum două zile... și-a ucis familia.

Am simțit că amorțesc, fără vreo legătură cu frigul.

— Familia? am întrebat.

Killian a dat din cap, golit de expresie. Orice văzuse... nu avea să mai fie același om vreodată.

— Soția și cei doi copii.

Am simțit fierea urcându-mi în fundul gâtlejului.

— Știm unde se află acum? a întrebat Adrian.

Trăsăturile lui Killian s-au înăsprit când a spus:

— Nu! O echipă întreagă caută bucățile de corpuri în Pădurea-fără-de-stele.

— La naiba! a mormăit Adrian în barbă, iar când m-am uitat la el, avea maxilarul încleștat.

— Du-te! i-am spus. O să ne descurcăm.

— Nu poți să mergi singură, a replicat furios.

— Am să merg eu cu regina, a spus repede Sorin – și m-am întrebat dacă se oferise doar pentru a evita oroarea pe care Efram o lăsase în urma sa. Voi avea grijă să fie în siguranță! Să fie cu toții în siguranță!

Adrian a tăcut preț de-o clipă, apoi un cor de țipete s-a auzit în noapte. Mi s-a răcit sângele în vine.

— Du-te! i-am poruncit.

Adrian s-a întins spre mine și m-a sărutat apăsat, înainte ca el și Daroc să încalece și să iasă în galop din curte, cu Killian în frunte.

După plecarea lor, s-a așternut tăcerea. Țipetele care mă înghețaseră până la os încetaseră, iar acum singurul sunet era vântul care urla. Am privit în urma lor până când i-a înghițit întunericul, apoi m-am întors și am încălecat pe Reverie.

— Haideți, să mergem! am spus, fără alte vorbe.

Mi-era teamă să mă gândesc prea mult la ceea ce urmau să înfrunte Adrian, Killian și Daroc. Dacă aș fi făcut-o, n-aș mai fi fost în stare să merg la lac. Era ceva care avea să-i bântuie pentru totdeauna, și speram că asta însemna și că Solaris urma să fie spânzurat.

— Violeta, vino cu mine!

Sorin și Ana au încălecat pe calul lui pe nume Meri, și am părăsit Palatul Roșu, îndreptându-ne spre est, urmând o potecă acoperită de zăpadă care strălucea în lumina lunii. Sorin era în față și, deși mersesem pe aici cu Adrian cu doar două zile în urmă, drumul părea mult diferit în timpul nopții. Poate că era totuși doar din pricina frigului. Strânsoarea ucigătoare a Violetei în jurul taliei mele nu mă ajuta prea mult.

— Ai mai călărit vreodată un cal? am întrebat-o, sperând că-și va slăbi strânsoarea, căci era singurul lucru la care mă puteam concentra.

— Nu! mi-a răspuns, scrâșnind din dinți.

La un moment dat, am coborât într-o vale împădurită care oprea vântul mușcător, și, pentru prima dată de la începutul drumului, am simțit că nu mai trebuie să mă lupt cu frigul și m-am relaxat, deși mă dureau degetele când le-am descleștat de pe frâiele lui Reverie. Mi-aș fi dorit ca Violeta să fi simțit același lucru, dar și-a menținut totuși strânsoarea până când ne-am oprit la vederea lacului Galat.

Nu era o suprafață de apă mare, ceea ce îl făcea ideal pentru scopurile noastre, și, cu toate că era înconjurat de copaci, niciunul nu acoperea lacul, astfel încât puteam vedea luna reflectată în unde.

— Îmi plăcea locul ăsta! a rostit Sorin.

— Îți plăcea?

— Înotam aici, eu, Daroc, Adrian, prietenii noştri, a explicat, cu o notă de nostalgie în glas. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Am încercat să-mi imaginez pentru o clipă acea lume, dar nu avea rost, pentru că nu mai exista.

— Violeta, poţi să descaleci, i-am spus, având nevoie ca ea să coboare de pe cal ca s-o pot face şi eu.

Cu un oarecare efort, a reuşit să-şi pună picioarele pe pământ, iar eu am urmat-o.

Apoi ne-am apropiat de lac, uitându-ne în apa liniştită. În spatele nostru, s-a aprins o lumină, aşa că m-am întors, descoperind că Sorin aprinsese o torţă pe care reuşise să o înfigă în pământ.

— Ca să încălzească puţin, a spus când ne-a văzut privind lung. Eu voi fi între copaci, urmărindu-vă... Nu urmărindu-vă pe voi... Stând de pază, vreau să spun.

Am încercat să nu zâmbesc.

— E în regulă, Sorin! Ştim că-ţi plac bărbaţii.

Şi-a frecat ceafa şi apoi s-a schimbat, zburând în întuneric.

Ana, Violeta şi cu mine ne-am ales fiecare câte o parte şi am început să ne scoatem hainele. În spatele meu, torţa lui Sorin strălucea încă, dar n-am mai simţit nimic din căldura ei după ce mi-am dat jos mantia. Frigul era brutal, şi, pe măsură ce expuneam nopţii încă o bucată din mine, simţeam şi mai multă teamă în faţa ritualului care urma să aibă loc.

După ce ne-am dezbrăcat, am intrat în apă, călcând pe pietrele ascuţite şi alunecând pe nisipul vâscos, pentru ca apoi să ne scufundăm până la brâu. M-am uitat la Ana, care nu părea să fie deranjată de frig. Avea braţele pe lângă corp, iar părul îi cădea pe umeri, acoperindu-i sânii. Violeta stătea cocoşată, cu braţele încrucişate pe piept.

— Gata? a întrebat Ana.

Nu eram sigură, dar am dat din cap.

Ana a închis ochii, iar eu am imitat-o, lăsându-mi brațele să se odihnească pe apă, cu palmele în sus. Am inspirat adânc și-apoi am expirat încet, relaxându-mi fiecare parte a corpului. Mă simțeam grea și ca și cum aș fi prins rădăcini. Nu mă concentram pe nimic în afară de mine și de apa care îmi atingea pielea. Am fost surprinsă de cât de repede și de ușor ajunsesem să cad la pace cu mine, având în vedere cât de înspăimântată mă simțisem până în acel moment, dar acea pace a fost rapid spulberată de un mârâit familiar și feroce.

Un aufhocker se afla în apropiere.

— Sorin? l-am strigat, cu ochii încă închiși, încercând cu disperare să mă agăț de calmul care îmi intrase în corp, dar deja simțeam că vibrez, cu un strop de adrenalină dându-mi ghes.

— Am totul sub control! a strigat el, deși un alt mârâit i s-a alăturat primului, iar sunetele de luptă ale lui Sorin au umplut aerul.

Am strâns mai tare ochii și am încercat să mă concentrez. Când Ana a început incantația, Violeta și cu mine ne-am alăturat, iar lumea a părut să se îndepărteze. Vorbeam într-o limbă de care sufletul meu își aducea aminte. Simțeam cuvintele mișcându-mi-se pe sub piele și răsucindu-mi-se în măruntaie. Am simțit cum magia mea revenea la viață – un flux de energie care m-a sfâșiat.

Am început să plâng, să tremur, să țip.

Apoi am fost lovită puternic în cap și am căzut în apă, ceea ce a fost la fel de șocant ca și lovitura. Am fost trasă de păr afară din valuri, doar pentru a auzi țipetele Violetei și ale Anei.

M-am zbătut după aer în timp ce doi bărbați mă apucau de brațe.

— Scoateți-o de-acolo! a poruncit o voce aspră de bărbat.

Am fost târâtă afară din apă, cu coastele zdrobindu-se de stâncile ascuțite.

— Vrăjitoare nenorocită! a scuipat o altă voce oribilă.

Când am simțit pământul sub mine, cei care mă atacaseră mi-au dat drumul la mâini și au început să mă lovească. Prima a fost o lovitură în burtă. Mi-a tăiat respirația și mi-a provocat greață, iar în timp ce mă rostogoleam pentru a mă proteja, gâfâind cu disperare după aer, o alta mi-a aterizat pe spate, doborându-mă la pământ. După aceea, a urmat o ploaie de lovituri peste tot. Am simțit gustul sângelui și apoi nimic.

Dar nu asta m-a speriat cel mai mult, ci pacea care m-a cuprins brusc. O mai simțisem, când oamenii lui Dragoș dăduseră foc la iasca de sub picioarele mele. Corpul mi s-a relaxat, scufundându-se în pământ. Nu mai simțeam durerea. Nici măcar nu mai aveam nevoie să respir.

M-am rostogolit pe o parte și, în timp ce-o făceam, am văzut-o pe Ana la câțiva metri distanță, cu fața plină de lovituri strălucind în lumina torței.

Dintr-odată, m-am trezit în alte vremuri, alergând chiar prin aceste păduri, simțind pământul denivelat sub picioare și crengile copacilor lovindu-mi pielea. Respiram cu greutate, iar plămânii îmi ardeau.

— Ana!

Numele ei mi-a ieșit din gură ca un strigăt înecat. Speram că avea s-o facă să se oprească, dar ea părea să alerge și mai repede.

— Ana! am implorat-o, gâfâind. Ana, te rog!

S-a împiedicat, a căzut și a rămas pe loc, cu trupul zguduit de plâns. Am căzut în genunchi și am strâns-o în brațe.

Habar nu aveam ce se întâmplase. Știam doar că fusese oribil, pentru că o surprinsesem fugind din castel, bătută și

rănită. Nu știam cât timp stătuserăm acolo, dar în cele din urmă s-a ridicat în capul oaselor, cu fața atât de umflată, încât mi-i nu credeam că mă poate vedea. Avea o tăietură pe obraz, nasul îi era spart, iar buza îi era despicată.

— Ana! am spus, cu vederea înceţoşată de lacrimi.

Am vrut să-i ating fața, dar știam că ar durea-o, așa că m-am întins după mâinile ei. Erau învinețite, cu unghiile rupte.

— Ce s-a întâmplat?

A încercat să vorbească, dar, de fiecare dată când deschidea gura, un plâns violent îi izbucnea din gâtlej. Am așteptat, în timp ce se rotea în acest cerc vicios, și, cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai tare aș fi vrut să-mi smulg inima din piept, doar ca să nu mai simt durerea care o sfâșia.

— Regele Dragoș are o casă de plăceri în temnița Palatului Roșu, mi-a explicat. Spune că este pentru seniorii săi, că vor avea performanțe mai bune dacă au un loc unde să-și verse sămânța.

Vorbea cu dinții însângerați încleștați, abia stăpânindu-și dezgustul.

— Seniorii sunt liberi să plece oricând, atâta timp cât aduc un băiat sau o fată nouă în fiecare lună. Au răpit sute de persoane, iar eu am ajutat doar câteva să scape, dar în seara asta, în timp ce încercam să eliberez o fată, am fost prinsă.

Vocea i s-a frânt și s-a cutremurat, cu lacrimile curgându-i pe față. Și-a desprins mâinile de-ale mele și a început să-și șteargă fața, dar am oprit-o.

Asta a făcut-o facă să plângă și mai tare.

— M-au violat, a șoptit, apoi a vorbit din nou printre dinți, tremurând de ură. Toți seniorii.

Lacrimile mi s-au vărsat pe obraji. Nu aveam cuvinte.

Nu exista nicio consolare pentru asta – nici măcar în răzbunare – pentru că trauma era un coşmar care se agăţa de victimele sale cu o mână de fier.

— Apoi au omorât-o, a spus, tânguindu-se. Au ucis-o din cauza mea.

S-a prăbuşit în braţele mele, iar eu am ţinut-o strâns şi am plâns cu ea până când în niciuna dintre noi nu a mai rămas altceva decât mânie.

NOUĂSPREZECE

Isolda

M-AM TREZIT PLÂNGÂND.

La început a fost din cauza amintirii mele cu Ana, apoi am plâns pentru mine.

Adrian s-a întins lângă mine, iar eu m-am întors spre el, îngropându-mi fața la pieptul lui, plângând și mai tare. M-a ținut ușor în brațe și mi-a șoptit cuvinte de dragoste în timp ce îmi săruta părul.

Mi-a luat ceva timp ca să vorbesc, să formez cuvinte dincolo de hohotele de plâns care îmi răvășeau trupul, și m-am agățat și mai tare de Adrian, ca și cum mă temeam că cineva urma să mă smulgă de lângă el.

Nu știu cât am plâns, dar ceea ce mi-a adus cuvintele pe buze a fost constatarea că încă mai purtam colierul Violetei.

— Ce face Ana?...Violeta?

Adrian mi-a răspuns cu o voce liniștită, caldă și îndurerată.

— Ana este vindecată, dar nu s-a trezit încă.

— Și Violeta?

Tăcea. M-am mișcat ca să-i întâlnesc privirea.

— Adrian!

Îmi tremura vocea.

— Cum e Violeta?

Era mult mai palid decât de obicei și a înghițit în sec înainte de-a vorbi, iar cuvintele i-au ieșit ca o șoaptă abia auzită de pe buzele golite de sânge.

— Nu a reușit să supraviețuiască.

Am clătinat din cap.

— Sigur a reușit.

Dacă Ana și cu mine reușiserăm, nu putea fi altfel. De ce să fim noi în viață dacă ea era moartă?

Nu puteam pricepe, nu puteam accepta – nu voiam.

— Isolda! a spus Adrian cu blândețe.

— Nu...

Vocea mi s-a frânt și m-am topit din nou, izbucnind în lacrimi.

Adrian m-a tras la el, iar timpul a trecut în vârtejul ăsta în care plângeam, apoi adormeam, copleșită de epuizare, și mă trezeam din nou în lacrimi.

— Cum ne-ai găsit? am întrebat într-un târziu.

A tăcut atât de mult timp, încât n-am crezut că avea de gând să-mi spună, dar apoi a început:

— Sorin. El m-a căutat în Cel Ceredi. V-a părăsit pe toate trei în pădure, înconjurate de sătenii din Gal, care credeau că-și fac dreptate împotriva vrăjitoarelor.

Un val de greață mi-a adus un gust acru în gât.

Asta era numai vina lui Solaris.

— De ce spui asta? l-am întrebat. De ce spui că ne-a părăsit?

Simțeam că intru în defensivă. Îmi aminteam că auzisem mârâiturile joase ale aufhockerilor care ne deranjau vraja și zgomotele făcute de Sorin luptându-se cu ei, dar dincolo de

asta, nu-mi mai aminteam nimic, pentru că apoi fuseserăm atacate. Mă întrebam cum reușiseră sătenii să se strecoare pe lângă monstrul sau monștrii care îl atacau pe Sorin.

— Pentru că asta a făcut, a răspuns Adrian.

— N-avea încotro. Erau... atât de mulți! Ca și cum ar fi știut că urma să fim acolo.

Simțeam încordarea lui Adrian. Nu credeam că îl învinovățește pe Sorin pentru că trebuise să plece după ajutor, cât se învinovățea pe el însuși pentru că nu fusese acolo.

— Cum e Sorin?

— Devastat, a răspuns încet Adrian, și mi-am dat seama că vorbea cu maxilarul încleștat. Spune că a auzit un mârâit și a crezut că e un aufhocker. Apoi a auzit un altul și s-a gândit că ar putea fi o haită. Când s-a schimbat, a constatat că era înconjurat de săteni, iar voi fuseserăți deja atacate. Sătenii stătuseră la pândă.

Dacă era adevărat, de unde știuseră? Nu spuseserăm nimănui, în afară de cercul nostru restrâns, despre planurile de-a face o vrajă de izolare a cetii.

O vrajă pe care nici măcar nu reușiserăm să o ducem la bun sfârșit.

Irosite toată munca și tot timpul...

— Ce s-a întâmplat cu sătenii?

— Cei care nu au murit în acea noapte vor muri astăzi, a spus el.

Nici nu mă așteptam la altceva.

În tăcerea care a urmat, ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi. De data asta, m-am gândit la faptul că fuseserăm motivate doar de dorința să ne ajutăm poporul, de a-l proteja de magia Ravenei. Dar nimic din toate astea nu contase și niciun merit nu ne fusese recunoscut.

Poate că era o prostie să continui să lupt pentru alții și ar fi trebuit să lupt doar pentru mine.

***

La un moment dat, m-am trezit din nou, iar Adrian dispăruse.

M-am ridicat repede din pat, dar l-am găsit uitându-se pe fereastră. Când m-a auzit, s-a întors și a traversat camera spre mine.

— Sunt aici! a spus, așezându-se pe marginea patului.

Se îmbrăcase și arăta întru totul ca regele și cuceritorul nimicitor care era. Purta o tunică fină, țesută delicat cu motive complicate. Părul îi era pieptănat și prins la spate, descoperindu-i unghiurile nobile ale feței. Avea o expresie severă, cu excepția ochilor care mă cercetau cu tandrețe. Și-a ridicat mâna ca să-mi mângâie obrazul, însă eu m-am tras înapoi cu spaimă.

A făcut ochii mari și și-a lăsat repede mâna în jos. De îndată ce mi-am dat seama ce făcusem, m-am întins spre el.

— Nu am vrut să...

— Nu-i nimic! a spus repede. E în ordine!

Aveam un nod în gât de emoție. Poate că aș fi plâns din nou dacă aș mai fi avut ceva lacrimi de vărsat, dar nu mai aveam.

I-am ridicat ușor palma în dreptul feței mele și-am închis ochii, concentrându-mă pe căldura lui. Și-a lăsat apoi mâna să cadă încet și și-a petrecut degetele printre degetele mele.

Mă uitam la mâinile noastre împletite în timp ce amintiri și cuvinte mi se învârteau prin cap. În cele din urmă, am rostit:

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat la lac.

— Nu e ceva de înțeles, a răspuns Adrian. Pentru că este ură, iar ura poate exista fără motiv.

— Nu ar fi trebuit. Am încercat doar să-i ajutăm la izgonirea lucrurilor de care se tem.

— Ați încercat. Și nu au meritat-o.

Înainte de seara asta, nu aș fi fost de acord, dar acum începusem să cred că lumea nu merita să-mi vărs sângele sau lacrimile pentru ea.

— Știi ce a fost cu adevărat înspăimântător? l-am întrebat.

Am continuat să vorbesc cu voce joasă. Credeam poate că acest lucru avea să diminueze cumva durerea a ceea ce urma să spun.

— Că ajunsesem în punctul în care eram gata să-mi accept moartea, am continuat și, dintr-odată, mi-am regăsit puterea de-a vărsa lacrimi. Puteam s-o simt – îmi acoperea corpul, o îmbrățișare familiară și caldă... și dacă i-aș fi cedat, ai fi făcut-o și tu.

Fusesem mai aproape de moarte decât în orice alt moment până acum, iar asta mă marcase puternic. Eram obosită să fiu cea mai slabă, obosită să fiu ținta răzbunării tuturor împotriva lui Adrian.

— Isolda! mi-a rostit numele ca pe-o rugăminte moale.

Știam că nu dorea să mă gândesc la asta chiar acum. I-am dat drumul la mână și m-am așezat în genunchi, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului său, însă el nu m-a atins. În schimb, și-a încleștat pumnii, lăsându-i să se odihnească lângă el pe pat.

— Schimbă-mă! i-am cerut cu mai multă forță în glas decât avusesem de când mă trezisem din acest coșmar.

— Isolda...

— Trebuie! Înainte de-a fi prea târziu. Nu poți fi atât de orb! Asta se va întâmpla din nou.

— Nu în felul ăsta, a spus.

Mâinile i se mișcaseră – îmi sprijineau acum corpul, de parcă ar fi fost pregătit să mă împingă.

— Nu am să te schimb în felul ăsta.

— Pentru că ai o fantezie legată de transformarea mea?

Un val de furie i-a trecut prin ochi și și-a întors privirea de la mine, cu maxilarul încleștat.

— Vreau să fac ceea ce este mai bine pentru tine. Tu nu ai reușit nici măcar să accepți sau să-ți stăpânești schimbarea. Ai

nevoie de timp înainte de-a te confrunta cu încă o modificare majoră a vieții tale.

— Nu pot fi responsabilă pentru moartea ta, i-am replicat. Nu pot!

— N-ai să fii!

A vorbit cu o convingere pe care eu, una, nu o aveam. Și-a ridicat din nou mâna, încet de data asta, ca să mă pregătească, și, în timp ce îmi mângâia fața, m-am aplecat înspre el și l-am sărutat. Era un sărut abia schițat, molatic, dar blândețea lui vorbea despre durerea noastră, despre frica noastră, despre dragostea noastră.

— Am să cer să se pregătească baia pentru tine. Trebuie să ne pregătim pentru execuții.

Adrian a scuturat clopoțelul servitorilor, iar inima mi-a urcat în gât când s-a auzit prima bătaie în ușă. De partea cealaltă ar fi trebuit să fie Violeta, dirijându-i pe servitori în timp ce umpleau cada cu apă. În loc de asta, a intrat un șir de oameni pe care abia i-am recunoscut, cărând găleată după găleată de apă fierbinte în cameră.

— Unde e Vesna?

— O să vină după ce faci baie, a răspuns Adrian, privindu-mă. Am... am vrut să petrec timpul ăsta singur cu tine.

Nu mă supăra nicidecum să fiu mai mult timp cu el.

După ce servitorii au plecat, mi-am desfăcut cămașa de noapte și-am lăsat-o să se adune la picioarele mele, păstrând colierul Violetei la gât, apoi am intrat în cadă. Adrian m-a urmărit în timp ce mă scufundam în apă, dar privirea lui era neobișnuită – nu aprinsă de dorință, ci de o intensitate ciudată. M-am întrebat dacă nu cumva încerca să se pregătească pentru ultima dată când avea să-mi vadă trupul – probabil plin de vânătăi, vătămat și însângerat.

A așteptat și s-a apropiat abia când am fost scufundată în apă, îngenunchind lângă cadă.

— Te simți bine? m-a întrebat, iar eu am încuviințat, dând din cap.

A săpunit o lavetă și a început să mă spele pe spate, trecându-mi cârpa pe piele în cercuri moi. Erau locuri pe care le atingea și care erau sensibile, mușchi care mă dureau și, când trecea peste ele, luam câte o gură de aer, pe care-o eliberam apoi încet printre dinți. Când s-a mutat la umeri și la brațe, expresia lui s-a înăsprit, iar gura i s-a încleștat. Mi-am ridicat mâna spre fața lui, cu apa picurându-mi de pe piele. Nu aveam cuvinte de rostit, dar el mi-a întâlnit privirea, cu ochii sticloși.

— Ar trebui să termini, mi-a cerut, luându-mi mâna de pe fața lui și întinzându-mi laveta.

— E în regulă! am rostit cu vocea înăbușită, ținându-mi respirația în timp ce îi conduceam mâna peste sânii mei.

— Isolda! m-a chemat la ordine.

— Șșșt! am spus și mi-am sprijinit fruntea de-a lui, mutându-i mâna mai jos, pe pântecele meu și-apoi între coapse.

Buzele i s-au apropiat pe nesimțite de-ale mele, iar respirația i-a devenit agitată, dar nu a încercat să mă atingă dincolo de locurile unde-l îndrumam. Am simțit cum căldura dintre coapsele mele devine insuportabilă.

— Adrian! i-am șoptit, iar el a închis ochii. Te iubesc!

M-a sărutat cu putere, apucându-mă de ceafă cu mâna liberă. Mi-am înfășurat atunci brațele în jurul gâtului lui, și m-a ridicat din cadă, dar când s-a lipit de pielea mea, am scos un geamăt, arcuindu-mă de durere.

A încremenit, lăsându-și mâinile în jos.

— Îmi pare rău! Nu...

— E în ordine!

I-am luat fața în mâini și l-am forțat să se uite la mine, dar când am încercat să-l sărut din nou, s-a ferit, și asta m-a durut.

— Am s-o chem pe Vesna!

— Adrian...

— Nu vreau să fiu responsabil pentru că te-am rănit și mai rău. Nu pot.

Mi-am dus mâinile la piept, simțindu-mă ciudat de expusă și ridicolă în fața propriului soț. Uram asta. A traversat camera ca să sune clopoțelul, iar eu mi-am căutat halatul, disperată să mă ascund.

Niciunul dintre noi nu a mai scos vreun cuvânt, iar când s-a auzit un ciocănit la ușă, deși știam la ce trebuie să mă aștept, nu am fost totuși pregătită s-o văd pe Vesna. Era evident că plânsese; avea ochii înroșiți și umflați. M-am apropiat de ea și am strâns-o în brațe. Am plâns împreună, chiar și în timp ce mă ajuta să mă îmbrac, fiind foarte conștiente amândouă că acesta fusese rolul Violetei. Adrian stătea și privea. Mâinile îi rămăseseră încleștate, una pe coapsă și una apăsată pe gură.

Rochia era neagră, cu un strat de dantelă care îi transforma într-un model frumos gulerul. Am ales să port diadema de perle a mamei mele pentru că îmi plăcea greutatea ei; îmi plăcea să-mi imaginez că, într-un fel, ea era cea care își punea mâinile pe fruntea mea.

Au fost clipe în care m-am întrebat cât de diferită ar fi fost viața mea dacă ea ar fi fost aici. Ce-ar fi făcut ea după atacul de la lac? M-ar fi ținut în brațe? Mi-ar fi șoptit dragostea ei, așa cum o făcuse Adrian? S-ar fi simțit la fel de răzbunătoare ca mine?

Adrian mi-a adus pelerina și mi-a închis-o în față.

— Violeta a avut dreptate? l-am întrebat. A nins iar?

Adrian a încuviințat.

— E foarte frig și mergem până la Pădurea-fără-de-stele.

Nu l-am întrebat de ce, pentru că nu era nevoie. Știam ce are de gând Adrian – să-i spânzure pe cei care mă răniseră pe mine, o răniseră pe Ana și o uciseseră pe Violeta chiar de copacii de care atârnaseră surorile mele cu 200 de ani în urmă.

Am ieșit din cameră și ne-am îndreptat spre curtea palatului, unde se adunase o mulțime uriașă, formată în mare parte de oameni care urmau să asiste la execuție împreună cu noi: Tanaka, ceea ce mai rămăsese din nobilimea lui Adrian – Iosif, Vlad și Iker – și Sorin, care nu arăta prea bine. Era mult prea palid, iar pielea de sub ochi era prea închisă la culoare. Aș fi vrut să mă duc la el, dar n-a privit în direcția mea, iar la apariția noastră, toată lumea s-a înclinat și a rămas în genunchi până când Adrian și cu mine am încălecat pe Năluca.

Am pornit apoi spre Pădurea-fără-de-stele, iar toți cei care așteptau în curte ne-au urmat. Adrian nu se grăbea, păstrând un ritm liniștit, lucru de care m-am bucurat. Vântul înțepa destul deja, chiar și fără impulsul galopului Nălucii.

Adrian a tăiat-o prin centrul lui Cel Ceredi, iar strada era plină de săteni care îngenuncheau în timp ce treceam. Nu puteam să-mi dau seama cum mă făcea să mă simt lucrul ăsta. Nu mai aveam multă încredere în acest spectacol, pentru că, deși sătenii mă întâmpinaseră în noaptea Ajunului de Iarnă, tot ei îl sărbătoriseră și pe Solaris, presupusul vânător de vrăjitoare, și îi încurajaseră pe cei care ne atacaseră. Mai presus de toate, îl învinuiam pe Solaris pentru ceea ce se întâmplase la lac.

Oare grozăvia învierii lui Efram de către Solaris schimbase ceva? m-am întrebat.

— Ce s-a întâmplat aseară? Când ai plecat cu Killian.

Adrian a luat în mână frâiele Nălucii și am văzut asta ca pe-un semn al stânjenelii sale.

— L-am găsit pe Efram și l-am ars.

N-a dat vreun semn că ar fi avut de gând să-mi spună mai multe detalii, iar eu am presupus că nu dorea să revină asupra ororii, așa că am pus doar întrebarea la care doream cel mai mult să primesc un răspuns.

— Unde este Solaris?

— În așteptarea pedepsei, a răspuns Adrian.

— Nu a execuției? Lui Adrian i-a luat prea mult timp să răspundă, așa că am vorbit eu în locul lui: Încă îl mai consideri util după ce a făcut?

— N-ar trebui să vorbim despre asta acum.

— Încă mai ai de gând să-l transformi?

— Am spus că nu am să vorbesc despre asta acum.

Tonul lui ferm m-a redus la tăcere, dar numai pentru că furia mea era extrem de mare. Știam ce avea să spună – același lucru pe care îl spusese și înainte, că e ceva politic, că e strategic, *că acest om poate fi de folos.*

Ne-am croit drum pe sub poalele Pădurii-fără-de-stele.

Codrii aceștia purtau povara urii. Copacii erau încărcați de amintirea ei și, spre deosebire de dățile trecute, când puteam doar s-o simt, astăzi am și văzut-o – sute de spirite atârnau de acești copaci, sute de femei de toate vârstele. Erau abia vizibile, ca niște valuri eterice și sclipitoare de energie.

M-am întrebat de ce le vedeam acum.

Am trecut pe sub picioarele lor și mi-am aplecat capul ca să le privesc, în timp ce în gât mi se punea un nod de emoție.

— Poți să le vezi? m-a întrebat Adrian după o clipă.

— Dar tu poți?

— Nu! Le aud, în schimb.

— Și ce spun?

— Rostesc vrăji! Asta e tot ce fac vreodată.

Am ajuns la o poieniță, iar Adrian a descălecat, ajutându-mă să cobor. Cizmele mi s-au scufundat în zăpadă,

Iar frigul a început să mi se strecoare pe sub fustă, în timp ce ne ocupam locurile din mijlocul poienii. Daroc împreună cu câțiva soldați din gardă îi pregătiseră deja pe atacatori pentru execuție. Printre cei prezenți se afla și Killian. Vederea lui mi-a răpit și ultimul strop de căldură care-mi mai rămăsese în corp. Avea o expresie severă, iar când ochii lui bântuiți mi-au întâlnit privirea, au devenit sticloși și goi.

I-am simțit emoția, care s-a revărsat și în mine. Am jelit în sufletul meu pentru el și pentru Violeta, pentru ceea ce avuseseră înainte ca ea să moară și pentru ceea ce ar fi putut fi dacă ea ar fi trăit.

Erau 15 prizonieri, un amestec de bărbați și femei. Aveau mâinile legate în față, iar trupurile lor erau învinețite și bătute. Câțiva mă priveau cu ochii umflați; alții își țineau privirile în jos. Nu mă puteam opri să-i privesc, simțind atâtea emoții contradictorii care se amestecau în mine. Aș fi vrut să le cer niște răspunsuri, însă nu doream să-i aud explicându-și ura.

Fiecare prizonier stătea pe un butuc de lemn și avea un șireang în jurul gâtului, cu nodul fixat înainte de ureche și de maxilarul inferior.

Nu a fost nicio fanfară, nici cuvinte de avertizare și nici strigăte de protest – doar tăcere în timp ce gărzile și Daroc au făcut un pas înainte ca să lovească fiecare buturugă de sub picioarele lor. Frânghiile scârțâiau, corpurile se legănau și se auzeau sunete sugrumate, dar, în mare parte, era liniște în timp ce corpurile se zvârcoleau și se agitau violent. Fețele li se umflau; ochii li se bulbucau; limbile le ieșeau din gură. Era oribil de văzut, însă am privit până când au încetat să se mai legene.

Când ne-am întors la castel, în curte se pregătea un rug pentru funeraliile Violetei.

— Trebuie să ardă? l-am întrebat pe Adrian, privind rugul, însă fără să-l văd.

— Așa e cel mai sigur.

Știam asta și știam și de ce – trupurile îngropate puteau învia, și, deși nu-i doream asta Violetei, mi se părea cumva ceva rău s-o reduc la o mână de oase și niște cenușă.

— Cum o s-o vizitez? am șoptit, cu vederea încețoșată.

Adrian mi-a ridicat mâna spre buzele lui, iar eu l-am privit sărutând-o, în timp ce mă străduiam să-mi înghit nodul din gât.

— Ce-ar fi să-i îngropăm cenușa în grădină? a propus. Poate că, atunci când ne vom întoarce în Lara, vei putea aduce câteva dintre florile mamei tale.

Mi s-au strâns și mai multe lacrimi în ochi.

— Vreau să o văd!

Adrian a înghețat.

— Isolda...

— Nu trebuie să mă duci tu! Merg singură!

M-a privit o clipă. Știam că ezitarea îi venea dintr-un motiv întemeiat, dar eu voiam ceea ce voiam. Nu-mi făceam iluzii. Știam că avea să-mi fie tare greu s-o văd. Și mai știam și că așa aveam să mi-o amintesc pentru tot restul vieții, dar trebuia să-mi iau rămas-bun.

Adrian m-a condus la Violeta.

Mă așteptam să fie în vechiul sanctuar, dar era pregătită pentru înmormântare în camera ei.

— Nu am vrut ca tot castelul să caște ochii la ea, mi-a explicat, deși nu-l întrebasem.

Și, deși credeam că pot ghici de ce, tot nu eram pregătită când am intrat în încăpere. Deși era acoperită din cap până în picioare într-un giulgiu negru, corpul îi era vânăt și umflat.

Un val ameţitor de emoţii mi-a adus din nou lacrimi în ochi şi o strângere în piept. Am inspirat adânc, dar gura a început să-mi tremure şi am rămas complet fără aer.

M-am aşezat lângă ea, privindu-i faţa de sub giulgiu.

— A murit degeaba. Nici măcar nu am reuşit să terminăm vraja. N-ar fi trebuit s-o chem niciodată.

— Nu te poţi învinovăţi pentru alegerea ei de-a ajuta.

— Poate că ar trebui să mă învinovăţesc pentru că am crezut că am putea arunca o contra-vrajă, am spus.

— Sau ai putea s-o onorezi pe Violeta şi să recunoşti că a fost un lucru incredibil de curajos, a replicat Adrian.

Am tras aer în piept, tremurând toată, şi am coborât vălul. N-aş putea descrie durerea fizică pe care am simţit-o odată ce i-am putut vedea rănile în plină lumină. Nu semăna deloc cu Violeta, avea ochii umflaţi, obrajii tăiaţi şi învineţiţi, iar gura, scobită şi sfâşiată.

Crezusem că aş fi putut s-o sărut de rămas-bun, dar nu am avut putere decât să-i acopăr din nou faţa.

M-am ridicat repede şi m-am întors spre Adrian, ştergându-mi lacrimile de pe faţă.

— A fost curajoasă, am spus.

Şi, deşi astăzi îi spânzuraserăm pe cei responsabili de moartea ei, cei doi pe care-i învinovăţeam cel mai mult rămăseseră liberi – Solaris şi Ravena.

— Ai spus că Solaris îşi aşteaptă pedeapsa?

— Da! a rostit Adrian, cu o expresie din ce în ce mai dură.

Ştiam că se pregătea să se certe cu mine.

— Lasă-mă să mă ocup eu de ea!

Adrian s-a uitat la mine, chibzuind.

— Ai de gând să-l pedepseşti sau să-l omori? m-a întrebat.

L-am privit pieziş, simţind cum furia îmi ardea pielea. Am trecut pe lângă el şi am ieşit din camera Violetei.

— Isolda!

Adrian m-a urmat îndeaproape și m-a apucat de braț, întorcându-mă spre el. M-am smucit.

— Oare când importanța oamenilor noștri are să depășească importanța planurilor tale? Când o s-o depășească importanța *mea*?

Adrian a tresărit.

— Solaris ar fi putut la fel de bine să fie el însuși acolo, în acel crâng, lovindu-ne, bătându-ne și ucigându-ne. Vrei să stai deoparte în timp ce pregătește o altă vânătoare de vrăjitoare?

Adrian s-a apropiat de mine, punându-mi mâinile pe umeri. A mârâit printre dinți, cu ochii strălucind de furie:

— Cum îndrăznești? Cum *îndrăznești*?

Păreau să fie singurele cuvinte pe care reușea să le rostească. Apoi mi-a dat drumul și s-a îndepărtat cu un pas, fierbând de furie.

— Dacă asta te va face fericită, am să-l ucid astăzi. Dar, dacă ceea ce pretinde el este adevărat, dacă este o creație a lui Dis, trebuie să știi că voi avea de suferit.

L-am cercetat – fața roșie, venele de pe gât și frunte gata să plesnească.

— Ce vrei să spui?

— Se pare că ai uitat că am fost creat de Dis. Nu sunt complet liber să fac ce vreau fără consecințe. Nu vreau ca una dintre aceste consecințe să se răsfrângă asupra ta.

L-am privit, mijindu-mi ochii.

— Cât de mult control are asupra ta?

Pieptul i se ridica și cobora cu greutate, și știam că nu și-ar fi dorit să spună, dar după o pauză apăsătoare, a rostit:

— Din ce în ce mai mult în fiecare zi.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Nu a scos nicio vorbă. Nu voise să recunoască acest lucru, căci îl vedea ca pe-o slăbiciune.

— Cum te eliberăm? am întrebat în șoaptă, de parcă aș fi putut s-o ascund de Dis.

Și-a întors privirea, înghițind în sec, și mi-a ignorat întrebarea.

— Vino, e timpul pentru pedeapsa lui Solaris!

Adrian m-a condus la temniță, într-o încăpere plină cu unelte de tortură și arme. Le-am studiat pe fiecare, curioasă. Erau acolo o cutie căptușită cu țepi, o grindă triunghiulară susținută de doi stâlpi, o masă cu curele pentru încheieturi și glezne. Apoi erau unelte mai mici – un guler de țepi, zăbale de metal și diverse instrumente ascuțite, asemănătoare unor foarfeci.

— Astea i-au aparținut lui Dragoș? am întrebat.

— Nu! a răspuns Adrian, fără să dea mai multe detalii.

Când m-am întors spre el, punea o vergea de fier în foc.

— Ce e asta?

— Un fier de cauterizare.

— Tăiem ceva?

— Tu ai să tai, a spus el.

— Ce am să tai?

Înainte ca Adrian să poată răspunde, au intrat Daroc și Sorin. Mergeau cu Solaris între ei, fiecare ținându-l de-un braț. L-au forțat să îngenuncheze în fața unei bucăți rotunde și plate de piatră.

Mă așteptam să pară mult mai furios, dar în privirea lui se citea resemnare. Se uita în sus la noi, așteptând.

— Ți-ai folosit puterea orbește, a spus Adrian. Ai venit în regatul meu și mi-ai oferit ajutor, dar ai inspirat o vânătoare de vrăjitoare care aproape că mi-a ucis soția, pe verișoara mea și a dus la moartea unei tinere fete. Te-ai folosit de înviere pentru

a te prezenta ca salvator pentru un om care ar fi trebuit să rămână mort. Acum, întreaga lui familie și cei care au fost suficient de curajoși ca să încerce să-l oprească sunt morți.

În timp ce Adrian vorbea, Solaris și-a lăsat capul în jos, rușinat. Încă o dată, am fost surprinsă de reacția lui. M-aș fi așteptat să lupte, să fie sfidător în fața pedepsei sale.

— Pentru asta, a continuat Adrian, trebuie să fii pedepsit. Ai ceva de spus?

Solaris a ridicat capul, iar ochii i s-au mărit puțin.

— Nu pot decât să spun că nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea, a rostit.

— Atunci, ce ai vrut? l-am întrebat. Pentru că, din punctul meu de vedere, deciziile tale păreau foarte pline de intenții. Ai venit la tribunal și, pe fondul panicii, ai anunțat că ești vânător de vrăjitoare.

— A fost greșit din partea mea. Am căutat să mă fac util, dacă nu pentru voi, măcar pentru poporul vostru.

— De ce?

— Pentru că vreau să mă răzbun. Și nici măcar pe Ravena, deși aș vrea s-o văd moartă. Vreau să mă răzbun pe Dis. Această mână... Nu știam ce mi-a dăruit când am implorat-o pentru viețile soției și copiilor mei.

Nu a fost nevoie să-l întreb ce făcuse. Știam că îi înviase.

— Dacă știai despre grozăvia învierii, de ce ai făcut-o aici?

— M-am gândit că de data asta ar putea fi altfel. A fost periculos și prostesc. A făcut o pauză, apoi a vorbit printre dinți, cu vocea tremurândă: Dar de ce? De ce să fie acesta darul pe care mi l-a acordat? Când aduce numai ceva îngrozitor?

— Greșeala ta a fost că ai crezut că e un dar, a spus Adrian.

Solaris și-a lăsat capul în piept; ochii i-au împietrit.

— S-ar putea să fie greu de crezut, dar nu mi-am dorit să-l văd pe acel om transformându-se într-un monstru.

— Nu intenția contează aici, i-a replicat Adrian.

Solaris a încuviințat cu o mișcare din cap.

— M-ai întrebat când am venit ce aș avea de oferit dacă mi-ai tăia mâna. Am încercat. Nu face decât să crească la loc.

— Dis este o stăpână crudă, a răspuns Adrian.

A întins apoi mâna spre o secure care atârna pe perete, printre alte arme. Avea o lamă în formă de semilună și un mâner de fier. Mi-a înmânat-o, iar eu am rămas surprinsă de cât de ușoară era.

— Ia-i cealaltă mână! mi-a poruncit Adrian.

Daroc și Sorin i-au tăiat legăturile. Nu au fost nevoiți să-l forțeze pe Solaris să-și pună brațul drept pe piatră. A făcut-o singur, deși tremura. I-am admirat voința de a-și accepta pedeapsa, iar o mică parte din mine a ezitat să meargă până la capăt, dar părerea de rău nu răscumpăra ceea ce făcuse cu bună știință. M-am gândit să-i dau securea lui Adrian pentru a merge până la capăt, dar, având în vedere ce-mi spusese, m-am temut că Dis s-ar putea răzbuna.

Așa că m-am mutat lângă el și am lăsat securea să atârne deasupra încheieturii lui, proptindu-mă mai bine pe picioare. Corpul lui Solaris era rigid, și și-a umflat obrajii cu aer, încercând să se pregătească pentru durere.

Am apucat mânerul cu ambele mâini și apoi am coborât securea asupra lui. Lama era atât de ascuțită, încât i-a tăiat pielea și oasele fără efort. Solaris s-a albit, iar un geamăt sfâșietor i-a scăpat din gâtlej. Daroc și Sorin au intervenit, împingându-l pe piatră pentru a-l ține nemișcat, în timp ce Adrian a luat fierul de cauterizare. Când a apăsat capătul plat, incandescent, pe încheietura lui Solaris, încăperea s-a umplut de țipetele sale violente.

DOUĂZECI

Isolda

VIOLETA A FOST DUSĂ LA RUGUL DIN CURTE, ÎNVELITĂ în giulgiul ei negru.

Deşi mai devreme simţisem o oarecare compasiune pentru Solaris, aceasta s-a stins în momentul în care am revăzut-o. Nu aveam nicio îndoială că sosirea lui îi inspirase pe oamenii din Gal să ne atace şi, din cauza nepăsării lui, noi rămăseserăm cu consecinţele, cu durerea, cu vina.

Membrii familiei ei s-a adunat în faţa noastră, strânşi unii într-alţii şi plângând. Avea o mamă, un tată, doi fraţi şi o soră. Am văzut părţi din ea în fiecare dintre ei. Am încercat să nu-i privesc prea insistent, dar nu mă puteam abţine să nu mă uit, simţindu-mă responsabilă pentru fiecare lacrimă pe care o vărsau. Mai erau şi alţii adunaţi în curte – servitori care lucraseră cu ea, săteni care o iubeau şi cei care ne erau cei mai apropiaţi, printre care şi Killian. Am aşezat pe rând flori în jurul ei – lavandă, crini, tot ceea ce nu murise încă sub

zăpada din grădină. Am urmărit cu atenție când a venit rândul lui Killian. Trăsăturile îi erau aspre, dar ochii îi erau triști. Și-a ridicat mâna, ezitând înainte de a-și lipi degetele de buzele ei distruse. Gura i se mișca, dar nu puteam auzi ce spunea, iar la un moment dat, mi s-a părut prea intim pentru a privi.

M-am uitat în altă parte până când mi-a venit rândul. Mi-am așezat palma pe fruntea ei. Era moale la atingere, iar un nod mi-a urcat în gât.

— Îmi pare rău! am șoptit și m-am aplecat s-o sărut, iar lacrimile mele i-au căzut pe față.

M-am retras și m-am întors lângă Adrian, iar când au aprins focul, am ridicat mâna spre colierul Violetei, strângându-l tare în mână, până când m-a durut, recunoscătoare acum că esența ei era cea care se agăța de el, pentru că avea să-mi alimenteze răzbunarea împotriva Ravenei.

Am stat mult timp cu Ana după înmormântarea Violetei. Zăcea nemișcată în patul ei, în odaia mică. I-am privit abdomenul ridicându-se la fiecare respirație și temându-mă că avea să se oprească dintr-o clipă într-alta.

Era prea liniștită!

La un moment dat, Adrian mi s-a alăturat, luând loc de cealaltă parte a patului Anei. Arăta epuizat și îmbătrânit; liniile dintre sprâncene i se adânciseră, iar scobiturile feței îi erau adumbrite. Discuția noastră de mai devreme îmi apăsa pe creier și aș fi vrut să-l întreb despre Dis. Eram furioasă că aceasta adăugase un alt element complicat în viața noastră și voiam să se termine, dar știam că nu e momentul potrivit să vorbesc despre ea.

M-am concentrat în schimb asupra Anei. Eram obosită de atâta plâns. Mă usturau ochii și mă durea fața, dar nu mă puteam opri, așa că am dat frâu liber lacrimilor.

— De ce nu se trezește? Doar ai vindecat-o. De ce nu se trezește?

— Nu știu! Euric spune că a mai văzut așa ceva și crede că își va reveni, deși ar putea dura câteva zile.

Euric era vampirul care îmi bandajase rana după ce fusesem atacată de un copil posedat de ceața purpurie. Pretindea că nu e vindecător, lăsând acest titlu pentru vrăjitoare, deși era priceput în unele dintre arte.

Am tăcut o bună bucată de vreme, urmărind-o amândoi pe Ana.

— Știai de casa de plăceri a lui Dragoș? l-am întrebat.

Adrian continua să se uite fix la Ana.

— Cu toții știam. Era imposibil să nu știm.

— De ce nu ați făcut nimic?

— Presupui că nu am făcut nimic? m-a întrebat, privindu-mă lung.

Probabil că așa credeam.

— Îmi pare rău!

A clătinat din cap.

— Cu siguranță nu am făcut destul. Eram concentrat pe uciderea lui Dragoș. Credeam că, dacă reușesc, atunci toate lucrurile rele pe care le făcuse aveau să dispară. Nu mi-am dat seama decât după ce Ana a... A făcut o pauză și și-a dres vocea: Până... până atunci nu-mi dădusem seama cât de îngrozitor devenise totul.

— Plănuiai să-l omori pe Dragoș? Chiar înainte de moartea mea?

— Este singurul motiv pentru care m-am alăturat gărzii sale, a spus Adrian. Nu era ușor... să te prefaci că ești atât de loial.

— Ce ți-a făcut?

Adrian a înghițit în sec și și-a lăsat ochii să cadă pe mâinile pe care și le strânsese în poală.

— Îl învinovățesc pentru că mi-a distrus familia. Revekka a fost cândva foarte mică, iar Dragoș a vrut mai mult pământ și mai multă putere. Le-a declarat război altor trei țări. Acestea se numeau Bren, Kazan și Oksana. Tatăl meu a fost chemat să lupte, iar când s-a întors, nu mai era același om. Era mereu furios și bea, iar asta l-a făcut violent. Într-o zi, a mers în pădure și s-a tras în țeapă cu propria sabie. Eu l-am găsit. Eram doar un băiețel. După aceea, și mama a început să bea și să se prostitueze pentru a se întreține, în loc să mă hrănească pe mine.

S-a oprit o clipă, lăsându-și mâinile să se sprijine pe brațele scaunului, privind spre fereastră.

— Într-o zi, nu a mai venit acasă. I-au găsit cadavrul în râu. Eram destul de mare atunci ca să fac ceva. Nu a fost greu să-l găsesc pe cel care o omorâse. Toată lumea vorbea despre asta, pentru că nimănui nu-i păsa că era moartă. Cu excepția mea, deși mama nu făcuse nimic ca să merite s-o răzbun, în afară de-a mă naște. După ce l-am omorât pe ucigașul ei, am fugit din Revekka în Keziah, unde trăiește un popor plin de viață și războinic. M-am antrenat cu ei și am venit la Palatul Roșu pentru Turneul Regelui. Lui Dragoș nu îi păsa că omorâsem oameni, nu după ce mi-a văzut îndemânarea în luptă – și nu știa că singurul motiv pentru care căutasem să fac parte din garda lui era ca să-l pot ucide.

— Nu am știut niciodată, i-am spus. De ce nu mi-ai povestit?

— Odată ce adevărul este rostit, se pare că își găsește întotdeauna ținta.

A rămas tăcut pentru o clipă.

— Cândva însă, cu mult timp în urmă, când credeam că noi doi am putea duce o viață liniștită la poalele munților, răzbunarea mea nu a mai contat atât de mult.

Mi-am amintit de conversația noastră din pădurea de lângă cabana în care ne petrecurăm ultima noapte, când povestiserăm despre un viitor care era atât de greu de atins, încât ne-ar fi apăsat ca o eternă suferință.

— Poate că greșeala noastră a fost că am crezut fie și-o clipă că suntem făcuți pentru astfel de lucruri, am spus.

Adrian a clătinat din cap.

— Nu am să uit niciodată momentele pe care le-am petrecut cu tine, visând. Sunt amintirile mele cele mai luminoase!

Era târziu când am plecat de lângă patul Anei. De obicei, după execuții și înmormântări, palatul era animat de-o sărbătoare, dar nu și în seara asta. În seara asta, totul era liniștit – o comemorare solemnă a Violetei.

Mi-a fost teamă să mă întorc în camera noastră, gândindu-mă la felul în care o părăsisem de dimineață. Mi se părea aproape ceva rău să mă gândesc la sex în acest moment, dar era felul în care preluam controlul asupra lumii mele și, oricât de întunecată sau de terifiantă ar fi fost, trebuia s-o revendic.

— Am nevoie de tine, Adrian! am spus, ridicând ochii spre el.

A încetinit, privindu-mă.

— Sunt aici!

— Vreau să spun că mi-aș dori să faci dragoste cu mine.

Privirea lui s-a înmuiat.

— Isolda, eu...

— Spune-mi că nu mă dorești!

M-am apropiat și mai mult, deși eram încă pe hol, nicidecum în apropierea camerei sau a patului nostru. Mi-am

așezat mâinile pe pieptul lui, apoi le-am coborât pe pântece, lăsând una să-i atingă membrul. A tras aer în piept, eliberându-l apoi încet printre buze.

— Nu e niciodată vorba de așa ceva, mi-a răspuns. Știi bine că nu e așa.

— Mă simt destul de bine. Singurul mod în care ai putea să mă rănești acum ar fi să mă refuzi.

Nu era o minciună.

M-a privit o clipă, nu atât ezitant, cât mai degrabă cercetător.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor și l-am sărutat pe obraz și-apoi mi-am plimbat limba și dinții în josul gâtului său, lingându-i pielea, gustând-o, sărutând-o. Mi-a sprijinit ceafa în palmă și m-a lăsat să-l explorez. Am simțit cum încet-încet pierde controlul. Cu cât degetele i se încurcau mai tare în părul meu, cu atât mai mult i se umfla scula.

În cele din urmă, a cedat și mi-a forțat buzele să se apropie de-ale lui, iar cealaltă mână s-a lipit de sânul meu și a început să-l frământe. Am gâfâit, iar el și-a împins limba între buzele mele, conducându-mă până când m-am lipit cu spatele de perete. Gura lui m-a explorat la fel cum îl explorasem și eu pe el, și am tremurat sub mângâierile lui.

Mi-am lipit palmele de gâtul lui, iar cele ale lui Adrian s-au mutat pe fundul meu, în timp ce membrul îmi apăsa pântecele.

— Cum vrei că facem dragoste?

— Oricum vrei tu! i-am răspuns.

A scos un oftat adânc și m-a sărutat, ținându-mă strâns lipită de el, înainte de-a mă întoarce spre perete. Mi-am sprijinit mâinile de zid, în timp ce Adrian îmi ridica fustele. Mâna i s-a scufundat între coapsele mele, iar degetele i s-au afundat în căldura mea.

— Futu-i! am şoptit, cu capul căzut pe spate.

Adrian mi-a mângâiat pieptul cu mâna liberă şi m-a sărutat pe gât, în timp ce îşi mişca degetele înăuntrul meu. Apoi a îngenuncheat şi şi-a lipit gura de mine. Am crezut că aveam să mă prăbuşesc de plăcere.

— Adrian! am suspinat.

Îmi tremurau picioarele. S-a ridicat şi m-a tras spre el, cu spatele la pieptul lui, şoptindu-mi la ureche:

— În dormitor! Acum!

Mi-a dat drumul, aşa că m-am întors spre el, cu trupul arzând şi plin de poftă. L-am sărutat şi i-am supt buza de jos, înainte de-a ne grăbi spre camera noastră. Am mers înaintea lui, atingându-l în timp ce mă întindeam să-mi dezleg rochia la spate. Odată ajunşi în spatele uşilor închise, Adrian mi-a tras rochia în jos şi a apucat de decolteul lenjeriei mele de in, rupând-o în două, apoi şi-a lipit din nou gura de-a mea. S-a împins în mine până când am atins patul cu pulpele şi m-am aşezat.

Şi-a dat jos haina şi şi-a tras tunica peste cap, în timp ce îi descheiam pantalonii. După ce a rămas dezbrăcat, i-am luat scula în mână şi-am sărutat-o pe toată lungimea ei, înainte de a-mi închide gura peste creştet, sugându-l şi lingându-l. A gemut deasupra mea, adunându-mi părul în mâini, în timp ce îi sorbeam mărgelele de lichid.

La un moment dat, a hotărât că e de ajuns, pentru că mi-a luat capul în mâini şi m-a sărutat, întinzându-mă pe spate şi aşezându-se între coapsele mele. Avea o sclipire păcătoasă în ochi în timp ce mă răsfăţa cu sărutări blânde şi lente de-a lungul corpului şi a pielii sensibile dintre picioare. M-am răsucit şi m-am arcuit sub el, disperată după gura lui, după umplerea degetelor lui, după orice m-ar fi putut elibera de presiunea pe care o făcuse să crească în mine.

Când limba lui m-a atins din nou, aproape că mi-am dat drumul, dar ușurarea a fost de scurtă durată, căci a început din nou, cu degetele și gura cerându-mi cedarea disperată. Am strâns în pumn așternutul, părul lui Adrian, mi-am înfipt călcâiele în saltea și mi-am apropiat și mai tare șoldurile de fața lui. Îl voiam mai adânc, tot mai adânc, căutând eliberarea pe care o simțeam venind. Corpul meu devenise prea încordat, iar tensiunea era prea mare. N-a fost nevoie decât de ritmul lui constant și m-am desprins, dar a fost mult mai dur decât atât. A fost ca o ruptură completă. Un val brusc care mi-a secat corpul de toată energia. Dintr-odată, nu mai aveam puterea să mă țin ridicată – nici măcar picioarele. Au căzut desfăcute, cu genunchii pe pat, fără de rușine.

Pe Adrian nu l-a deranjat, s-a întins doar peste trupul meu, cu un zâmbet plin de sine pe față. M-a sărutat languros, în timp ce corpurile noastre împreunate radiau căldură.

— Îmi place să te fac să cânți, Vrăbiuțo! a spus, strecurându-și mâna între noi și îndreptându-se scula spre găuricea mea, dar, în loc să se împingă înăuntru, așa cum pofteam eu, și-a lăsat capul mădularului să alunece prin căldura mea umedă.

Asta le-a dat din nou viață membrelor mele, iar eu mi-am înfășurat picioarele în jurul lui, cu călcâiele înfipte în fundul lui. L-am tras înăuntru până când i-am simțit ouăle lipindu-se de mine.

Am gemut, atingându-ne frunțile și apropiindu-ne buzele.

— Îmi place asta! am spus, bucurându-mă de greutatea trupului său pe mine, de senzația lui în mine. Te iubesc!

Nu-i puteam vedea expresia, căci eram prea aproape, dar tot ce conta erau cuvintele lui.

— Toate stelele de pe cer, Vrăbiuțo!

M-a sărutat cu sete și a început să se miște, alternând între împingeri superficiale și adânci. Fiecare împingere îmi

tăia răsuflarea și nu-mi înapoia decât o parte din ea. Mi-am lăsat mâinile să se prelingă pe spatele său plin de cicatrici, cu mușchii încordați ca niște sfori, și m-am concentrat cu totul asupra fiecărei părți din el care mă atingea, până când încordările din corpurile noastre s-au făcut una singură. Pe care am eliberat-o doar atunci când Adrian a ejaculat.

DOUĂZECI ȘI UNU

Isolda

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, M-AM TREZIT HOTĂRÂTĂ S-O invoc pe Ravena și să-i leg magia, dar cum Ana dormea încă, aveam nevoie de ajutor.

I-am găsit pe Lothian și Zann în bibliotecă. Erau în spatele biroului rotund de la primul etaj. Lothian era sprijinit de tăblie, cu o carte deschisă în față, în timp ce Zann stătea aproape, cu brațele sprijinite de o parte și de alta a vasalului său.

Amândoi și-au ridicat privirea când am intrat, iar Zann s-a îndepărtat de Lothian.

— Regina mea! au spus la unison, înclinându-se cât de bine puteau, având în vedere biroul care le stătea în față.

— Suntem uşurați să vă vedem atât de bine! a continuat Lothian.

N-am reușit decât să schițez un zâmbet rapid, cu inima strânsă.

— Am nevoie de ajutorul vostru, i-am anunțat. Vreți să mă urmați?

— Desigur! a spus Zann.

Cei doi m-au urmat în timp ce îi conduceam spre biblioteca secretă. Când am ajuns la treptele mobile, Lothian a scos un oftat.

— Știam eu! a șoptit Zann.

Am rămas aproape de capătul scărilor, în timp ce ei se plimbau prin încăperea strâmtă. Degetele lui Zann au alunecat peste un șir de cotoare colorate. Lothian s-a aplecat să citească titlurile unui teanc de cărți de pe podea.

— Când ai găsit asta? m-a întrebat Zann.

— Ana a găsit-o. Nu sunt... sigură de cât timp știa despre ea înainte de a-mi spune.

Nici măcar nu aveam habar de când știa Adrian despre ea.

— Am nevoie de ajutorul vostru! Trebuie să găsesc o vrajă de invocare și una de legare. Trebuie să fie vrăji puternice, pe care să le pot arunca singură.

— Nimic nu ne-ar face mai multă plăcere! a exclamat Lothian, scrutând camera. Am să încep din colțul ăsta!

Fiecare dintre noi a luat în primire o parte din bibliotecă și am început să răsfoim cărți, pergamente și suluri lungi. Am lucrat ore în șir, citind și descifrând texte scrise de mână. I-am predat lui Zann textele care erau într-o limbă pe care nici eu, nici Lothian nu o înțelegeam. În același timp, bibliotecarii mei au început să organizeze informația, atribuind categorii și aranjând textele în consecință. Existau mai multe pergamente care detaliau legile de stăpânire a magiei și o colecție de jurnale învelite în piele care detaliau atât viața de zi cu zi a vrăjitoarelor, cât și destule vrăji. Existau, de asemenea, istorii destul de minuțioase despre membrele Înaltului Consiliu și grupul fiecăreia.

— Pot să văd? am întrebat.

— Sigur, deși mi se pare a fi ceva foarte subiectiv, a spus Lothian. Cel care a scris-o, oricine a fost el, era doar un observator.

Am parcurs rapid paginile până când am dat de numele meu.

Înaltul Consiliu se laudă cu o clarvăzătoare puternică, deși încă nu și-a demonstrat darul, având în vedere că o serie de nenorociri s-au abătut asupra lui Cel Ceredi. Oamenii au devenit suspicioși în privința femeii, care nu dă dovadă de bunăcuviință, având în vedere trecutul ei lumesc. Se știe că se îndepărtează de castel și adună ierburi și flori.

Circulă zvonuri că intenționează să facă otrăvuri.

Are obiceiuri sălbatice, deși așa este felul de a fi al tribului ei matriarhal. Al ei este cel mai important, Xaneth. Dacă ea reprezintă un etalon al femeilor pe care le produce tribul ei, atunci este evident că trebuie să acționăm, pentru că sfidarea ei este o amenințare la adresa coroanei.

Am înfășurat pergamentul.

— Știe vreunul dintre voi cumva istoria Arothului?

— Nu este deloc una bună, a spus Zann. Ești sigură că vrei s-o auzi?

— Da!

Nu eram sigură că ceva m-ar mai fi putut surprinde acum, mai ales în ceea ce-i privea pe Dragoș și pe seniorii săi.

— Este vorba despre o națiune tribală condusă de femei. Bărbații lor erau războinici și protectori, dar nu protectori în sensul de posesivi; acești bărbați își vedeau femeile ca fiind sacre. De-a lungul timpului, s-au confruntat cu amenințări din toate părțile, Vlasca, Zenovia, Elin și, bineînțeles, Revekka. Generațiile mai tinere au început să creadă că singurul motiv pentru care erau văzuți ca o pradă era din cauza femeilor care

îi conduceau. A avut loc o revoltă, iar bărbații au preluat controlul. Am citit două relatări despre acea zi. Una susține că femeile care îi conduceau au fost exilate, iar alta sugerează că au fost ucise.

— Când a fost revolta? am întrebat.

— Cred că la vreo doi ani după Ardere.

— Atât de multe dintre noi... ucise!

Nici măcar nu mai vorbeam de vrăjitoare, ci de femei. Am ridicat pergamentul rulat înspre flacără. Nu doream să mai existe informațiile astea despre mine.

— Ce ciudat că bărbații pretind că suntem slabe, când lor le este atât de frică de noi!

Am lucrat până târziu în noapte. De fiecare dată când Lothian și Zann dădeau peste o vrajă de invocare, o adăugau la grupul pe care trebuia să-l cercetez. Nu știam exact ce caut, dar simțeam că aveam să-mi dau seama când voi fi dat peste acel lucru. Aveam nevoie de ceva care să o atragă pe Ravena pe orice suprafață pe care aș fi ales-o, ceva care ar fi putut să compenseze potențiala creștere a puterii ei datorită *Cărții lui Dis*, care acum era la ea. În ceea ce privește legarea, speram să o prind în capcană acolo unde o invocasem.

După o vreme, le-am zis că pot să plece lui Lothian și Zann. Amândoi ezitau să mă lase singură, dar i-am asigurat că sunt bine și că doresc doar să citesc ceea ce găsiseră deja, înainte de-a începe căutarea din nou a doua zi.

Odată plecați însă, nu m-am mai putut concentra asupra a ceea ce citeam, sigură că auzeam un plânset, dar era îndepărtat și înăbușit. Pentru o clipă, am crezut că ar putea fi Ravena, venită să mă necăjească, dar aici nu existau oglinzi, nici reflexii în ferestre, ca să nu mai vorbesc de apă. Am urmărit sunetul în jurul camerei până unde era mai puternic și, în umbră, am găsit o ușă.

Am răsucit mânerul și am împins-o. A fost nevoie de câteva încercări, dar în cele din urmă a cedat, gemând în timp ce se deschidea și umplând aerul de praf. M-am trezit pe un coridor de piatră. Era rece și întunecat, cu doar câteva torțe aninate pe pereți. Acestea nu prea reușeau să lumineze holul lung care se întindea în fața mea, dar am continuat oricum, trecând pe lângă un șir de celule cu bare de fier gros. Plânsetul care fusese puternic la început era mai silențios acum, ca și cum persoana responsabilă de el s-ar fi străduit să înăbușe sunetul. Cu toate acestea, am reușit să-l urmăresc și am ajuns în fața unei femei închise într-una dintre celule.

Era goală și zăcea întinsă pe-o parte, tremurând. Era cu spatele la mine, cu oasele spinării ieșite în evidență, de parcă pielea i s-ar fi strâns în jurul corpului.

— Safira? am șoptit.

Nu s-a mișcat și nici n-a dat vreun semn că m-ar fi auzit.

Se afla aici de aproape o lună, deși Adrian poruncise să rămână în temniță doar câteva zile. Asta după ce mințise că se culca cu el. Aprobasem acea pedeapsă, dar, văzând-o acum în starea în care era, m-am simțit vinovată că niciunul dintre noi nu se asigurase de eliberarea ei rapidă.

— Gărzi! am strigat.

— Ține-ți gura! a răsunat o voce de undeva.

Cel care strigase nu a încercat să cerceteze despre ce e vorba, așa că m-am întrebat dacă asta nu însemna cumva că era obișnuit ca Safira să aibă pretenții. Nu m-ar fi mirat, dar s-o văd în halul ăsta m-a făcut totuși să mă întreb dacă nu cumva o distruseserăm.

— Îți poruncesc să vii în clipa asta!

— Târfă mică! a mârâit gardianul și, deodată, s-au auzit zgomote în hol și niște picioare grele au bufnit pe podeaua de piatră. Ai mult tupeu să-mi dai ordine!

A dat colțul și s-a oprit când m-a văzut, deși eram învăluită în umbră.

— Cine naiba mai ești și tu? a întrebat, mijindu-și ochii ca să mă vadă mai bine.

— Sunt regina ta, am răbufnit. Deschide ușa asta nenorocită!

— Re-regina mea! s-a bâlbâit, îngenunchind.

— Am spus să deschizi ușa asta! N-am să-ți mai spun încă o dată!

S-a repezit la ea și a început să bâjbâie cu un mănunchi de chei.

Imediat ce ușa s-a deschis, am intrat înăuntru.

Safira zăcea în mijlocul podelei aspre de piatră. Era murdară, avea părul încâlcit și pielea atât de jupită pe alocuri, încât îi apăruseră răni.

Și mirosea a urină de mă ustura nasul.

Voiam s-o scot de-aici.

— Safira, vino cu mine!

— Te rog, lasă-mă în pace! a răspuns, plângând în continuare, dar acum mai încet.

S-a strâns într-o minge, cu genunchii la piept. În acest moment, mi-a amintit de Violeta – mică și tânără.

Vinovăția mea a înflorit din nou. Am îngenuncheat pe podea, iar pietrele mi-au intrat în genunchi.

— Nu am să-ți fac rău, i-am șoptit. Am să te eliberez.

— Ca să mor?

Vocea îi tremura.

— Ca să faci baie.

M-a privit în sfârșit în ochi, precaută și confuză.

— De ce?

— Nu vreau să te las aici. Ar fi trebuit să mă opun pedepsei. Ceea ce ai făcut... nu merita asta.

S-a uitat lung la mine și apoi expresia i s-a întunecat, pe urmă, s-a tras înapoi și m-a scuipat în față.

Primisem un răspuns – nu fusese încă distrusă cu totul.

— Târfă ce ești!

Paznicul din spatele meu a dat să se miște înspre ea, dar am întins mâna să-l opresc înainte de-a-mi șterge saliva de pe față.

Apoi am apucat-o de încheieturi și am smucit-o în picioare.

— Ascultă și ascultă bine! i-am spus cu voce joasă și amenințătoare. Am să-ți dau încă o șansă să accepți ceea ce am de oferit. Dacă refuzi, te voi ține aici pentru totdeauna. Așa cum auzi. Ai să îmbătrânești dezbrăcată și singură, și în fiecare zi te vei gândi la noaptea asta când ți-am oferit o lume în afara acestei celule. Ce alegi, Safira?

S-a smucit din strânsoarea mea, iar eu i-am dat drumul, dar fronda ei s-a potolit curând. Umerii i s-au prăbușit și dintr-odată a părut foarte obosită.

— Îmi oferi o baie... Ce altceva?

Mi-am încrețit buzele.

— Te târguiești?

— Dacă e să schimb viața asta pentru o alta, aș vrea să știu ce primesc.

— Ei bine, nu m-ar deranja o altă doamnă de companie.

Nu ar fi înlocuit-o niciodată pe Violeta, dar Safira avea o anume agerime. Era bine informată și la curent cu bârfele de la palat, ceea ce mi-ar fi fost de mare folos.

A ridicat din sprâncene.

— De ce m-ai vrea ca doamnă de companie a ta? Doar îți sunt dușman.

— Faptul că o femeie vrea să se culce cu soțul meu nu face din ea un dușman, Safira. O face enervantă.

Și-a încrucișat brațele peste piept, resemnată.

M-am îndepărtat cu un pas.

— Vino cu mine!

Am ieșit din celulă, iar Safira m-a urmat fără să protesteze.

Deşi era târziu, am cerut o baie pentru ea şi, în timp ce stăteu în apa aburindă, frecându-şi pielea, am trecut printr-una dintre cărţile de vrăji pe care le adusesem de la bibliotecă. Era una pe care Zann o pusese deoparte pentru mine şi conţinea un şir de forme geometrice despre care se spunea că ar canaliza diferite tipuri de energie pentru diferite tipuri de magie. Am urmărit una dintre forme cu degetul – o colecţie de triunghiuri şi cercuri.

— Regele Adrian nu te-a transformat încă? m-a întrebat Safira.

Degetul mi-a îngheţat pe pagină.

— Nu a făcut-o, i-am răspuns, fără să-mi ridic ochii de la cartea mea. Deşi nu din lipsă de dorinţă.

Totuşi, ultima dată, eu fusesem cea care îl implorase pe Adrian să mă schimbe. Înţelesesem de ce refuzase în urma atacului de la lac. Ajunsesem abia de curând să accept utilitatea formei mele aufhocker, dar această acceptare încă nu mă ajutase să mă schimb.

— Tu eşti cea care nu eşti convinsă? a întrebat Safira. Nu-ţi doreşti nemurirea?

M-am oprit o clipă şi mi-am ridicat privirea din carte. Încetase să se mai frece pe piele şi acum îşi strângea genunchii la piept.

— Îmi doresc invincibilitatea. Pare mai practic.

Deşi nu mai era garantată, se părea.

Mi-am pus cartea deoparte.

— De ce nu-mi spui cine eşti? i-am propus.

Safira s-a îndreptat.

— Ce vrei să spui?

— Eşti mânioasă, aşa cum sunt şi eu. De ce? De unde ai venit? Cum ai ajuns vasală?

— Presupun că sunt ca oricine altcineva care vrea doar să supravieţuiască în această lume.

— Ce înseamnă asta?

A ridicat din umeri.

— Familia mea este foarte săracă, așa că m-am gândit că aș putea să vin aici și să fac bani pe care să-i trimit acasă. Și am făcut-o, pentru o vreme.

— Vei căuta să devii din nou vasal?

Și-a întors din nou privirea către mine.

— Am voie?

— Nu văd de ce nu ai face-o. Nu interferează cu rolul tău de doamnă de companie.

Safira a clătinat din cap.

— Încă nu înțeleg de ce m-ai ales.

— Pentru că ai o utilitate, am spus și m-am aplecat în față pe scaun. Înainte de încoronarea mea, cineva din acest castel m-a otrăvit. Cu doar câteva zile în urmă, și peștii lui Adrian au fost otrăviți. *Cineva* dintre aceste ziduri este un trădător. Vreau să îl găsești.

Am ales să nu-i explic cum Adrian și cu mine l-am suspectat de trădare pe unul dintre cei patru consilieri apropiați ai săi, pentru că nu doream ca Safira să afle de sângerarea mea sau de consecințele ei. Nu aveam destulă încredere în ea ca să-i încredințez asemenea informații.

— Dincolo de ușile astea, trebuie să aduni informații și să urmărești orice indiciu de trădare. Trebuie să-mi raportezi doar mie, nu altcuiva. Nici măcar lui Adrian. Am fost clară?

Simțeam că, în astfel de situații, cu cât mai puțini știau adevărul, cu atât mai bine. M-am gândit la cuvintele de mai devreme ale lui Adrian – „odată ce adevărul este rostit, se pare că își găsește întotdeauna ținta". Mă așteptam ca ea să mă întrebe de ce nu doream ca Adrian să fie pus la curent, dar nu asta o preocupa.

— Ai încredere în mine să fac asta?

— Deloc! i-am răspuns, ridicându-mă cu cartea mea. Dar așa îmi poți câștiga încrederea.

Când Safira a terminat cu baia, i-am dat o cămașă de noapte în care să se schimbe și am trimis-o într-unul dintre apartamentele de oaspeți pentru noaptea asta.

După ce a plecat, m-am așezat în pat și am început să studiez cartea de vrăji, în special diferitele forme pe care le puteam folosi pentru magia de invocare și legare.

Fiecare formă are o frecvență, o energie atribuită. Singure, un cerc, un oval, un triunghi, sunt simboluri sacre. Împreună, ele sunt un limbaj care alcătuiește o vrajă.

Acest limbaj avea o anumită zonă de acțiune în funcție de modul în care formele erau stratificate și se întrepătrundeau. Cu acest fel de-a arunca vraja, nu era nevoie de cuvinte. Fără să mă gândesc, m-am trezit trasând formele în aer, în timp ce continuam să citesc – mai întâi un cerc și apoi mai multe triunghiuri în interiorul acestuia.

— O vrajă de invocare, a rostit o voce. Ei bine, nu ești chiar novice.

Mi-am ridicat privirea, încrucișându-mi ochii cu Ravena, care plutea în oglinda mea. Am căutat ceva schimbări la ea – vreo diferență de culoare a părului, îmbătrânirea feței, un membru ofilit, semne că ar fi putut săvârși vrăji din *Cartea lui Dis*, dar arăta cam la fel: părul de culoare roșcată, ochii mici și pielea presărată cu pistrui.

— Tu!

Vocea mi-a tremurat, și m-am ridicat din pat, luându-mi pumnalul de pe măsuța de alături. Ea a râs în timp ce mă înarmam.

— Am de gând să-mi construiesc un tron din oasele tale! i-am spus.

— Poate că asta ar trebui să fac eu cu ale tale și cu cele ale celorlalte din Înaltul Consiliu.

— E la mintea cocoșului că ai nevoie de magia noastră. Niciodată nu ai fost la fel de puternică.

Ravena a rânjit și și-a mijit ochii, și, deodată, am simțit cum ceva mă strânge de gât și am fost ridicată de la pământ. Strânsoarea m-a făcut să-mi vină să vomit, dar nu aș fi putut nici dacă aș fi încercat. Mă sufocam încet-încet.

— Cred că uiți cine e neputincioasă acum! a spus.

Încă îmi strângeam lama și mi-am ridicat mâinile la gât, sperând să pot înjunghia cumva magia pe care o folosea ca să mă țină. Dar nu era nimic de care să mă agăț, nimic din care să mă pot smulge.

— Știi că asta și-au dorit? Noi toate, divizate, în război unele cu altele. Este greu să atingi un țel când toată lumea se luptă.

Nu puteam să articulez cuvinte; aveam gura plină de salivă, iar limba îmi era umflată.

Brusc, mi-a dat drumul, iar eu m-am prăbușit pe podea, tușind și gâfâind.

— Nu e amuzant să vorbesc eu cu mine.

— Du-te dracului! am rostit hârâit și gâtuit. Ce vrei?

— Să restabilesc echilibrul în lume, a răspuns.

M-am târât puțin și m-am ridicat în capul oaselor, strâmbându-mă de durere când înghițeam, cu pumnalul încă în mână.

— Ce ar însemna asta?

— Că trebuie să moară niște oameni. Pacea nu face pe nimeni puternic, Isolda! Chiar și Înaltul Consiliu știa asta. Este ceea ce ne-a despărțit în cele din urmă.

— *Tu* ne-ai despărțit.

— *Vada* ne-a despărțit! a răbufnit Ravena. Ea a fost cea care ne-a trimis în toată Cordova pentru a-i servi pe regi la curțile lor, și asta pentru că *voia* putere. Ăsta a fost începutul sfârșitului nostru.

Vada era una dintre vârstnicele noastre. Ea mă predase lui Dragoş îmbrăcată în roşu, deşi o implorasem să mă lase să port altă culoare. Se încruntase la mine, prea mândră de munca ei.

— Dar eşti frumoasă aşa! îmi spusese.

— În rândul poporului meu, culoarea asta e asociată cu depravarea.

— Dar nu şi în Revekka. Trebuie să respectaţi obiceiurile de aici.

— Poate că şi ei ar trebui să le respecte pe ale mele! răbufnisem.

Eu eram cea care avea puterea reală.

— Yesenia!

Vada îmi cuprinsese faţa între mâinile ei reci şi zbârcite. Palmele îi erau mai moi decât ale mele. Întotdeauna fuseseră aşa. Vada nu-şi plantase niciodată propriile ierburi şi nici nu le culesese.

— Nu vom supravieţui dacă nu suntem docile.

— Merită să supravieţuim, atunci? o întrebasem.

— Când ai pe cineva pentru care să trăieşti, niciun sacrificiu nu este prea mare, rostise.

Dar apoi continuaserăm să renunţăm la puterea noastră, la libertatea noastră, la vieţile noastre, şi oricum îi pierduserăm pe cei pe care îi iubeam.

— Nu poţi să crezi că ai adevărata putere doar pentru că stai pe un tron şi porţi o coroană, a spus Ravena.

— Adrian mă tratează ca pe egala lui.

— Nu-l cunoşti pe bărbatul cu care te-ai căsătorit. Adrian vede o utilitate pentru tine, aşa cum vede o utilitate pentru fiecare persoană pe care o lasă să intre în viaţa lui. Doar că se întâmplă să ţi-o şi tragă.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, am replicat, strângându-mi degetele în jurul mânerului pumnalului.

— Chiar crezi că Adrian vrea să se elibereze de Dis? a întrebat. Ceea ce vrea cu adevărat este să îi ia locul.

— Ce e așa de rău în a fi zeu?

— Problema nu este că devii unul; problema e cine trebuie să moară pentru ca el să ajungă acolo. A făcut o pauză, apoi a continuat: Dar tu știi că el este periculos. Sau cel puțin ai știut - de aceea ai și creat cartea.

— Minți! am spus, dar șocul cuvintelor ei mi-a îndreptat spatele, și am urât senzația care mă încerca - cea a veridicității lor.

A zâmbit și a clătinat din cap.

— Sunt multe lucruri, dar nu am fost niciodată o mincinoasă, Yesenia!

— Timpul îi schimbă pe oameni, Ravena, am contracarat, apoi m-am tras înapoi și-am aruncat pumnalul spre ea, dar, spre deosebire de data trecută, doar oglinda s-a sfărâmat sub lovitură.

Râsul Ravenei a mai plutit o clipă prin cameră... și-apoi ea a dispărut.

DOUĂZECI ȘI DOI

Isolda

Am plecat spre camera lui Adrian.

Nu voiam să rămân în odaia mea, nu după vizita Ravenei. Cuvintele ei mă apăsau greu, mai ales ceea ce spusese despre Adrian.

„Nu-l cunoști pe bărbatul cu care te-ai căsătorit... El e motivul pentru care ai creat cartea."

Nu-mi puteam aminti, nu-mi puteam imagina și nu o credeam pe Ravena.

Strângând mai tare cartea de vrăji, am intrat în camera lui Adrian și l-am găsit așezat pe marginea patului, cu capul în mâini.

M-am oprit, imediat îngrijorată.

— Te simți bine?

— Doar o durere de cap, a răspuns, dar nu și-a ridicat privirea.

Mi-am pus cartea pe masă și am traversat camera până la lighean, am înmuiat o cârpă în apă rece și i-am dus-o lui Adrian.

A ridicat privirea când m-am apropiat, mijindu-și ochii, iar eu i-am trecut cârpa pe obraji și pe frunte.

— Îmi pare rău că nu ți-e bine!

— Nu e vina ta! mi-a răspuns, schițând un zâmbet.

Apoi m-a tras de mână în timp ce se lăsa să cadă pe spate pe pat, iar eu l-am urmat, aterizând deasupra lui.

— Unde ai fost?

— Am căutat vrăji de invocare.

Plutea ceva greu între noi; știam că e din cauză că aveam lucruri de spus, dar nu voiam să-i mai adaug nimic la necazurile lui.

I-am aranjat compresa pe frunte.

— N-ai avut nicio durere de cap de când te știu.

Mi-a atins colțul gurii, și mi-am dat seama că eram încruntată.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, scumpa mea! Ai găsit o vrajă?

Mi-am așezat capul pe pieptul lui.

— Am găsit simboluri, am răspuns, apoi am făcut o pauză. Ce-ți amintești despre Ravena?

Nu eram prea sigură ce informații căutam de fapt, dar eram curioasă de observațiile lui.

— Nu prea mult. I-am acordat atenție doar după moartea ta. Am văzut-o stând alături de Dragoș până când am invadat Revekka, iar după ce l-am ucis, am căutat-o, dar era ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului. Nu am mai văzut nici urmă de ea până la ceața purpurie. De ce întrebi?

— Mă întreb ce-o motivează.

— Îmi imaginez că este ce ne motivează pe cei mai mulți dintre noi în această lume.

— Și ce e asta?

— Supraviețuirea.

— Cred că a mers dincolo de asta, am spus. Nu-i așa pentru tine?

— Nu! mi-a răspuns. De ce crezi că îmi place ceea ce sunt?

***

Un țipăt m-a smuls din somn. Am sărit în capul oaselor, cu inima bătând nebunește, și singurul motiv pentru care nu credeam că visez era că și Adrian era treaz.

— Ai auzit asta? l-am întrebat.

Încă un țipăt.

Am sărit din pat, căutând în întuneric după hainele noastre. Abia reușisem să-mi trag halatul și să deschid ușa, când am dat nas în nas cu Sorin.

— Castelul este atacat, a spus. Vârcolaci cutreieră holurile.

Vârcolacii erau un fel de oameni-lup. Erau mari și puteau să se ridice pe picioarele din spate și să lupte folosindu-se de mâinile lor cu gheare.

— Cum?

— Nu știm, dar nu au intrat pe căile obișnuite, a spus Sorin.

Adrian și-a scos sabia și m-am întors să mă uit la el. Era fără cămașă, purtând doar pantalonii pe care reușise să-i găsească în întuneric.

— Te rog, rămâi! mi-a spus, sărutându-mă pe frunte. Sorin, ai grijă de ea!

Apoi Adrian a ieșit. Am pășit pe hol în urma lui ca să-l privesc și-am văzut cum i se încordau mușchii umerilor în timp ce alte țipete răsunau în tot castelul.

M-am uitat la Sorin.

— Cred că știu cum au intrat.

— Cum?

— Ravena! am spus, nedorind să recunosc complet că o invocasem și că oricare ar fi fost legătura pe care o stabilisem mai devreme, aceasta nu se închisese complet.

— Trebuie să plecăm!

Am luat-o la fugă pe hol spre camera mea.

Sorin nu a încercat să mă oprească; m-a urmat, alergând alături de mine. Când am ajuns pe holul meu, m-am oprit brusc, găsind ușa de la camera mea distrusă. O parte din ea atârna încă de balamale, iar partea cealaltă părea să fi zburat, lovindu-se de peretele opus și lăsând aschii de lemn peste tot.

— Isolda! a șuierat Sorin în timp ce mă strecuram mai aproape.

M-am uitat înapoi la el și mi-am dus degetul la buze, aruncându-i o privire cruntă. Armele mele se aflau în cameră și le voiam, dar, când m-am apropiat de ușa mea și am aruncat o privire prin tocul distrus, am văzut că înăuntru încă se afla un vârcolac.

Probabil că m-a simțit, pentru că și-a îndreptat ochii roșii și strălucitori spre mine și a scos un urlet asemănător unui țipăt. M-am tras de-a-ndărătelea, împiedicându-mă în timp ce mă întorceam.

— Fugi! i-am strigat lui Sorin, în timp ce creatura țâșnea ca o explozie afară din cameră.

A folosit peretele ca pe-o trambulină, zburând prin aer și aterizând în fața noastră, barându-ne calea.

Sorin și-a ridicat sabia.

— Acesta ar fi un moment grozav ca să te schimbi, Isolda! a scrâșnit el din dinți.

— Poate dacă aș fi avut un profesor mai bun, i-am întors-o.

Vârcolacul a răcnit din nou și s-a ridicat pe picioarele din spate, înălțându-se deasupra noastră. S-a repezit la Sorin, ghearele sale ascuțite ca briciul încrucișându-se cu spada lui.

Am alergat înapoi în odaie ca să-mi recuperez sabia, dar, chiar în clipa în care am atins mânerul, un alt vârcolac s-a ridicat din oglinda spartă de pe podea.

— La naiba, naibii, naibii!

Nu a existat nicio ezitare. Vârcolacul nici măcar nu a încercat să mă evalueze ca pradă; pur și simplu s-a năpustit, scoțând un mârâit oribil din adâncul gâtlejului. Mi-am apucat sabia, dar știam că bestia era prea aproape ca să reușesc vreun fel de atac. Am reușit să sar din drum, dar, la fel de repede, vârcolacul s-a întors și a atacat.

De data asta, mi-am învârtit sabia, apucând-o cu amândouă mâinile. Lama s-a înfipt în laba vârcolacului, dar nu a tăiat-o. Sângele a țâșnit pe mâner și pe mâinile mele și, în timp ce încercam să-mi eliberez arma, vârcolacul a căscat botul la mine. Am căzut la pământ ca să-i evit mușcătura și m-am târât, dar am fost lipită la pământ de o labă uriașă, cu cele cinci gheare ascuțite înfipte în spatele meu. Am țipat și m-am răsucit, înfigându-i pumnalul în picior.

A scos un răcnet ascuțit, care mi-a țiuit în urechi, iar eu am reușit să mă ridic în picioare și să fug. M-am lovit de tocul ușii, nesigură pe picioare, iar când am reușit să ajung în hol, Sorin se afla deja în fața a doi vârcolaci, căci cel din spatele meu ajunsese și el acolo. M-am sprijinit de perete, slăbită, și m-am gândit la Sorin și la ședințele noastre. Mi-au trecut repede prin minte și m-am agățat de câteva cuvinte pe care le rostise.

„E magie", spusese. „Trebuie doar să ajungi la ea."

Mi-am amintit cum mă simțisem în timpul vrăjii din pădure. Mă simțisem de parcă pântecele mi s-ar fi deschis – și fusese plin de lumină, plin de magie, plin de căldură, și îmi dăduse speranță. Și-apoi m-am simțit ca și cum magia mi-ar fi fost luată, smulsă din mine cu ură.

Dar nu era așa. Fusese doar suprimată.

Îi fusese frică, așa cum îmi era și mie acum.

În acest fel acționa oprimarea.

Am întors capul spre vârcolac, iar un mârâit mi-a vibrat în gât. Era prima dată când vedeam că monstrul se oprise să mă

evalueze. M-am desprins de perete și am mârâit și mai tare – un sunet animalic, primitiv. Apoi am luat-o la fugă pe hol, iar picioarele mă purtau mai repede decât o făcuseră vreodată.

Am simțit cum mă schimb pe interior, iar durerea era acută. M-a făcut să scrâșnesc din dinți, care se alungiseră deja. Picături de sânge au țâșnit pe pământ când ghearele mi-au explodat din vârful degetelor și, în timp ce mă schimbam, m-am aruncat spre cei doi vârcolaci care îl înfruntau pe Sorin. Acesta sângera abundent și își ținea sabia cu o mână doar, celălalt braț atârnând moale pe lângă el.

M-am repezit la gât când m-am ciocnit cu unul dintre vârcolaci și l-am mușcat adânc, smucind de el în timp ce aterizam. Cealaltă creatură s-a izbit de mine, și am zburat pe podea, lovindu-mă de balustrada scărilor, dar am sărit înapoi în picioare, cu un mârâit țâșnindu-mi din gât. Am sărit, dar la fel a făcut și vârcolacul, și ne-am încleștat în aer, mușcându-ne și agățându-ne unul de celălalt. Am aterizat grămadă, continuând lupta corp la corp. Monstrul m-a mușcat de umăr, iar ghearele sale mi s-au înfipt în burtă. I-am urlat în față, apoi l-am mușcat de bot și nu i-am mai dat drumul, scurmându-i coastele cu ghearele, eliberându-l doar când am simțit că priza lui asupra mea începuse să scadă. Apoi i-am rupt gâtul la fel cum procedasem și cu celălalt.

Strigătul lui Sorin mi-a atras atenția, iar când m-am întors să mă confrunt cu ultimul vârcolac, Sorin tocmai fusese aruncat în aer. S-a lovit cu spatele de un perete și a alunecat la pământ, nemișcat.

Am mârâit și am țâșnit spre monstru. Corpurile ni s-au izbit puternic, tăindu-mi respirația, și-am simțit cum mi se frâng coastele. Când am aterizat în picioare, în fața vârcolacului, m-a străfulgerat o durere cumplită, și totuși am atacat din nou. Dinții ni s-au înfipt în umerii celuilalt, rostogolindu-ne

încleștați. N-am reușit să obțin avantajul și am rămas zăcând sub creatură, cu ghearele ei înfipte adânc în mine. În timp ce încercam să-mi încleștez maxilarul ca să-mi înfig colții mai adânc, m-a săgetat din nou durerea, un răcnet mi-a ieșit din gâtlej și-atunci i-am dat drumul.

Dar apoi s-a auzit un sunet umed, iar sângele monstrului s-a revărsat peste mine. Vârcolacul și-a slăbit strânsoarea și apoi a căzut, aterizând lângă mine pe pământ. Am întors capul și am dat cu ochii de Sorin, în picioare, cu sabia însângerată.

Am vrut să-i strig numele, dar nu puteam vorbi în forma asta și nu știam cum să mă transform la loc.

S-a uitat în jos la mine, iar fața lui avea ceva înfiorător, un întuneric în ochi.

— Îmi pare rău, Isolda! a spus și și-a ridicat sabia.

Șocul m-a împietrit, iar sabia lui mi s-a înfipt în piept. Am țipat și, în acele clipe, am simțit că mă schimbam la loc. Mi-au țâșnit lacrimi din ochi, iar Sorin a căzut în genunchi lângă mine, strângându-mă la pieptul lui.

— Îmi pare atât de rău...

Și el plângea.

Nu voiam să mă atingă. Nu înțelegeam de ce mă ținea în brațe.

— De ce? am rostit, cu gura tremurândă.

— Pentru că el trebuie să moară, a spus Sorin. Adrian are să ne distrugă, Isolda! Niciunul dintre noi nu se poate lupta cu el. Trebuie să înțelegi. Ai înțeles odată.

Am clătinat din cap.

— *Cartea lui Dis*, a continuat. Tu ai scris acele vrăji pentru el.

— De unde știi asta? am șoptit.

Ravena tocmai *îmi* spusese același lucru.

— Știu mult mai multe decât crezi.

— Ești un trădător. Tu ești trădătorul. Tu i-ai spus Ravenei despre sângerare.

Sorin și-a coborât sprâncenele.

— Sunt multe lucruri. Un trădător printre altele, dar nu i-am spus nimic Ravenei.

— Nu te cred!

— Nu aleg o parte în detrimentul celeilalte.

— Atunci, ești slab.

A tresărit, închizând ochii pentru o clipă. Când i-a deschis din nou și m-a privit, trădarea lui m-a durut și mai tare, pentru că nu am văzut în ei ura pe care aș fi vrut s-o văd. Am văzut regret, suferință și o tristețe adâncă, adâncă.

— Adrian devine din ce în ce mai mult un monstru pe zi ce trece. Spune-mi că nu ai văzut semnele! Fulgerarea de alb din ochii lui, durerea de cap. Este Dis care preia controlul. Este Dis care îi vorbește.

— De unde știi că este Dis? am șoptit, tremurând.

Nu știam dacă era din cauza agoniei mele sau a șocului.

— Isolda! a zis Sorin și a clătinat din cap.

— Nu! am spus printre dinții însângerați. Nu-mi rosti numele!

Sorin a dat iar din cap.

— Te va răni într-o zi, și atunci vei înțelege.

— Nu ar face-o niciodată, am vorbit cu convingere în glas și am început să plâng.

— Chiar te iubesc! a rostit încet Sorin. Aș vrea să-ți amintești... E pentru binele comun.

Cuvintele astea!

Tata le rostise și el.

„Ai fi vrut să mă sinucid?" îl întrebasem, scârbită. „Pentru cine? Pentru un regat ai cărui oameni mi-au întors spatele după sacrificiul meu?"

„Este pentru binele comun!" îmi răspunsese.

— Ieşi afară!

— Iso...

— Am spus să ieşi afară! am ţipat, cu sângele ţâşnindu-mi din gură. Ieşi afară!

Lacrimile şiroiau pe faţa lui Sorin, dar s-a ridicat în picioare, şi-a luat sabia şi a fugit.

La un moment dat, trebuie să fi leşinat, pentru că am fost trezită de strigătul plin de furie al lui Adrian. Am deschis ochii şi m-am uitat fix la el în timp ce mă lua în braţe.

— Adrian! i-am şoptit numele, ridicându-mi mâna pătată de sânge spre faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Sorin?

— Sorin a făcut asta! Sorin e un trădător!

— Nu!

Am auzit o altă voce pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Daroc, dar n-am putut întoarce capul să mă uit la el.

Aveam ochii grei, iar mâna mi-a căzut de pe faţa lui Adrian, lăsând o dâră de sânge. Adrian mi-a luat mâna, lipind-o iar de obrazul lui.

— Am să te vindec!

— Adrian! am şoptit, zâmbindu-i. Nici măcar tu nu poţi vindeca asta.

Veninul lui Adrian era puternic, dar avea limite, aşa cum învăţaserăm cu muşcătura de aufhocker.

— Doar dacă... Trebuie să mă schimbi.

Ştiam că există consecinţe, dar niciuna nu se compara cu moartea.

Ochii lui Adrian s-au plimbat peste faţa mea, ca şi cum ar fi cântărit cât de mult îmi doream asta.

— Eşti sigură?

— Ori asta, ori mor! i-am răspuns. Nu mai vreau să fiu o vrăbiuţă.

Nu a mai existat nicio ezitare după aceea.

M-a așezat astfel încât capul să mi se odihnească pe umărul lui, iar el m-a mușcat de gât. La început, a fost ca de obicei, apoi și-a înfipt dinții mai adânc, și am avut senzația că-mi injectează foc în vene. Dar nu am țipat; doar m-am agățat de el cât de tare am putut.

— Bea, Isolda! m-a îndemnat Adrian.

Eram doar pe jumătate conștientă când mi-a pus ceva pe buze, iar un gust metalic mi-a umplut gura. Era sânge, diferit de al meu. Mai puternic, cumva.

Nu știu dacă am reușit să beau, dar a venit un moment în care m-am simțit ca și cum aș fi plutit, ridicându-mă într-un întuneric presărat cu stele.

DOUĂZECI ȘI TREI

Isolda

GÂTUL ÎMI ARDEA, ȘI AM GEMUT CÂND AM DESCHIS ochii.

— Sus! a spus Adrian cu blândețe, cu mâinile pe umerii mei, dar orice mișcare mă făcea să amețesc.

Mi-am îngropat fața în păturile moi de sub mine, strângând ochii.

— Nu pot! am spus cu vocea răgușită și am tresărit de durere.

— Trebuie să bei! a insistat Adrian, iar eu m-am ridicat gemând și simțind cum mi se învârte capul.

Era oribil, iar pe lângă asta niște pete negre îmi îngreunau vederea.

Adrian m-a emoționat. Mi-a adus picioarele de o parte și de alta a corpului său, m-a lipit de el și mi-a așezat capul în scobitura gâtului lui.

— Bea! m-a îndemnat.

Și, în mod ciudat, nu am avut nevoie de altă încurajare. Am mușcat din pielea lui.

A fost mai ușor decât îmi imaginasem, dar asta din cauza colților care îmi crescuseră în spatele dinților.

— Futu-i! a gemut Adrian, apucându-mă cu o mână de păr. Da, dulceața mea! Suge mai tare!

Pe măsură ce sângele lui îmi umplea gura și gâtul, arsura s-a atenuat, iar capul mi s-a limpezit. Am devenit conștientă de alte lucruri – cât de bine se potriveau corpurile noastre goale, cum simțeam membrul plin al lui Adrian între picioarele mele și cât de excitată eram. Mi-am întins mâna spre el, în timp ce sorbeam lung din sângele lui, trecându-mi degetul mare peste o picătură groasă de sămânță a sa cu care i-am uns coroana.

Adrian a inspirat printre dinți, apoi i-am dat drumul și m-am îndepărtat de gâtul său, legănându-mi șoldurile pe scula lui și lipindu-mi buzele de gura sa. Simțeam o nevoie ciudată și sălbatică să mă fut. Mergea dincolo de dorința mea obișnuită. Abia reușeam s-o descriu, dar îmi zdruncina oasele și îmi înfierbânta măruntaiele, îndemnându-mă să mă mișc, să mă umplu cu mai mult decât cu sânge.

— Nu ți-a mai băut nimeni sângele? am șoptit, mângâindu-i buzele cu ale mele.

Și-a răsfirat degetele pe coastele mele în timp ce mă ținea în brațe, cu capul înclinat ca să mă poată privi în ochi.

— Niciodată! mi-a răspuns pătimaș. Te-am așteptat!

Gurile noastre s-au unit din nou, Adrian m-a întins pe spate, iar mâinile lui mi-au cuprins sânii, frământându-i, înainte de a-mi lua un sfârc în gură. A trecut apoi la celălalt și mi-am strâns coapsele în jurul lui, în timp ce degetele mele i se încurcau prin păr. Când nu am mai putut să-mi întind mâna, mi-am trecut piciorul de-a lungul sculei sale. Adrian m-a privit cu ochii arzând în ochii mei.

— Vrei să mă atingi și tu, Vrăbiuțo?

Mi-a lăsat gura apă la gândul ăsta.

— Da!

Mi-a ținut privirea în timp ce se apleca să mă lingă și a suspinat, ca un zumzet vibrând la poarta miezului meu. Totul mușchii mi s-au încordat, pregătindu-se pentru plăcerea pe care avea să mi-o dăruiască gura lui, dar apoi s-a mutat, ur cându-mi-se din nou pe corp, lipindu-și gura de-a mea și mân gâind-o cu limba lui, așa cum o făcuse cu clitorisul.

Când s-a îndepărtat, mi-a spus:

— Suge-mă!

S-a întins pe spate, iar când am început să mă așez, mâinile lui m-au apucat de șolduri.

— Nu așa.

Mi-a trecut piciorul peste corpul lui, astfel încât m-am așezat pe el cu spatele la fața lui, iar eu m-am ridicat pe mâini și genunchi și am început să îmi plimb limba pe vârful sculei sale în timp ce degetele lui Adrian îmi despărțeau carnea. Din când în când, îmi sugea pielea și, de fiecare dată, un sunet gutural îmi scăpa din gâtlej.

— Îți place? m-a întrebat între două apăsări cu degetele.

— Da! am gemut, incapabilă să continui să-l satisfac cu gura.

Tot ce eram în stare să fac era să-i mângâi scula. Mi-am lăsat capul să cadă pe coapsa lui și mi-am trecut limba peste boașe, înainte de-a suge fiecare sac greu cu toată gura.

A șuierat, rostind cuvinte pe care nu le puteam auzi, și deodată mi-a împins picioarele într-o parte, punându-mă pe spate, cu fața spre el. Trupul lui l-a acoperit pe-al meu, lipindu-l de pat. M-a fixat cu ochi pofticioși, înainte de a mă săruta din nou cu sete. Mâna i s-a strecurat între picioarele mele, iar eu eram atât de udă, încât îi puteam auzi mișcările înăuntrul meu.

— Am nevoie de tine! i-am spus.

— Mușcă! mi-a poruncit, punându-și încheietura mâinii pe gura mea.

M-am agățat de el în timp ce mă supuneam, iar când dinții mei s-au înfipt în pielea lui, și el s-a înfipt în mine.

— Futu-i! a gemut. Futu-i, îmi placi atât de mult!

Adrian m-a lăsat să beau din el, mutându-și cealaltă mână pe creștetul meu și sprijinindu-se în timp ce se mișca neîncetat, cu pieptul lipit de-al meu. Primele lui câteva împingeri au fost lente și adânci, iar eu simțeam fiecare creastă a penisului, dar apoi mișcările i-au devenit mai superficiale, mai concentrate, și frecarea delicioasă a început să pună stăpânire pe mine. În strânsoarea ei, nu-mi mai puteam controla corpul.

I-am eliberat încheietura lui Adrian, în timp ce un geamăt mi se smulgea din gâtlej, și, exact când simțeam că tensiunea din corpul meu atinge punctul culminant, el mi-a mușcat din carnea gâtului.

Mi-am dat drumul, blestemând și încleștându-mi degetele în părul lui Adrian, iar el mi-a urmat, umplându-mă de căldura lui. M-am înmuiat sub el când a terminat să se hrănească, apoi s-a îndepărtat, dându-mi la o parte de pe față șuvițele de păr îmbibate de sudoare.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Încă încercam să-mi calmez respirația, dar m-am gândit la întrebarea lui. Cea mai mare diferență fusese față de când mă trezisem cu o arsură în gât, însă, de când îi băusem sângele, mă simțeam cam la fel.

— Mă întrebi dacă mă simt diferit?

A înclinat capul, zâmbind din colțul gurii, ca și cum întrebarea i se părea curioasă.

— Vreau doar să știu cum te simți.

I-am răspuns dintr-o suflare:

— Epuizată, dar nu doar fizic, ci și mental. L-am privit o vreme în ochi și apoi l-am întrebat: Câți oameni au să ne trădeze până la urmă?

— Presupun că ar trebui să ne așteptăm ca toată lumea să o facă.

— Este o existență tristă.

— Și totuși, este a noastră.

M-a sărutat și apoi s-a așezat pe-o parte, lipindu-mă strâns de el.

— Dormi! Vei avea nevoie de asta.

M-am gândit să-l întreb ce vrea să spună, dar corpul îmi era cald și îmi simțeam ochii grei. Nu mă încerca nevoia să vorbesc, deși existau enorm de multe lucruri care cereau atenție, și m-am lăsat să alunec în întuneric.

Mă zvârcoleam, îmi arcuiam spatele, iar picioarele îmi alunecau pe pat, neputând să găsesc un punct de sprijin. Foamea îmi rodea fundul stomacului. Adrian era lipit de mine și și-a dus din nou încheietura mâinii la gura mea.

— Mușcă, Vrăbiuță!

De data aceasta, îi simțeam mirosul sângelui. Mă așteptasem ca acesta să aibă un miros diferit odată ce mă schimbasem, dar mirosea tot a metal, ascuțit și amar, și era ceva în mine care tânjea după gustul lui.

Am luat încheietura lui Adrian, dar, după câteva înghițituri, l-am îndepărtat și m-am târât deasupra lui. Era excitat; membrul lui și-a făcut loc între coapsele mele, iar foamea pe care o avusesem pentru sânge s-a dizolvat într-o poftă de sămânța lui.

— Ce vrei, iubita mea?

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, am șoptit.

— Te transformi. Ți-e foame. Îți va fi foame o vreme, până când schimbarea va prinde rădăcini în tine.

— Și cât timp va dura asta?

— Să-ți dezvolți toate puterile? Luni întregi.

Am simțit cum mi se umple pieptul de dezamăgire și m-a neliniștit și faptul că nu aveam să-mi cunosc întregul potențial pentru o bucată de vreme.

— Așa urmează să fie? Sânge și sex?

— Mă întrebi cât de des va trebui să mă hrănești și să mi-o tragi?

A zâmbit.

Mi-a plăcut zâmbetul lui. Mi-l doream mai des, dar nu aveam prea multe motive să zâmbim dincolo de pereții acestei camere.

Mi-a prins coapsele și și-a înfipt șoldurile în mine.

— Asta n-are să dureze mult. Deși am să mă bucur de fiecare clipă cât durează.

M-am întins după mâinile lui și le-am dus la sânii mei.

— Ai spus că nimeni nu ți-a mai luat sânge până acum. Cum s-au hrănit cei pe care i-ai schimbat?

În ochii lui Adrian s-a citit neplăcerea, dar a răspuns:

— Le-am dat sângele meu, dar l-am stors eu pentru ei.

— Și sexul? Pe câți i-ai satisfăcut?

— Chiar vrei un răspuns la întrebarea asta?

În realitate, chiar nu știam dacă vreau unul. Simțeam deja cum o gelozie groasă și fierbinte mi se adună în piept.

— A încercat vreunul dintre ei să te muște?

M-am aplecat spre el, apropiindu-mi buzele de ale lui.

— O mulțime.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

A ridicat o sprânceană.

— Aș prefera să nu răspund la o mie de întrebări despre sutele de vampiri pe care i-am schimbat în două sute de ani.

Apoi s-a rostogolit și m-a răsturnat pe spate, prinzându-mă sub trupul lui.

— Dintr-odată, nu mai am chef să ți-o trag.

— Nu? m-a întrebat, privindu-mă în ochi o clipă, înainte ca limba să i se plimbe pe un sfârc întărit, apoi pe celălalt.

N-am putut să mă opun felului în care i-a răspuns corpul meu, încordându-se, lărgindu-se, pregătindu-se. A chicotit, apoi s-a tras deoparte și m-a întors pe burtă. Mi-a tras șoldurile în sus și și-a trecut palma peste fundul meu, înainte de a mă lovi ușor.

— Al naibii de frumos! a spus, cu degetele scufundându-se în carnea mea pe la spate. Nu te interesează să mi-o tragi, hmm?

— Adrian!

Nu știam sigur de ce îi pronunțam numele – era pe jumătate avertisment, pe jumătate rugăminte. Știa că nu vorbisem serios și acum avea de gând să-mi dea o lecție. Îmi doream asta, o așteptam. Mi-am îndepărtat și mai mult picioarele, iar el a chicotit în timp ce mi-a trecut mâna pe spinare, apoi mi-a strâns părul în pumn și mi-a tras capul pe spate, cu gâtul încordat.

— Atât de rar sub controlul meu, a șoptit. Îmi placi așa!

Și-a retras degetele dinăuntrul meu și m-a sărutat pe spate, înainte de-a mă pătrunde. Încă mă ținea de păr și, odată ce-a căpătat avânt, m-a eliberat și și-a așezat mâna pe omoplații mei, împingându-mă spre pat. Mișcările îi erau aspre și dure, și îmi plăcea asta; îmi doream mai mult, iar și iar.

Am început să gâfâi puternic și neregulat – și singurul lucru care nu mă încânta era că nu puteam să văd plăcerea de pe fața lui. Și-a mutat mâna la clitorisul meu, frecându-l cu furie, apoi, brusc, s-a aplecat complet peste mine, lipindu-mi tot corpul de pat. M-a mușcat de scobitura gâtului și am simțit că mă desfac în bucăți.

Când a terminat, s-a rostogolit într-o parte și și-a pus brațul în jurul taliei mele. Eram prea obosită ca să mă mișc.

M-a sărutat și apoi mi-a mângâiat gâtul în locul din care îmi luase sângele iar și iar, în seara asta.

— Tu ești lumina mea! a spus, în timp ce mă scufundam în întuneric.

Eram conștientă că se luminase. Mi-am dat seama, chiar dacă nu deschisesem ochii încă. O parte din mine refuza să înfrunte ziua de după trădarea lui Sorin, căci astăzi ar fi trebuit să vorbesc despre asta și să simt durerea – dar nu era numai durerea mea. Era și a lui Adrian și a lui Daroc.

— Știu că ești trează, s-a auzit vocea lui Adrian.

Am deschis ochii, clipind la soțul meu, care stătea lângă pat, dezbrăcat. Corpul îi era pătat peste tot de sânge uscat.

— Am pus să ne pregătească o baie, m-a anunțat și mi-a întins mâna.

Când m-am ridicat în capul oaselor, capul mi se învârtea și i-am acceptat ajutorul în timp ce mă dădeam jos din pat. M-am uitat la corpul meu și apoi la patul nostru – totul era pătat de sânge.

A zâmbit ușor.

— Noii vampiri sunt dezordonați.

M-a însoțit până la cada de metal și m-am bucurat de asta, pentru că nu mă simțeam prea sigură pe picioare.

M-am cufundat în apă, cu aburul învăluindu-mă. Adrian m-a urmat, așezându-se în spatele meu. Am petrecut câteva clipe curățându-ne sângele de pe piele, înainte de-a mă sprijini de el, cu brațele lui încrucișate peste corpul meu, protector, liniștitor – și apoi a vorbit, cu vocea blândă și gravă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat! Fiecare detaliu!

Am avut nevoie de câteva momente ca să-mi adun gândurile, ca să hotărăsc cum aveam să prezint povestea trădării lui

Sorin. Eram încă nedumerită de acțiunile lui. Mă salvase de vârcolaci doar ca să mă înjunghie cu propria sabie. Se răzgândise? Dar când fuseserăm în pădure în noaptea cu lună plină? Să fi sperat că sătenii aveau să facă treaba pe care a sfârșit totuși prin a o executa el?

— Cred că eu sunt responsabilă pentru intrarea vârcolacilor în castel, am spus, făcând o pauză, dar nu se simțea nicio schimbare în corpul lui Adrian, niciun indiciu că ar fi fost supărat de ceea ce spusesem. Eu... am invocat-o pe Ravena prin intermediul oglinzii din camera mea, iar când am spart-o, cred că le-am permis cumva creaturilor să intre.

— Nu știi asta. Ravena ar fi putut să le trimită singură.

Nu i-am confirmat comentariul, deși ceea ce spusese ar fi putut să fie adevărat.

— Mi-am dat seama ce se întâmplase, iar Sorin a venit cu mine în camera mea. A luptat alături de mine, chiar și după ce m-am transformat în aufhocker.

La menționarea transformării mele, brațele lui Adrian s-au strâns și mai tare în jurul meu.

— M-a salvat de unul dintre vârcolaci... și apoi... m-a înjunghiat, dar nici după aceea n-a plecat.

Eram atât de confuză, atât de obosită să plâng pentru tot ceea ce se întâmplase cu poporul meu și cu mine! Mă necăjea faptul că acum îmi tremurau buzele.

— M-a ținut în brațe și a încercat să-mi spună că o făcuse pentru binele comun.

Uram cuvintele astea.

„Ai să fii renumită, nu doar în Lara, ci în toată Cordova", îmi spusese tata în timp ce încerca să mă convingă să mor pentru ceva ce el numea „binele comun", ceea ce însemna doar o lume în care eu și Adrian nu existam.

Și, din câte se părea, și Sorin credea același lucru.

Iar asta m-a durut, pentru că îl ascultasem în timp ce își povestise traumele. Îl ținusem în brațe pe podeaua sălii de antrenament și deplânsesem faptul că viața lui se schimbase la fel de brusc ca a mea. Poate că partea cea mai înfiorătoare a lucrurilor era că nimeni nu părea să vrea să mor la fel de mult pe cât își dorea să moară Adrian – însă eu eram cea mai ușoară țintă.

Ei bine, nu mai era cazul.

— Care este binele comun? a întrebat Adrian.

— O lume fără tine, am răspuns încet și trist.

M-am prins de marginea căzii metalice și m-am întors cu fața la Adrian. M-a tras mai aproape, cu genunchii de o parte și de alta a taliei lui.

— Dar tu ce vrei?

— Pe tine, mi-a răspuns, trecându-și degetele umede peste buzele mele.

— Adrian, am șoptit. Știi bine ce te întreb.

— Și eu îți răspund. Nu mi-am schimbat niciodată țelul. Am să conduc Cordova cu tine alături.

— Asta e destinația. Dar cum ajungi acolo?

M-a privit lung, apoi mi-a răspuns:

— Cu tine.

Am clătinat din cap, surprinsă de răspunsul lui.

— Cu mine?

— Nu pot fi... *liber*... fără tine. Fără magia ta.

L-am privit fix, înghițind în sec. Eram dezorientată. Voiam ca Adrian să fie liber de Dis, dar nu îmi dădusem seama niciodată că el mă vedea ca fiind cheia acestei libertăți.

— Ce vrei să spui?

— Vampirii nu pot lupta cu magia. Ai spus-o chiar tu, mi-a explicat Adrian. Apoi a continuat în șoaptă, ca și cum nu ar

fi vrut să audă nimeni: Dar, mai important, vrăjitoarele sunt creațiile lui Dis; vă inspirați din magia ei. Nu ți se pare plauzibil atunci că ați putea s-o îndreptați împotriva ei?

Cu abilitățile mele, nu era plauzibil, dar mărturisirea lui m-a durut. M-a făcut să simt că era un dram de adevăr în ceea ce spusese Ravena – că nu-l cunoșteam cu adevărat pe Adrian, că mă luase lângă el pentru că îi eram de folos –, și detestam faptul că Ravena ar fi putut avea dreptate.

— Și dacă n-aș fi avut magie?

Nu a spus nimic, dar am știut.

Ana, mi-am șoptit, și era ceva în asta care părea a fi o înșelătorie.

— În felul ăsta îți devin utilă?

Adrian și-a încleștat maxilarul, iar mâinile i s-au strâns în jurul meu, ca și cum s-ar fi temut că aveam să fug. Încă mă gândeam la asta.

— Nu am spus *niciodată* așa ceva.

— Nu este implicit?

— Crezi că te-aș da la o parte dacă n-ai putea s-o faci? a întrebat furios.

Nu credeam acest lucru, dar tot m-a durut faptul că nu-mi vorbise despre asta înainte.

— Crezi cu adevărat că te doresc pentru niciun alt motiv?

— De ce nu mi-ai spus până acum că ai nevoie de magia mea?

Fuseserăm atât de sinceri unul cu celălalt; de ce fusese altfel în legătură cu asta?

— Pentru că nu ai arătat niciun semn că ai avea magie, și... de ce aș pune povara blestemului meu asupra ta?

Mi-am mușcat buza cu putere și mi-am întors privirea de la el, frustrată de mine și de toată această situație.

— Ravena mi-a spus că am scris *Cartea lui Dis* ca să te distrug, i-am zis.

Cuvintele erau ca niște lame care îmi zgâriau gâtlejul – și totuși Adrian nu părea deloc surprins.

I-am simțit degetele pe maxilarul meu, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Nu am nicio îndoială că ai făcut-o.

— Adrian...

Nu știam ce să spun.

— Dacă mă vei distruge, va fi din cauza lui Dis. Ai să-ți amintești asta, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu mai sunt creația favorită a zeiței.

Am început să vorbesc, să-l întreb mai multe, dar s-a auzit un ciocănit la ușă, iar Adrian a dat permisiunea să se intre. Le așteptam pe Vesna și Safira, așa că am simțit că mor de rușine când în camera noastră a intrat Tanaka. M-am apropiat de Adrian ca să-mi păstrez un gram de decență – o acțiune care se pare că l-a amuzat pe Adrian, care a chicotit.

Nu-mi dădeam seama dacă Tanaka era agitat sau stânjenit, sau dacă pur și simplu se suprasolicitase pe scările către camera noastră. Orice ar fi fost, era roșu la față și s-a oprit pentru a-și drege vocea.

— Majestățile Voastre! a rostit el, înclinându-se. Gavriel a sosit din Lara. Aduce vești urgente.

În ciuda eforturilor mele de-a-mi ascunde goliciunea, m-am îndepărtat de Adrian, îndreptându-mi spatele.

— Ce vești?

— Mi-e teamă că țara ta este atacată.

— De către cine? am întrebat.

— Alaric din Hela, a răspuns Gavriel, care intrase în spatele lui Tanaka.

Era îmbrăcat în armură și murdar; chiar și părul său, de obicei blond, părea aproape șaten. Am fost surprinsă de

apariția lui bruscă în camera noastră și mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Ne-au invadat în timpul nopții. Presupun că au luat absența îndelungată a tatălui tău drept o invitație. Deși nu ăsta ar fi cel mai rău lucru.

— Și care ar fi cel mai rău lucru?

— Alaric a fost transformat. La fel și armata sa.

Adrian și cu mine am schimbat o privire. Amândoi știam cine e responsabil.

Julian!

Dintre toți regii care ar fi putut să fie transformați, Alaric era ultimul la care m-aș fi așteptat. Nu-i făcuse niciodată o petiție lui Adrian și fusese foarte vocal în privința aversiunii sale față de capitularea tatălui meu.

Adrian s-a ridicat din baie, cu apa șiroindu-i pe piele.

— Lăsați-ne o clipă! a cerut. După cum vedeți, nu suntem chiar în starea potrivită să analizăm o asemenea veste. Ne întâlnim în scurt timp în sala de consiliu. Convocați-l pe Daroc!

— Și pe Killian, am adăugat.

— Desigur, Majestățile Voastre! a răspuns Tanaka.

S-au înclinat, iar bătrânul i-a aruncat o privire furioasă lui Gavriel înainte de-a pleca.

— Ești surprinsă? m-a întrebat Adrian, cercetându-mă în timp ce mă ridicam în picioare. Nu te așteptai la asemenea comportament din partea lui Alaric?

— Nu, nici pe departe. Nu a susținut niciodată vampirii, sub nicio formă. Când tatăl meu a decis să ți se predea, a fost cel mai vocal împotriva acestui lucru.

— Se pare că Julian l-a convins, a spus Adrian și a devenit tăcut.

— Sau l-a forțat. Crezi că Julian se folosește de Alaric?

— Da! Hela este o țară mare, cu o armată mare. Probabil că Julian îi va permite lui Alaric să conducă până când se va plictisi de el. Atunci îl va ucide... dar atunci, va avea deja o armată suficient de mare pentru a veni să mă captureze.

Am lăsat cuvintele lui Adrian să se așeze în tăcerea dintre noi. Tot ce puteam gândi era că trebuia să-l oprim în Lara.

— Ce-o să facem? l-am întrebat, deși nu mă așteptam la vreun răspuns rapid.

Revekka era într-o stare delicată, nu numai din cauza vrăjilor Ravenei, ci și a loialităților schimbătoare ale poporului, care devenea pe zi ce trece tot mai neîncrezător în conducerea noastră. Totuși, trebuia să-mi apăr regatul. Lara era a mea de drept, și blestemată să fiu dacă aș fi privit neputincioasă un rege al celor Nouă Case răpindu-mi ceea ce era al meu!

Adrian m-a privit, mângâindu-mi obrazul cu vârful degetelor.

— O să luptăm pentru tronul tău!

DOUĂZECI ȘI PATRU

Adrian

Privirea mi s-a abătut asupra Isoldei în timp ce ne îndreptam spre sala de consiliu. Îmi făceam griji pentru ea și pentru toate schimbările pe care le văzuse într-un timp atât de scurt. Eu fusesem catalizatorul pentru toate acestea, dar ea stătea alături de mine, stoică, mândră și frumoasă, fără să dea vreun semn despre frământările din mintea ei, pe care însă le auzeam în timp ce gândurile ei alergau de la Lara la Sorin, de la Ana la Ravena, de la propria sa putere asupra magiei la puterea ei asupra schimbării și la momentul în care urma să-și cunoască pe deplin potențialul de vampir.

Își făcea griji pentru mine, dar și pentru Dis.

Nu puteam să-i ofer nicio alinare, în afară de faptul că nu aveam să plec de lângă ea, dar totul depindea de cât timp îmi mai dădea voie Dis să fiu... eu.

Când m-am gândit la controlul pe care Dis l-ar fi putut exercita, dinții mi s-au încleștat atât de tare, încât a început să

mă doară maxilarul. Îi simțeam influența din când în când, bruindu-mi gândurile. Așa am știut că e nemulțumită de mine – nu încercase niciodată să mă controleze până acum, dar făcusem ceva ce nu-i plăcea –, deși ce anume rămăsese de văzut.

Gavriel, Tanaka și Killian așteptau în sala de consiliu.

— Îți cer iertare pentru ce s-a întâmplat mai devreme! a rostit Tanaka imediat ce am intrat.

— Nu e ca și cum nu te-aș fi invitat în camera noastră, Tanaka.

Privirea mi s-a mutat spre Gavriel, care nu și-a cerut scuze. În mod clar, îi făcuse plăcere să dea cu ochii de soția mea.

— M-am gândit doar că regina ar fi vrut să afle cât mai curând posibil veștile despre starea patriei sale, a spus Gavriel, zăbovind cu privirea asupra Isoldei.

Dacă nu l-ar fi privit și Killian fix pe vampir, aș fi putut crede că eram eu prea protector.

— Oricât de urgentă ar fi această veste, cred că suntem cu toții de acord că este mai bine să fie dată când suntem îmbrăcați.

Gavriel a înghițit în sec și și-a ferit ochii.

Înainte de-a mai putea spune ceva, a sosit Daroc, iar prezența lui mi-a curmat toate vorbele.

Părea devastat.

Era singurul mod în care puteam să-l descriu. Linii groase și întunecate i se adunau sub ochi și îi sculptau adânciturile obrajilor, dar cea mai tulburătoare era expresia lui. De obicei, părea insensibil sau furios, dar acum în privirea lui se citea o lipsă totală de emoție, care mă făcea să cred că nu-și mai poseda trupul.

S-a apropiat de noi și a rămas tăcut, dar eu îl priveam în continuare, precaut, și am observat sângele de pe haina lui. Își

descărcase agresivitatea pe ceva, probabil vreun perete, și, deși rănile i se vindecaseră, încă mai purta urmele lor pe haine.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat, Gavriel! l-a îndemnat Isolda, când am fost prea absorbit ca să mai vorbesc.

L-am ascultat detaliind atacul lui Alaric asupra Larei. Se întâmplase cu trei nopți în urmă. Fusese rapid, iar Castelul Florii căzuse repede. Am observat cum Isolda a schimbat priviri îngrijorate cu Killian.

— Nu eram pregătiți. Și chiar dacă am fi fost, nu aveam numărul necesar pentru a ne lupta cu o asemenea armată. Alaric este clar scăpat de sub control... Erau chiar și femei și copii în rândurile armatei sale.

— Pe zeiță! a murmurat Killian.

Nu mi-am putut reprima un val de dezgust care mi-a încrețit buzele. Nu transformasem niciodată un copil și îi uciseserăm pe toți cei care o făcuseră. A deveni vampir trebuia să fie o alegere. Sorin era cel mai bun exemplu al meu în acest sens.

— Câți sunt în putere? am întrebat.

— Cel puțin 70 000, a răspuns Gavriel.

Era așa cum bănuisem! Alaric – sau mai degrabă Julian – își construia o armată pentru a prelua controlul asupra Cordovei. Dar făcuseră o greșeală gravă și nici măcar nu-și dăduseră încă seama de ea. Alaric și Julian se gândiseră doar la putere atunci când începuseră să își creeze armata, nu și la consecințele miilor de noi monștri lăsați liberi în lume. Creaseră haos – și era un haos pe care nu aveau cum să-l stăpânească.

Nu aveam de ales decât să mărșăluiesc împotriva ambilor vampiri. Era mult mai mult decât o chestiune de eliberare a Larei.

— Și armata noastră? a întrebat Isolda, uitându-se la mine.

— Am 150 000 de soldați la ordinele mele, am spus.

Unii erau deja staționați în teritoriile pe care le cucerisem în Cordova – Jola, Elin, Siva, Lita. Unii fuseseră lăsați să mențină ordinea, alții să reconstruiască, iar în rarele ocazii în care sătenii se organizau ca să atace, să le reprime revoltele – însă niciuna dintre aceste rebeliuni nu fusese condusă vreodată de vampiri.

— Câți poți să trimiți în Lara? a întrebat Isolda!

— Jumătate. Printre ei, unii dintre cei mai pricepuți războinici ai mei.

— Doar nu ai de gând să părăsești Revekka, regele meu! a spus Tanaka.

M-am uitat la viceregele meu – omul care domnea în absența meu. Nu era în niciun caz un luptător, dar era inteligent și înțelept, iar eu îi apreciasem adesea sfaturile.

— Intenționez într-adevăr să părăsesc Revekka. Aceasta este o amenințare mai importantă, iar eu am să fiu în fruntea armatei mele pentru a o înfrunta.

— Revekka are nevoie de tine, a ripostat. Ce vor face oamenii tăi când te vor vedea cum pleci din regatul tău tocmai atunci când sunt pradă atâtor amenințări?

— Poate se vor bucura că pământurile lor nu se vor transforma într-un câmp de luptă.

— Există mai multe soiuri de luptă, Adrian, a insistat Tanaka. Și poporul tău își are lupta lui. Se tem de ea, iar tu ești singura lor linie de apărare.

— Lasă-mă să-i conduc pe soldați în Lara! a intervenit Daroc. Sunt generalul tău!

Daroc era într-adevăr generalul și secundul meu, dar în prezent nu era apt să ia decizii, cu atât mai puțin să conducă o armată.

— Eu sunt regina lor. Eu îi voi conduce, a spus Isolda!

— Nu ai condus niciodată o armată, am răspuns, privind-o. Și nu te duci singură.

— Nu am să fiu singură. Îl am pe Killian.

— Nu! Eu îmi voi conduce armata!

Am simțit cum mi se formează o durere în ceafă și, odată cu acel ecou familiar al durerii, a apărut și spaima. La naiba! Nu eram pregătit pentru așa ceva.

— Am să decimez armata lui Alaric, am să-l găsesc pe Julian și am să-l jupoi de viu, așa cum am promis.

— Și noi ce ne facem cu Ravena? a întrebat Tanaka. Cum rămâne cu ceața purpurie și cu ciuma sângelui? Cum rămâne cu toate aceste atacuri ale monștrilor?

— Am încercat să alungăm ceața purpurie, a protestat Isolda, și am fost bătută aproape până la moarte pentru asta.

— Adică ai pedepsi restul Revekkăi pentru acțiunile câtorva?

— Nu pedepsesc pe nimeni. Așa cum am mai spus foarte explicit și înainte, singura modalitate de-a lupta împotriva Ravenei este magia. Ai magie, Tanaka?

— Solaris are, a replicat el.

— Solaris nu are magie, a rostit Isolda cu o voce atât de severă, încât a răsunat în toată încăperea.

— Oricare ar fi puterea lui, a rânjit Tanaka, mutându-și privirea spre mine, poporul tău se întoarce spre el mai repede decât a cedat vreodată în fața stăpânirii tale, Adrian.

— M-am ocupat de Solaris! am izbucnit.

Durerea de cap devenea din ce în ce mai puternică de la o clipă la alta, trimițându-mi împunsături ascuțite în partea din față a craniului. Curând, nu aveam să mai fiu în stare să văd.

— Vei guverna în absența mea împreună cu nobilimea și îi vei instrui pe oamenii noștri să își întărească casele, să facă

focuri mari, să nu rătăcească dincolo de satele lor. Iar când Ana se va trezi din somnul adânc în care a fost aruncată de bătaia oamenilor de care voia să aibă grijă, o poți întreba ce ar face cu Ravena. Ne-am înțeles?

Am luat tăcerea care a urmat drept acceptare.

— Tanaka, transmite ordinele mele nobilimii! Gavriel și Daroc, pregătiți-mi armata! M-am uitat la Isolda, adăugând: Vom porni în marș la asfințit.

Am reușit să ajung în camera mea de lucru înainte ca primul atac al lui Dis să mă îngenuncheze.

— La naiba!

Mi-am lăsat capul să atârne și am încercat să mă târăsc până la birou, sperând că aveam să reușesc să mă ridic pe scaun, dar tâmplele îmi zvâcneau cu putere, iar presiunea crescândă din spatele ochilor mă împiedica să văd.

I-am auzit râsul în mintea mea – un sunet ca de clopoțel, mult prea frumos pentru răutatea ei – și-apoi i-am auzit vocea.

— Doar pentru că nu-mi spui numele nu înseamnă că nu știu ce pui la cale, dragul meu animal de companie.

Un alt fulger de durere mi-a străbătut capul și am căzut pe podea, incapabil să mă mișc.

— Spune-mi cum crezi că ai putea să te eliberezi de mine când eu te-am creat, a șuierat ea, și am avut impresia că îmi vorbește în ureche.

Mi-am întors capul spre sunetul vocii ei și, deși nu vedeam nimic, știam că e aici pentru că ea *era* întunericul. Ea era noaptea care cădea peste lume și cerul întunecat dintre stele.

— Ți-am dat totul, chiar și pe iubita ta. Vrei să o iau înapoi?

— Nu ai îndrăzni!

— Ba aș îndrăzni. Crezi că pactul nostru înseamnă ceva pentru mine când plănuiești o cale de-a mă distruge? Dacă ea

moare, moare, iar tu nu o vei urma. Lumea asta este iadul în care trebuie să trăiești, Adrian. Tu ai creat-o.

— Dacă o atingi... am început, dar vocea mi-a tremurat, căci mă știam incapabil să duc la îndeplinire amenințarea pe care voiam să o fac.

— Da? s-a răstit Dis, iar întunericul ei s-a scufundat în părul meu, smucindu-l înapoi. Ce vei face, Rege al Sângelui? O vei implora pe Asha să se răzbune pe mine? Mă tem că și-a găsit deja propria cale de urmat.

— Despre ce vorbești?

— Nu sunt singura care poate crea o ființă încarnată, Adrian! mi-a răspuns. Ai uitat ce ești cu adevărat? Mâna mea asupra acestei lumi. Ce putere ai tu pe care să nu ți-o fi acordat eu?

Nu am avut ce să răspund, iar ura mea pentru ea s-a adâncit și mai mult.

— Închină-mi-te, Adrian, și-am să te las să scapi doar cu cu un avertisment!

Am strâns din dinți. Mi-aș fi dorit ca ea să fie un corp fizic, ca să pot visa la toate modurile în care aș fi putut s-o omor.

— Refuză, și-i voi lăsa un cadou iubitei tale!

M-am ridicat în genunchi, cu mâinile tremurând.

— Repetă! mi-a poruncit. Spune: „Mă rog ție, zeiță Dis, apărătoare a sângelui meu. Iartă-mi păcatele și păzește-mă de ispite, căci tu ești lumina mea în întuneric!"

Își alesese cuvintele ca să mă rănească și probabil că spera să-mi provoace violența, dar am rămas nemișcat, cu pumnii strânși, și am repetat rugăciunea ei - fiecare cuvânt era scos cu forța printre dinți.

Când am terminat, a râs din nou.

— Ține minte aceste cuvinte, Adrian! Vei avea nevoie de ele din nou... în curând.

A dispărut, la fel ca și durerea ei, de parcă Dis ar fi intrat în mintea mea și ar fi eliberat-o. Când mi s-a limpezit vederea, am descoperit că eram încă pe podea, iar Daroc era aplecat deasupra mea.

— Te simți bine?

— Deloc, am replicat ridicându-mă în picioare.

Detestam faptul că mă văzuse atât de neajutorat. I-am simțit ochii cercetându-mă în tăcere.

— Dis?

Nu i-am răspuns. Nu-mi plăcea să-i pronunț numele, cu atât mai puțin să-l aud.

— Mie poți să-mi spui, a insistat Daroc.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

În cele din urmă, m-am uitat la el.

— Aveai nevoie de ceva?

A deschis gura, dând să vorbească, dar a ezitat, și mi-am dat seama că venise să discutăm despre Sorin.

— Nu am știut, a început în sfârșit. Îți jur! Eu...

— N-am crezut niciodată că ai fi știut, am răspuns.

— Aș vrea să-mi dai permisiunea să-l vânez, a continuat Daroc.

Am rămas tăcut, cercetându-l și neștiind dacă aceasta era alegerea pe care trebuia s-o facă atât de curând după trădarea iubitului său.

— Și ce ai de gând să faci când ai să-l găsești?

Daroc a înghițit în sec. Ochii îi erau atât de roșii, încât păreau umpluți cu sânge.

— Am să-l ucid.

— Pentru mine? Sau pentru tine?

A deschis gura ca să vorbească, dar, în loc de asta, a părut să-și țină respirația.

— Chiar ai vrea să exiști în această lume după ce ți-ai ucis iubitul? l-am întrebat.

Știam că avea să vină și răzbunarea pentru Sorin, dar nu mi se părea corect ca Daroc să ridice mănușa și nu i-aș fi cerut niciodată asta.

— *Fostul* iubit, a spus el, cu o notă amară în glas.

— E același lucru. Îl iubești.

Îi tremurau buzele.

— Mi-aș dori să nu fie așa, a spus printre dinții strânși. *Pentru că atunci nu ar trebui să simt durerea asta.*

Am auzit ceea ce nu spusese cu voce tare, iar cuvintele mi s-au înfipt în inimă ca un cuțit. Cunoșteam o versiune a acestei disperări, pentru că o simțisem când murise Yesenia.

— Este în ordine că îl iubești, am spus, iar când s-a uitat la mine, aproape că am tresărit.

Îl cunoșteam pe Daroc de sute de ani și nu-l mai văzusem niciodată atât de devastat. Și în cele din urmă a cedat, un hohot de plâns scăpându-i din gură.

— Ar fi trebuit să mă omoare, a spus, căzând în genunchi, și un alt strigăt i-a țâșnit din gâtlej. Ar fi trebuit să mă ucidă cu ani în urmă, după ce l-am schimbat.

Am îngenuncheat lângă el și i-am pus o mână pe umăr.

— Mă bucur că nu a făcut-o.

Daroc a rămas o vreme pe podea, în timp ce val după val de emoții îl zguduiau. Mintea îi era haotică și oscila între a-l vâna pe Sorin și a muri.

Nu-i puteam acorda niciuna dintre ele.

— Am nevoie de tine! i-am spus. Deocamdată, răspunsul este nu, dar după ce îl vei fi plâns o vreme, poți să mă întrebi din nou.

Daroc și-a lăsat capul în jos, înfrânt, deși știam că ezită, întrebându-mă dacă nu cumva avea să fie prima dată când mi-ar fi sfidat ordinele și ar fi plecat oricum. S-a ridicat primul în picioare, iar eu l-am urmat, privindu-l în ochi.

— Dacă nu-l omor eu, o vei face tu? m-a întrebat.

— Presupun că asta depinde de care dintre noi îl vede primul.

Nu avea să fie o execuție ușoară, chiar și cu ceea ce îi făcuse Sorin Isoldei. Pentru foarte multă vreme, el fusese sursa noastră de râs, de distracție. Fusese lumina soarelui pe care nu o avusesem niciodată în Revekka. Mai presus de toate, îl considerasem un prieten.

Acesta era motivul pentru care aveam atât de puțini.

Isolda îmi criticase preferința pentru utilitate în detrimentul loialității, dar loialitatea e capricioasă. Imperiul meu fusese construit pe utilitatea armatelor mele și a celor care le conduceau. Fusese construit, de asemenea, pe sângele celor care mă trădaseră.

— Crezi că voi mai avea o lume pe care s-o conduc la sfârșitul tuturor acestor lucruri? l-am întrebat.

Sprâncenele lui Daroc s-au ridicat.

— Da! La ce altceva lucrăm?

Am clătinat încet din cap și-am privit spre Daroc.

— Câteodată nu-mi pot aminti.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Isolda

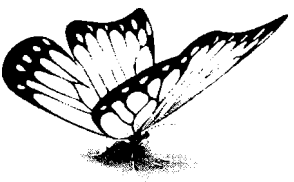

STĂTEAM CU ANA. NU FĂCUSE NICIUN PROGRES ȘI NU dădea semne de trezire. Mă întrebam dacă avea s-o mai facă sau hotărâse că nu mai vrea să înfrunte viața asta.

N-aș fi putut s-o învinovățesc dacă asta ar fi fost decizia ei. Văzuse prea multe orori, și totuși nu voiam să mă părăsească. Uram faptul că eram pe cale s-o las singură. Dacă se trezea când eram plecați? Ar fi trebuit să înfrunte singură trauma.

Gândul mi-a adus lacrimi în ochi și m-am aplecat spre ea, privindu-i fața palidă, și i-am șoptit: „Te rog, întoarce-te!"

Apoi am sărutat-o pe frunte.

Când m-am ridicat să plec, am simțit ceva sub piciorul meu. Dându-mă la o parte, am găsit o carte mică, neagră, pe podea. M-am aplecat să o iau și s-o pun pe măsuța de lângă patul ei, dar, de îndată ce am atins-o, am știut că este o carte de vrăji. Avea o energie de netăgăduit și era rece și un pic întunecată, ceea ce m-a surprins, având în vedere că fusese în posesia Anei.

Am dat să deschid cartea, ezitând o clipă în timp ce mă uitam la Ana. Părea aproape o indiscreție, dar era posibil ca ea s-o fi luat din biblioteca secretă. Și eu luasem cărți, și poate că găsise câteva vrăji pe care credea că merită să le încerce împotriva Ravenei. Nu puteam spune că eram pregătită să încerc din nou magia. Mă simțeam vinovată și rușinată pentru ceea ce se întâmplase cu oglinzile, atât pentru că nu reușisem s-o rănesc pe Ravena, cât și pentru că lăsasem cumva portalul deschis pentru ca vârcolacii să intre în castel.

Totuși, eram curioasă.

Am deschis cartea. A scos un pocnet, dezvăluind pagini îngălbenite și un scris de mână șters. Primele câteva pagini detaliau ritualuri de vindecare și de curățare, dar, pe măsură ce întorceam paginile fragile una după alta, incantațiile deveneau... tot mai întunecate.

Era singurul mod în care aș fi putut să le descriu. Cuvintele de pe aceste pagini fuseseră folosite pentru ceva îngrozitor, iar asta mi-a trimis fiori pe șira spinării.

Ușa a pocnit, iar eu am închis cartea. Am strâns-o la piept și l-am privit pe Adrian intrând în cameră.

— Ai venit să-ți iei rămas-bun? m-a întrebat, apoi privirea i-a trecut de la fața mea la cea a Anei.

S-a așezat la căpătâiul ei și i-a pus o mână pe cap.

— Nu-mi place că trebuie să o părăsim.

— Tanaka o să aibă grijă de ea. Este ca un tată pentru Ana.

Era liniștitor, deși în acel moment nu eram sigură că e mulțumit de mine. Îl duceam departe de Revekka, și era adevărat că poporul nostru avea nevoie de noi la fel de mult ca și poporul meu din Lara.

Adrian și-a retras mâna și s-a uitat la mine.

— Îl iau pe Solaris cu noi. Prefer să stau cu ochii pe el decât să-l las aici, ca să-i întoarcă pe oameni împotriva noastră.

Nu-mi plăcea că avea să fie în apropierea noastră, dar preferam asta decât să-l lăsăm în Revekka. Furia lui față de Dis era nestatornică și putea fi folosită împotriva noastră.

— Poate că mâna lui are să ne fie de folos, am replicat, fără entuziasm.

— Să sperăm că va da dovadă de mai multă loialitate față de noi. Ești gata?

— Nu am de ales, am spus.

Adrian m-a studiat o clipă, încruntându-se.

— Ce ai să faci dacă nu vom putea ajunge în Lara înainte ca poporul meu să fie transformat?

— Dacă nu vor să-mi accepte conducerea, vor trebui să moară.

Frigul îmi înțepa ochii în timp ce stăteam în curte și priveam armata adunându-se dedesubt – rând după rând de bărbați și femei, îmbrăcați cu toții în roșu, auriu și negru. În fruntea ei se afla Daroc, care dădea ordine; îi puteam auzi strigătele înăbușite, dar nu puteam deslușI nimic din ce spunea. Știam că o parte din această abilitate era nouă. Înainte de-a fi fost transformată, nu aș fi putut auzi nimic din ce se spunea pe câmpul de la baza Palatului Roșu.

Această evoluție mă neliniștea un pic. M-am întrebat cât de mult avea să mi se mai îmbunătățească auzul în următoarele câteva luni, iar gândurile mi s-au îndreptat mai ales către răul care persista în păduri și către monștrii care îmi atacau poporul. Apoi m-am gândit la Lara și la modul în care ar vedea oamenii ei decizia mea de a mă schimba.

Trădătoare, rea, slabă.

Știam cuvintele pe care le-ar fi folosit și fiecare dintre ele îmi dezgropa amintiri adânci, dureroase, despre felul în care mă evitaseră în momentul în care își dăduseră seama

că nu-l ucisesem pe Adrian în noaptea nunții noastre. Nu conta că încercasem. Acum, că fuseseră cu adevărat invadați de o armată de vampiri, mă întrebam dacă aveau să ne vadă pe Adrian și pe mine ca pe cel mai mic dintre cele două rele. Venirea noastră avea să le apară ca o salvare sau ca un alt asediu?

Am simțit pe cineva apropiindu-se și m-am întors, dând cu ochii de Killian, care era îmbrăcat în culorile Revekkăi.

— Killian! am spus, surprinsă.

A zâmbit slab și și-a îndreptat vestonul.

— Poate că nu este cel mai bun moment... Dar ești regina mea, iar eu sunt comandantul tău.

Mi s-a pus un nod în gât. Uneori eram atât de îndurerată de modul în care părăsisem Lara – fără binecuvântarea sau lauda poporului meu pentru sacrificiul pe care îl făcusem pentru a-l proteja –, încât uitam că încă mai aveam un sprijin.

— Mulțumesc! am șoptit.

A zâmbit, dar era trist. S-a uitat în jos, la armata impresionantă.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, regina mea. Voi lupta întotdeauna pentru tine.

Știam că el nu-și pierduse niciodată loialitatea față de mine ca regină a sa, dar asta era altceva. Dintre toți cei din cercul de apropiați, Killian era prietenul meu și demonstrase asta de nenumărate ori.

L-am luat de mână și i-am ținut-o. Acțiunea mea l-a surprins, și m-a privit în ochi.

— Îți sunt recunoscătoare că ești alături de mine!

Ochii mi s-au încețoșat și am tras aer în piept ca să nu plâng.

— Nu vreau să exist în viața asta fără tine, Killian. Tu și Nadia... sunteți singura mea familie.

Am făcut o pauză și apoi l-am privit în ochi.

— Aș vrea să te gândești să devii unul dintre nobilii mei.

M-a cercetat cu ochi iscoditori, încercând să-și dea seama ce anume voiam să spun.

— Îmi ceri să devin vampir?

— Da! Te voi schimba eu însămi!

Killian și-a desprins mâna de-a mea, și-am simțit cum mi se frânge inima.

— El te-a schimbat?

Îi puteam simți confuzia și chiar durerea. Se simțea trădat.

— Nu... nu arăți diferit.

— M-am săturat să fiu slabă, Killian.

— Nu ești slabă, a spus furios. Doar pentru că nu ești invincibilă nu înseamnă că ești slabă.

I-am zâmbit.

— În lumea asta, sunt - și m-am săturat să fiu cea vizată pentru această slăbiciune. Acum măcar le va fi mai greu să mă ucidă. Mi-ar plăcea să fie la fel și pentru tine.

Rămânea tăcut, deși, la felul aprig în care reacționase, nu simțeam distanța la care mă așteptasem. Știam că se lupta în sinea lui - dacă schimbarea mea avea să-i afecteze loialitatea față de mine.

— Gândește-te la asta! i-am spus. Vei fi primul al meu.

Am pornit în marș.

Adrian și cu mine călăream unul lângă altul, flancați de Daroc, Solaris, Killian și Gavriel. Miha și Isac stăteau în preajmă, drept gărzi desemnate pentru mine, mai puțin Sorin, și puteam foarte bine să simt sentimentul amândurora de trădare și confuzie.

În spatele nostru, se adunaseră locuitorii din Cel Ceredi, și, văzându-i cum ne priveau plecând în noapte, m-am întrebat dacă nu cumva credeau că îi abandonăm.

Dacă îi sunt cumva loiali lui Solaris, m-am gândit, *măcar îl văd că este lângă noi.*

În timp ce continuam, m-am trezit ridicând capul și căutând pe cer vreun semn de la Sorin. Daroc făcea și el asta, dar încerca să fie mult mai discret.

— Nu e aici, a spus Adrian, iar când m-am uitat la el, își ținea privirea ațintită drept în față.

— De unde știi? l-am întrebat.

— Sorin nu e prost. Știe că, dacă e găsit, are să moară.

— Poate că asta își dorește, am replicat.

— Dacă ar fi fost adevărat, n-ar fi fugit.

Comentariul lui Adrian m-a făcut să mă simt trădată din nou și mi-am dat seama că trebuie să consider toate acțiunile lui Sorin ca fiind înșelătoare, chiar și suferința lui legată de Daroc. Parcă aș fi fost înjunghiată din nou, iar acum încercam să discern ce fusese real și sincer și ce fusese viclenie.

Mai mulți cercetași au pornit înaintea noastră, în evantai, prin pădure. Au fost trimiși înainte ca să caute urme de monștri, semne ale Ravenei și pozițiile unde urma să campăm în timpul zilei. La un moment dat, poziția noastră în linie s-a schimbat, iar Adrian și Daroc au luat-o în frunte, în timp ce eu veneam în spate, cu Killian și Gavriel de o parte și de alta. Miha și Isac erau în spatele meu.

Trebuia să discut cu Gavriel și să aflu tot ceea ce observase în Lara, însă el nu se grăbea să deschidă vorba.

— Am o informație pentru tine, regina mea, a spus într-un final. Despre Sanctuarul Ashei.

— Spune, te rog!

— Preoteasa care a pretins că Asha i-a trimis o viziune privind salvarea lor se numește Imelda! Spune că femeia care s-a întruchipat are o mare putere, egalată doar de cea a Regelui Sângelui.

O știam pe Imelda! Era preoteasa-șefă a Sanctuarului Ashei. Ne căsătorise pe mine și pe Adrian, dar, în afară de asta, singurele mele interacțiuni cu ea fuseseră încercările ei de-a mă mustra pentru că nu dădusem un exemplu mai bun în calitatea mea de prințesă a Larei și unic moștenitor.

— Tatăl tău se închină zeiței, ca și poporul lui, îmi spusese într-o zi. Vei continua să dai un astfel de exemplu blasfemator când vei fi regină?

— Vorbești cu zeița, preoteaso?

— Bineînțeles! îmi răspunsese, arogantă.

— Atunci, întreab-o de ce a trebuit să moară mama mea!

Imelda arborase o expresie rece.

— Ignori cu bună știință planul Ashei pentru tine. Poate că mama ta a trebuit să moară pentru ca tu să poți fi crescută de tatăl tău, ceea ce are să-ți asigure succesul ca regină.

— Ce vrei să spui, Imelda?

Înjunghiasem deja o mulțime de bărbați în viața mea, dar niciodată o femeie – însă în acea clipă simțisem nevoia s-o înjunghii.

— Sugerez doar că mama ta ar fi putut să te răsfețe mult mai mult decât tatăl tău. Nu este un secret că era o creatură blândă, nicidecum o femeie care să-și aibă locul printre regi.

— E bine să știu ce părere ai despre mama mea, îi spusesem, iar preoteasa își plecase capul, ca și cum ar fi fost mulțumită. Poate că dacă aș fi fost crescută de mama mea, aș fi fost mai înclinată să te iert pentru asta, dar am fost crescută de tatăl meu și, la fel ca el, sunt interesată să-i pedepsesc cu orice preț pe cei care mă jignesc.

Inutil să mai spun că Imelda ar fi făcut orice ca să mă vadă eșuând în preluarea tronului Larei.

— Încă mai pretinde că salvatoarea Ashei s-a încarnat? l-am întrebat pe Gavriel.

— Da! Există zvonuri din Vela cum că această femeie umblă pe acolo făcând miracole.

— Ce fel de miracole?

— Diverse lucruri. Unele sunt simple, cum ar fi vindecarea bolilor și redarea vieții pământului sterp. Altele sunt mult mai îngrijorătoare. Există o poveste conform căreia ar fi fost capabilă să alunge ceața purpurie cu doar câteva cuvinte și că i-a luat viața unui vampir cu o singură mișcare a mâinii.

Mi-am coborât sprâncenele. Câteva dintre aceste puteri semănau mult cu cele ale lui Solaris, dar erau lucruri pe care și Ravena le-ar fi putut face. Să fi fost planul ei de-a acționa întotdeauna ca salvatorul oamenilor din Cordova?

M-am simțit îngrijorată și-am început să-mi rod buzele.

— Și oamenii din Lara cred lucrurile astea?

— Nu au de ales, a răspuns Gavriel. Acum sunt amenințați. Imelda le-a oferit singura speranță de supraviețuire.

M-a înfuriat faptul că oamenii mei se întorseseră spre Asha când eu ar fi trebuit să fiu speranța lor. Chiar și acum, eram pe drum cu o armată pentru a-i elibera de sub conducerea nedreaptă a unui rege însetat de putere. Ar fi trebuit să am parte de prețuirea lor. Îmi sacrificasem viitorul pentru ca ei să poată continua să trăiască sub conducerea tatălui meu.

Dar fusese un sacrificiu care nu avea să-mi fie recunoscut vreodată. Cu cât aflam mai multe lucruri, cu atât mă simțeam mai puțin înclinată să lupt pentru poporul meu în loc să lupt numai pentru mine și pentru dreptul meu la tronul din Lara.

Am călărit mult așa și ne-am oprit lângă granița din Jola, unde o mare de corturi negre era deja ridicată de cercetași. A doua zi aveam să fim dincolo de acoperirea cerului roșu. Era un lucru la care încă nu avusesem timp să mă gândesc de când

devenisem vampir, dar, când ne-am oprit în tabără, am privit înspre orizontul tot mai luminos. Duse erau vremurile în care mă îmbăiam în lumina soarelui.

— Regina mea?

M-am uitat în jos și l-am găsit pe Gavriel lângă calul meu.

— Te simți bine?

— Da! am spus repede, coborând de pe Reverie.

M-am crispat, amintindu-mi cum Gavriel își luase cândva libertatea de-a mă atinge, și mă temeam că avea să încerce din nou, dar de îndată ce picioarele mele au atins pământ, a luat frâiele.

— Am s-o adap eu!

— Mulțumesc! am spus, iar el a schițat un vag semn din cap.

L-am privit o clipă în timp ce îmi conducea calul, neștiind ce să cred despre ajutorul său. Era loialitate sau altceva?

Mi-am scos mănușile și am intrat în cortul lui Adrian – cortul nostru.

Era deja înăuntru, plimbându-se în sus și-n jos. Nu era semn bun.

— Ce te supără?

— Când aveai de gând să-mi spui despre preoteasă?

Am ezitat.

— Nu... nu am crezut că este important până acum.

— De cât timp știi?

— De când l-am trimis pe Gavriel în Lara.

— La naiba! a murmurat Adrian.

Încă nu-mi aruncase nicio privire, iar eu eram din ce în ce mai enervată.

— De ce te deranjează atât? Încă nu știm dacă e ceva adevărat aici.

— Este adevărat! a răspuns.

— De unde știi? l-am întrebat, mijindu-mi ochii. Ce nu mi-ai spus și mie?

S-a oprit din umblat și în sfârșit s-a uitat la mine. Inelele albe din jurul ochilor lui deveniseră mai groase, mai strălucitoare.

— Adrian! am șoptit.

— Dis a început să-mi vorbească pentru că îmi cunoaște planurile. Unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus a fost că Asha și-a găsit propria cale de urmat. Cred că asta înseamnă că a creat o ființă încarnată. Eu sunt o ființă încarnată. Noi suntem mâinile lor pe acest pământ.

— Ești aici de 200 de ani fără un adversar pe măsura puterii tale. De ce să fi trimis pe cineva tocmai acum?

— Dacă aș ști! a răspuns. La naiba!

Și-a pus palmele pe frunte, ca și cum ar fi avut dureri.

— Adrian! am spus, făcând un pas mai aproape, dar mâna lui a țâșnit în fața mea, oprindu-mă.

— Nu! s-a răstit.

Am așteptat, privind. Avea ochii închiși și maxilarul strâns, iar mâinile îi tremurau.

— E ea, nu-i așa?

A răsuflat greu și-apoi a căzut în genunchi.

— Adrian! am șoptit, făcând un pas spre el.

Atunci s-a uitat la mine, iar albul îi mistuise complet ochii, ce acum îi străluceau.

— Adrian?

— Fugi! a rostit el, cu venele de la gât umflate cât niște odgoane.

M-am întors în clipa în care s-a năpustit după mine, dar n-am ajuns prea departe înainte de-a mă trânti la pământ. M-am rostogolit și am încercat să-l lovesc cu piciorul, dar

era deja deasupra mea, ținându-mă la pământ, cu degetele mușcându-mi încheieturile.

— Adrian, te rog!

M-am zbătut, dar m-a apucat și mai strâns.

— Tu i-ai făcut asta!

Vocea părea să fie a lui Adrian, dar știam că nu mai e el. Era posedat de Dis.

— Nu a avut nicio dorință de-a se elibera de mine până când nu te-ai întors tu – și când te gândești că i te-am dat drept cadou!

M-am răsucit și l-am lovit cu genunchiul în burtă. A slăbit strânsoarea, și-atunci l-am lovit cu cotul în față. I-a dat sângele, dar nu a fost suficient pentru a-l îndepărta.

Mâna lui s-a dus glonț la gâtul meu, iar el s-a aplecat să-mi vorbească la ureche, în timp ce sângele lui îmi picura pe față.

— Cum e să știi că ai să mori de mâna omului pe care-l iubești cel mai mult?

M-a strâns și mai tare, iar eu am încetat să mai respir. Îmi simțeam fața fierbinte și umflată, și limba încleiată. M-am zbătut, încercând să-mi eliberez mâinile, pe care le prinsese între piepturile noastre, dar nu puteam să mă mișc ca să-l înjunghii. Asta voia să spună – și de ce nu fusese impresionat că scrisesem o carte ca să-l omor.

„Dacă mă vei distruge, va fi din cauza lui Dis. Ai să-ți amintești asta, nu-i așa?"

Strălucirea din ochii lui s-a încețoșat din pricina lacrimilor mele, apoi o umbră a căzut peste noi, iar eu am scăpat brusc de atacul lui Adrian, care a zburat până în capătul celălalt al cortului. Am dat să-mi recapăt răsuflarea și cineva m-a tras deoparte.

— Isolda!

Fața lui Daroc s-a aplecat deasupra mea, însă tot ce am reușit să fac a fost să tușesc și să plâng.

— E în regulă! Te-am prins, ești în siguranță.

M-a luat în brațe și m-a ținut așa, ghemuită, într-o parte întunecată a cortului. În fața noastră, ochii lui Adrian își pierduseră strălucirea monstruoasă. Părea să-și fi recăpătat controlul asupra corpului, dar știam că Dis se asigurase că e conștient de tot ce se întâmplase. Îmi era imposibil să îi descriu expresia. Era devastat, iar când s-a ridicat în picioare, era furibund.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Isolda

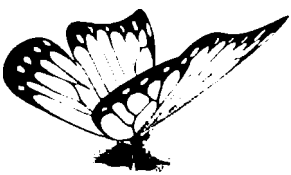

PRIVEAM LUMINILE ȘI UMBRELE CARE DANSAU PE acoperișul cortului, fără să pot dormi. Mi-am întors capul spre Adrian, care stătea pe un scaun, cu spatele la mine.

Nu mai vorbise de când Dis preluase controlul asupra lui.

Nici eu.

Nu mă puteam hotărî să spun ceva, nici măcar să-i pomenesc despre arsura din gât, din pricina faptului că mi se făcuse foame. Nu voiam să fie nevoit să-mi audă vocea răgușită, nu doream să se urască mai mult decât o făcea deja.

Încă procesam ceea ce se întâmplase – cât de repede preluase Dis controlul asupra lui și cum Adrian părea să nu aibă capacitatea de-a se opune acțiunilor ei. Îmi simțeam gâtul încordat și umflat, și nu avea nicio legătură cu ceea ce făcuse Adrian – Dis – mai devreme. Era teama de acum că Ravena și Sorin ar fi putut avea dreptate.

Dacă Adrian nu putea să o controleze pe Dis, dacă nu se putea elibera de ea, atunci chiar putea distruge lumea.

M-am ridicat din pat, mi-am tras halatul și cizmele, mi-am luat pumnalul și am ieșit din cort. Știam că Adrian nu avea să mă urmărească – cel puțin nu prea îndeaproape.

Tabăra era încă liniștită și, deși era ziuă, cerul era întețat de nori și mirosea a ploaie. Mă bucuram că măcar zăpada nu ajunsese dincolo de granița Revekkăi.

Părăsisem confortul patului pentru că nu puteam să dorm – simțeam nevoia să ies din acel spațiu închis pentru că voiam să plâng fără ca Adrian să mă audă. Nu puteam suporta gândul că ar fi fost nevoit să mă asculte, știind că el era responsabilul, deși nu fusese ceva ce-ar fi putut controla.

Aerul era rece și îmi umplea plămânii, ușurând arsura foamei. M-am plimbat printre corturile negre, apropiindu-mă de marginea taberei, când am observat mici sfere fantomatice plutind în depărtare. La început, am crezut că era doar ceață, dar erau prea rotunde, prea compacte.

Păreau să deseneze o cale.

În mod normal, nu le-aș fi urmat, dar le-am privit cum stăteau, perfect aliniate, învârtindu-se și agitându-se, și m-am trezit ieșind din tabără, urmându-le prin pădure. Singurul sunet pe care-l auzeam erau foșnetul frunzelor de la picioarele mele, în timp ce îmi croiam drum pe pământul stâncos. Când am ajuns la primul glob de ceață, acesta a început să se estompeze. L-am privit până când a dispărut, apoi am privit înapoi spre tabără. Era încă vizibilă, arătând amenințător, o serie de vârfuri negre care izbucneau din pământ.

O altă sferă mi-a atras atenția când a zburat în cerc în jurul meu. Am urmat-o și nu m-am mai uitat înapoi, nici nu m-am mai oprit odată cu fiecare glob care se stingea.

N-aveam nicio idee cât mersesem, dar am ajuns la un lac peste care se aşezaseră mai multe sfere. Reflexiile lor fantomatice duceau până în centru şi-apoi se opreau.

Mi-am scos halatul şi cizmele, lăsându-mi pumnalul în vârful grămezii, înainte de-a intra în apă. Mă aşteptam să fie rece, aşa cum fusese apa lacului Galat, dar aceasta... aceasta era caldă, şi am simţit o energie care mi se strecura prin piele. Era întunecată, dar şi uşoară, nu mai primejdioasă decât viaţa însăşi.

Apa îmi ajungea până la umeri când m-am apropiat de ultimul glob ceţos care plutea la nivelul ochilor. A început să dispară ca un fum, iar când ultima lui volută a dispărut, am închis ochii şi am coborât sub suprafaţa lacului. Totul a devenit alb.

Cineva fredona un cântec şi, când sunetul mi-a atins pielea, am recunoscut cântecul de leagăn pe care mi-l cânta mama.

Cerule cu lună şi pământule de sub ea

Am rostit cuvintele, dar nu cu voce tare. Apoi am devenit conştientă de degetele care îmi treceau prin păr. Am deschis ochii şi m-am ridicat în capul oaselor, întâlnind ochii negri ai mamei.

Am izbucnit în lacrimi şi mi-am acoperit gura, dar nu mi-am putut stăpâni avalanşa de emoţii care îmi scuturau corpul. Tremuram, răvăşită de sentimente de neînţeles.

Nu putea fi adevărat. Trebuia să fie o vrajă, o formă de magie folosită pentru a mă răni.

Am clătinat din cap, iar lacrimile îmi ardeau ochii.

— Nu plânge, fiica mea! a spus ea cu o voce lină şi mângâietoare.

Mi-a ţinut faţa în mâinile ei moi, ştergându-mi lacrimile. Mi-aş fi dorit ca ea să-mi fi fost mereu alături, să fi făcut asta toată viaţa mea.

— Dar nu ești reală! am șoptit.

— Sunt la fel de reală ca orice vis, a răspuns.

— Asta nu e o consolare!

A zâmbit. Încă îmi mai ținea fața în palme, iar eu m-am agățat de încheieturile ei, dorindu-mi să-i păstrez atingerea.

— Sunt atât de mândră!

— Mândră? Nu am făcut nimic ca să merit mândria ta.

— Trebuie să știi din cine te tragi, mi-a spus mama cu o voce severă.

— Dar nu știu din cine mă trag, nu știu nimic despre poporul nostru...

Și-a coborât mâinile de pe fața mea și mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Ești o femeie puternică, dintr-o dinastie puternică. Rădăcinile tale sunt adânc înfipte în acest pământ; din el îți extragi magia.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg.

— Ești fiica vrăjitoarelor, așa cum sunt toate femeile, a spus și mi-a dat deoparte o șuviță de păr de pe față. Magia este în sângele și în oasele noastre; este în pământul de sub picioarele noastre; este în aerul pe care îl respirăm.

— Dar abia sunt în stare să folosesc magia.

Se părea că singura dată când reușisem să fac ceva bine fusese din întâmplare.

— Cuvintele sunt vrăji, fiica mea, oricât de simple ar părea.

A făcut o pauză, apoi s-a uitat în altă parte și roată împrejur.

Expresia ei era atât de liniștită, atât de fericită! Și era atât de frumoasă! Semăna cu mine, dar era și diferită – nasul îi era mai larg, buzele, mai pline, pometii, mai înalți și părul, mai des, mai brunet. Aș fi vrut să semăn mai mult cu ea și mai puțin cu tatăl meu.

— Știi, te-ai adus singură în locul ăsta, a spus mama, iar eu am clipit nedumerită.

Fusesem atât de concentrată asupra ei, memorând fiecare bucățică din ea, încât nu avusesem timp să observ unde ne aflam mai exact. Singurul lucru pe care-l observasem când am deschis ochii – în afară de mama – a fost că eram înconjurate de o lumină puternică. Acum îmi dădeam seama că nu era decât soarele care ne scălda, mângâind suprafața celui mai frumos nisip și a celei mai limpezi ape. În spatele nostru se zărea o perdea deasă de pădure, iar verdele copacilor strălucea pe un cer albastru, fără urmă de nori.

— Ce loc e ăsta?

— Asta este casa mea. Nalani!

Încă o dată, lacrimile mi-au înceţoşat ochii.

— Este atât de frumos! am spus cu răsuflarea tăiată.

— Întotdeauna am visat să te aduc aici. Și uite, s-a împlinit! Visele sunt minunate, nu-i așa, fiica mea?

Am privit-o din nou în ochi, iar inima mi s-a frânt. Era o dezamăgire profundă și dureroasă.

— Așadar, este doar un vis, am șoptit.

Zâmbetul ei era cald, dar a clătinat din cap. Nu eram sigură dacă era un răspuns la întrebarea mea.

— Magia nu este ceva atât de solemn. Înseamnă mai multe lucruri – o esență care le dă viață tuturor lucrurilor de pe pământ și o energie anume. Poți să stăpânești această energie dacă rămâi suficient de conștientă, dar tu ai devenit prea prinsă în vrăji, în cuvinte, în forme. Nu ai nevoie de nimic din toate astea pentru a-ți invoca puterea.

— Dar... asta am făcut întotdeauna.

— Nu! Tu – indiferent de încarnare – ai folosit întotdeauna potențialul lumii fără niciun efort. Ai făcut vrăji doar

pentru a le ajuta pe femei să-și înțeleagă potențialul atunci când nu-l puteau *simți* ele însele.

Am vrut să-i spun că habar nu aveam cum să fac ceea ce-mi spunea, dar ea, ca și cum m-ar fi auzit, a spus:

— Ai încredere în tine, Isolda! Sufletul tău ți-a vorbit, iar tu nu l-ai ascultat.

M-am simțit de parcă aș fi fost mustrată, dar ea mi-a strâns mâinile, și m-am concentrat la atingerea ei – moale, caldă și reală.

— Nu este vina ta! Lumea asta se teme de femeile puternice.

Nu exista un exemplu mai bun decât Arderea. Trauma noastră traversase vieți întregi. Era în sângele nostru; trăia în aer și în pământ; șoptea în întuneric. Ne redusese la tăcere pentru prea mult timp.

— Ai încredere în tine! a continuat mama. La fel ca mine.

I-am privit lung ochii întunecați, dorindu-mi să o păstrez pentru totdeauna.

— Am avut *nevoie* de tine! am rostit cu vocea frântă.

A zâmbit, și, deși ochii i se umeziseră, am simțit că nu era de acord. Mi-a luat mâna și mi-a așezat o sămânță în palmă, strângându-mi degetele în jurul ei.

— Pentru când ai să te întorci în planul tău.

— Ce e asta? am întrebat, dar mâinile ei se desprinseseră deja, iar acum simțeam un sentiment de panică crescând în mine.

— Să n-o pierzi! a adăugat.

— Mamă! am strigat și m-am desprins de ea, iar apoi am ieșit la suprafața apei, surprinsă să văd că eram singură.

Simțisem că fusesem trasă în sus cu atâta forță, încât eram sigură că trebuia să mai fie cineva cu mine. M-am uitat în jur, la pădurea liniștită, dar nu era nimic altceva decât o liniște tulburătoare în lume, și mi-am dat seama că asta însemna că eram pe cale să fim cufundați în haos.

Aveam mâna strânsă și, când mi-am desfăcut degetele, am găsit sămânța pe care mi-o dăduse mama. Era de mărimea unghiei de la degetul mare și îi simțeam greutatea în palmă. Aproape că am izbucnit din nou în lacrimi.

Era reală! Chiar o vizitasem!

Am ieșit din apă, m-am îmbrăcat și m-am grăbit să mă întorc în tabără.

Când m-am întors în cort, se lăsa înserarea, iar Adrian dispăruse, deși am observat un pahar de lemn pe masă. L-am cercetat: era plin cu sângele lui.

Inima mi-a tresărit o clipă – pentru grija arătată, dar și pentru implicațiile pe care le avea. Nu dorea ca eu să-l ating.

Nu l-am băut.

Am pus bine sămânța pe care mi-o dăduse mama și m-am schimbat rapid în haine mai călduroase, în caz că Adrian mă căuta. L-am găsit la câțiva metri de cort doar, vorbind cu doi dintre cercetașii săi.

Mi-a simțit apropierea, pentru că s-a crispat. A fost o observație care m-a rănit și m-a înfuriat în același timp. Dacă cineva ar fi trebuit să se simtă neliniștit, eu ar fi trebuit să fiu aceea.

Cercetașii au încetat să mai vorbească și s-au grăbit să se încline în fața mea.

— Bună seara, regina mea! a rostit unul dintre ei.

— Bună seara! am răspuns. Ceva noutăți?

Nu credeam să fie, având în vedere că abia se înserase, dar eram curioasă și îngrijorată. Cei doi s-au uitat la Adrian.

— Sunteți liberi! le-a spus Adrian.

Ochii mi s-au mijit și m-am înroșit toată de enervare. Cei doi au făcut din nou o plecăciune, dar eu m-am uitat pieziș la Adrian.

— Ai de gând să expediezi și întrebarea mea?

— Le dădeam doar instrucțiuni lui Sable și Luciei, a spus Adrian. Au să meargă înainte ca să observe ce se întâmplă în Lara. Se întorc dimineață.

Nu credeam că minte, dar nu-mi plăcea răceala lui.

— Așa ai să mă tratezi de aici înainte? l-am întrebat.

Adrian a îndreptat niște ochi duri către mine. Era prima dată de noaptea trecută când mă privea mai mult de-o clipă.

— Cum te tratez?

— De parcă m-ai învinovăți pentru ceea ce ți se întâmplă, am răspuns.

Respiram cu greutate în timp ce-i spuneam asta, pentru că știam că vorbele mele aveau să-l doară, iar pentru a le rosti fusese nevoie să-mi adun toate puterile.

— Poate că nu Dis este cea care este supărată pe mine; poate că tu ești.

Adrian a făcut ochii mari.

— Nu sunt supărat pe tine, a replicat, deși exact așa părea.

— Ce faci tu... Să te închizi, să mă respingi, exact asta vrea Dis. Vrea să creeze o prăpastie între noi, la fel ca toți ceilalți. Ai de gând s-o lași să facă asta?

— Nu are nicio legătură cu ea, mi-a replicat Adrian. Vezi doar că te rănesc.

— Nu am nevoie să-mi amintești chestia asta.

Mi se făcuse rău doar auzindu-l spunând așa ceva.

— Dar cine ai să fii când nu ai să te mai afli sub controlul ei?

A scrâșnit din dinți până ce i-am auzit maxilarul pocnind.

— N-am să pretind că nu m-ai speriat. Nici să mă prefac că nu sunt devastată de ceea ce s-a întâmplat, dar, dacă te îndepărtezi acum, atunci am să mă îndepărtez și eu și o să fim pierduți.

Adrian a făcut un pas mai aproape şi şi-a ridicat mâna încet, trecându-şi degetele peste obrazul meu. A fost o atingere scurtă, apoi a retras-o.

— Omoară-mă! a şoptit.

Mi-am coborât sprâncenele.

— Poftim?

— Dacă ea mă posedă din nou, dacă îţi fac din nou rău, omoară-mă!

Am început să clatin din cap.

— Nu ştii ce-mi ceri!

— Ba da! mi-a răspuns repede. Nu mă lăsa să trăiesc cu vina de-a te fi ucis!

— Deci ai prefera să trăiesc eu cu ea?

Cuvintele mi-au alunecat furioase printre dinţi. Adrian nu a spus nimic, dar îi ştiam deja răspunsul.

Tabăra era ca un roi de albine. Multe dintre corturi fuseseră deja împachetate, iar focurile nu mai erau decât nişte cărbuni fumegânzi. Stăteam lângă Reverie, aşteptând plecarea, dar şi folosindu-mă de ea ca scut în timp ce studiam micuţa carte de vrăji a Anei. Încă mă simţeam atrasă să o citesc, în ciuda cuvintelor mamei despre faptul că nu era necesar să invoc magia cu vrăji şi forme. În realitate, probabil că aveam nevoie de ambele instrumente până când urma să devin mai sigură de mine.

— Te simţi bine astăzi, regina mea? m-a întrebat Daroc.

Mi-am ridicat repede ochii, închizând cartea. Nu arăta mai grozav decât în ziua dinainte – avea ochii încercănaţi şi părul răvăşit, dar îi eram recunoscătoare. Nu doream să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne-ar fi găsit.

— Mă simt... bine, i-am răspuns, deşi era o minciună.

— Tu?

— Bine!

Asta era categoric o minciună.

Am tăcut o clipă, timp în care m-am tot mutat de pe-un picior pe altul. Mă simțeam stânjenită. Daroc nu purtase niciodată o conversație cu mine, cu atât mai puțin nu începuse una.

— Mulțumesc... pentru ieri! am reușit să rostesc în cele din urmă.

— Nu trebuie să-mi mulțumești.

— Știai? l-am întrebat.

Nu am dat mai multe lămuriri, dar Daroc știa la ce mă refer.

Maxilarul i s-a încleștat.

— Nu mă așteptam să escaladeze atât de repede.

Am înghițit în sec și am privit în altă parte, tremurând.

— Îmi pare rău pentru Sorin! am șoptit, schimbând subiectul, deși nici acesta nu era mai grozav.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze! a replicat Daroc. Nu ești responsabilă pentru el.

Am vrut să-i spun același lucru. Acțiunile lui Sorin erau ale lui, dar știam că e prea târziu pentru Daroc. Fusese prea târziu din momentul în care îl transformase pe Sorin. Aceea fusese ziua în care se hotărâse să nu-l părăsească niciodată.

Daroc s-a înclinat și a plecat de lângă mine. Am dat să mă întorc la carte când l-am zărit pe Solaris, care se străduia să-și împacheteze bagajul de șa. Sentimentele mele față de acest om încă erau contradictorii, dar m-am îndreptat totuși spre el.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat.

A tresărit la auzul vocii mele și mi-a aruncat o privire, reușind să scoată un râs forțat și agitat.

— Mulțumesc, regină Isolda! Nu aș îndrăzni să te rog un asemenea lucru.

— Mă ofer eu.

M-a privit în ochi, iar asta mi-a amintit de cât de rece părea când îl întâlnisem pentru prima dată în sala tronului, cu doar câteva săptămâni în urmă. Însă acum știam că fusese doar un scut de protecție.

— Trebuie să învăț să fac asta singur.

Cuvintele nu îi erau aspre, dar era vorba de-un refuz, și am simțit un val de jenă împurpurându-mi obrajii. Bineînțeles că nu voia să-mi accepte ajutorul – eu eram motivul pentru care se chinuia astfel acum.

— Bineînțeles! am rostit și am dat să mă întorc.

— Știi că nu am mințit, a continuat, iar tonul lui mi-a atras din nou atenția asupra feței sale. Când am spus că vânez vrăjitoare. Așa este! Dar aș accepta orice vrăjitoare care ar putea rupe acest blestem pe care Dis l-a pus asupra mea.

Am dat din cap doar o dată și apoi m-am îndepărtat de el, retrăgându-mă lângă Reverie. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la cuvintele lui și ale lui Adrian. Amândoi credeau că o vrăjitoare ar fi putut să fie capabilă să rupă stăpânirea lui Dis asupra lor, însă o astfel de vrajă ar fi avut cu siguranță un preț mare – probabil, o viață.

Ne-am încălecat caii și am părăsit tabăra. Nu ne-a luat mult timp să ajungem la Jola, iar când am ieșit de sub acoperirea cerului roșu, am privit în sus, încruntată. Stelele pe care mă așteptam să le văd erau ascunse de nori grei, iar mirosul de ploaie era încă prezent în aer. La scurt timp după aceea, a început să toarne cu găleata. Mi-am ridicat gluga, deși nu prea mă proteja de umezeală sau de frig; degetele îmi înghețau în jurul frâielor lui Reverie.

Ne-am oprit o singură dată în timpul călătoriei noastre – și asta doar pentru că unul dintre râurile care traversează Jola și intră în Lara crescuse din cauza ploii și era de netrecut. Nu eram sigură dacă Jola avea un alt nume pentru el, dar noi îl numeam Argis.

Am urmărit viteza curentului și am simțit groaza din mine la gândul că eram atât de aproape de casă! Aerul părea dens și greu, ca și cum ar fi purtat semnele faptului că, atunci când urma să ne trezim, la apusul soarelui, aveam să și purcedem la luptă.

— Pare ireal că trebuie să ne întoarcem în Lara în felul ăsta – cu o armată în spatele nostru și cu o bătălie în față, a spus Killian.

Mie însă mi se părea ceva real, căci nu mă așteptasem niciodată ca ascensiunea mea pe tronul Larei să fie ușoară, chiar și înainte de Adrian. Totuși, știam la ce se referea Killian.

— Sunt sigură că te așteptai la ceva foarte diferit când ai plecat cu tatăl meu acum câteva săptămâni.

— Nimic mai adevărat! mi-a răspuns.

Ploaia nu dădea semne că ar avea de gând să se oprească, așa că ne-am așezat tabăra devreme. În ciuda întârzierii, urma să ajungem în Lara mâine-seară. Am rămas lângă intrarea cortului, privind spre tabără. Îmi era frig și eram sătulă să fiu udă, dar mă uitam după Adrian. Încă nu intrase în cort de când ajunseserăm în tabără. Nu știam dacă se ținea la distanță în ciuda conversației noastre de mai devreme sau dacă se lupta cu Dis pentru control. Orice ar fi fost, absența lui îmi sfâșia inima. Aș fi vrut s-o ignor și să mă concentrez la altceva, orice altceva, dar îmi era imposibil și nu suportam să mă simt așa.

Suspinând, m-am îndreptat spre pat. Am luat cartea de vrăji a Anei din sacul meu și mi-am scos cizmele înainte de-a mă ghemui între blănurile calde ale patului nostru.

Începusem să cred că Ana scrisese de fapt această carte. Nu știam încă sigur ce-mi lăsase această impresie, dar avea legătură cu cadența folosită pentru textele vrăjilor. Mai... îngrijorător pentru mine însă era cât de multă putere se afla în această cărticică. Erau vrăji pentru crearea de iluzii și pentru reînviere, ca și pentru manifestarea de portaluri, dar nu doar către locuri

de pe Pământ – acestea ofereau acces la alte planuri, inclusiv cel al Spiritului, tărâmul lui Dis.

M-am gândit la mama când îmi dăduse sămânța.

„Pentru când ai să te întorci în planul tău", îmi spusese.

Reușisem să mă rătăcesc într-o altă lume și puteam să mă întorc?

Era posibil să intri pe tărâmul lui Dis fără să mori?

Am înghițit în sec, iar pieptul mi s-a strâns la ideea de-a-mi revedea mama. Mi-am dres vocea, înghițind lacrimile care dădeau să-mi umple ochii la acest gând, și m-am concentrat din nou asupra cărții, oprindu-mă când am ajuns la o vrajă care îmi părea cunoscută. Era una pe care Ana ne învățase să o incantăm în noaptea cu lună plină, înainte de-a fi atacate cu cruzime. Ea ne spusese că e o vrajă de reținere, dar aceasta... aceasta detalia o vrajă de reînviere.

M-am încruntat, buimăcită.

Poate că mă înșelam, iar cuvintele erau ușor diferite. În timp ce începeam să compar din memorie, Adrian a intrat în cort.

Am închis cartea și i-am întâlnit privirea, dar nu s-a uitat decât o clipă la mine, ocupat să-și scoată mănușile. Era ud leoarcă; apa i se scurgea de pe haine, iar părul îi era lipit de cap. Mi se părea frumos și sever, și, deși știam că era rece de-afară, tot l-aș fi vrut lângă mine. Voiam să-i povestesc despre mama și despre lucrurile pe care mi le spusese, dar era ceva ciudat la el. Am simțit un sentiment de vinovăție când mi-am dat seama că eram pregătită să fug dacă aș fi văzut o anume strălucire în ochii lui, însă el a oftat, iar când s-a întors către mine, ochii îi erau la fel de întunecați ca întotdeauna.

— Te simți bine? l-am întrebat, lăsând cartea de vrăji deoparte.

— Sable și Lucia s-au întors, a spus el. Se pare că Gavriel a subestimat cu mult armata lui Alaric.

— Cu cât de mult?

— Ei spun că acum are aproape 150 000 de soldați sub comanda lui.

Era așadar la fel de mare ca armata lui Adrian, numai că noi aduseserăm doar jumătate din ea.

— Deci el și Julian au transformat și mai mulți oameni? Oamenii mei!

Adrian a încuviințat cu o mișcare din cap.

Ar fi trebuit să mă aștept că nu aveam să ajungem în Lara la timp pentru a-i salva pe vreunul dintre ei. M-am întrebat cine se transformase de bunăvoie și cine fusese forțat.

— Avem vreo șansă împotriva lor?

— Armata noastră este mult mai pricepută și, după cum știi, e nevoie de ceva timp pentru ca vampirii să-și dezvolte puterile.

Nu era exact răspunsul pe care îl căutam, dar știam că Adrian are dreptate. Nu prea dezvoltasem puteri de când mă transformase. Cea mai mare schimbare fusese setea mea. Mi-ar fi fost mai bine decât orice altceva să duc bătălia asta sub înfățișarea mea de aufhocker.

Era o idee cu care mă jucam de când aflasem de invazia lui Alaric. Gustasem din forța și puterea acelei forme atunci când mă luptasem cu vârcolacii și nimic nu se compara cu ea.

— Totuși, ești îngrijorat, am insistat.

Nu-mi plăcea când Adrian își făcea griji. De obicei era extrem de încrezător, chiar prea încrezător. Acum bătea darabana pe blatul mesei, stând lângă foc și privind absent flăcările.

Nu mi-a răspuns și nici nu avea nevoie s-o facă – știam cum stau lucrurile. În schimb, a început să se dezbrace și, în timp ce-l priveam cum își desprinde hainele pline de apă de pe trupul său frumos și puternic, o căldură delicioasă s-a ridicat în mine.

Dezbrăcat, s-a apropiat de pat și, când s-a așezat, m-am întors spre el.

— Va trebui să ne hrănim amândoi până mâine.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

— Nu este un lucru rău, a replicat, trecându-și degetele pe obrazul meu. Ți-e frică de mine?

— Nu mi-a fost niciodată frică de tine! Nici măcar atunci când te uram.

Mințeam, dar numai puțin. Îmi fusese teamă când Dis preluase controlul asupra lui. Dar îmi fusese teamă și când ea încercase să preia controlul în noaptea reînvierii lui Efram. N-aș fi rostit acele lucruri cu voce tare, iar dacă le descoperea, trebuia să fie pentru că îmi citea gândurile.

A zâmbit și s-a aplecat înainte, sprijinindu-și fruntea de-a mea.

— Te iubesc!

Am zâmbit și mi-am lipit palma de obrazul lui.

— De ce am impresia că îți iei rămas-bun?

— Vreau doar să știi. Vreau să știi întotdeauna.

Știam ce făcea – nu era o chestiune de „pentru orice eventualitate", ci de „când voi pierde controlul".

L-am privit o clipă, dorindu-l – sămânța lui, sângele lui, dragostea lui. Acestea erau lucrurile care îl făceau al meu, de care trebuia să-și amintească pus în fața controlului lui Dis. Am insistat asupra schimbării din mintea mea, bucurându-mă de felul în care ochii lui Adrian se întunecau de poftă.

M-am așezat pe el, goală, lăsându-l să-și înfigă degetele în fesele mele, în timp ce mă așeza peste scula lui grea.

Și-a înclinat capul pe spate ca să mă privească în ochi și i-am șoptit, cu buzele deasupra buzelor lui:

— Sărută-mă!

Mâinile lui au pornit să urce pe spatele meu, și-apoi pe umerii mei, iar când gura lui a regăsit-o pe-a mea, Adrian a început să se frece de mine, iar limba lui să urmărească ritmul

mișcării noastre. Am gemut și am dat să-l împing pe spate, dar el a fost mai iute și m-a împins în pat.

Mâna i-a coborât pe corpul meu, iar eu mi-am îndepărtat picioarele, înnebunită să-i simt atingerea. Eram umflată, fierbinte și doritoare să fiu umplută, iar când și-a trecut mâna peste căldura mea, a gemut, desprinzând-se din sărut.

— Atât de umedă! a șoptit și și-a lăsat un deget să alunece înăuntru, apoi încă unul. Futu-i!

S-a tras puțin înapoi și și-a apucat scula cu o mână, mișcându-și degetele celeilalte înăuntrul meu. În timp ce mă privea, mi-am mutat mâna spre clitorisul umflat și sensibil, mângâindu-l ușor la început, dar în curând m-am pierdut în plăcerea senzației pe măsură ce mă frecam tot mai tare.

Mi-am înfipt călcâiele în pat. Mi-am aruncat capul pe spate și am scos un strigăt, iar apoi gura lui Adrian a coborât pe mine, în timp ce degetele i se mișcau înăuntrul meu, și cu fiecare împingere, cu fiecare lingere, simțeam cum mă rup în bucăți. Nu știam cum putea să-mi facă asta, cum puteam să mă simt atât de ancorată în corpul meu, cum puteam să-mi simt greutatea sânilor și căldura din interior, încordarea mușchilor și plăcerea atingerii lui – și totuși să nu am niciun control asupra minții mele sau asupra cuvintelor și a sunetelor care îmi ieșeau din gură.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, iar unghiile mele i-au zgâriat pielea capului în timp ce trăgeam. Nu-mi păsa că s-ar fi putut să-l doară; aveam nevoie de ceva de care să mă țin în timp ce urcam pe culmile plăcerii – până când am atins orgasmul, cu un hohot de plâns gutural.

În timp ce corpul mi se relaxa, am devenit conștientă de cât de cald se făcuse în cort. Eram acoperită de un strat subțire de transpirație, iar părul mi se lipise de gât și de pometi.

Adrian s-a retras și mi-a desenat pe corp un șir de sărutări, înainte ca gura lui să se lipească de-a mea, apoi s-a mutat pe o

parte, lipindu-mi spatele de pieptul lui, și și-a băgat degetele în gura mea. Le-am supt fără rușine, gustându-mi lichidul.

— Vreau asta în jurul mădularului meu, a rostit, apoi m-a sărutat, iar eu a trebuit să-mi încordez gâtul ca să ajung la el.

Mi-a ridicat piciorul peste al lui, deschizându-mă larg, însă aerul rece n-a reușit să ne calmeze ardoarea. Am gemut când și-a strecurat mădularul prin umezeala mea, mângâindu-mă până când a alunecat înăuntru.

Capul mi se cuibărise în scobitura brațului său, iar el mă privea în ochi în timp ce se mișca în mine, atingându-mi sânii și mângâindu-mi gura cu limba. Nu am avut de ales decât să mă supun voinței lui – spatele mi s-a arcuit, departe de corpul lui, iar capul meu îl apăsa pe umăr. M-am străduit să-mi trag răsuflarea în timp ce mă răsuceam, pierdută în plăcerea pe care o ademenea cu fiecare împingere a mădularului.

Mi-am dat seama când a fost aproape gata, pentru că și-a schimbat ritmul și mi-a mângâiat clitorisul, care părea la fel de umflat ca scula lui. Când m-a atins, buzele mi s-au despărțit într-un țipăt tăcut, iar el a profitat de ocazie pentru a-și împinge din nou limba în gura mea. Când s-a îndepărtat, m-a prins de maxilar, cu degetele răsfirate pe tot gâtul meu, împingând mai tare și mai repede – și, când a erupt în mine, mi-a mușcat gâtul.

Acest țipăt n-a fost tăcut. Mi s-a desprins din gât, un amestec amețitor de plăcere și durere, care s-a liniștit doar atunci când Adrian și-a lipit încheietura mâinii de gura mea. Ne-am hrănit unul din celălalt până când trupurile și ochii ni s-au îngreunat și somnul ne-a înecat în întuneric.

Fulgerele luminau cerul și cădeau perdele grele de ploaie, dar puteam vedea printre picăturile de ploaie cristalină până la linia copacilor, unde, în întuneric, soldații îmi așteptau armata.

O săgeată a străbătut noaptea, direct spre inima mea, iar eu am prins-o, dar nu înainte ca vârful să mă însângereze.

Bătălia începuse, așa că alergam drept înainte, iar picioarele mă purtau cu o viteză nefirească – oasele mi s-au rupt și s-au schimbat, iar țipetele mi s-au transformat în urlete când mi-am luat înfățișarea de aufhocker; ghearele mele puternice zgâriau pământul în timp ce străbăteam câmpul spre pădurea întunecată.

Ochii mei roșii erau îndreptați spre întunericul dintre copaci, unde zărisem câțiva oameni mișcându-se – eram atât de concentrată asupra lor, încât nu am observat focul care izbucnise în jur decât atunci când a fost prea târziu. Blana mi-a luat foc, iar urletele mi s-au transformat în chelălăieli și-apoi în țipete, în timp ce îmi luam înfățișarea umană doar pentru a mă ofili și a muri jos pe pământ.

Am deschis ochii.

Nu a existat nicio tranziție de la somn la trezie – corpul meu era viu și m-am ridicat în capul oaselor, iar preț de câteva clipe, m-am lăsat în voia acestei energii care era atât de electrică, atât de magică!

Răspunsul îmi apăruse în vis, o manifestare a ceea ce urma să vină și a ceea ce eram chemată să fac acum.

M-am uitat la Adrian, care dormea lângă mine, și m-am aplecat să-l sărut. Când buzele mele i-au atins buzele, toată căldura din trup mi s-a adunat din nou între coapse. Nesătulă. M-am așezat pe el; s-a trezit din somn sub mine, iar erecția lui mă apăsa deja cu putere.

A gemut, și-a pus mâinile pe coapsele mele și m-a ajutat să alunec pe scula lui.

— Regină nebună! a chicotit pe când îl călăream tare și repede, înnebunită să ating orgasmul în timp ce o furtună se întețea în mine.

Dacă aș fi eliberat-o, aș fi fost în stare să controlez un alt fel de putere, care venea din încrederea de-a ști că pot apela la magia mea și că ea are să vină.

În timp ce spasmele încă îmi zguduiau corpul, m-am ridicat încet de pe Adrian și am dat să părăsesc cortul.

— Unde te duci? m-a întrebat cu o notă de alarmă în glas.

M-am întors și m-am uitat la el peste umăr, iar ceva din privirea mea trebuie să-i fi transmis să rămână, pentru că nu s-a mișcat din locul lui de pe pat.

— Am de gând să ridic o armată. Ne întâlnim la granița cu Lara!

Am pășit în amurg, goală, atrasă către pădure de o forță invizibilă – o chemare venită din adâncul sufletului meu. Era ceva familiar, dar încă îndepărtat, o parte a puterii mele pe care nu o mai folosisem de foarte mult timp, și totuși, în timp ce alergam prin tabără, cu picioarele lovind pământul rece și moale, *știam* că era ceea ce trebuia să fie – eram pe calea trasată pentru mine.

O *văzusem*.

M-am transformat, iar durerea a fost acută și mușcătoare când mi-am luat înfățișarea de aufhocker, apoi am început să străbat pădurile din jur, scoțând câte un urlet din adâncul gâtlejului – o chemare către alții ca mine. Pe măsură ce înaintam, simțeam tot mai clar că nu mai eram singură, iar când m-am uitat în stânga și în dreapta mea, siluetele altor aufhockeri goneau alături de mine.

Prezența lor m-a făcut doar să alerg și mai tare, să urlu și mai tare, iar ei m-au însoțit cu hăulitul lor. Era ca un cântec obsedant, care ar fi îngrozit orice om.

Dar eu nu mai eram îngrozită de această formă sau de ceea ce aș fi putut face cu ea.

Am continuat până când am ajuns la un perete de stâncă ce se ridica mult deasupra mea, punând o stavilă în calea

zborului meu, dar chiar pe creasta lui se adunaseră mai mulți aufhockeri, arătându-și colții. Cerul de deasupra lor era plin de sclipiri de fulgere alb-albastre. Ardea în spatele lor, sporindu-le ferocitatea.

Am încetinit și m-am întors, înconjurată de aceiași monștri cu ochii roșii. Am început să mă plimb de colo-colo, cu pas de prădător, ondulându-mi mușchii și așteptându-mi adversarul. Haita era plină de încordare, iar trupurile vibrau de nerăbdare. În cele din urmă, căpetenia lor a ieșit din pădurea întunecată. Nu era mai mare decât mine, dar era mult mai bătrână și obosită. Nu aveam habar de unde știam asta, dar lucrul plutea cumva în aerul dintre noi.

Ne-am dat târcoale una alteia, înconjurate de o mare de mârâituri și urlete ascuțite, care încurajau lupta. A clănțănit din dinți și a dat să mă muște de picioare, însă eu am mârâit amenințător – instinctul a preluat controlul în timp ce adversara mea încerca să mă provoace la un atac înainte să fiu pregătită. Distanța dintre noi s-a micșorat, iar ea a sărit, încercând să mă muște de gât, dar m-am tras înapoi, și boturile noastre s-au încleștat, în timp ce ne clănțăneam dinții ascuțiți. M-a durut, dar mi-a tăiat numai gura. Ne-am îndepărtat și-apoi ne-am repezit din nou una la atac. Trupurile noastre s-au ciocnit și am căzut la pământ, cu dinții încleștați și ghearele înfipte una în cealaltă. Niciuna nu s-a mișcat, mârâind doar din ce în ce mai amenințător.

În cele din urmă, și-a desprins botul și a reușit să mă muște de umăr.

Am scos un urlet și mi-am înfipt ghearele mai adânc. Ne-am desprins una de cealaltă, rostogolindu-ne în noroi, pentru ca apoi să ne ridicăm în picioare și să ne dăm din nou târcoale. De data asta, m-am năpustit, încleștându-mi falca în jurul gâtului ei. S-a răsucit însă și am căzut pe spate. Într-o clipită, dinții i

s-au înfipt în gâtul meu. Am urlat, deşi sunetul a ieşit mai degrabă ca un scheunat, şi mi-am înfipt ghearele în coastele ei. A gemut şi am reuşit s-o împing cu picioarele.

Aufhockerul a zburat şi s-a lovit cu capul de zidul de piatră. A aterizat cu un zgomot surd şi nu s-a mai mişcat. M-am apropiat de ea, împungând-o cu nasul, şi m-am simţit vinovată că mersesem atât de departe.

Era moartă!

În timp ce mă lăsam la pământ lângă ea, a început să plouă. Mi-am sprijinit capul de al ei – era o cerere de iertare şi singurul lucru pe care-l puteam face acum, având în vedere puţinul timp pe care îl aveam la dispoziţie şi ceea ce avea să urmeze.

Un cor de urlete a izbucnit în jurul meu, din ce în ce mai puternice. Jeleau, dar, în acelaşi timp, mă şi primeau ca parte a haitei lor.

Acum eram regina lor.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Isolda

ARMATA MEA SE AFLA ÎN APROPIEREA GRANIȚEI CU Lara când i-am găsit.

Mai întâi îi auzisem – sau, mai exact, auzisem ploaia răpăind pe armurile lor, dar acum îi și vedeam, adunați în rânduri perfecte, înarmați și pregătiți pentru bătălia care se apropia.

Chiar și în forma asta, îmi era teamă.

Hăulitul haitei mele le-a atras atenția, iar mulți dintre ostași s-au încordat la auzul acestui sunet, ridicând armele, dar când s-au întors spre mine, m-am schimbat, și un oftat de ușurare a străbătut mulțimea când am păşit goală printre rândurile lor, direct spre Adrian, care se întorsese să mă privească apropiindu-mă. Ochii îi străluceau întunecat și, când am fost suficient de aproape, m-a tras la el, sărutându-mă cu o disperare pe care o simțeam până în adâncul sufletului.

Când ne-am desprins, a scos de sub șa un rând de haine pentru mine și m-am îmbrăcat repede.

— Pumnalele mele? l-am întrebat.

A arcuit o sprânceană.

— Poți să porți așa ceva când te schimbi?

De fapt, habar n-aveam.

— Păstrează-le, atunci! l-am rugat, știind că prioritatea mea era să rămân sub înfățișarea de aufhocker.

Întorcându-mă cu fața la regatul Larei și la perdeaua întunecată de copaci în care se ascundeau soldații, simțeam un amestec de emoții. Ceea ce spusese Killian era adevărat – nu părea real faptul că mărșăluiam împotriva patriei mele.

Am aruncat o privire în stânga și în dreapta mea – în prima linie se aflau Daroc, Killian, Miha, Isac și Solaris.

— Arcurile lor sunt pregătite, a rostit Adrian. Și se zăresc umbre mișcându-se printre copaci.

În timp ce vorbea, un rând de soldați de infanterie a ieșit de sub frunziș. Nu aș fi putut spune câți erau, dar se înghesuiau unul într-altul, cu scuturile aliniate pentru a crea un zid metalic lung. Odată ce și-au ocupat locurile, totul a devenit tăcut, cu excepția zgomotului ploii care cădea șiroaie pe tot acel metal.

Am așteptat în liniște și apoi s-a întâmplat – o singură săgeată a tăiat aerul, direct spre inima mea.

Am prins-o când vârful abia îmi atinsese pielea – exact ca în visul meu.

Am dat din cap înspre jumătatea distanței care separa cele două armate.

— Câmpul are să izbucnească în flăcări.

Am simțit privirea lui Adrian asupra mea, însă nu a scos niciun cuvânt.

Au mai urmat câteva momente de tăcere, iar eu m-am desprins din rânduri, mergând înspre mijlocul câmpului deschis dintre noi.

— Eu sunt Isolda Vasiliev, regina din Revekka! am strigat. Sunt din Casa Larei, fiica Elvirei de Nalani, sora vrăjitoarelor, și am venit să-mi revendic coroana.

Și-apoi m-am schimbat pe loc. Un urlet plin de răutate mi-a ieșit din gâtlej, iar urletele de răspuns ale haitei mele au sunat ca niște clopote de avertizare în noapte. Linia scuturilor s-a cutremurat.

Am atacat fără întârziere, iar haita mea m-a urmat. Exact cum mă așteptam, o perdea de foc a izbucnit înainte-mi. S-a aprins atât de repede și era atât de fierbinte, încât mi-au lăcrimat ochii. Unii dintre aufhockeri nu au putut să se oprească la timp înainte de-a se azvârli cu capul înainte în infern, dar unii au reușit să sară peste flăcări și s-a auzit un cor de țipete de durere și urlete îngrozite.

Și pe acest cântec înfiorător a început bătălia pentru Lara.

Adrian dădea comenzi, iar armata noastră înainta cu repeziciune. Cu ei în spatele meu, am făcut un ocol și am sărit în fugă peste foc, în timp ce sute de săgeți plouau peste noi. Una mi-a ciupit umărul, dar am aterizat fără probleme și m-am repezit spre infanteriști. Mulți dintre ei fuseseră deja doborâți de aufhockerii mei, pe care îi puteam auzi în pădure, mutilând și sfâșiind carnea soldaților lui Alaric.

Sau cel puțin ceea ce speram că era în cea mai mare parte armata lui Alaric. Nu aveam idee câți dintre oamenii mei i se alăturaseră. Mă întrebam câți dintre ei își regretau deja decizia.

Un șir de oameni s-a îndreptat spre mine, cu săbiile scoase și scuturile ridicate. Am mârâit spre ei și m-am năpustit, strivind doi sub greutatea mea, înfigându-mi ghearele într-unul și colții în altul. Când mi-am ridicat privirea, un soldat singuratic mă privea cu ochii mari, tremurând de frică.

S-a împiedicat și apoi s-a întors, dând să fugă, dar a fost spintecat de sabia unui alt soldat care se apropia.

— Dezertorule! a scuipat acesta pe cadavru, în timp ce îl împingea cu piciorul, repezindu-se apoi spre mine.

M-am lipit cu burta de pământ, pregătindu-mă să țâșnesc, dar, înainte ca bărbatul să apuce să-și ridice sabia, s-a oprit brusc, iar capul i-a alunecat de pe gât. Sângele de la decapitarea lui m-a împroșcat pe față, iar când restul s-a prăbușit la pământ, în locul lui s-a arătat Adrian.

— Cuceriți castelul! mi-a poruncit.

L-am mai țintuit o clipă cu privirea, observând ferocitatea din ochii lui și sperând că ceea ce vedeam nu era albul strălucitor al irisului său.

— Fugi!

Am țâșnit în pădurea pe care o cunoșteam atât de bine, doar pentru a mă confrunta cu oroarea în care se transformase – o mare de sânge și durere. Aufhockerii mei erau în luptă cu vampiri și muritori deopotrivă. Erau morți în copaci și morți pe pământ, iar săgețile continuau să plouă asupra mea. Am încercat cât am putut să mă feresc de ele, dar când una mi s-a înfipt în umăr, m-am poticnit.

Apoi a mai venit una și, în timp ce îmi urlam durerea, am continuat să alerg, cu inima înnebunită și cuprinsă de frică. Apoi am auzit un tropot de copite în spatele meu.

— Isolda! a strigat o voce cunoscută.

Un val de ușurare m-a cuprins și am revenit la înfățișarea mea umană la auzul vocii lui Killian. M-am împiedicat și am căzut, cu săgețile încă înfipte în spate.

— Stai nemișcată!

Am tresărit însă când a scos fiecare săgeată, lăsând să-mi scape un mormăit de durere printre dinți.

— Pe zeiță! a șoptit, iar eu știam că era martor la vindecarea rănilor mele.

— Nu este binevenită, am spus în timp ce mă ridicam în picioare și mă împleticeam înspre calul lui. Trebuie să ajungem la castel!

Am încălecat pe calul lui Killian, care s-a așezat în spatele meu. A sosit un moment în care am lăsat grosul bătăliei în urmă, iar când am străpuns pădurea și am zărit Orașul Înalt, mi-au dat lacrimile.

Acasă!

Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la asta, deși în acest moment era posibil ca toți cei din interiorul acelor ziduri să mă vadă ca pe un dușman. Dar, la fel de repede cum inima mea se bucurase la gândul de-a-mi revendica tronul, la fel de repede se și întristase la vederea sutelor de soldați care se aliniau pe zidurile Orașului Înalt.

Killian nu a încetinit galopul calului în timp ce se îndrepta spre cea mai apropiată poartă.

Mă așteptam la o luptă, să fim uciși în momentul în care aveam să fim văzuți. Asta ar fi fost mai rezonabil decât ceea ce se întâmpla, de fapt. Ni se îngăduia să intrăm pe o poartă deschisă – o capcană, probabil.

— Killian, l-am avertizat.

— Sunt conștient, a spus el cu fermitate. Fii pregătită să arăți câteva dintre noile tale abilități! Lucrurile nu prea au șanse să meargă bine.

Odată ce am trecut de porți, am fost înconjurați de soldați cu săbii și de-o ploaie de săgeți, atât de la sol, cât și de sus.

— Asta-i o primire pe cinste! am exclamat.

— Regină Isolda! a rostit o voce, iar privirea mi s-a îndreptat spre un gardian pe care l-am recunoscut – Nicolae. Te așteptam!

— Știi, armata care m-a primit la graniță mi-a dat impresia că s-ar putea să mă așteptați într-adevăr.

Nicolae a rânjit.

— La fel de arogantă și în fața căderii tale de la putere.

— Un pic cam înfumurat, ca întotdeauna, Nicolae.

— Nu-i așa că e ceva? a replicat. De parcă ai fi presupus că te-ai putea întoarce și să fii regina noastră după ce te-ai culcat cu Regele Sângelui.

— Cred că ești doar gelos, Nicolae.

— Gelos pe o curvă de sânge? a râs Nicolae. Fu...

— Ajunge cu asta! s-a răstit Killian. Du-ne la regele Alaric!

— N-o să-l vedeți, comandante! Nici *regina* n-are să-l vadă.

Se auzea scârțâitul corzilor întinse ale arcurilor.

Era mai mult decât o capcană. Era o execuție.

— Acum, Isolda! a răbufnit Killian, însă eu nu puteam să plec fără el.

Și nici nu aș fi putut supraviețui unui atac de o asemenea amploare, nici măcar cu abilitățile mele.

Dar mi-am dat seama curând că nimeni nu se mișca. Toată lumea era nemișcată, înghețată.

— Fugiți! a strigat Solaris.

Tocmai se urcase pe zid, iar de o parte și de alta îl urmau soldații din armata mea, escaladând zidul ca și cum ar fi fost un nimic.

Killian și-a îndemnat calul înainte.

Am reușit să mă uit în urmă în momentul în care Solaris și-a ridicat magia. Săgețile pe care fiecare soldat le scosese pentru a ne ucide pe mine și pe Killian l-au străpuns în schimb pe Nicolae.

Am pornit în galop prin oraș, iar dușmanii noștri alergau în spatele nostru pe jos. Dar Killian a continuat, scoțându-și sabia când ne-am apropiat de Castelul Fiora. Vedeam porțile în depărtare și un șir de soldați care le păzeau.

— Lasă-mă să cobor! i-am spus, iar el a încetinit și-apoi s-a oprit.

— Isolda! O să... o să-ți accept oferta! Aș fi bucuros să devin nobilul tău.

— Promiți?

— Promit!

Am zâmbit.

— Mulțumesc, Killian! Acum nu mai poți muri. Ai promis!

M-am întors și am sprintat, schimbându-mă în timp ce Killian începea să se lupte cu cei care ne urmăriseră până la castel.

Am scos un urlet pătrunzător, alergând tot mai repede și, când m-am apropiat de gărzile care stăteau în fața porților mele, m-am lansat în aer, zburând peste ele și aterizând de cealaltă parte a lor.

Am dat buzna pe ușile sălii mari.

Nu crezusem că revederea acestei încăperi avea să mă afecteze atât de mult. Nu crezusem că aveam să înlemnesc, dar, în timp ce stăteam la intrare, unde un covor albastru ducea spre tronul tatălui meu, am constatat că nu mă puteam mișca.

Ultima dată când fusesem în această sală, înconjurată de oglinzile ei aurite și de steagurile sale albastre, tatăl meu îmi spusese că valorez cât toate stelele de pe cer și aproape că intrase în război cu Adrian după ce acesta îmi ceruse mâna.

În timp ce aceste gânduri mi se înghesuiau în minte, nu puteam să-mi întorc privirea de la tronul tatălui meu, care acum era ocupat de Alaric. Era un bărbat cu un aspect sever, cu păr lung și brunet și cu sprâncene stufoase și întunecate. Ochii îi erau de un cenușiu pătrunzător. Stătea cu mâinile lui mari încleștate pe brațele tronului meu, îmbrăcat și încoronat în negru.

M-a surprins faptul că Julian nu era aici, dar atenția mi-a fost repede acaparată de Nadia, care se afla în stânga lui Alaric, ținută ostatică de un gardian, cu un pumnal la gât.

Am revenit la înfățișarea mea umană, cu pumnii încleștați.

— Regină Isolda! a spus Alaric cu o oarecare surprindere în glas, care rămăsese totuși profund și amenințător. Te așteptam.

— Mi se tot spune asta. Dacă ar fi adevărat, mi-ai fi ușurat venirea până aici.

A chicotit.

— Te-ai dovedit foarte capabilă.

— Abia acum ți-ai dat seama de asta?

— Cred că ai avut parte de ceva ajutor, a spus. O mușcătură de aufhocker, o mușcătură de vampir. Te-ai transformat într-un adevărat monstru.

— Nu atât de diferit de tine.

A înclinat capul, zâmbind.

— Presupun că nu.

Am făcut un pas înainte, iar Nadia a inspirat cu zgomot, căci paznicul îi apăsase lama pe gât.

— Ce sunt toate astea? l-am întrebat. O încercare zadarnică de-a-mi cuceri pământurile?

— Zadarnică? a întrebat Alaric. Stau pe tronul tatălui tău.

— Tronul meu. Tatăl meu este mort.

— Nu! a gemut Nadia.

Oglinzile de pe pereți au început să tremure. Am schimbat o privire cu Nadia.

Singurul meu gând a fost că Ravena era aproape. Mă așteptam ca oglinzile să explodeze, dar, în loc de asta, podeaua a început să se crape și din pământ au țâșnit cioburi de oglindă. Erau înalte și ascuțite și ne-au înconjurat într-un cerc zimțat.

Alaric s-a ridicat în picioare, uitându-se cu disperare în jur.

— Ce e vrăjitoria asta? a întrebat și-apoi și-a mijit ochii spre mine. Tu!

A dat să se îndrepte spre mine, dar apoi a început să aibă convulsii și să îi sângereze ochii. A căzut în genunchi, în timp ce lacrimi purpurii îi curgeau pe față. Bărbatul care o ținea pe Nadia i-a urmat și, de îndată ce a început să tremure, ea și-a scos cuțitul și l-a înjunghiat în piept.

— Nadia!

— Oh, Issi a mea!

Am alergat una spre cealaltă. Și-a aruncat brațele în jurul meu și am îmbrățișat-o strâns.

— Mi-a fost atât de dor de tine! i-am spus, cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe față.

— Și mie mi-a fost dor de tine, copilă!

S-a desprins de mine, m-a prins de umeri și-apoi mi-a cuprins fața în palme.

— Copilul meu! a șoptit. Spune-mi că nu este adevărat ceea ce ai rostit! Regele Henri este într-adevăr... mort?

Un hohot de plâns mi-a ieșit din gâtlej fără să vreau și am dat din cap.

— E adevărat.

— Of, draga mea!

M-a îmbrățișat, trăgându-mă către ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu e momentul acum pentru povestea asta, am răspuns, iar de data asta eu m-am îndepărtat de ea. Trebuie să te ducem undeva în siguranță.

Totuși, era ceva în ochii ei care mă neliniștea – o expresie ciudată care m-a pus pe jar. Mi-am coborât sprâncenele.

— Nadia?

Și-a strâns mâna în jurul mâinii mele.

— Copilul meu, ce ai devenit?

N-am avut timp să răspund înainte de-a simți înțepătura unei lame care mi s-a înfipt drept în inimă. Sângele mi s-a adunat în gură, iar lacrimile de bucurie care îmi curseseră pe față au devenit un amestec de durere și tristețe.

— Nadia, i-am rostit numele, împroșcându-i fața cu sânge. De ce?

— Nu mai ești copilul meu. Issi a mea a murit în noaptea în care a trebuit să se mărite cu monstrul acela.

I-am acoperit mâinile, care încă îmi țineau lama în piept, dându-mi seama că ea credea că asta avea să mă ucidă. Probabil nu avusese niciodată încredere că aș fi încercat să-l ucid pe Adrian.

— Nu te-ai priceput niciodată prea bine să citești oamenii, Issi.

Cu mâinile mele peste ale ei, mi-am smucit lama din piept și, după ce mi s-a vindecat rana, din vârful degetelor mi-au țâșnit gheare, pe care le-am înfipt în abdomenul Nadiei.

Ochii ei s-au mărit de uimire și, când picioarele i-au cedat, am ajutat-o să se întindă la pământ.

— Issi, a șoptit, în timp ce un firișor de sânge i se prelingea din gură.

Am strâns-o la piept, privindu-i fața palidă, urmărind singura lacrimă care i-a curs din ochi – era tot ce avea să verse pentru mine.

În timp ce își dădea ultima suflare, am șoptit, deși lacrimile îmi umpleau ochii:

— Nu, Nadia. Nu sunt Issi a ta.

Nu aveam timp să-mi descâlcesc sentimentele care îmi sfâșiau pieptul și-mi frângeau inima, dar mă simțeam vulnerabilă, expusă și complet devastată.

Femeia asta mă îngrijise și mă crescuse; intrase în rolul de mamă, iar eu o privisem ca atare – și totuși, când mă văzuse schimbată, devenisem doar un monstru în ochii ei.

Respirația mi-a devenit superficială și agitată, și am țipat până când m-a usturat gâtul, până când mi-au țiuit urechile, până când gemetele mele s-au dizolvat în lacrimi tăcute.

— Vai, nu-i așa că-i devastator?

Am încremenit, ridicând capul la auzul vocii Ravenei.

— Mai întâi îți pierzi tatăl, a continuat. Și-acum pe femeia care te-a tratat ca pe-o fiică.

Privirea mi-a căzut pe Nadia, ai cărei ochi rămăseseră larg deschiși. I-am închis, sărutând-o pe frunte, înainte de-a o întinde din nou, cu grijă, pe pământ. Apoi m-am ridicat în picioare și m-am întors, încă înconjurată de cercul de cioburi de oglinzi, și-am dat cu ochii de Ravena.

A umplut una dintre bucățile mari și zimțate de oglindă pe care o scosese din podea. Mă așteptam să apară de jur împrejurul meu, așa cum făcuse în holul cu oglinzi din Palatul Roșu, dar nu a făcut asta.

— De ce m-ai ajutat? am întrebat.

— Am tot încercat să te ajut, a spus ea. Te-am avertizat în legătură cu Adrian. Ți-am spus că luptăm pentru același scop.

— Spui asta tot timpul, și totuși continui să-mi ucizi oamenii.

— Bărbați. Eu omor bărbați.

— Ivka nu era bărbat.

Ravena a schițat un zâmbet trist.

— Un sacrificiu nefericit. Nu mi-am dorit s-o văd murind, dar ți-ar fi distras atenția, iar Nalani nu te privește.

— Cine ești tu să-mi spui asta? am replicat, strângând din dinți.

— Nu te-ai întrupat în viața asta ca să fii Isolda din Lara. Te-ai întrupat ca să cauți răzbunare ca Yesenia din Aroth, iar această răzbunare trebuie să fie împotriva bărbaților. Ei te-au rănit.

— Tu m-ai rănit.

— Nu ca ei, a protestat, iar în voce i se simțea ceva dur, ca și cum s-ar fi simțit jignită din pricina comparației.

— Știu că uneori jelești viața pe care nu ai trăit-o, dar nu numai viața *ta* a fost luată în noaptea în care ai ars.

Stomacul mi se întorsese pe dos și căzusem pe podea, vomitând într-o oală de noapte. Aveam fața fierbinte și inima îmi bătea cu putere în piept. Senzația apăruse atât de brusc, încât abia îmi putusem opri capul să nu mi se învârtă.

Ușa se deschisese și-mi ridicasem privirea, dându-mi seama că mă aflam în dormitorul meu din Palatul Roșu.

— Yesenia, te simți bine? mă întrebase Ana.

Venise să îngenuncheze în fața mea, cu părul ei auriu revărsat pe umeri.

— Mă simt bine.

Stătuserăm liniștită câteva momente, respirând pe gură, până când îmi trecuse greața.

— Lasă-mă să te ajut! spusese ea, luându-mă de mână.

Mă ridicasem în picioare, așezându-mă apoi pe pat. Ana se dusese la noptiera mea și îmi turnase o cană cu apă. Un gust acru încă îmi mai persista în fundul gâtului și pe limbă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebase, întinzându-mi cana.

Era rece la atingere și, în loc s-o beau, mi-o dusesem la frunte.

— Nu știu. Așa, dintr-o dată, mi s-a făcut rău.

— Porți un copil?

Întrebarea Anei mă șocase și ridicasem ochii ca să-i întâlnesc privirea, care era caldă și blândă.

— Nu! spusesem repede și-apoi făcusem o pauză, simțind cum îngheț toată. Nu pot să fiu. Nu...

O să mor, mă gândisem. Știam că exista o șansă foarte reală să fiu însărcinată și, dacă acesta era adevărul, atunci tocmai semnasem condamnarea la moarte pentru copilul meu.

Mă ridicasem în picioare, tremurând.

— Ana, nu pot fi însărcinată.

— Poți foarte bine să fii, Yesenia.

— Nu înțelegi...

— Știu că ai mai spus-o și înainte, că ai să mori...

— Am să mor. Dragoș m-a întrebat dacă are să cucerească lumea, iar eu i-am prezis că încercarea urmează să se termine cu moartea sa. Are să mă *ucidă*, Ana.

Strânsese din buze, încordându-și maxilarul.

— Atunci, trebuie să fugi.

Ca și cum ar fi fost vorba de ceva simplu. Clătinasem din cap. Văzusem viitorul, îmi văzusem moartea pe rug, dar de ce nu văzusem *viața*? Simțeam cum mi se sfâșie pieptul în bucăți. Îmi lipisem mâinile pe pântece și apoi mă strânsesem în brațe, în timp ce-mi curgeau lacrimile pe față.

— Cum de nu am văzut viața asta? întrebasem, cu vocea frântă.

Ana se ridicase, punându-și mâinile pe umerii mei.

— Tu poți schimba cursul viitorului, Yesenia. Poate că asta ai și făcut aici.

Voiam s-o cred și, poate din prostie, cuvintele ei îmi dăduseră speranță.

— Nu știu ce să fac.

— Adrian are să găsească ceva, spusese Ana. Dar, mai întâi, trebuie să-i spui.

Acum eram iar atentă la Ravena. Stătea în fața mea, și era prima dată când îi vedeam pe față o altă expresie decât eterna ei îngâmfare odioasă.

Mi-am amintit restul evenimentelor. Adrian și cu mine fugiserăm la cabana de sub munte, unde aveam să petrecem o ultimă noapte împreună. Era același loc în care Adrian îngropase oasele Înaltului Consiliu. Era locul unde fuseserăm

capturați, unde Adrian fusese bătut și unde Dragoș mă violase.

— Nu i-am spus niciodată, am șoptit, privind-o acum pe Ravena. Nu i-am spus niciodată lui Adrian.

Această revelație a fost ca un cuțit în inimă. O parte din mine voia să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă am fi trăit. Aș fi avut un băiat sau o fată? Aș fi putut să folosesc acele nume pe care le aleseserăm?

— Asta ți-a luat Dragoș, a spus Ravena. Este ceea ce ți-au făcut *bărbații* pentru că se temeau de tine. Să le dăm ceva de care să se teamă cu adevărat?

Ravena mi-a întins mâna, și, deși nu aveam nicio idee despre ce voia, știam că trebuie să intru în acel portal dacă aveam de gând s-o opresc vreodată.

Am luat-o de mână.

Intrarea în oglindă m-a făcut să mă simt de parcă aș fi alergat desculță prin sticlă pisată. Mă durea, ca și cum o mie de ace mi-ar fi zgâriat pielea, dar, odată ajunsă înăuntru, am fost inundată de strălucire. Nu existau podea, tavan, pereți. Pluteam în nimic, dar nu eram singură aici. Doar că femeia din fața mea nu era Ravena.

— Ana? am gâfâit.

M-am uitat în spatele meu ca să verific că eram în sala mare. Când m-am întors, Ana era încă acolo, slabă și cu părul argintiu.

— Nu înțeleg. Ești... Nu ești la Palatul Roșu?

— Nu m-am trezit, dar o voi face... după asta.

Mi-a zâmbit cu tristețe.

— Te simți devastată?

Nu puteam vorbi, dar piesele se așezau la locul lor.

— Oglinzile arată adevărul, a continuat ea. Aici nu mă pot ascunde de tine.

— Te rog să n-o spui! am rostit, clătinând din cap.

— Voiam să-ți amintești de mine, a spus Ana, iar eu am închis ochii în fața adevărului ei. *Atât de mult...* Dar când nu ai făcut-o, am știut că aveam să fiu pe cont propriu.

— Așadar, în tot acest timp, a fost vorba de tine. De ce ai creat atâta haos pentru *Cartea lui Dis*? Ai fi putut s-o iei, pur și simplu.

— Am și făcut-o, a spus ea. O folosesc de ceva timp.

Am clătinat din cap.

— Am creat o mulțime de monștri testând vrăjile create de tine. De multe ori m-am întrebat la ce te gândeai, mai ales cu ceața purpurie.

Ceața, m-am gândit. *Isla.*

Dar asta însemna că Ana aruncase vraja care-i ucisese iubita.

Mai rău însă era faptul că eu eram cea care scrisese acele vrăji.

— Nu înțeleg. Vrei să spui... că eu sunt responsabilă pentru ceață... pentru toți monștrii?

— Indirect, a răspuns ea.

— De ce aș fi...?

— Înainte ca Adrian să fie ales ca întruchipare a lui Dis, ea te alesese pe tine. Te-a hrănit cu aceste vrăji, mi-a explicat Ana. Trebuia să aduci echilibrul în lume, dar, bineînțeles, bărbații au stat în cale.

— Dis mă urăște, am spus.

— Te urăște pentru că îl iubește pe Adrian.

— Atunci, de ce mi-a permis să mă încarnez din nou?

— Ca să-l țină de partea ei, mi-a răspuns Ana. Deși cred că știi că este prea târziu pentru asta. De aceea preia controlul asupra lui, pentru a-i reaminti că nu este decât un pion.

— Și în loc s-o distrugi pe Dis, vrei să-l distrugi pe Adrian?

— Nu există altă cale, Isolda.

— Nu te cred!

— Isolda...

— Trebuie să existe o altă cale! am țipat, iar durerea și furia îmi sfâșiau pieptul.

— Adrian *este* Dis pe acest pământ, iar când eram puternice - când vrăjitoarele conduceau pământul - puteam ține puterea sub control, dar prea multe dintre noi dorm.

— Atunci, hai să le trezim, Ana!

Ea a clătinat din cap.

— Uită-te la tine, una dintre cele mai puternice vrăjitoare ale vremurilor noastre, și abia te poți trezi! Ești atât de îngrozită!

— Nu vrei pe nimeni mai puternic decât tine! am răbufnit.

Ana a clătinat din cap.

— Îl iubești prea mult ca să vezi adevărul.

— Singurul adevăr pe care îl văd în acest moment este cum m-ai trădat.

— Într-o zi, ai să înțelegi. Și atunci vom putea lucra împreună ca să aducem echilibru în această lume.

— Ideea ta de echilibru este să extragi magie din oasele Înaltului Consiliu? am întrebat. Asta nu mi se pare a fi echilibru.

— Ah, dar este! Nu am folosit magia din oasele tale pentru mine, Isolda! Ți-am folosit oasele pentru a-l crea pe singurul monstru care l-ar putea distruge pe Adrian - întruchiparea Ashei.

Nu! Am scrâșnit din dinți și am atacat-o, dar am fost lovită de o explozie de energie și aruncată înapoi în sala mare. Am aterizat pe spate lângă Nadia, cu plămânii goliți de aer. Un zgomot oribil de sticlă spartă a umplut sala, iar eu m-am rostogolit pe-o parte, acoperindu-mi capul în timp ce bucățile de oglindă

cădeau peste mine. După ce s-a terminat, m-am ridicat în picioare și am privit sala distrusă.

— Isolda!

Ochii mi s-au îndreptat spre ușile deschise, unde Adrian stătea în picioare, fioros, furios și frumos. O durere mi-a umplut pieptul dincolo de tot ce mai simțisem vreodată în viața mea. Aș fi vrut să-i spun atât de multe lucruri, dar tot ce am reușit să scot a fost un plâns disperat și, chiar în clipa în care mi-au cedat genunchii, m-a prins și m-a strâns la pieptul lui.

Ți-am purtat copilul! aș fi vrut să-i spun. *Urma să avem un copil!*

Cuvintele mi se înghesuiau în gât și în gură, dar mi-am mușcat limba. Ar fi trebuit să-i spun! Aveam nevoie să-i spun, dar, dacă o făceam, riscam să-l pierd în favoarea lui Dis.

Riscam să-l pierd cu totul.

NOTA AUTOAREI

Astăzi este 6 septembrie 2022 și, în urmă cu patru săptămâni, mă îndoiam serios de capacitatea mea de a scrie această carte. Știam că avea să fie greu – știam că aveau să urmeze câteva momente devastatoare, dar nu mă așteptam la atât de multe. Sunt deseori întrebată dacă știu încotro se îndreaptă o carte sau o serie și, de obicei, am o vagă idee; așa a fost cazul pentru *Regina miturilor și a monștrilor.*

Dar m-am înșelat complet și totul m-a luat prin surprindere. În glumă (și mai puțin în glumă) numesc această carte ACEEA ÎN CARE TOATĂ LUMEA ARE O POVESTE PROPRIE, pentru că toate aceste personaje pe care credeam că le cunosc (cu excepția Anei... pe ea nu o cunoșteam deloc) aveau mult, mult mai multe lucruri ascunse sub suprafață. Toată lumea din această carte suferă, și cred că partea cea mai grea este să încerci să te hotărăști dacă ești cu adevărat împotriva cuiva, pentru că toți au motivele lor de a acționa într-un anume fel – dar asta e partea interesantă a faptului de-a fi moralmente neutru și, în multe privințe, sper că voi o să luptați să vă decideți.

În primul rând, vreau să precizez că Adrian, ca personaj, nu a fost inspirat de Vlad al III-lea. Am făcut într-adevăr cercetări privind viața lui Vlad al III-lea și modul în care a ajuns la putere, pentru că am vrut să studiez un domnitor care a fost perceput de cei din afara țării sale ca fiind aproape „malefic", în ciuda faptului că poporul său îl vedea ca pe un erou.

Este evident că această carte este puternic influențată de miturile și legendele din România, Slovenia, Germania și Rusia, iar acest lucru se referă mai ales la legendele din jurul monștrilor lor.

Vârcolacul sau omul-lup se pare că este capabil să ia mai multe forme decât un simplu lup sau câine. Originea sa variază de asemenea. În *Regina miturilor și a monștrilor*, am decis să păstrez monstrul ca pe un om-lup, care să poată sta în picioare. Am vrut ceva care să poată imita mișcările umane pentru a-l putea diferenția de un aufhocker.

Aufhockerii sunt, de asemenea, interesanți. Seamănă cel mai mult cu un câine negru, văzut ca un semn al morții, dar nu mi se pare deloc că se comportă ca atare. Numele este germanic, înseamnă „a sări asupra" și este cam ceea ce le-ar face aufhockerii călătorilor neștiutori. Se spunea că își împovărau victimele până când le provocau moartea sau până când ajungeau acasă.

Aufhockerii pot apărea, de asemenea, sub diferite forme, inclusiv ca un spirit sau ca o creatură de tip spiriduș. Există și o versiune a lor care este considerată vampir, deoarece le smulge gâtul victimelor sale.

Habar nu aveam că Isolda avea să devină un mutant în această carte și m-am luptat din răsputeri cu asta. Nu știu sigur ce e cu vârcolacii, dar nu am avut niciodată vreo afinitate sau vreun interes pentru ei. Acestea fiind spuse, cred că dinamica aufhockerului este tare interesantă și îmi place că mai târziu

pot explora transformarea Isoldei în alte forme decât cea de „câine". (Nu prea mă dau în vânt după acest termen, pentru că am impresia că... forma este mult mai robustă, dar nu știu ce altceva să folosesc.)

Un alt element pe care vreau să îl abordez este Noaptea Iernii. Se bazează pe Noaptea Sfântului Andrei, numită uneori și Noaptea Lupului, sărbătorită pe 30 noiembrie. Se crede că este o noapte în care magia este, în esență, în punctul ei maxim, ceea ce reprezintă o parte a motivului pentru care toate tipurile de monștri și strigoi sunt capabili să mișune în această noapte. În special, se crede că lupii sunt cei mai puternici, probabil pentru că Sfântul Andrei este considerat protectorul lor. Mai multe ritualuri sunt îndeplinite de obicei drept pregătiri pentru această noapte, inclusiv agățarea usturoiului în grindă.

Poate că cel mai dificil element al acestei cărți a fost magia – dar aici este și locul unde am cel mai mult de spus.

Am început să citesc o carte numită *Witch* („Vrăjitoare") de Lisa Lister, care detalia ascensiunea patriarhatului și, ca urmare, opresiunea femeilor, a magiei lor și demonizarea vrăjitoriei. Am început, de asemenea, să citesc *When God Was a Woman* („Când Dumnezeu era femeie")[1], care detaliază decăderea continuă a unei lumi care mai întâi a venerat femeile până la o societate care acum caută să ne revoce drepturile – doar pentru că femeile sunt puternice.

Suntem puternice exact în punctele în care îi place lumii noastre să ne submineze și să ne reducă la tăcere. Intuiția

[1] *When God Was a Woman* („Când Dumnezeu era femeie") este titlul american al unei cărți din 1976 a sculptorului și istoricului de artă Merlin Stone. Ea a fost publicată anterior în Marea Britanie sub titlul *The Paradise Papers: The Suppression of Women's Rites* („Documentele Paradisului: Suprimarea ritualurilor femeilor") (n. tr.).

noastră este deseori trecută cu vederea și considerată doar un sentiment sau un exces de sensibilitate. Capacitatea noastră de a da naștere și controlul asupra trupurilor noastre sunt manevrate cu nepăsare de către oamenii din guvern, care folosesc religia ca pe o armă și o rațiune în sine, când Biblia este doar un mit construit pentru a oprima.

Mereu mă întreb cum ar fi fost lumea dacă omenirea ar fi ales o altă epopee ca punct central al religiei sale principale – aceasta a fost una dintre ideile care au stat la baza modului în care s-a desfășurat lumea din *Un strop de întuneric*[1].

Am vrut ca o parte din magia lumii să fie resimțită ca și cum oricare dintre noi ar putea să aibă acces la ea – pentru că eu cred că se poate. Magia vine sub forma intuiției, acea încredere profundă pe care o avem în noi înșine de a ne urma instinctele. Magia vine din cuvintele pe care le rostim și care pot manifesta o viață dincolo de cele mai nebunești visuri. Magia vine din alegerea de a vedea o semnificație în simboluri.

Aceasta este baza sistemului magic din Cordova. Uneori am simțit că a fost ceva greu de identificat, mai ales pentru Isolda, care a încercat să se deschidă pentru a simți și a avea această conștiință după ce se închisese din cauza traumei ei.

Cred că aceasta este drumul pe care ne aflăm noi, toate femeile de acum. Unele se trezesc, altele dorm – și asta este în regulă. Trauma trăiește în sângele nostru și traversează vieți întregi. Cred că fiecare zi în care ne trezim și trăim această viață este un pas spre vindecare.

În cele din urmă, vreau să vorbesc despre Isolda – regina mea cea fără de regrete. Sper că le-am oferit cititorilor mei,

---

[1] *Un strop de întuneric*, volumul 1 din seria „Hades X Persefona", trad. din lb. engl. de Alexandru Szöllö, Editura Leda Edge, București, 2021 (n. tr.).

în special cititorilor mei BIPOC[1], un personaj feminin care îi face să se simtă puternici și hotărâți. Isolda este personajul prin care a trebuit să mă confrunt cu relația foarte complicată pe care o am cu moștenirea mea. În calitatea de membru „alb" care reprezintă Națiunea Muscogee, nu mă simt niciodată suficient de amerindiană, iar acest lucru este exasperant atunci când ceilalți îmi pun la îndoială moștenirea.

Ceea ce se întâmplă tot timpul, chiar și în mediile profesionale. Nu voi uita niciodată când am auzit cum cineva mi-a întrebat echipa dacă „sunt sigură că sunt cu adevărat amerindiană". Nu știu cum să spun altfel că toți arătăm diferit – suntem la fel de diferiți ca și relațiile noastre cu triburile noastre. A fi amerindian în 2022 e ceva diferit pentru fiecare cetățean, iar acest lucru este vina colonizării noastre – dar nu ar trebui să ne divizeze.

Știu că experiențele mele se aplică în cazul multora dintre voi și am vrut să confrunt aceste sentimente cu Isolda, care, o simt, este femeia care mi-aș dori să fiu – ea nu își cere niciodată scuze pentru ceea ce este; nu se supune voinței bărbaților; refuză să se conformeze standardelor societății.

A trebuit să supraviețuiască, la fel ca atât de mulți dintre noi – și abia aștept să o văd învingând!

---

[1] BIPOC – reprezintă Black, Indigenous, and People of Color (negrii, indigenii și persoanele de culoare). E un termen specific Statelor Unite, menit să aducă în centrul atenției experiențele grupurilor de negri și indigeni și să demonstreze solidaritatea dintre comunitățile de culoare (n. tr.).